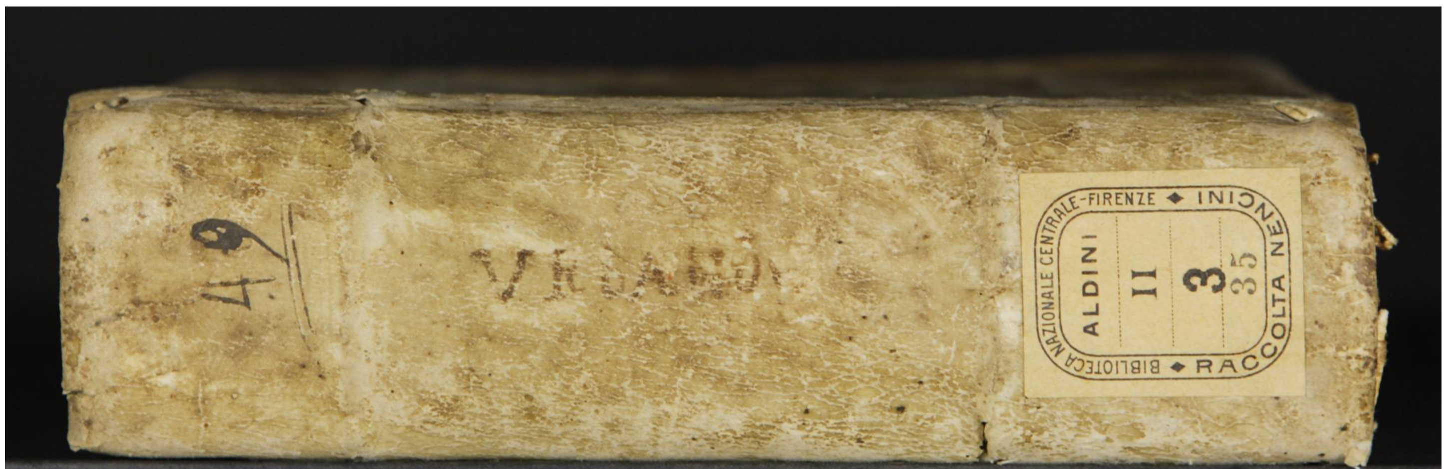

7
80

49
BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE-FIRENZE
RACCOLTA NENCINI
ALDINI
II
3
35

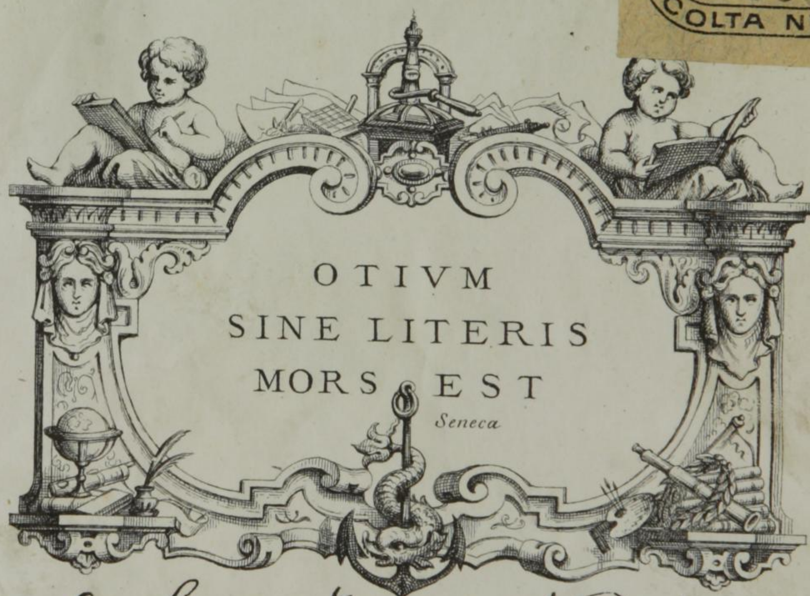

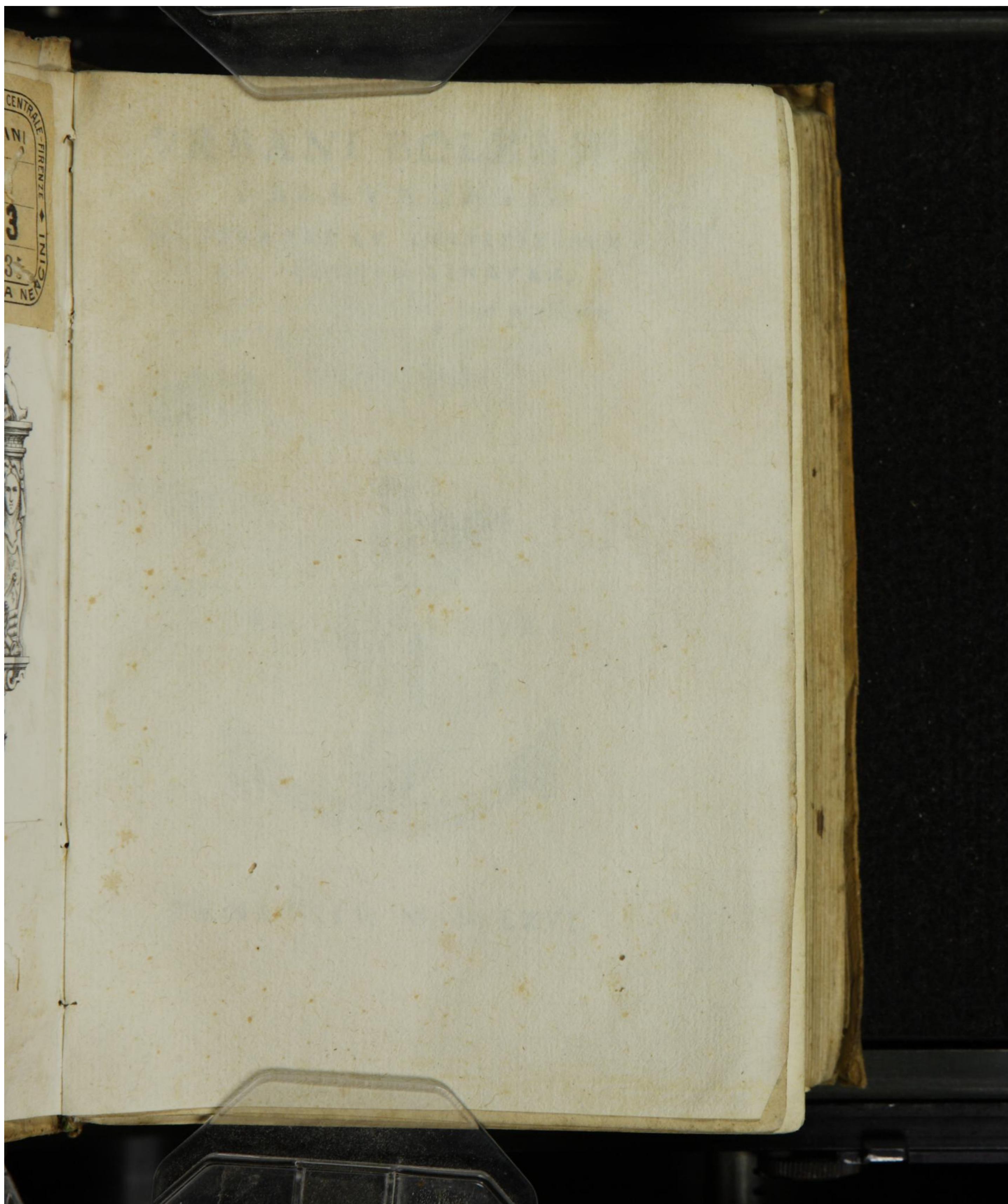

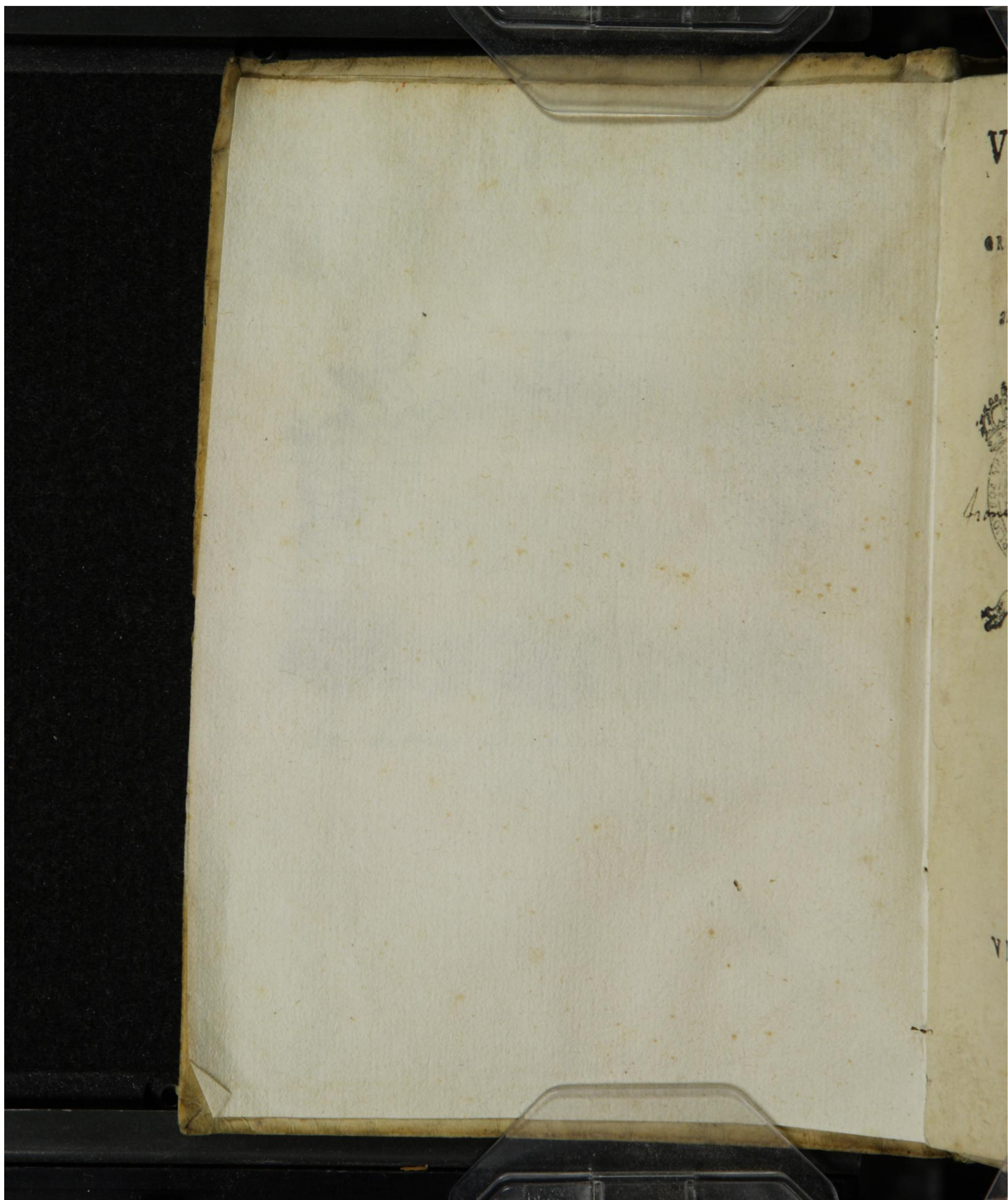

Ex Libris Ioannis Nencini
1872

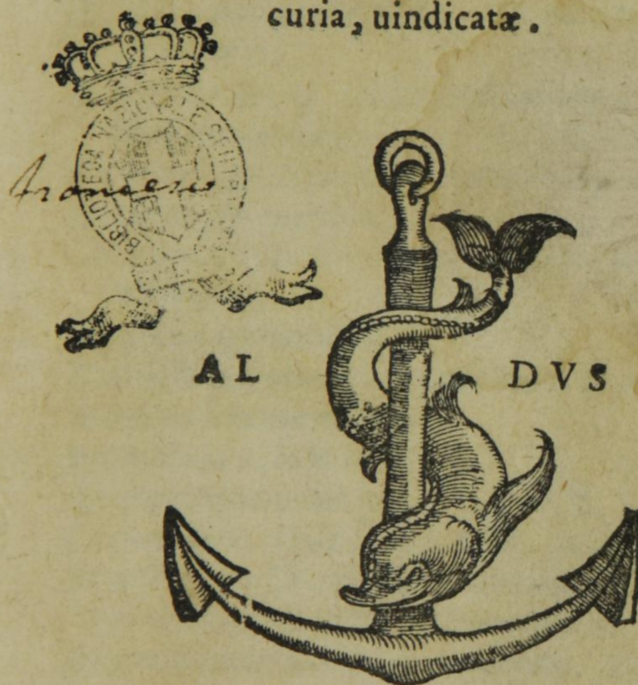

VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS

GRAMMATICAE INSTITVTIONES AD GRAECAM LINGVAM,

a mendis quamplurimis, quæ paullatim ex impressorum irrepserant incuria, uindicatæ.

ALDVS

VENETIIS, M. D. LXVI.

INDEX RERVM ET LOCORVM, *quota quid pagina contineatur.*

LIBRO PRIMO *hæc simpliciter traduntur.*

De

QVAE LIBRO V. continentur.

per-

QVAE LIBRO V. habentur.

QVAE LIBRO VII. *habentur.*

QVAE LIBRO VIII. *traduntur.*

De

QVAE LIBRO IX. *habentur.*

F. VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS INSTITVTIONVM IN GRAECAM LINGVAM GRAMMATIC.

LIBER PRIMVS.

ΓΡΑ΄ΜΜΑΤΑ, *quæ latine litteræ dicuntur, ſunt quattior & uiginti,* α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. *Et in duas diuiduntur partes,* εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα: *hoc eſt, in Vocales & Conſonantes. Vocales ſeptem,* α ε η ι ο υ ω. *Conſonantes uero decem & ſeptem,* β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ. VOCALES, *ut rem breuiter perſtringamus, diuiduntur* εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα: *in longas, breues, & ancipites. Vocales natura longæ duæ,* η, ω μέγα. *Natura breues duæ,* ε ψιλὸν: *et* ο μικρὸν. *Ancipites tres,* α ι υ. *Diuiduntur etiam* εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα: *hoc eſt, in Mutabiles, et in Immutabiles. Mutabiles tres,* α ε ο. α *quidem & ε in η mutantur, ſed* ο *in* ω μέγα. *Immutabiles uero quattuor,* η ι υ ω.

Ex uocalibus Diphthongi fiunt. Propriæ ſex, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. *Abuſiuæ uero quinque* ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι. CONSONANTIVM *autem quædam ſunt* ἡμίφωνα: *hoc eſt, ſemiuocales. quædam* ἄφωνα: *id eſt,*

mutæ:

mutæ: Semiuocales octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. Quarum διπλᾶ: hoc est duplices tres, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα: hoc est immutabiles quattuor, λ μ ν ρ. At, σ, ἄσημον appellatur.

Mutæ sunt nouem, quæ trifariam diuiduntur, εἰς ψιλὰ: hoc est tenues, κ π τ. εἰς δασέα: id est crassas, θ φ χ. καὶ εἰς μέσα: hoc est medias, β γ δ. Ex hisce litteris sic diuisis fiunt syllabæ, ut πλα. ex syllabis dictiones, ut πλάτων. ex dictionibus oratio, ut πλάτων περιπατεῖ.

Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, καὶ σύνδεσμος: hoc est, nomen, uerbum, participium, articulus, pronomen, præpositio, aduerbium, & coniunctio. Horum quinque sunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, καὶ σύνδεσμος.

Sed antequam ulterius procedamus, animaduertendum unicuique dictioni datum esse accentum, sine cuius ductu uox nulla recte enunciari potest.

De accentu igitur prius, quàm ad Declinationum elementa ueniamus, paucula hæc summonebimus.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Προσῳδίαι, hoc est, accentus sunt decẽ. ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή: Id est, acutus ´, grauis `, circunflexus ˜, Longa linea ¯. Breuis siue contracta linea ˘. Aspiratio ʽ. Leuigatio siue siccitas ʼ. auersio ʼ, subunio ‿. distinctio ,.

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

NOmini accidunt quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: hoc est, genus, species, figura, numerus, casus.

Genera sunt quinque, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, καὶ ἐπίκοινον: Masculinum, femininum, neutrum, commune, promiscuum: Masculinum, ut ὁ πλάτων. Femininum, ut ἡ ἀρετὴ. Neutrum, ut τὸ δῶρον. Commune, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiscuum, ut ὁ ἀετὸς ἡ χαλιδών.

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς. Deriuatiua, ut οὐράνιος.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: hoc est, simplex, composita, & decomposita. Simplex, ut ἵππος. Composita, ut φίλιππος. Decomposita, ut φιλιππίδης.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: singularis, dualis, pluralis. Singularis, ut ὁ καλὸς. Dualis, ut τὼ καλώ. Pluralis, ut οἱ καλοί.

Casus quinque, ὀρθεῖα, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, uocatiuus.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

ΤΩΝ δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικὰ, τὰ δὲ ὑποτακτικὰ. *Articulorum autem, alij quidem sunt præpositiui, alij uero subiunctiui, siue subordinatiui, quæ Latini relatiua appellát.*

Articuli

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

Genere masculino ita declinantur.

Ἑνικὰ. *Nominatiuo*, ὁ. *Genitiuo*, τοῦ. *Datiuo*, τῷ. *Accusatiuo*, τὸν. Δυϊκὰ. *Nominatiuo & accusatiuo*, τὼ, *accentu acuto solum. Genitiuo & datiuo*, τοῖν. Πληθυντικὰ. *Nominatiuo*, οἱ. *Genitiuo*, τῶν. *Datiuo*, τοῖς. *Accusatiuo*, τούς.

Genere feminino.

Ἑνικὰ. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. Δυϊκὰ. τὰ, ταῖν. Πληθυντικὰ. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Genere neutro.

Ἑνικὰ. τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ. Δυϊκὰ. τὼ, τοῖν. Πληθυντικὰ. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVBIVNCTIVI.

Genere masculino.

Ἑνικὰ. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκὰ. ὥ, οἷν. Πληθ. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.

Genere feminino.

Ἑνικὰ. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκὰ. ἅ, αἷν. Πληθ. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.

Genere neutro.

Ἑνικὰ. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκὰ. ὥ, οἷν. Πληθ. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Vocatiuo casu articuli omnino carent. ὦ *uero articulus non est, sed aduerbium uocandi, quod omnibus generibus, ac numeris commune est.*

De quibus omnibus libro quarto copiosissime disseremus. nam, uti præfati sumus, nunc breuiter omnia perstringimus.

Declinatio nominis.

Τῶν δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα: *hoc est, Nominum alia parisyllaba sunt.*

ſunt, ut αἰνείας, αἰνείου . *alia impariſyllaba , ut* αἴας, αἴαντος . *Quæ ſunt pariſyllaba , quadrifariam declinantur : quæ impariſyllaba, uno modo tantum . Vnde quinque fiunt declinationes : prima, ſecunda, tertia , quarta pariſyllaba , & quinta impariſyllaba . Et hæ quidem omnes ſimplices dicuntur .*

De prima declinatione.

Prima igitur declinatio eſt pariſyllaborum nominum , maſculinorum tantum , in ας *deſinentium , et in* ης , *ut* ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης . *quorum genitiuus in* ου *deſinit . Datiuus in* ᾳ *, uel in* ῃ *diphthongos improprias, ſecundum uocalem nominatiui . Accuſatiuus in* ν *, cum uocali nominatiui .*

De nominibus. In ας.

Ενικά. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου, τῷ αἰνείᾳ, τὸν αἰνείαν, ὦ αἰνεία. Δυϊκά. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία. Πληθυντικά. οἱ αἰνεῖαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνείαις, τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

In ης.

Ενικά. ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση. Δυϊκα. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρύσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις, τοὺς χρύσας, ὦ χρύσαι.

Hoc in loco annotandum eſt, nomina pariſyllaba in ης *deſinentia facere uocatiuum in* η, ὁ χρύσης, ὦ χρύση . *Deſinentia uero in* της *pariſyllaba, in* α *correptú, ut* ὁ τοξότης, ὦ τοξότα, ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα . *Etiam nomina gentilia in* ης *deſinentia ,* ὁ πέρσης, ὦ πέρσα . *Si uero eadem fuerint propria, in* η, ὁ πέρσης, ὦ πέρση . *Heſiodus* ἐν ἔργοις, Εργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

S*Ecunda declinatio est parisyllaborum nominum in* α *siue in* η *desinentium, generis tantum feminini: quorum genitiuus in* ας, *siue in* ης *desinit. Datiuus in* ᾳ, *aut in* ῃ *diphth. improprias. Accusatiuus uero in* ν, *cũ uocali nominatiui.*

Ἑνικὰ. ἡ μαῖα, τῆς μαίας, τῇ μαίᾳ, τὴν μαίαν, ὦ μαία. Δυϊκὰ. τὰ μαία, ταῖν μαίαιν, ὦ μαία. Πληθ. αἱ μαῖαι, τῶν μαιῶν, ταῖς μαίαις, τὰς μαίας, ὦ μαῖαι.

Ἑνικὰ. ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μουσαν, ὦ μοῦσα. Δυϊκὰ. τὰ μοῦσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μοῦσα. Πληθ. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μαίαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Ἑνικὰ. ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή. Δυϊκὰ. τὰ τιμὰ, ταῖν τιμαῖν, ὦ τιμά. Πληθ. αἱ τιμαὶ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς, τὰς τιμὰς, ὦ τιμαί.

Aduertendum est hoc in loco, sola nomina in α *purum desinentia, & in* δα, *& in* θα, *& in* ρα, *seruare* α *in genitiuo, & in datiuo* κοινῶν, *ut* μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ, ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Ἀθηνᾶ *uero, quod* ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν *fit, etsi in* α *non purum desinat, sui tamen perfecti proprietatem seruat,* ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, *sicut* ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINATIONE.

T*Ertia declinatio parisyllaborum nominum, tam masculinorum, quàm femininorum, cõmuniũ, et promiscuorum in* ος *desinentium, et neutrorum in* ον: *quorum genitiuus desinit in* ου. *datiuus in* ῳ. *accusatiuus in* ν, *cũ uocali nominatiui.*

Masculin

Maſculini generis. Ενικὰ.

Ο λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε. Δυϊκὰ, τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. Πλη. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Feminini generis.

Ενικὰ, ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ. Δυϊκὰ, τὰ ὁδὼ, ταῖν ὁδοῖν, ὦ ὁδώ. Πλη. αἱ ὁδοὶ, τῶν ὁδῶν, ταῖς ὁδοῖς, τὰς ὁδοὺς, ὦ ὁδοί.

Communis generis.

Ενικὰ, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὦ ἄνθρωπε. Δυϊκὰ, τὸ καὶ τὰ ἀνθρώπω, τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν, ὦ ἀνθρώπω. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι, τῶν ἀνθρώπων, τοῖς καὶ ταῖς ἀθρώποις, τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους, ὦ ἄνθρωποι.

Epicœni generis.

Ενικὰ, ὁ ἀετὸς, τοῦ ἀετοῦ, τῷ ἀετῷ, τὸν ἀετὸν, ὦ ἀετέ. Δυϊκὰ τὼ ἀετὼ, τοῖν ἀετοῖν, ὦ ἀετώ. Ρλη. οἱ ἀετοὶ, τῶν ἀετῶν, τοῖς ἀετοῖς, τοὺς ἀετοὺς, ὦ ἀετοί.

Neutri generis.

Ενικὰ, τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον. Δυϊκὰ, τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. Πλη. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Nec te lateat, omnia neutra in ον *deſinentia, tam ſubſtantiua quàm adiectiua, mittere genitiuum in* ου*; ut* τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου*;* τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ*, niſi fuerint à maſculinis adiectiuorum nominum in* ων *communiter deſinentium: ſiue à comparatiuis, ſiue à participijs, quoniam huiuſmodi neutra ſuorum maſculi-*

norum sequuntur declinationem, ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος: τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος: τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος: τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. *Etiam in neutris nominibus, tam parisyllabis quam imparisyllabis, tres casus esse similes in omni numero, hoc est, nominatiuum, accusatiuum, & uocatiuum. qui licet in singulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen semper in* α *correptum communiter desinunt, ut* τὸ μῆλον, *nominatiui & accusatiui casus,* ὦ μῆλον *uocatiui,* τὸ τυφθὲν, ὦ τυφθέν. Δυϊκὰ, τὼ μήλω, ὦ μήλω, τὼ τυφθέντε, ὦ τυφθέντε. Πλη. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα, τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα.

De quarta declinatione.

QVARTA *declinatio est Atticorum nominum parisyllaborum, masculini generis, & feminini, ac communia in* ως, *et neutri in* ων, διὰ τοῦ ω μεγάλου: *quorum genitiuus & datiuus in* ῳ *desinunt, accusatiuus uero in* ν, *cum uocali nominatiui.*

Masculini generis.

Ενικὰ, ὁ μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως. Δυϊκὰ, τὼ μενέλεω, τοῖν μενέλεων, ὦ μενέλεω. Πλη. οἱ μενέλεῳ, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεως, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεῳ.

Feminini generis.

Ενικὰ, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως. Δυϊκὰ, τὰ ἅλω, ταῖν ἅλῳν, ὦ ἅλω. Πλη. αἱ ἅλῳ, τῶν ἅλων, ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως, ὦ ἅλῳ.

Communis

Communis generis.

Ἑνικὰ, ὁ καὶ ἡ ἄγεως, τοῦ καὶ τῆς ἄγεω, τῷ καὶ τῇ ἄγεῳ, τὸν καὶ τὴν ἄγεω, ὦ ἄγεως. Δυϊκὰ, τὼ καὶ τὰ ἄγεω, &c.

Neutri generis.

Ἑνικὰ, τὸ ἄγεων, τοῦ ἄγεω, τῷ ἄγεῳ, τὸ ἄγεων, ὦ ἄγεων. Δυϊκὰ τὼ ἄγεω, τοῖν ἄγεων, ὦ ἄγεω. Πληθ. τὰ ἄγεῳ, τῶν ἄγεων, τοῖς ἄγεως, τὰ ἄγεω, ὦ ἄγεω.

Ne quis miretur communem ordinem declinationum immutatum esse, sciat hoc non temere esse factum: quandoquidem deriuatum posterius est eo, à quo deriuatur. nam Attica nomina in ως *desinentia, à nominibus in* ος *communiter terminantibus fiunt,* ο *in* ω *mutato, ac penultima correpta. Quæ si fuerit* α *productum, in* ε *conuertitur, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit syllabarum quantitas. In obliquis uero communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam, ut* νικόλαος, νικολάου, νικόλεως, νικόλεω: *abiecto* υ τῆς ου *diphthongi. Et in accusatiuo plurali similiter,* τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως. *Si uero fuerit* ι*, remanet in diphthongo impropria,* τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ, οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ, τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν, τοῖς νικολάοις, τοῖς νικόλεῳς.

Nota de uocatiuis superiorum declinationũ. Noris tamen Atticos in superioribus quoque declinationibus prima quidem & tertia ius sibi uendicare in uocatiuos, passimq; eos suis nominatiuis, similes redde-

re ut ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ αἰνείας ἀπλιλῶς. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ χρύσης ἀπλικῶς. ὦ λόγε, ὁ δὲ λόγος, κοινῶς, ὦ ἄνθρωπε, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀπλικῶς. *Idem erit in imparibus syllabis: quæ quia in nonnullis uariant, loco suo notabuntur. Reliqua libro quarto plenius explicabuntur. nam hic, ut sæpius dictum est, simplicia communiaq; tantum delibamus.*

De quinta declinatione, uidelicet imparisyllaborum.

QVINTA *declinatio est omnium imparisyllaborum nominum masculinorum, femininorum, neutrorum, communium, & promiscuorum, differentes terminationes habentium, quorum genitiuus desinit in* ος, *datius in* ι, *accusatiuus in* α, *& aliquando in* ν.

Masculina.

Ενικὰ, ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἴαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀπλικῶς. Δυϊκὰ, τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε. Πλη. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

Feminina.

Ενικα, ἡ τριὰς, τῆς τρενάδος, τῇ τριάδι, τὴν τριάδα, ὦ τριάς. Δυϊκὰ, τὰ τριάδε, ταῖν τριάδοιν, ὦ τριάδε, Πλη. αἱ τριάδες, λῶν τριάδων, ταῖς τριάσι, τὰς τριάδας, ὦ τριάδες.

Neutra.

Ενικὰ, τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. Δυϊκὰ, τὼ βήματε, τοῖν βημάτοιν, ὦ βήματε. Πλη. τὰ βήματα, τῶν βημάτων, τοῖς βήμασι,

τὰ βήματα, ὦ βήματα.

Sed quoniã huius quintæ declinationis uariæ sunt recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per singula genera exempla ponere.

Et prima de nominibus masculinis in, σ, desinentibus, quippe quorum maximus est numerus.

Ο θόας, τοῦ θόαντος, τῷ θόαντι, τὸν θόαντα, ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.

ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχην, καὶ ὦ λάχης.

ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν.

ὁ ὠκῦς, τοῦ ὠκέος, τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ, τὸν ὠκέα, καὶ ὠκὺν, ὦ ὠκὺ, καὶ ὦ ὠκύς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυν μόνον, ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.

ὁ ὀδοὺς, τοῦ ὀδόντος, τῷ ὀδόντι, τὸν ὀδόντα, ὦ ὀδοῦς.

ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα, ὦ ἱδρώς.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς, τοῦ τίρυνθος, τῷ τίρυνθι, τὸν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

In N.

ὁ παιὰν, τοῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα, ὦ παιάν.

ὁ ποιμὴν, τοῦ ποιμένος, τῷ ποιμένι, τὸν ποιμένα, ὦ ποιμήν.

ὁ δελφὶν, τοῦ δελφῖνος, τῷ δελφῖνι, τὸν δελφῖνα, ὦ δελφίν.

ὁ φόρκυν, τοῦ φόρκυνος, τῷ φόρκυνι, τὸν φόρκυνα, ὦ φόρκυν.

ὁ ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, τῷ ἀγῶνι, τὸν ἀγῶνα, ὦ ἀγών.

ὁ ξενοφῶν, τοῦ ξενοφῶντος, τῷ ξενοφῶντι, τὸν ξενοφῶντα, ὦ ξενοφῶν.

In Ξ.

ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα, ὦ θώραξ.

ὁ μύρμυξ, τοῦ μύρμηκος, τῷ μύρμηκι, τὸν μύρμηκα, ὦ μύρμηξ.

ὁ πέρδιξ τοῦ πέρδικος, τῷ πέρδικι, τὸν πέρδικα, ὦ πέρδιξ.

ὁ δοίδυξ, τοῦ δοίδυκος, τῷ δοίδυκι, τὸν δοίδυκα, ὦ δοίδυξ.

ὁ πλῶξ, τοῦ πλωκὸς, τῷ πλωκὶ, τὸν πλῶκα, ὦ πλώξ.

In Ρ.

ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, τῷ μάκαρι, τὸν μάκαρα, ὦ μάκαρ.

ὁ λουτὴρ, τοῦ λουτῆρος, τῷ λουτῆρι, τὸν λουτῆρα, ὦ λουτήρ.

ὁ αἰθὴρ, τοῦ αἰθέρος, τῷ αἰθέρι, τὸν αἰθέρα, ὦ αἰθήρ.

ὁ νέστωρ, τοῦ νέστορος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα, ὦ νέστωρ.

In Ψ.

ὁ ἄραψ, τοῦ ἄραβος, τῷ ἄραβι, τὸν ἄραβα, ὦ ἄραψ.

ὁ λὶψ τοῦ λιβὸς, τῷ λιβὶ τὸν λίβα, ὦ λίψ.

ὁ μέροψ, τοῦ μέροπος, τῷ μέροπι, τὸν μέροπα, ὦ μέροψ.

ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος, τῷ κύκλωπι, τὸν κύκλωπα, ὦ κύκλωψ.

Exempla femininorum. In N.

ἡ τροιζὴν, τῆς τροιζῆνος, τῇ τροιζῆνι, τὴν τροιζῆνα, ὦ τροιζήν.

ἡ σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος, τῇ σαλαμῖνι, τὴν σαλαμῖνα, ὦ σαλαμίν.

ἡ γόρτυν, τῆς γόρτυνος τῇ γόρτυνι, τὴν γόρτυνα, ὦ γόρτυν.

ἡ τρήρων, τῆς τρήρωνος, τῇ τρήρωνι, τὴν τρήρωνα, ὦ τρήρων.

ἡ ἄβλαξ

Ξ

ἡ ἄβλαξ, τῆς ἄβλακος, τῇ ἄβλακι, τὴν ἄβλακα, ὦ ἄβλαξ.
ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος, τῇ ἀλώπεκι, τὴν ἀλώπεκα, ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ, τῆς κύλικος, τῇ κύλικι, τὴν κύλικα, ὦ κύλιξ.
ἡ φλὸξ, τῆς φλογὸς, τῇ φλογὶ, τὴν φλόγα, ὦ φλόξ.

Ρ

ἡ δάμαρ, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι, τὴν δάμαρτα, ὦ δάμαρ.
ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα, ὦ χείρ.
ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι, καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα μόνον, ὦ μῆτερ.

Σ

ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι, τὴν λαμπάδα, ὦ λαμπάς.
ἡ δαὶς, τῆς δαιτὸς, τῇ δαιτὶ, τὴν δαῖτα, ὦ δαίς.
ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι, τὴν φιλότητα, ὦ φιλότης.
ἡ κόνις, τῆς κόνιος, τῇ κόνιϊ, τὴν κόνιν, ὦ κόνις.
ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν, ὦ κλείς.
ἡ χλαμὺς, τῆς χλαμύδος, τῇ χλαμύδι, τὴν χλαμύδα, ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς, τῆς γένυος, τῇ γένυϊ, τὴν γένυν, ὦ γένυς.
ἡ τίρυνς, τῆς τίρυνθος, τῇ τίρυνθι, τὴν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

Ψ.

ἡ φλὲψ, τῆς φλεβὸς, τῇ φλεβὶ, τὴν φλέβα, ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum. In Α, Ι, Υ.

τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα.

τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι, τὸ μέλι, ὦ μέλι.
τὸ δόρυ, τοῦ δόρους, καὶ δουρὸς, τῷ δόρυϊ, καὶ δουρί.
τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, τῷ παντὶ, τὸ πᾶν, ὦ πᾶν.
τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος, τῷ μέλανι, τὸ μέλαν, ὦ μέλαν.
τὸ δόρυ, ὦ δόρυ.

N

τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος, τῷ τιθέντι, τὸ τιθὲν, ὦ τιθὲν.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, τῷ τυποῦντι, τὸ τυποῦν, ὦ τυποῦν.
τὸ ζευγνῦν, τοῦ ζευγνῦντος, τῷ ζευγνῦντι, τὸ ζευγνῦν, ὦ ζευγνῦν.
τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος, τῷ μείζονι, τὸ μεῖζον, ὦ μεῖζον.

P

τὸ δέλεαρ, τοῦ δελέατος, τῷ δελέατι, τὸ δέλεαρ, ὦ δέλεαρ.
τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, τῷ ἥπατι, τὸ ἧπαρ, ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, τῷ κηρὶ, τὸ κῆρ, ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, τῷ ὕδατι, τὸ ὕδωρ, ὦ ὕδωρ.

Σ

τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος, τῷ ἅλατι, τὸ ἅλας, ὦ ἅλας.
τὸ σταῖς, τοῦ σταιτὸς, τῷ σταιτὶ, τὸ σταῖς, ὦ σταῖς.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφὸς, ὦ τετυφός.

Et hæc de simplicibus declinationibus. nunc uero de contractis per κρᾶσιν, *siue* συναίρεσιν *dicendum.*

De contractis.

QVINQVE *igitur sunt & aliæ declinationes, quæ* συνῃρημέναι, *hoc est, contractæ appellantur, & à quinta simplicium fiunt per synæresim, & crasim,*

quas Græci communiori uocabulo ſynalephas appellant: quæ figura inter ſe differunt. Nam ſynæreſis eſt quædam coniunctio, ſiue cohærentia duarum ſeparatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium tranſmutatio, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει, λητόϊ, λητοῖ. Craſis autem eſt quædam commixtio, ſiue contemperamentum duarum ſeparatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uero in monophthongum: in quibus aut altera uocalium tranſmutatur, ut δημοσθένεος, δημοσθένους, aut ambæ, ut δημοσθένεα, δημοσθένη. Nam ε & ο in ου diphthongũ contracta ſunt, ubi ε omnino tranſmutatum eſt: ε uero & α in η monophthongum, in qua etſi neutra uocalium actu appareat, poteſtate tamen ambæ in ea mixtæ ſunt. abuſiue tamen altera pro altera capitur. utraque enim ut plurimum communi uocabulo ſynæreſis appellatur, etſi ipſam rarius fieri cõtingat. Aduertendum eſt etiam præcedente uocali longa, quantacunque ſit ſequens, nunquam ex illis fieri ſynæreſim, ut aſſerit Emanuel Chryſolora. Fit autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & ſemper in longam. Sed ſciendum, ſynæreſim pro craſi eſſe accipiendam. nam ſynæreſis, ut ſupra definiuimus, raro ex præcedente breui fit, & in datiuo ſingulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει, λητόϊ, λητοῖ, κρέα, κρέα. Ceteræ uero contractiones per craſin fiunt omnes, & ex præcedente breui ſemper, quæ eſt aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ſequentibus declinationibus liquido apparebit.

De

De prima declinatione contractorum nominum in ης, ες, ος.

PRIMA *declinatio contractorum est nominum masculinorum, femininorum, & communium, desinentium in* ης, *ac neutrorum in* ες *adiectiuorum, & in* ος *substantiuorum, quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus* διὰ τοῦ εος *existens, in* ους *facit contractum. Synæreses autem huius declinationis ex* ε, *tenui fiunt semper, & ex quauis uocali pura sequente, hoc est, nulla intercedente consonante: sic* ε *&* ο ου *in diphthongum, & in* οι. ε *&* ω, *in* ω. ε *&* ι, *in* ει, *diphthongum semper.* ε *&* α, *& duo* εε, *aliqua sequente consonante, etiam in* ει *diphthongum, alioqui in* η, *monophthongum. Sunt igitur in uniuersum synæreses quinque,* ει, ου, οι, η, *&* ω, *quarum singuli genitiui singulas sortiti sunt. genitiuus singularis* ου, τοῦ δημοσθένεος, νους. *dualis* οι, τοῖν δημοσθενέοιν, νοῖν. *pluralis* ω, δημοσθενέων, νῶν. Ει *communis est datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus,* τῷ δημοσθένεϊ, νει, οἱ δημοσθένεες, νεις, τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η *uero communis est accusatiuo singulari, & nominatiuo & accusatiuo duali,* τὸν δημοσθένεα, νη, τὼ δημοσθένεε, νη. *Nominatiuo etiam, & accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum,* τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, χη.

Exempla masculinorum.

Ενικὰ, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους, τῷ δημοσθένεϊ, νη, τὸν δημοσθένεα, νη, ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ ὦ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκὰ, τὼ δημοσθένεε, νη,

τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν, ὦ δημοσθένεε, νη. Πλη. οἱ δημοσθένεες, νεις, τῶν δημοσθενέων, νῶν, τοῖς δημοσθένεσι, τοὺς δημοσθένεας, νεις, ὦ δημοσθένεες, νεις.

Femininorum.

Ενικὰ, ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, ρους, τῇ τριήρεϊ, ρει, τὴν τριήρεα, ρη, ὦ τριῆρες, καὶ ὦ τριήρης, καὶ τὰ λοιπὰ, *id est & reliqua, ut superius.*

Communium.

Ενικὰ, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, θοῦς, τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, θεῖ, τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, θῆ, ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθὴς. Δυϊκὰ, τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, θῆ, τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, θοῖν, ὦ ἀληθέε, θῆ. Πληθ. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, θεῖς τῶν ἀληθέων, θῶν, τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι, τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, θεῖς, ὦ ἀληθέες, θεῖς.

Neutra adiectiua.

Ενικὰ, τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, θοῦς, τῷ ἀληθέϊ, θεῖ, τὸ ἀληθὲς, ὦ ἀληθές. Δυϊκὰ, τὼ ἀληθέε θῆ, τοῖν ἀληθέοιν, θοῖν, ὦ ἀληθέε, θῆ. Πλη. τὰ ἀληθέα θῆ, τῶν ἀληθέων, θῶν, τοῖς ἀληθέσι, τὰ ἀληθέα, θῆ, ὦ ἀληθέα, θῆ.

Neutra substantiua.

Ενικὰ, τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους, τῷ τείχεϊ, χει, τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. Δυϊκὰ, τὼ τείχεε, χη, τοῖν τειχέοιν, χοῖν, ὦ τείχεε, χη. Πληθ. τὰ τείχεα, χη, τῶν τειχέων, χῶν, τοῖς τείχεσι, τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, τείχη.

De secunda declinatione contractorum nominum in ις, & ι.

SECVNDA *declinatio contractorum nominũ duas habet terminationes, ις, masculinorum, femininorum*

norum, & communium, & ι, neutrorum, quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς *profertur, &* εος ἰωνικῶς, *&* εως ἀττικῶς. *accuſatiuus in* ιν, *ſolum. Huius autem declinationis una tantum ſynæreſis fit propria, hoc èſt, in* ι, *productum: quia præcedente* ι, *ſequente uero quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri contingat, in* ι, *fit ſemper, quod cuiuſuis generis quatuor tantum euenit caſibus, hoc eſt, datiuo ſingulari,* τῷ ὄφιϊ, ὄφι, τῷ σινήπιϊ, σινήπι. *Nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus,* οἱ ὄφιες, ὄφις, τοὺς ὄφιας, ὄφις, ὦ ὄφιες, ὄφις, τὰ σινήπια, πι, ὦ σινήπια, πι. *In duali numero, nunquam fit ſynæreſis in* ι. *Eodem uero* ι, *in* ε, *conuerſo Ionico more, eædem fiunt ſynæreſes, quæ ſunt in prima declinatione. Quandoquidem ex* ε, *tenui & uocali ſequente fiunt, et hoc in dictis quatuor caſibus, & in nominatiuo duali,* τῷ ὄφεϊ, ὄφει, τὼ ὄφεε, φη, οἱ ὄφεες, φεις, τοὺς ὄφεας, φεις, ὦ ὄφεες, ὄφεις. *Et in neutris,* τῷ σινήπεϊ, πει, τὼ σινήπεε, πη, τὰ σινήπεα, πη. *Sunt igitur tres duntaxat ſynæreſes* ι, *ſcilicet productum, quæ eſt huic declinationi propria, & duæ communes cum prima, hoc eſt* ει, *et* η. *Genitiuorum enim nullus patitur ſynæreſim, ſed diuerſus eſt ſecundum diuerſarum linguarum proprietates. nam regula eſt quòd, quandocunque genitiuus ſingularis patitur ſynæreſim, etiam dualis et pluralis patiuntur, at, ſi non patitur ſingularis, nec ceteri patiuntur.*

Maſculina.

Ενικὰ, ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς, τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ, ὄφει, τὸν ὄφιν μό-

νον, ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκὰ, τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη, τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων, ὦ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. Πληθ. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις, τῶν ὀφίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων, τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι, τοὺς ὀφίας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις, ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Feminina.

Ενικὰ, ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πόλει, τὴν πόλιν μόνον, ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. Δυϊκὰ, τὰ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη, ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων, ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πληθ. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις, τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, τὰς πόλιας, πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις, ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις.

Neutra.

Ενικὰ, τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς, τῷ σινήπιϊ, νήπι, καὶ σινήπεϊ, πει, τὸ σίνηπι, ὦ σίνηπι. Δυϊκὰ, τὼ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη, τοῖν σινεπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινήπεων, ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη. Πλη. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη, τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων, τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι, τὰ σινήπια, σινῆπι, καὶ σινήπεα πη, ὦ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, σινήπη.

De tertia declinatione contractorum nominum in ῶς.

TERTIA *declinatio contractorum nominum unicam habet terminationem in* ῶς, *& masculinorũ tantum, quorum genitiuus* διὰ τῦ εος *fit* κοινῶς, καὶ εως ἀττικῶς,

ἀττικῶς, καὶ ῆος ἰωνικῶς. Cuius ſynæreſcs ſunt cum prima declinatione communes, quandoquidem ex ε, tenui præcedente fiunt, & uocali ſequente: et duæ ſunt tantum, ει ſcilicet & η. ει enim in datiuo ſingulari, τῷ βασιλέϊ, λει. in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus, οἱ βασιλέες, λεῖς, τοὺς βασιλέας, λεῖς, ὦ βασιλέες, λεῖς. η, uero in nominatiuo & uocatiuo duali, τὼ βασιλέε, λῆ, ὦ βασιλέε, λῆ. Genitiuorum autem nullus patitur συναίρεσιν, ſed diuerſus eſt ſecundum linguarum diuerſitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem, hoc eſt, ε ψιλὸν, in omnibus caſibus, dempto ſingulari nominntiuo & uocatiuo, in η, conuerti ἔθει ἰωνικῷ, nec ex ea ſynæreſim fieri.

Παράδειγμα.

Ἑνικὰ, ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ, τὸν βασιλέα, λῆ, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκὰ, τὼ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε, τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν, ὦ βασιλέε, λη, καὶ βασιλήε. Πληθ. οἱ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες, τῶν βασιλέων, βασίλεων, καὶ βασιλήων, τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι, τοὺς βασιλέας, λεῖς, καὶ βασιλεῖας, ὦ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες.

De accuſatiuo autem ſingulari in ῆ, utrum ſynæreſis ſit, an apocope, libro quarto uideris.

De quarta declinatione contractorum nominum in ω, & ως.

QVARTA *declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, in ω, & in ως, femininorũ tantum.*

tantum. Quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus in ος existens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit cõtractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex ο paruo præcedente uocali sequente fiunt, tres sunt, ου, οι, ω, quæ sic ordinantur, duo οο in ου in genitiuo singulari, τῆς λητόος, λητοῦς. ο & ι in οι in datiuo singulari, τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο & α in ω in accusatiuo singulari, τὴν λητόα, λητώ. Cetera uero tertiam sequuntur simplicium declinationem.

Ἑνικὰ, ἡ λητὼ, τῆς λητόος, λητοῦς, τῇ λητόϊ, λητοῖ, τὴν λητόα, λητὼ, accentu acuto, ὦ λητοῖ. Δυϊκὰ, τὰ λητὼ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητῶ. Πληθ. αἱ λητοὶ, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητοὺς, ὦ λητοί.

Ἑνικὰ, ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, αἰδοῦς, τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ, τὴν αἰδόα, δῶ, accentu circunflexo, ὦ αἰδοῖ. Δυϊκὰ, τὰ αἰδὼ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ. Πληθ. αἱ αἰδοὶ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδοὺς, ὦ αἰδοί.

De quinta declinatione contractorum nominum in ας purum, & in ρας.

QVINTA declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, ας purum & ρας, neutrorum tantum. quorum genitiuus in ατος desinit κοινῶς, & in αος, subtracto τ, ἰωνικῶς, & in ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. In hac autem declinatione duæ fiunt synæreses, in α productum, & in ω. Ex α enim præcedente & ο utcunque sequente, siue ο paruum sit, & idem siue solum siue in diphthongo, siue sit ωμέγα, semper fit synæresis in ω, quod genitiuis tantum euenit. Sequente uero quauis alia uocali, in α productũ fit synæresis.

Ἑνικὰ,

Ενικὰ, τὸ κρέας, τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς, τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ, τὸ κρέας, ὦ κρέας. Δυϊκὰ, τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα, τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν, καὶ κρεῷν, ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πληθ. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν, τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα.

Vbi ſciendum genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν *pati, atque* συναίρεσιν. *nam ex* α *&* ο *craſi facta in* ωμέγα, *ei per ſynæreſin* ι *ſubſcribitur.*

Ενικὰ, τὸ κέρας, τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως, τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ, τὸ κέρας, ὦ κέρας. Δυϊκὰ, τὼ κέρατε, κέραε, κέρα, τοῖν κεράτοιν, κεραοιν, κερῷν. Πληθ. τὰ κέρατα, κέραα, κέρα, τῶν κεράτων, κεράων, κερῶν, τοῖς κέρασι, τὰ κέρατα, κέραα, κέρα, ὦ κέρατα, κέραα, κέρα.

Contractiones in omnibus caſibus.

PRAETER *dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ prr omnes numeros & caſus ſynæreſim patiuntur: quorum maſculina & neutra tertiæ ſunt ſimplicium declinationis, feminina uero ſecundæ atque à Theodoro Gaza* ὁλοπαθῆ *appellantur: ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinantur, quorum inflexio talis eſt.*

Ενικὰ ὁ νόος, νοῦς, τοῦ νόου, νοῦ, τῷ νόῳ, νῷ, τὸν νόον, νοῦν, ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκὰ, τὼ νόω, νὼ, τοῖν νόοιν, νοῖν, ὦ νόω, νὼ *accentu acuto: quoniam nominatiuus dualis in* ω *deſinens, ſiue à circunflexis, ſiue ab oxytonis acuitur, circunflectitur autem nunquam, ut* καλὸς, τὼ καλὼ,

ὁ ἀργυροῦς,

ὁ ἀργυροῦς, τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. *A grauitonis uero acuitur penultima, ut* ὁ λόγος, τὼ λόγω. *Hanc enim Græci regulam ita tradunt.* τὰ εἰς ω̄, δυικὰ ἢ ὀξύνεται ἢ βαρύνεται, ἀπέστραπται δὲ τὴν περισπωμένην. *(auersantur enim circunflexum)* ὀξύνεται μὲν ἀπὸ περισπωμένων καὶ ὀξυνομένων, χρυσοῦς, χρυσώ, καλὸς, καλώ, πρὸ μιᾶς δὲ ἔχει τὸν τόνον, τὰ ἀπὸ βαρυτόνων, φίλος, φίλω. Πληθ. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς. ὦ νόοι, νοῖ. *Declinantur etiam per quintam declinationem, in hunc modum.*

Ὁ νοῦς. τοῦ νοὸς. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. *sicut* βοῦς, βοὸς, βοΐ.

Ὁ ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν. ὦ ῥόε, ῥοῦ.

Ὁ πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ, πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν. *sic* ἁπλόος, ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. *& alia quorum fœmininum & neutra etiam per omnes numeros & casus synæresim patiuntur.*

Ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ, *&c.*

Τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. Δυϊκὰ, τὼ ἁπλόω, ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλώ. Πληθ. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

Ἡ λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξεϊ. τὴν λέξιν, ὦ λέξις. Δυϊκὰ, τὰ λέξεε. ταῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων, ὦ λέξεε. Πληθ. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες, τῶν

λέξεων, ταῖς λέξεσι, τὰς λέξεις, ὦ λέξεις, ſicut nominatiuus. Sic πλῶσις, πλώσεως, & alia huiuſmodi, quæ paſſim inueniuntur.

In paucis contracta.

SUnt & alia nomina in υς deſinentia, & imparisyllaba, quæ cum in paucis caſibus ſynæreſim patiantur, ὀλιγοπαθῆ dicta ſunt: & à Theodoro Gaza partim primum υ, appellantur, & ὀξύτονα ſunt, ut, ἡδὺς, ἡδέος, ὠκὺς, ὠκέος: partim uero ſecundum υ, & grauitona ſunt, ut βότρυς, βότρυος, στάχυς, στάχυος. Quæ ſunt primi υ, in datiuo ſingulari ſynæreſim patiuntur, ut ἡδέϊ, ἡδεῖ: ſicut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. & in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus, ut ἡδέες, ἡδεῖς, ἡδέας, ἡδεῖς. ſicut δημοσθένεες, νεις, δημοσθένεας, νεις. nullius tamen ſunt contractorum declinationis. Quæ uero ſunt ſecundi υ, in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur: nam præcedente υ, ſequente uero quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri contingat, in υ, fit ſemper, ut βότρυες, βότρυς, βότρυας, βότρυς: ſicut ex ι, præcedente, & quauis uocali ſequente fit ſynæreſis in ι, ut in ſecunda contractorum declinatione dictum eſt.

Similiter & quæ in ους, deſinunt, & imparisyllaba ſunt, in tribus caſibus pluralis numeri tantum ſynæreſim patiuntur: & ea unica eſt, ου, ſcilicet, nec in aliqua contractorum declinatione coordinantur.

Ενικά. Ο βοῦς, τοῦ βοὸς, τῷ βοῒ, τὸν βόα, καὶ βοῦν, ὦ βοῦ. Δυϊκά, τὼ βόε, τοῖν βοοῖν, ὦ βόε. Πληθ. οἱ βόες,

βόες, βοῦς, τῶν βοῶν, τοῖς βουσὶ, τοὺς βόας, βοῦς. ὦ βόες, βοῦς.

De comparatiuorum contractione.

Comparatiua quoque in ων *desinentia*, ὀλιγοπαθῆ *& ipsa appellari possunt: cum in accusatiuo singulari masculinorum, & in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum in* ω, *fiat synæresis, Atticorum more, ut* τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω: *expuncto scilicet* ν, *&* ο, *&* α, *in* ω, *contractis. in nominatiuo uero plurali & uocatiuo masculinorum* ν, *prius eliso*, ο *&* ε *in* ου *contrahuntur, ut* μείζονες, μείζοες, μείζους. *At in accusatiuo eiusdem numeri, subtracto* ν, *ut supra*, ο *&* α *etiam in* ου *contrahi necesse est, ut* μείζονας, μείζοας, μείζους: *sicut* βόες, βοῦς. βόας, βοῦς. *& duum sunt generum, ac in* ον *neutrum habent formatum, ut* ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ, *siue de adiectiuis.*

Τῶν ἐπιθέτων, *hoc est, adiectiuorum, aliqua in* ας *mittunt masculinum, fœmininum in* σα, *& neutrum in* αν, *ut* ὁ πᾶς τοῦ παντὸς, ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, τὸ πᾶν, τοῦ παντός.

Aliqua uero in ης, *duum generum, & neutrum in* ες, *ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς, τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς.

Aliqua uero in εις, *fœmininum in* εσσα, *& neutrũ in* εν, *ut* ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τῆς χαριέσσης, τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος.

Aliqua uero in ιν, *duum generum, & neutrum in*

ε, ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις. τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος, καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος.

Aliqua autem in υς ὀξύτονα, fœmininum in εια, & neutrum in υ, ut ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας. τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος.

Aliqua uero in υς grauitona duum generum neutrum in υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς. τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ, τοῦ ἀδάκρυος.

Desinentia in ος, purum, simplicia cõmunia trium generum, in α, formant fœmininum, & neutrum in ον, ut δίκαιος, δικαία, δίκαιον. Eodem modo quæcunque in ultima syllaba habent ρ, ut ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, ἀνθηρόν. σοφίη uero & similia Ionica sunt. desinentia autem in ος, non purum, in η, fœmininum formant. ut ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον. σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. Composita uero in ος, Atticorum more duum sunt generum, & neutrum habent in ον, ut ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, τὸ φιλόσοφον.

Aliqua uero in ους, duum generum, & in ουν, neutrum habent formatum, ut ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. Ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς, & μολυβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς, & χρυσοῦς, trium sunt generum: quorum masculina & neutra tertiam simplicium inflexionem sequuntur, fœminina uero secundam, ut ὁ ἁπλοῦς, τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς, τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ, τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν, τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen, χρύσεος, χρύσεα, χρύσεον, dicunt, & alia similiter.

Aliqua

Aliqua uero in ως, *duum generum, & neutrum in* ων, *quæ Attica sunt, ut* ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, τοῦ καὶ τῆς ἀγέω. τὸ ἄγεων, τοῦ ἄγεω.

Aliqua in ην, *duum generum, & neutrum in* εν, *ut* ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος.

Aliqua in ων, *duum generum, & neutrum in* ον, *ut* ὁ καὶ ἡ ἀδαίμων, τοῦ καὶ τῆς ἀδαίμονος. τὸ ἀδαίμον, τοῦ ἀδαίμονος.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ, *siue de nominibus numeralibus.*

N*omina numeralia unum significantia, singulariter tantum declinantur: quæ uero duo, dualiter: quæ autem plura, pluraliter, & trium sunt generum.*

Singularia tantum, quorum εἷς *masculinum,* μία *fœmininum,* ἓν *uero neutrum est.*

Εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα. Μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia.

Δύο κοινῶς, καὶ δύω ἀττικῶς διὰ τοῦ ω, μεγάλου, δυοῖν, καὶ δυεῖν, *in genere fœminino, o in ε uerso. Declinatur etiam in plurali numero sic,* οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς δυσὶ. τοὺς δύο, τὰς δύο, καὶ τὰ δύο.

Pluralia quorum τρεῖς *&* τέσσαρες *masculina & fœminina sunt,* τρία *uero &* τέσσαρα *neutra.*

Τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς. *duum generum,* τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία.

Τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας, *duum ge-*

nerum, τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρα.

A quatuor autem usque ad cétum omnia sunt indeclinabilia: articulis autem discernuntur cuius sint generis & casus, hoc modo.

Οἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τοὺς πέντε. Αἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰς πέντε. Τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰ πέντε.

Eodem modo declinantur & ἕξ, *&* ἑπτὰ, *&* ὀκτὼ, *&* ἐνέα, *&* δέκα, *& alia usque ad centum.*

A ducentis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinatur sic:

Οἱ διακόσιοι, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι, τῶν διακοσίων, ταῖς διακοσίαις, τὰς διακόσιας. Τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τὰ διακόσια.

Sic & τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΝΙΚΑ.	ΔΥΙΚΑ.	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΑ.
εὐθεῖα	εὐθεῖα καὶ	εὐθεῖα
γενικὴ	αἰτιατικὴ	γενικὴ
δοτικὴ	γενικὴ καὶ	δοτικὴ
αἰτιατικὴ	δοτικὴ	αἰτιατικὴ
κλητικὴ	κλητικὴ	κλητικὴ

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν.	τὼ, τοῖν.	οἱ,	τοῖς, τούς.
ἡ, τῆς, τῇ, τὴν, ὦ.	τὰ, ταῖν, ὦ.	αἱ, τῶν,	ταῖς, τὰς, ὦ.
τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ.	τὼ, τοῖν.	τὰ,	τοῖς, τὰ.

Prima

Prima declinatio mariũ eſt tantum in ας, *&* *in* ης.

ας ᾳ. αν. α.

ου α. αιν. α. αι. ων. αις. ας. αι.

ης ῃ. ην η.

Secunda eſt fœmininorum tantum quæ in α, *&* *in* η, *terminant.*

α αν. α.

ης. ῃ. α. αιν. α. αι. ων. αις. ας. αι.

η ην. η.

Nomina tamen quæ in α, *purum,* δα, θα, ρα, *finiũt, ſeruant* α, *in genitiuo &* *datiuo ſingulari, ut* θεὰ, θεᾶς. λήδα, λήδας. μάρθα, μάρθας. ἡμέρα, ἡμέρας.

Tertia declinatio eſt ſingulorum generum in ος *exeuntium, &* *neutrorum in* ον.

ος ε οι ους. οι.

ου. ῳ. ον. ω. οιν. ω. ων. οις.

ον ον α α. α.

Aduerte Atticos in omnibus declinationibus facere uocatiuũ nominatiuo similẽ, uti ſupra declaratũ eſt

Quarta eſt Atticorum, quæ fit a tertia, mutato ο *in* ω, *quod in omnibus caſibus retinet.*

Ενικὰ. Δυϊκὰ. Πληθυντικὰ.

ως ως ῳ ως. ῳ

ω. ῳ. ων ω. ῳν. ω. ων. ῳς

ων ων ω ω. ω.

Hæ quatuor ſuperiores dicuntur pariſyllabæ, quia non creſcunt in obliquis, ſed eos pares efferunt nominatiuo.

Quinta eſt generum omnium quæ creſcunt in obli-

quis, quorũ terminatio uaria eſt: ſed hæ quinque conſonantes diuerſis uocalibus iunctæ, nunc ſatis erunt.

ν ν
ξ ξ σ
ρ ος, ι, α. ρ ε, οιν, ε. ες, ων, ξ. ι, ας, ες.
σ σ ψ
ψ ψ

Similiter etiam neutra uariabis, in quibus accuſatiuos & uocatiuos ſuis nominatiuis ſimiles ubique facies, & eorum pluralia in α, ut & latina.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ,
ſiue de contractis nominibus.

AB hac quinta aliæ quinque fiunt declinationes, quæ ſynæreſiatæ dicuntur, quòd ſynæreſim, id eſt contractionem patiuntur. Quarum prima eſt maſculinorum, fœmininorum, & communium deſinentium in ης, neutrorum uero deſinentium in ες, adiectiuorum, & in ος, ſubſtantiuorum.

ης ους, ει, η, ες. η, οῖν, η. εις, ῶν. εσι εις, εις.
εος, εϊ, εα, ης, εε. έοιν, εε, εες, έων. εας, εες.

Neutra ſeparatim poſuimus.

ες ους, ει. ες, ες. η, οῖν, η. η, ῶν. εσι η, η.
ος εος, εϊ. ος, ος. εε, έοιν, εε. εα, έων. εα, εα.

In qua declinatione quinque hæ ſynæreſes colliguntur, hoc eſt, εο in ου, εϊ in ει, εα & duo εε, etiam in ει, & in η, εοι in οι, εω in ω.

Secunda eſt maſculinorum, fœmininorum, & communium in ις, deſinentium, & neutrorum in ι, quorum

rum genitiuus in ιος *communiter facit, in* εος *Ionice, in* εως *Attice, per* ω.

	Ενικὰ.	Δυϊκὰ.	Πληθυντικὰ.
	ιος ι	ι,η. ιοιν.ι.η	ις, εις: ίων ις. ις
ις	εος ιι,ιν,ι.	ιε,εε.εοιν,ιε,εε	ιες,εες.έων,εσι. ιας ιες
	εως εϊ	εῳν	εων,ισι.εας. εες
	ει		εις εις

Neutra separatim ponenda fuerunt.

	ιος.ι	ι.		ι	ι.	ίων. ι. ι.
ι	εος.ιι ι,ι	ιε.	ίοιν.	ιε	ια.	έων,ισι. ια, ια
	εως,εϊ	εε.	εοιν.	εε	εα.	εων,εσι εα,εα
	ει	η.		η	η.	η. η

In neutris aduertendi ſunt tres plurales caſus ſimiles in hac declinatione, quorũ propria ſynæreſis una eſt in ι, *productum. nam ubicunque euenit ſynæreſin fieri ex* ι, *& quauis uocali ſequente, fit contractio in* ι. *cum uero mutatur* ι, *in* ε, *Ionice, fiũt ſynæreſes, quæ ſunt in prima.*

Tertia eſt maſculinorum tantummodo in ὰς *exeũtium, quorum genitiuus in* εος *fit communiter, in* εως *Attice, & in* ηος *Ionice, et ita ſingulatim unumquodque idioma potes uariare.*

	εος, εϊ, εα, ὰ.	εε		εε	εες έων	εας, εες.
ὰς	εως, ει, η, ὰς.	η	εοιν	η	εις εων, ὰσι.	εις, εις.
	ηος, ηϊ, ηα, ὰς.	ηε	ηοιν	ηε	ηες ηων, ησι.	ηας, ηες.

In qua declinatione duæ ſynæreſes fiunt, quæ a prima ſunt, hoc eſt, ε *&* ι *in* ει, *duo* εε *in* ει, *& in* η. ε *&* α *etiam in* ει.

Quarta eſt fœmininorũ ſolũ in ω, *uel in* ως, *exeuntiũ.*

ω οῦς. οῖ. ω
ους. οῖ. οα οῖ. ων. οιν. ω οι. ων. οις. ους. οι.
ως

In qua quidem tres hæ synæreses οο *in* ου, οῖ *in* οι, οα *in* ω *in singulari tantum habentur, alij uero duo numeri tertiam sequuntur simplicium declinationem.*

Quinta est neutrorum in ας, *purum uel in* ρας, *exeuntium.*

Ενικὰ. Δυϊκὰ. Πληθυντικὰ.
ατος, ατι, ατε, άτοιν, ατε. ατα, άτων, ατα, ατα.
ας, ρας. αος, αϊ, ας, ας. αε, άοιν. αε, αα. άων, ασι αα, αα
ως, ᾳ, ρας. ρας. α, ῷν, α. α, ῶν α. α

In hac declinatione duo sunt synæreses, in genitiuis in ω, *in reliquis casibus in* α.

Sunt quædam nomina quæ per omnes casus patiuntur synæresin, ut νέος, ῥόος, ἁπλόος, *& alia huiusmodi.*

ους. ου. ῳ. ουν. ου ω. οῖν. ω οι. ων. οις. ους. οι.
οος. οου. οῳ. οον. οε. οω. οοιν. οω οοι. οων. οοις. οους. οοι.

Νοῦς tamen etiam per quintam simplicium declinatur, ut νοῦς. νοὸς νοΐ. νόα.

Nomina numeralia.

εἷς ἑνὸς ἑνὶ ἕνα *quintæ*
μία μιᾶς μιᾷ μίαν *secundæ* *declinationis*
ἓν ἑνὸς ἑνὶ ἓν *quintæ*
οἱ τοῖς τοὺς
αἱ δύο τῶν δύο ταῖς δυσί τὰς δύο
τὰ τοῖς τὰ

οἱ

οἱ τρεῖς		τοῖς		τοὺς	τρεῖς
αἱ	τῶν τριῶν	ταῖς	τρισί.	τὰς	
τὰ τρία		τοῖς		τὰ	τρία
οἱ		τοῖς		τοὺς τέσσαρας	
αἱ τέσσαρες	τῶν τεσ	ταῖς τέσσαρσι		τὰς	
τὰ τέσσαρα	σάρων	τοῖς		τὰ	τέσσαρα

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SECVNDVS.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ρῆμα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν μετὰ διαφόρων χρόνων, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερον τι σημαῖνον, hoc est, *Verbum est pars orationis declinabilis cum diuersis temporibus, actionem, uel passionem, uel neutrum quiddam significans*. Cui accidunt octo, ἔγκλισις, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία. i. *Modus, Genus, Species, Figura, Numerus, Persona, Tempus, & Coniugatio.*

Modi sunt quinque, ὁριστικὴ, προστακτικὴ, εὐκτικὴ, ὑποτακτικὴ, καὶ ἀπαρέμφατος. hoc est, *Indicatiuus, Imperatiuus, Optatiuus, Subiunctiuus, & Infinitiuus. Indicatiuus, ut* τύπτω. *Imperatiuus, ut* τύπτε. *Optatiuus, ut* τύπτοιμι. *Subiunctiuus, ut* ἐὰν τύπτω. *Infinitiuus, ut* τύπτειν.

Genera quinque, ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτε-

ρον, κοινὸν ἢ μέσον, ἀποθετικὸν ἢ αὐτὸ ἐνεργητικὸν, id est, *Actiuum, Passiuum, Neutrum, Commune siue medium, Deponens siue per se actiuum. Actiuum, ut* τύπτω, *uerbero. Passiuum, ut* τύπτομαι, *uerberor. Neutrum, ut* ὑγιαίνω, *ualeo. Commune siue medium, ut* βιάζομαι, *cogo & cogor. Deponens siue per se actiuum, ut* μάχομαι, *pugno.*

Species duæ, Πρωτότυπον, καὶ παράγωγον, *id est, Primitiua, & Deriuatiua. Primitiua, ut* ἄρδω. *Deriuatiua, ut* ἀρδεύω. *A nominibus etiam deriuantur uerba, ut à* πόλεμος, πολεμίζω.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον, *id est. Simplex, Composita, & Decomposita. Simplex. ut* ἰσῶ. *Composita, ut* παρισῶ. *Decomposita, ut* παρισάνω. *Deriuantur autem decomposita à compositis. nam à* φίλω *uerbo, &* ἵππος *nomine componitur* φίλιππος, *unde* φιλιππίζω.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς. *i. Singularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut* τύπτω. *Dualis, ut* τύπτετον. *Pluralis, ut* τύπτομεν.

Personæ tres, πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον. *i. Prima, secunda, & tertia. Prima à qua fit oratio, ut* γράφω. *Secunda ad quam fit oratio, ut* γράφεις. *Tertia de qua fit oratio, ut* γράφει.

Tempora sex, ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, ἀόριστος, καὶ μέλλων, *hoc est, Præsens, Præteritum imperfectum, Præteritum perfectum, Præteritum plusquamperfectum, Indefinitum præteritum, & Futurum. Præsens, ut* τύπτω.

Præteritum

Præteritum imperfectum, ut ἔτυπτον. *Præteritum perfectum, ut* τέτυφα. *Præteritum plusquamperfectum, ut* ἐτετύφειν. *Præteritum indefinitum, ut* ἔτυψα. *Futurum, ut* τύψω.

Coniugationes tredecim, sex τῶν βαρυτόνων, *hoc est, grauitonorum, tres* τῶν περισπωμένων, *id est circunflexorum in* ω *desinentium: & quatuor in* μι. *Vnde tres sunt uerborum terminationes,* ω *scilicet grauitonum, ut* γράφω: ω *circunflexum, ut* γελῶ: *&* μι, *ut* τίθημι.

PRIMA.

PRIMA *igitur grauitonorum coniugatio est, quæ per* β, *uel* π, *uel* φ, *uel* πτ, *profertur, ut* λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. *Quorum futurum per* ψ, *ut* λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. *Præteritum uero per* φ, *ut* λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

SECVNDA *coniugatio est, quæ per* γ, *uel* κ, *uel* χ, *uel* κτ, *ut* λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. *Quorum futurum per* ξ, *ut* λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. *Præteritum uero per* χ, *ut* λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

TERTIA *est quæ per* δ, *uel* θ, *uel* τ, *ut* ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. *Quorum futurum per* σ, *ut* ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. *Præteritum uero per* κ, *ut* ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

QVARTA *est quæ per* ζ, *uel geminum* σσ. *ut*

φράζω,

φράζω, ὀρύσσω, siue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ, ut φράσω: nunc per ξ, ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ, ut πέφρακα, nunc per χ, ὤρυχα.

QVINTA est, quæ per quatuor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ρ. ut ψάλλω, νέμω, κλίνω, σπείρω. quorum futurum penultimam corripiens, ac extremam circunflectens, per easdem immutabiles enuntiatur, ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ, subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι, scilicet. Præteritum per κ, ut ἔψαλκα, νένεμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

SEXTA uero per ω, purum, ut ἀκούω, ἱππεύω. quorum futurum per σ, ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritum uero per κ, ut ἤκουκα, ἵππευκα. Quo in loco sciendum est coniugationes, quas alij tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinque redigere, hoc est, quæcunque uerba ante ω, habent siue β, siue π, siue φ, siue πτ, primam constituere coniugationem: ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω: quæcunque uero γ, siue κ, siue χ, siue κτ, siue geminatum σσ, siue ζ, & in futuro ξ, secundam: ut λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, ὀρύσσω, παίζω. at quæcunque δ, siue θ, siue τ, siue ζ, siue geminatum σσ, siue ω purum, & in futuro σ, tertiam: ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. Quæ uero, quampiam immutabilem habent, quartã constituere necesse est: ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quintam uero, quæcunque in μι, desinunt uerba: ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι. de quibus proprijs locis dicetur.

Sed

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotanda sunt: hoc est, Cum prima persona pluralis numeri in μεν exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit actiuis, tam in ω, quam in μι, desinentibus, & ambobus etiam Aoristis passiuis, & præterito perfecto medio, cum & ipsa actiuam sequantur literaturam.

Etiam tertia persona plurali in ι, aut in αι, exeunte, hoc est, ι, in actiuis, & αι, in passiuis, secundam et tertiam dualis numeri similes esse. si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre.

Etiam in modo Imperatiuo, & subiunctiuo futurum deficere, sed pro his Aoristos in usu haberi.

Etiam præsens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum in modo indicatiuo, diuisim inflecti, in alijs uero coniunctim.

Præterita quoque augmentum, quod in modo indicatiuo suscipiunt, siue temporale sit, siue syllabicum, in alijs modis, & participijs omnino amittere. Excipiuntur præteritum perfectum, & paulo post futurum, quod Græce μετ᾽ ὀλίγον μέλλον dicitur, quæ ubique suum retinent augmentum.

Exemplum grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

τύπτω	τύπτεις	τύπτει.
	τύπτετον	τύπτετον.
		τύπτομεν

τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι
	Παρατατικός.	
Ετυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην.
ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.
	Παρακείμενος.	
τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε.
	τετύφατον	τετύφατον.
τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.
	Υπερσυντελικός.	
Ετετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει.
	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην.
ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.
	Αόριστος πρῶτος.	
Ετυψα	ἔτυψας	ἔτυψε.
	ἐτύψατον	ἐτυψάτην.
ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.
	Αόριστος δεύτερος.	
Ετυπον	ἔτυπες	ἔτυπε.
	ἐτύπετον	ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.
	Μέλλων πρῶτος.	
Τύψω	τύψεις	τύψει.
	τύψετον	τύψετον.
τύψομέν	τύψετε	τύψουσι.
	Μέλλων δεύτερος.	
τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ.
	τυπεῖτον	τυπεῖτον.
τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

τύπτε	τυπτέτω.
τύπτετον	τυπτέτων.
τύπτετε	τυπτέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

τέτυφε	τετυφέτω.
τετύφετον	τετυφέτων.
τετύφετε	τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τύψον	τυψάτω.
τύψατον	τυψάτων.
τύψατε	τυψάτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

τύπε	τυπέτω.
τύπετον	τυπέτων.
τύπετε	τυπέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι.
	τύπτοιτον	τυπτοίτην.
τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι.
	τετύφοιτον	τετυφοίτην.
τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.
	τύψαιτον	τυψαίτην.

τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.

Αόριστος δεύτερος.

Τύποιμι	τύποις	τύποι.
	τύποιτον	τυποίτην.
τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψοιμι	τύψοις	τύψοι.
	τύψοιτον	τυψοίτην.
τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῖμι	τυποῖς	τυποῖ.
	τυποῖτον	τυποίτην.
τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

ἐὰν τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ.
ἐὰν	τύπτητον	τύπτητον.
ἐὰν τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ.
ἐὰν	τετύφητον	τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν τύψω	τύψῃς	τύψῃ.
ἐὰν	τύψητον	τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.

Αόριστος δεύτερος.

ἐὰν τύπω	τύπῃς	τύπῃ.
ἐὰν	τύπητον	τύπητον.

ἐὰν

ἐὰν τύπωμεν τύπητε τύπωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ. τύπτειν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. τετυφέναι.
ἀόριστος α΄. τύψαι.
ἀόριστος β΄. τυπεῖν.
μέλλων α΄. τύψειν.
μέλλων β΄. τυπεῖν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπῶν,	τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν,	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendum eſt, participia maſculina & neutra ad quintam ſimplicium declinationem referri, feminina uero ad ſecundam.

De uerbis paſsiuis.

IN paſſiuis uero hæc ſunt annotanda, hoc eſt, dualem numerum omnes habere perſonas, cum prima pluralis non in μεν, ſed in θα, exeat: demptis Aoriſtis paſſiuis, qui actiuorum litteraturam ſequuntur.

Etiam tertiam perſonam pluralem præteriti perfecti paſſiui omnino deficere, ſi tertia ſingularis ante ται, finalem ſyllabam aliam habet conſonantem. pro ea autem participio eiuſdem temporis utimur et ſubſtantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui, & ſubiunctiui, in omnibus numeris, & perſonis, cum nullo modo recte formari poſſit, ſi prima perſona præteriti paſſiui aliquam habeat conſonantem ante μαι, finalem.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

Παρατατικὸς.

ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.

ἐτυ-

ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται.
τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον
τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσί,
	καὶ ἰωνικῶς	τετύφαται.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	τετυμμένοι ἦσαν,
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη.
	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη.
	ἐτύπητον	ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον.
τυφθησόμεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.

Μέλλων δεύτερος.

τυπήσομαι	τυπήσῃ	τυπήσεται,
τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τετύψομαι	τετύψῃ	τετύψεται.
τετυψόμεθον	τετύψεσθον	τετύψεσθον.
τετυψόμεθα	τετύψεσθε	τετύψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυψο	τετύφθω.
τέτυφθον	τετύφθων.
τέτυφθε	τετύφθωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

τύφθητι	τυφθήτω.
τύφθητον	τυφθήτων.
τύφθητε	τυφθήτωσαν.

Αόριςος δεύτερος.

τύπηθι	τυπήτω.
τύπητον	τυπήτων.
τύπητε	τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατατ.

Τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετυμμένος	εἴην εἴης	εἴη.
τετυμμένω	εἴητον	εἰήτην.
τετυμμένοι	εἴημεν εἴητε	εἴησαν.

Αόριςος

Αόριςος πρῶτος.

Τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη.
	τυφθείητον	τυφθειήτην.
τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.

Αόριςος δεύτερος.

τυπείην	τυπείης	τυπείη.
	τυπείητον	τυπειήτην.
τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην.
τυφφησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.

Μέλλων δεύτερος.

τυπησοίμην	τυπήσοιο,	τυπήσοιτο.
τυπησοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

τεlυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον	τετύψοισθον	τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατικὸς.

ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰlτυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετυμμένος	ἐὰν ὦ ᾖς	ᾖ.
τετυμμένω	ἐὰν ἦτον	ἦτον.
τετυμμένοι	ἐὰν ὦμεν ἦτε	ὦσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τυφθῶ τυφθῇς τυφθῇ.
ἐὰν τυφθῆτον τυφθῆτον.
ἐὰν τυφθῶμεν τυφθῆτε τυφθῶσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν τυπῶ τυπῇς τυπῇ.
ἐὰν τυπῆτον τυπῆτον.
ἐὰν τυπῶμεν τυπῆτε τυπῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ. τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. τετύφθαι.
ἀόριστος α΄. τυφθῆναι.
ἀόριστος β΄. τυπῆναι.
μέλλων α΄. τυφθήσεσθαι.
μέλλων β΄. τυπήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. τετύψεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Ἀόριστο

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπεὶς,	τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα,	τῆς τυπείσης,
τὸ τυπὲν,	τοῦ τυπέντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη,	τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον,	τοῦ τυφθησομένου.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπησόμενος,	τοῦ τυπησομένου.
ἡ τυπησομένη,	τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον,	τοῦ τυπησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος,	τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη,	τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον,	τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum est, participia passiua in μενος *masculina, et neutra in* μενον *tertiæ esse simplicium declinationis: feminina uero eorũ, secundæ. At participia utriusque aoristi passiui, masculini generis et neutri, quintæ declinationis: eorũ uero feminina secundæ.*

De uerbo medio.

LIbuit mihi in hac uerborum declinatione, Theodorum Gazam imitanti, communi ordine relicto, per omnes modos & tempora, uerba media seorsum uariare, cum alij partim Actiuis, ut præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectũ: partim uero Passiuis, hoc est, ambos aoristos, et utrunque futurum admiscuerint. Quod

quidem

quidem eo consilio fecimus, ut faciliorem discentibus uiam ostẽderemus. Esto igitur tertio loco eorum perfecta ac distincta uariatio, quæ quidem in præsenti, & præterito imperfecto passiuis prorsus similia sunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

Παρατατικός.

ἐλυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε.
	τετύπατον	τετύπατον.
τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει.
	ἐτετύπειτον	ἐτετυπείτην.
ἐτελύπειμεν	ἐτετύπειτε	ἐτετύπεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην.
ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

τύψομαι	τύψῃ	τύψεται.
τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον.
τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.

Μέλλων δεύτερος.

τυποῦμαι	τυπῇ	τυπεῖται.
τυπούμεθον	τυπεῖσθον	τυπεῖσθον.
τυπούμεθα	τυπεῖσθε	τυποῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυπε	τετυπέτω.
τετύπετον	τετυπέτων.
τετύπετε	τετυπέτωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

τύψαι	τυψάσθω.
τύψασθον	τυψάσθων.
τύψασθε	τυψάσθωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

τυποῦ	τυπέσθω.
τύπεσθον	τυπέσθων.
τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.

τυπτοί-

τυπτοίμεθα	τύπτοιθε	τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

τετύποιμι	τετύποις	τετύποι.
	τετύποιτον	τετυποίτην.
τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.

Αόριστος πρῶτος.

τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο.
τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην.
τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.

Αόριστος δεύτερος.

τυποίμην	τύποιο	τύποιτο.
τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.

Μέλλων πρῶτος.

τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο.
τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην.
τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο.

Μέλλων δεύτερος.

τυποίμην	τυποῖο	τυποῖτο.
τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατατ.

ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἐὰν τετύπω	τετύπῃς	τετύπῃ.
ἐὰν	τετύπητον	τετύπητον.

ἐὰν τετύπωμεν τετύπητε τετύπωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τύψωμαι τύψῃ τύψηται.
ἐὰν τυψώμεθον τύψησθον τύψησθον.
ἐὰν τυψώμεθα τύψησθε τύψωνται.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν τύπωμαι τύπῃ τύπηται.
ἐὰν τυπώμεθον τύπησθον τύπησθον.
ἐὰν τυπώμεθα τύπησθε τύπωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ. τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. τετυπέναι.
ἀόριστος ά. τύψασθαι.
ἀόριστος β'. τυπέσθαι.
μέλλων ά. τύψεσθαι.
μέλλων β'. τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου,
ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου.
ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπόμενος,	τοῦ τυπομένου.
ἡ τυπομένη,	τῆς τυπομένης.
τοῦ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τυψόμενος,	τοῦ τυψομένου.
ἡ τυψομένη,	τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον,	τοῦ τυψομένου.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπούμενος,	τοῦ τυπουμένου.
ἡ τυπουμένη,	τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον,	τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Circunflexa uerba a sexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab ijs solum, quæ in penultima habent siue ε, *siue* α, *siue* ο, *ut* ποιέω, βοάω, χρυσόω. *Et dicuntur circunflexa, quòd circunflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut* ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. *Patiuntur autem synæresim in præsenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiam participijs simul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales, hoc est,* ε, α, *&* ο, *distinguuntur, quas* χαρακτηριστικὰ, *id est, formatiuas litteras appellare possumus, quemadmodum & consonantes in grauitonis. Esto igitur* ε, χαρακτη-

ριστικὸν,

ριϛικὸν, *primæ coniugationis circunflexorum,* α *secundæ,* ο *tertiæ.*

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Id est, prima coniugatio circunflexorum uerborum in εω desinentium.

PRima coniugatio circunflexorum, a uerbis sextæ coniugationis grauitonorũ in εω, *desinentibus, per synæresim fit: ut* ποιέω, ποιῶ. *Cuius futurum in* σω, *desinens, a uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc est,* ε *in* η *conuersa: ut* ποιέω, ποιήσω. *Eandem quoque uocalem & præteritum perfectũ in* κα, *desinens seruat: hoc idem & præteritum plusquamperfectum, & aoristus primus faciunt: ut* πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. *Quædam tamen inueniuntur, quæ in huiusmodi temporibus* ε, *immutatum retinent, ut* τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω ῶ, ὀλέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. ἀρκέω ῶ ἀρκέσω, *& alia. Sunt & quæ utrunque habent: ut* φρονέω, ῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω, ῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ, κορέσω, καὶ κορήσω, *& alia. Synæreses autem huius cõiugationis, quæ semper ex* ε, *præcedente, & uocali sequente fiunt, sex sunt,* ει, ου, οι, ῃ, η, ω. *nam si post* ε, *alterum sequatur* ε, *in* ει, *diphthongum fit synæresis, ut* ποιέετον, ποιεῖτον: *si* η, *in* η, *ut* ποιέητε, ποιῆτε: *si* ο, *in* ου, *ut* ποιέομεν, ποιοῦμεν: *si* ω, *in* ω, *ut* ποιέω, ποιῶ: ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι.

χαρα-

ε ει

χαρακτηριστικὸν ε η ῃ *Si post ε, sequitur diphthon-*

ο ου *gus, in eandem fit synære-*

ω ω *sis.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

Ποιέω, ῶ.	ποιέεις, εῖς.	ποιέει, εῖ.
	ποιέετον, εῖτον.	ποιέετον, εῖτον.
ποιέομεν, οῦμεν.	ποιέετε, εῖτε.	ποιέουσι, οῦσι.

Παρατατικὸς.

ἐποίεον, ουν.	ἐποίεες, εις.	ἐποίεε, ει.
	ἐποιέετον, εῖτον.	ἐποιεέτην, είτην.
ἐποιέομεν, οῦμεν.	ἐποιέετε, εῖτε.	ἐποίεον, ουν.

Παρακείμενος.

πεποίηκα	πεποίηκας	πεποίηκε.
	πεποιήκατον	πεποιήκατον.
πεποιήκαμεν	πεποιήκατε	πεποιήκασι.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐπεποιήκειν	ἐπεποιήκεις	ἐπεποιήκει.
	ἐπεποιήκειτον	ἐπεποιηκείτην.
ἐπεποιήκειμεν	ἐπεποιήκειτε	ἐπεποιήκεισαν.

Ἀόρισος πρῶτος.

ἐποίησα	ἐποίησας	ἐποίησε.
	ἐποιήσατον	ἐποιησάτην.
ἐποιήσαμεν	ἐποιήσατε	ἐποίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσω	ποιήσεις	ποιήσει.
	ποιήσετον	ποιήσετον.
ποιήσομεν	ποιήσετε	ποιήσουσι.

Προ-

ΠΡΟΣΤΑΚΙΤΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ποίεε, ποίει. ποιεέτω, ποιείτω.
ποιέετον, εῖτον. ποιεέτων, είτων.
ποιέετε, εῖτε. ποιεέτωσαν, είτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίηκε πεποιηκέτω.
πεποιήκετον πεποιηκέτων.
πεποιήκετε πεποιηκέτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ποίησον ποιησάτω.
ποιήσατον ποιησάτων.
ποιήσατε ποιησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

ποιέοιμι, οῖμι, ποιέοις, οῖς. ποιέοι, οῖ.
ποιέοιτον, οῖτον. ποιεοίτην, οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν. ποιέοιτε, οῖτε. ποιέοιεν, οῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιήκοιμι πεποιήκοις πεποιήκοι.
πεποιήκοιτον πεποιηκοίτην.
πεποιήκοιμεν πεποιήκοιτε πεποιήκοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιήσαιμι ποιήσαις ποιήσαι.
ποιήσαιτον ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν ποιήσαιτε ποιήσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσοιμι ποιήσοις ποιήσοι.
ποιήσοιτον ποιησοίτην.

ποιήσοιμεν	ποιήσοιτε	ποιήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς, καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέω, ῶ.	ποιέῃς, ποιῇς.	ποιέῃ, ποιῇ.
ἐὰν	ποιέητον, ῆτον.	ποιέητον, ῆτον.
ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν.	ποιέητε, ῆτε.	ποιέωσι, ῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἐὰν πεποιήκω	πεποιήκῃς	πεποιήκῃ.
ἐὰν	πεποιήκητον	πεποιήκητον.
ἐὰν πεποιήκωμεν	πεποιήκητε	πεποιήκωσι.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν ποιήσω	ποιήσῃς	ποιήσῃ.
ἐὰν	ποιήσητον	ποιήσητον.
ἐὰν ποιήσωμεν	ποιήσητε	ποιήσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.	ποιέειν, εῖν.
παρακ. καὶ ὑπερσυ.	πεποιηκέναι.
ἀόριςος ά.	ποιῆσαι.
μέλλων ά.	ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ὁ ποιέων, ποιῶν.	τοῦ ποιέοντος, οῦντος.
ἡ ποιέουσα, οῦσα.	τῆς ποιεούσης, ούσης.
τὸ ποιέον, ποιοῦν.	τοῦ ποιέοντος, οῦντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ὁ πεποιηκώς,	τοῦ πεποιηκότος.
ἡ πεποιηκυῖα,	τῆς πεποιηκύας.
τὸ πεποιηκὸς	τοῦ πεποιηκότος.

Αόριςος

Αόριστος πρῶτος.

ὁ ποιήσας,	τοῦ ποιήσαντος.
ἡ ποιήσασα,	τῆς ποιησάσης.
τὸ ποιῆσαν,	τοῦ ποιήσαντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιήσων,	τοῦ ποιήσοντος.
ἡ ποιήσουσα,	τῆς ποιησούσης.
τὸ ποιῆσον	τοῦ ποιήσοντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

ποιέομαι, οῦμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέεται, εῖται.
ποιεόμεθον, ούμεθον.	ποιέεσθον, εῖσθον	ποιέεσθον, εῖσθον.
ποιεόμεθα, ούμεθα.	ποιέεσθε, εῖσθε.	ποιέονται, οῦνται.

Παρατατικός.

ἐποιεόμην, ούμην.	ἐποιέου, ἐποιοῦ	ἐποιέετο εῖτο.
ἐποιεόμεθον, ούμεθον.	έεσθον, εῖσθον.	ἐποιεέσθην, είσθην.
ἐποιεόμεθα, ούμεθα.	ἐποιέεσθε, εῖσθε.	ἐποιέοντο, οῦντο.

Παρακείμενος.

πεποίημαι	πεποίησαι	πεποίηται.
πεποιήμεθον	πεποίησθον	πεποίησθον.
πεποιήμεθα	πεποίησθε	πεποίηνται,
	καὶ ἰωνικῶς	πεποιέαται.

Ὑπερσυντελικός.

ἐπεποιήμην	ἐπεποίησο	ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον	ἐπεποίησθον	ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα	ἐπεποίησθε	ἐπεποίηντο,
	καὶ ἰωνικῶς	ἐπεποιέατο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐποιήθην	ἐποιήθης	ἐποιήθη.

	ἐποιήθητον	ἐποιηθήτην
ἐποιήθημεν	ἐποιήθητε	ἐποιήθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιηθήσομαι	ποιηθήσῃ	ποιηθήσεται.
ποιηθησόμεθον	ποιηθήσεσθον	ποιηθήσεσθον.
ποιηθησόμεθα	ποιηθήσεσθε	ποιηθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

πεποιήσομαι	πεποιήσῃ	πεποιήσεται.
πεποιησόμεθον	πεποιήσεσθον	πεποιήσεσθον.
πεποιησόμεθα	πεποιήσεσθε	πεποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ.	ποιεέσθω, είσθω.
ποιεέσθον, εῖσθον.	ποιεέσθων, είσθων.
ποιέεσθε, εῖσθε.	ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίησο	πεποιήσθω.
πεποίησθον	πεποιήσθων.
πεποίησθε	πεποιήσθωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

ποιήθητι	ποιηθήτω.
ποιήθητον	ποιηθήτων.
ποιήθητε	ποιηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, ποιοῖο. ποιέοιτο, οῖτο.
ποιεοίμεθον, οίμεθον. ποιέοισθον, οῖσθον. ποιεοίσθην.
ποιεοίμεθα, οίμεθα. ποιέοισθε, οῖσθε. ποιέοιντο, οῖντο.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιήμην	πεποιῇο	πεποιῇτο.
πεποιήμεθον.	πεποιῇσθον	πεποιήσθην.
πεποιήμεθα	πεποιῇσθε	πεποιῇντο.

Accentu circunflexo super penultimam secundæ & tertiæ personæ cuiusuis numeri, nisi longa sequatur: quod in omnibus sane uerbis circunflexis seruandum est.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιηθείην	ποιηθείης	ποιηθείη.
	ποιηθείητον	ποιηθειήτην.
ποιηθείημεν	ποιηθείητε	ποιηθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιηθησοίμην	ποιηθήσοιο	ποιηθήσοιτο.
ποιηθησοίμεθον	ποιηθήσοισθον	ποιηθησοίσθην.
ποιηθησοίμεθα	ποιηθήσοισθε	ποιηθήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

πεποιησοίμην	πεποιήσοιο	πεποιήσοιτο.
πεποιησοίμεθον	πεποιήσοισθον	πεποιησοίσθην.
πεποιησοίμεθα	πεποιήσοισθε	πεποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέηται, ῆται.
ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. έησθον. ῆσθον. ποιέησθον, ῆσθον.
ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν πεποιῶμαι	πεποιῇ	πεποιῆται.
ἐὰν πεποιώμεθον	πεποιῆσθον	πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν ποιηθῶ.	ποιηθῇς	ποιηθῇ.
ἐὰν	ποιηθῆτον	ποιηθῆτον.
ἐὰν ποιηθῶμεν	ποιηθῆτε	ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum est, subiunctiua in μαι *desinentia, si à circunflexis existant, circunflectere penultimam,* ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι, ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι: *etiam si sint præteriti perfecti,* ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν βεβοῶμαι: *grauari autem, si à grauitonis extiterint,* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. *& reliqua eodem modo.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι εῖσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιῆσθαι.
ἀόριστος ά.	ποιηθῆναι.
μέλλων ά.	ποιηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	πεποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος.	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη ουμένη.	τῆς ποιεομένης, ένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον.	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιημένος,	τοῦ πεποιημένου.
ἡ πεποιημένη,	τῆς πεποιημένης.
τὸ πεποιημένον,	τοῦ πεποιημένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ ποιηθεὶς,	τοῦ ποιηθέντος.
ἡ ποιηθεῖσα,	τῆς ποιηθείσης.
τὸ ποιηθὲν,	τοῦ ποιηθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιηθησόμενος, τοῦ ποιηθησομένου.
ἡ ποιηθησομένη, τῆς ποιηθησομένης.
τὸ ποιηθησόμενον, τοῦ ποιηθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ πεποιησόμενος, τοῦ πεποιησομένου.
ἡ πεποιησομένη, τῆς πεποιησομένης.
τὸ πεποιησόμενον, τοῦ πεποιησομένου.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, οῦ. ἐποιέετο, εῖτο.

Ad similitudinem passiuorum cætera uariabis.

Præteritum perfectum medium, & præteritum plusquam perfectum, & secundus aoristus, ac futurum secũdum omnino desunt in huiusmodi uerbis circunflexis, paucis quibusdam exceptis, ut in præteritorum formatione latius dicetur.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐποιησάμην	ἐποιήσω	ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον	ἐποιήσασθον	ἐποιησάσθην.
ἐποιησάμεθα	ἐποιήσασθε	ἐποιήσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσομαι	ποιήσῃ	ποιήσεται.
ποιησόμεθον	ποιήσεσθον	ποιήσεσθον.
ποιησόμεθα	ποιήσεσθε	ποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ. ut passiuum.

Αόριςος πρῶτος.

ποίησαι ποιησάσθω.

ποιήσασθον ποιησάσθων.

ποιήσασθε ποιησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην, οἰμην. ποιέοιο, οῖο. ποιέοιτο, οῖτο. &c.

Αόριςος πρῶτος.

ποιεσαίμην ποιήσαιο ποιήσαιτο.

ποιησαίμεθον ποιήσαισθον ποιησαίσθην.

ποιησαίμεθα ποιήσαισθε ποιήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

ποιησοίμην ποιήσοιο ποιήσοιτο.

ποιησοίμεθον ποιήσοισθον ποιησοίσθην.

ποιησοίμεθα ποιήσοισθε ποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, ῆται. &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν ποιήσωμαι ποιήσῃ ποιήσηται.

ἐὰν ποιησώμεθον ποιήσησθον. ποιήσησθον.

ἐὰν ποιησώμεθα ποιήσησθε ποιήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. ποιέεσθαι, εῖσθαι.

ἀόριςος ά. ποιήσασθαι.

μέλλων ά. ποιήσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ ποιησάμενος, ἡ ποιησαμένη, τὸ ποιησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιησόμενός, ἡ ποιησομένη, τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ,

Est uerborum in αω desinentium.

Secunda coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω, desinentibus, per synæresim fit: ut γελάω, γελῶ. Cuius futurum in σω, desinens à uerbo perfecto fit, nunc penultima uocali seruata, ut γελάω, ῶ, γελάσω: nunc in η conuersa, βοάω, βοῶ, βοήσω. Eandem quoque penultimam & præteritum perfectum in κα desinens seruat, ut γεγέλακα, βεβόηκα. Sic & præteritum plusquamperfectum, & primus aoristus. Synæreses autem huius secundæ coniugationis, quæ semper ex α, præcedente, & uocali sequente fiunt, duæ tantummodo sunt, α scilicet & ω. nam post ipsum α, aut ε, sequitur aut η, aut ο μικρὸν, aut ω si ε, aut η, sequantur, in α productum fit crasis, ut βοάετε, βοᾶτε, βοάητε, βοᾶτε: si ο μικρὸν, aut ω, in ω μέγα fit semper, ut βοάω, βοῶ, βοάομεν, βοῶμεν. At ubi ι, in diphthongo repertũ fuerit, idem facta crasi in diphthon

gum impropriam per synæresim resumendum erit: ut βοάεις, βοᾷς. βοάει, βοᾷ. βοάοιμι, βοῷμι. *Si uero* υ, *omnino abijciendum, ut* βοάουσι, βοῶσι.

	ε		*Si post* α, *sequitur* ι *in*
		α	*quapiam diphthongo, idem*
χαρακτηριστικὸν α	η		*remanet in diphthongo im*
	ο		*propria.*
	ω	ω	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

βοάω, ῶ.	βοάεις, ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
	βοάετον, ᾶτον.	βοάετον, ᾶτον.
βοάομεν, ῶμεν.	βοάετε, ᾶτε.	βοάουσι, ῶσι.

Παρατατικὸς.

ἐβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες, ἐβόας	ἐβόαε, ἐβόα.
	ἐβοάετον, ᾶτον.	ἐβοαέτην, άτην.
ἐβοάομεν, ῶμεν.	ἐβοάετε, ᾶτε.	ἐβόαον, ἐβόων.

Παρακείμενος.

βεβόηκα	βεβόηκας,	βεβόηκε.
	βεβοήκατον	βεβοήκατον.
βεβοήκαμεν	βεβοήκατε	βεβοήκασι.

Υπερσυντελικὸς.

ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει.
	ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοηκείτην.
ἐβεβοήκειμεν	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

ἐβόησα	ἐβόησας	[ἐβό]ησε.
	ἐβοήσατον	ἐβοησάτην.
ἐβοήσαμεν	ἐβοήσατε	ἐβόησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

βοήσω βοήσεις βοήσει.
βοήσετον βοήσετον.
βοήσομεν βοήσετε βοήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

βόαε βόα. βοαέτω βοάτω.
βοάετον, βοᾶτον. βοαέτων, άτων.
βοάετε, βοᾶτε. βοαέτωσαν, άτωσαν.

Παρακείμενος.

βεβόηκε βεβοηκέτω.
βεβοήκετον βεβοηκέτων.
βεβοήκετε βεβοηκέτωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

βόησον βοησάτω.
βοήσατον βοησάτων.
βοήσατε βοησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς, καὶ παρατ.

βοάοιμι, ῷμι. βοάοις βοῷς. βοάοι, βοῷ.
βοάοιτον ῷτον. βοαοίτην ῴτην.
βοάοιμεν, ῷμεν. βοάοιτε, ῷτε βοάοιεν, ῷεν.

Παρακ καὶ ὑπερσυν.

βεβοήκοιμι βεβοήκοις βεβοήκοι.
βεβοήκοιτον βεβοηκοίτην.
βεβοήκοιμεν βεβοήκοιτε βεβοήκοιεν.

Αόριστος πρῶτος.

βοήσαιμι βοήσαις βοήσαι.
βοήσαιτον βοησαίτην.

βοήσαιμεν	βοήσαιτε	βοήσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

βοήσοιμι	βοήσοις	βοήσοι.
	βοήσοιτον	βοησοίτην.
βοήσοιμεν	βοήσοιτε	βοήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάω, βοῶ.	βοάῃς, βοᾷς.	βοάῃ, βοᾷ.
ἐὰν	βοάητον, ᾶτον.	βοάητον, ᾶτον.
ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν.	βοάητε, ᾶτε.	βοάωσι, ῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοήκω	βεβοήκῃς	βεβοήκῃ.
ἐὰν	βεβοήκητον	βεβοήκητον.
ἐὰν βεβοήκωμεν	βεβοήκητε	βεβοήκωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν βοήσω	βοήσῃς	βοήσῃ.
ἐὰν	βοήσητον	βοήσητον.
ἐὰν βοήσωμεν	βοήσητε	βοήσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστῶς καὶ παρατ.	βοᾷν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	βεβοηκέναι.
ἀόριστος α.	βοῆσαι.
μέλλων α.	βοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ βοάων, βοῶν,	τοῦ βοάοντος, ῶντος.
ἡ βοάουσα, βοῶσα.	τῆς βοαούσης, ώσης.
τὸ βοάον, βοῶν.	τοῦ βοάοντος, ῶντος.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοηκὼς,	τοῦ βεβοηκότος.
ἡ βεβοηκύα,	τῆς βεβοηκύας.
τὸ βεβοηκὸς,	τοῦ βεβοηκότος

Αόρισος πρῶτος.

ὁ βοήσας,	ἡ βοήσασα,	τὸ βοῆσαν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοήσων,	ἡ βοήσουσα,	τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσὼς.

βοάομαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται ᾶται.
βοαόμεθον, ώμεθον.	βοάεσθον ᾶσθον.	βοάεσθον, ᾶσθον.
βοαόμεθα, ώμεθα.	βοάεσθε, ᾶσθε.	βοάονται, ῶνται.

Παρατατικὸς.

ἐβοαόμην, ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, άτο.
ἐβοαόμεθον, ώμεθον.	άεσθον, ᾶσθον.	ἐβοαέσθην άσθην.
ἐβοαόμεθα, ώμεθα	ἐβοάεσθε, ᾶσθε.	ἐβοάοντο, ῶντο.

Παρακείμενος.

βεβόημαι	βεβόσαι	βεβόηται.
βεβοήμεθον	βεβόησθον	βεβόησθον.
βεβοήμεθα	βεβόησθε	βεβόηνται.

Υπερσυντελικὸς.

ἐβεβοήμην	ἐβεβόησο	ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον	ἐβεβόησθον	ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα	ἐβεβόησθε	ἐβεβόηντο.

Αόρισος πρῶτος.

ἐβοήθην	ἐβοήθης	ἐβοήθη.
	ἐβοήθητον	ἐβοηθήτην.
ἐβοήθημεν	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται.
βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον.
βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσεται.
βεβοησόμετον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον.
βεβοησόμεθα	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

βοάου βοῶ.	βοαέσθω, άσθω.
βοάεσθον, ᾶσθον.	βοαέσθων άσθων.
βοάεσθε, ᾶσθε	βοαέσθωσαν, βοάσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

βεβόησο	βεβοήσθω.
βεβόησθον	βεβοήσθων.
βεβόησθε	βεβοήσθωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

βοήθητι	βοηθήτω.
βοήθητον	βοηθήτων.
βοήθητε	βοηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην, ῴμην	βοάοιο βοῷ.	βοάοιτο, βοῷτο.
βοαοίμεθον, ῴμεθον	άοισθον, ῷσθον.	βοαοίσθην, ῴσθην.
βοαοίμεθα, ῴμεθα	βοάοισθε, ῷσθε.	βοάοιντο, ῷντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

βεβοήμην	βεβοῇο	βεβοῆτο.
βεβοήμεθον	βεβοῆσθον	βεβοήσθην.

βεβοήμεθα

βεβοήμεθα	βεβοῆσθε.	βεβοῆνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

βοηθείην	βοηθείης	βοηθείη.
	βοηθείητον	βοηθειήτην.
βοηθείημεν	βοηθείητε	βοηθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

βοηθησοίμην	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον	βοηθήσοισθον	βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα	βοηθήσοισθε	βοηθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοησοίμην	βεβοήσοιο	βεβοήσοιτο.
βεβοησοίμεθον	βεβοήσοισθον	βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα	βεβοήσοισθε	βεβοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι, βοάῃ, βοᾷ. βοάηται, ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον. άησθον, ᾶσθον. βοάησθον, ᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα άησθε, ᾶσθε. βοάωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοῶμαι	βεβοῇ	βεβοῆται.
ἐὰν βεβοώμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθον.
ἐὰν βεβοώμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν βοηθῶ	βοηθῇς	βοηθῇ.
ἐὰν	βοηθῆτον	βοηθῆτον.
ἐὰν βοηθῶμεν	βοηθῆτε	βοηθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστῶς καὶ παρατ. βοάεσθαι, ᾶσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. βεβοῆσθαι.

ἀόριστος

ἀόριστος ά. βοηθῆναι.
μέλλων ά. βοηθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, βεβοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ βοαόμενος, ώμενος, ἡ ομένη, ένη. τὸ βοαόμενον, ώμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοημένος, ἡ βεβοημένη, τὸ βεβοημένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ βοηθεὶς, ἡ βοηθεῖσα, τὸ βοηθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοηθησόμενος, ἡ βοηθησομένη, τὸ βοηθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ βεβοησόμενος, ἡ βεβοησομένη, τὸ βεβοησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

βοάομαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάεται, ᾶται. &c.

Παρατατικός.

ἐβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ἐβοῶ. ἐβοάετο, ᾶτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐβοησάμην	ἐβοήσω	ἐβοήσατο.
ἐβοησάμεθον	ἐβοήσασθον	ἐβοησάσθην
ἐβοησάμεθα	ἐβοήσασθε	ἐβοήσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

βοήσομαι	βοήσῃ	βοήσεται.
βοησόμεθον	βοήσεσθον	βοήσεσθον.
βοησόμεθα	βοήσεσθε	βοήσονται.

Προστακτικά

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

βοάου, βοῶ. ἔσθω, άσθω. &c.

Αόριςος πρῶτος.

βόησαι	βοησάσθω.
βοήσασθον	βοησάσθων.
βοήσασθε	βοησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην, ῴμην βοάοιο, βοῷο. βοάοιτο, ῷτο. &c.

Αόριςος πρῶτος.

βοησαίμην	βοήσαιο	βοήσαιτο.
βοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαίσθην.
βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

βοησοίμην	βοήσοιο	βοήσοιτο.
βοησοίμεθον	βοήσοισθον	βοησοίσθην.
βοησοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάηται, ᾶται &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν βοήσωμαι	βοήσῃ	βοήσηται.
ἐὰν βοησώμεθον	βοήσησθον	βοήσησθον.
ἐὰν βοησώμεθα	βοήσησθε	βοήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.	βοάεσθαι, ᾶσθαι.
ἀόριςος ά.	βοήσασθαι.
μέλλων ά.	βοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ βοαόμενος, ώμένος. ομένη, ωμένη. τὸ όμενον, ωμενον.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ βοησάμενος, ἡ βοησαμένη, τὸ βοησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοησόμενος ἡ βοησομένη, τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

est circunflexorum desinentium in οω.

TERTIA *coniugatio circunflexorum, à uerbis sextæ cõiugationis grauitonorum in οω, desinentibus, per synæresim fit, ut χρυσόω, χρυσῶ. Cuius futurum ante σω ut plurimum ω habet. cognoscitur autem sic. nam quandocunque uerbum nomen habet præiacens, à quo deriuatur; tunc futurum habet ω, ut* ἀργυρὸς, ἀργυρόω, ρῶ, ἀργυρώσω. *Si autem uerbum nullum habeat nomen, à quo deriuetur; tunc futurum retinet* ο μικρὸν: *ut* ὁμόω, ῶ, ὁμόσω. *Præteritum quoque perfectum in* κα *desinens, & præteritum plusquam perfectum, & aoristus primus, eandem seruant penultimam, quam habet futurum: ut* κεχρύσωκα, ὤμοκα.

Synæreses autem huius coniugationis tres sunt, οι, ου, ω. *nam si post* ο, *sequitur* ε, *aut alterum* ο, *siue solum, siue in* ου *diphthongo, fit synæresis in* ου, *ut* χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. *sin, aut* ω, *in* ω μέγα, *ut* χρυσόητε, χρυσῶτε. χρυσόωσι, χρυσῶσι. *si uero* ι, *in quapiam*

piam diphthongo repertum fuerit, in οι, *ſemper fiet ſynæreſis,* χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. *dempto infinitiuo actiuo, qui in* ουν, *facit contractum,* χρυσόειν, χρυσοῦν.

	ε		
	ο	ου	*Sequente* ι, *in quauis*
χαρακτηριστικὸν ο	η		*diphthongo fit ſynære*
		ω	*ſis in* οι.
	ω		

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

χρυσόω, χρυσῶ. χρυσόεις, σοῖς. χρυσόει, χρυσοῖ.
χρυσόετον, οῦτον. χρυσόετον, οῦτον.
χρυσόομεν, οῦμεν. χρυσόετε, οῦτε. χρυσόουσι, οῦσι.

Παρατατικὸς.

ἐχρύσοον, ἐχρύσουν, ἐχρύσοες, ύσους. ἐχρύσοε, ἐχρύσου.
ἐχρυσόετον, οῦτον. ἐχρυσοέτην, ούτην.
ἐχρυσόομεν, οῦμεν. ἐχρυσόετε, οῦτε. ἐχρύσοον, σουν.

Παρακείμενος.

κεχρύσωκα κεχρύσωκας κεχρύσωκε.
κεχρυσώκατον κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμεν κεχρυσώκατε κεχρυσώκασι.

Υπερσυντελικὸς.

ἐκεχρυσώκειν ἐκεχρυσώκεις ἐκεχρυσώκει.
ἐκεχρυσώκειτον ἐκεχρυσωκείτην.
ἐκεχρυσώκειμεν ἐκεχρυσώκειτε ἐκεχρυσώκεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

ἐχρύσωσα ἐχρύσωσας ἐχρύσωσε.
ἐχρυσώσατον ἐχρυσωσάτην.
ἐχρυσώσαμεν ἐχρυσώσατε ἐχρύσωσαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσω χρυσώσεις χρυσώσει.
χρυσώσετον χρυσώσετον.
χρυσώσομεν χρυσώσετε χρυσώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

χρύσοε, χρύσου. χρυσοέτω, ούτω.
χρυσόετον, οῦτον. χρυσοέτων, ούτων.
χρυσόετε, οῦτε. έτωσαν, ούτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

κεχρύσωκε κεχρυσωκέτω.
κεχρυσώκετον κεχρυσωκέτων.
κεχρυσώκετε κεχρυσωκέτωσαν.

Ἀόριςος πρῶτος.

χρύσωσον χρυσωσάτω.
χρυσώσατον χρυσωσάτων.
χρυσώσατε χρυσωσάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατατ.

χρυσόοιμι, σοῖμι. χρυσόοις, σοῖς. χρυσόοι, χρυσοῖ.
χρυσόοιτον, οῖτον. χρυσοοίτην, οίτην.
χρυσόοιμεν, οῖμεν. χρυσόοιτε, οῖτε. χρυσόοιεν, σοῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

κεχρυσώκοιμι κεχρυσώκοις κεχρυσώκοι.
κεχρυσώκοιτον κεχρυσωκοίτην.
κεχρυσώκοιμεν κεχρυσώκοιτε κεχρυσώκοιεν.

Ἀόριςος πρῶτος.

χρυσώσαιμι χρυσώσαις χρυσώσαι.
χρυσώσαιτον χρυσωσαίτην.

χρυσώσαιμεν

χρυσώσαιμεν χρυσώσαιτε χρυσώσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσοιμι χρυσώσοις χρυσώσοι.

χρυσώσοιτον χρυσωσοίτην.

χρυσώσοιμεν χρυσώσοιτε χρυσώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόω, ῶ. χρυσόῃς, σοῖς. χρυσόῃ, χρυσοῖ.

ἐὰν χρυσόητον, ῶτον. χρυσόητον, ῶτον.

ἐὰν χρυσόωμεν, ῶμεν. σόητε, σῶτε. χρυσόωσι, σῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἐὰν κεχρυσώκω κεχρυσώκῃς κεχρυσώκῃ.

ἐὰν κεχρυσώκητον κεχρυσώκητον.

ἐὰν κεχρυσώκωμεν κεχρυσώκητε κεχρυσώκωσι.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν χρυσώσω χρυσώσῃς χρυσώσῃ.

ἐὰν χρυσώσητον χρυσώσητον.

ἐὰν χρυσώσωμεν χρυσώσητε χρυσώσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεςῶς χρυσόειν, σοῦν.

παρακ. καὶ ὑπερσυ. κεχρυσωκέναι.

ἀόριςος ά. χρυσῶσαι.

μέλλων ά. χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ὁ χρυσόων, σῶν. ἡ χρυσόουσα, οῦσα. τὸ χρυσόον, σοῦν.

Παρακείμενος.

ὁ κεχρυσωκὼς, ἡ κεχρυσωκυῖα, τὸ κεχρυσωκός.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσώσας, ἡ χρυσώσασα, τὸ χρυσῶσαν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσώσων, ἡ χρυσώσουσα, τὸ χρυσῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόεται, σοῦται.
χρυσοόμεθον, ούμεθον, σόεσθον, οῦσθον. σόεσθον, οῦσθον.
χρυσοόμεθα, ούμεθα. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσόονται, οῦνται.

Παρατατικὸς.

ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, σοῦ. ἐχρυσόετο, σοῦτο.
ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον. σόεσθον, οῦσθον. σοέσθην, ούσθην.
ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα. σόεσθε, οῦσθε. ἐχρυσόοντο, οῦντο.

Παρακείμενος.

κεχρύσωμαι	κεχρύσωσαι	κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον	κεχρύσωσθον	κεχρύσωσθον.
κεχρυσώμεθα	κεχρύσωσθε	κεχρύσωνται.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐκεχρυσώμην	ἐκεχρύσωσο	ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον	ἐκεχρύσωσθων	ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα	ἐκεχρύσωσθε	ἐκεχρύσωντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐχρυσώθην	ἐχρυσώθης	ἐχρυσώθη.
	ἐχρυσώθητον	ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν	ἐχρυσώθητε	ἐχρυσώθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωθήσομαι	χρυσωθήσῃ	χρυσοθήσεται.
χρυσωθησόμεθον	χρυσωθήσεσθον	χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα	χρυσωθήσεσθε	χρυσωθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσώσομαι κεχρυσώσῃ κεχρυσώσεται.
κεχρυσωσόμεθον κεχρυσώσεσθον κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα κεχρυσώσεσθε κεχρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, ούσθω.
χρυσόεσθον, οῦσθον. χρυσοέσθων, ούσθων.
χρυσόεσθε, οῦσθε. έσθωσαν, ούσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωσο κεχυσώσθω.
κεχρύσωσθον κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε κεχρυσώσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

χρυσώθητι χρυσωθήτω.
χρυσώθητον χρυσωθήτων.
χρυσώθητε χρυσωθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο.
χρυσοοίμεθον, οίμεθον. σοοίσθον, οῖσθον. οίσθην, οίσθην.
χρυσοίμεθα, οίμεθα. υσόοισθε, οῖσθε. χρυσόοιντο, οῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσώμην κεχρυσῷο κεχρυσῷτο.
κεχρυσώμεθον κεχρυσῷσθον κεχρυσώσθην.
κεχρυσώμεθα κεχρυσῷσθε κεχρυσῷντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

χρυσωθείην χρυσωθείης χρυσωθείη.
χρυσωθείητον χρυσωθειήτην.

χρυσωθείημεν χρυσωθείητε χρυσωθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωθησοίμην χρυσωθήσοιο χρυσωθήσοιτο.
χρυσωθησοίμεθον χρυσωθήσοισθον χρυσωθησοίσθην.
χρυσωθησοίμεθα χρησωθήσοισθε χρυσωθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσωσοίμην κεχρυσώσοιο κεχρησώσοιτο.
κεχρυσωσοίμεθον κεχρυσώσοισθον κεχρυσωσοίσθην.
κεχρυσωσοίμεθα κεχρυσώσοισθε κεχρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι. χρυσόῃ, σοῖ χρυσόηται, ῶται.
ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. όησθον, ῶσθον. σόησθον, ῶσθον.
ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα. σόησθε, ῶσθε. σόανται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν κεχρυσῶμαι κεχρυσῷ κεχρυσῶται.
ἐὰν κεχρυσώμεθον κεχρυσῆσθον κεχρυσῆσθον.
ἐὰν κεχρυσώμεθα κεχρυσῆσθε κεχρυσῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν χρυσωθῶ χρυσωθῇς χρυσωθῇ.
ἐὰν χρυσωθῆτον χρυσωθῆτον.
ἐὰν χρυσωθῶμεν χρυσωθῆτε χρυσωθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. χρυσόεσθαι, οῦσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. κεχρυσῶσθαι.
ἀόριστος ά. χρυσωθῆναι.
μέλλων ά. χρεισωθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων. κεχρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ οομένη, ουμένη. τὸ οόμενον, ούμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ κεχρυσωμένος, ἡ κεχρυσωμένη, τὸ κεχρυσωμένον.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ χρυσωθεὶς, ἡ χρυσωθεῖσα, τὸ χρυσωθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσωθησόμενος, ἡ υσωθησομένη, τὸ υσωθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ κεχρυσωσόμενος, ἡ υσωσομένη, τὸ υσωσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς.

χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. υσόεται, οῶται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, σοῦ. σόετο, σοῦτο. &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐχρυσωσάμην	ἐχρυσώσω	ἐχρυσώσατο.
ἐχρυσωσάμεθον	ἐχρυσώσαθον	ἐχρυσωσάθην.
ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσαθε	ἐχρυσώσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσομαι	χρυσώσῃ	χρυσώσεται.
χρυσωσόμεθον	χρυσώσεθον	χρυσώσεθον.
χρυσωσόμεθα	χρυσώσεθε	χρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

χρυσόου, χρυσοῦ. υσοέθω. σούσθω.

χρυσόεθον, οῦθον. έθων, ούθων.

χρυσόεθε, οῦθε. έθωσαν, σούθωσαν.

Αόριςος

Ἀόριστος πρῶτος.

χρύσωσαι χρυσωσάσθω.
χρυσώσασθον χρυσωσάσθων.
χρυσώσασθε χρυσωσάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. σόοιτο, σοῖτο &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

χρυσωσαίμην χρυσώσαιο χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον χρυσώσαισθον χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα χρυσώσαισθε χρυσώσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωσοίμην χρυσώσοιο χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον χρυσώσοισθον χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα χρυσώσοισθε χρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι. χρυσόῃ, σοῖ. σόηται, ῶται &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν χρυσώσωμαι χρυσώσῃ χρυσώσηται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον χρυσώσησθον χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα χρυσώσησθε χρυσώσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. χρυσόεσθαι, οῦσθαι.
ἀόριστος ά. χρυσώσασθαι.
μέλλων ά. χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ σοομένη, ένη. τὸ όμενον, ούμενον.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ χρυσωσάμενος, ἡ χρυσωσαμένη, τὸ χρυσωσάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσωσόμενος, ἡ χρυσωσομένη, τὸ χρυσωσόμενον.

Τέλος τῶν περισπωμένων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ id eſt, de uerbis in μι.

Verba in μι, deſinentia fiunt à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ patiũtur Synæreſim, partim ab ijs quæ non patiuntur. Deriuatiua à grauitonis ſynæreſim patientibus, quæ iccirco περισπώμενα dicta ſunt, reduplicationem plerunque ſuſcipiunt, & ea quidem triſyllaba eſſe debent, connumerata ſcilicet ea ſyllaba, quam per geminationem ſiue reduplicationem aſſumunt: etſi apud poetas aliqua inueniantur triſyllaba, quæ omnino reduplicatione carent, ut δίζημι, ὄνημι, & ſimilia. Eſt autem reduplicatio (quæ græce ἀναδιπλασιασμὸς dicitur) eiuſdem conſonantis, aut proprij antiſtichi cum uocali correpta aſſumptio. & eſt duplex, propria & impropria.

Propria, in qua eadem repetitur conſonans cum ι, breui κοινῶς: ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, ſi etiam duæ ſint conſonantes, quarum prior ſit muta, altera uero liquida, quæ quidem communem faciunt ſyllabam: tunc enim prior repetitur, muta ſcilicet, cum ι, hoc in loco pro breui habeatur: ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι, πλεονασμῷ τοῦ μ. At ſi ab aliqua

aſpiratarum

aſpiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aſpirata, propter inconcinnitatem, ſed in eius locum ἀντίϛοιχον ſuum, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur: ut θῶ, τιθῶ, τίθημι. χρῶ, κίχρημι.

At impropria reduplicatio eſt, in qua nulla fit conſonantis repetitio, ſed ι, tantum uerbo præponitur, idq́; duobus etiam modis fieri contingit, uno cum uerbum incipit à uocali, ut ῶ, ἰῶ. ἵημι altero autem quando à ϛ principium capit, ut ϛῶ, ἱϛω, ἵϛημι. ubi σ, non repetitur: quandoquidem ἰῶτα productum exiſtit, cum poſt ipſum duæ ſequantur conſonantes, hoc eſt, σ, & τ, non autem muta cum liquida, ut ſupra.

Illud autem ſciendum eſt, reduplicationem hanc, ſiue propria ſit ſiue impropria, in præſenti & præterito imperfecto modi indicatiui uerborum in μι exeuntium, fieri debere: quæ quidem tempora, ut in alijs modis, ſic & in participijs ſimul uariantur.

Illud quoque memoria tenendum, uerba in μι, in præſenti ſolum tempore propriam habere inflexionem: at præteritum imperfectum, & aoriſtum ſecundum, in omnibus modis, ac etiam participijs, formationem paſſiui aoriſti ſequi: etſi eorum penultimam plerunque uariari contingat.

Præterea, futurum à perfecto themate fieri, penultima, quæ in præſenti breuis eſt, in longam mutata, ac reduplicatione prius expuncta: ut θέω, θήσω. ϛάω, ϛήσω. δόω, δώσω. cætera uero tempora ad grauitonorum ſimilitudinem uariari.

Quæ uero à uerbis grauitonis non patiẽtibus ſyn-

æreſim

æresim deducuntur, ab ijs solum fiunt, quæ ante ω, υ habent ancipitem: & ea quoque plerunque trisyllaba sunt, quanquam neutram suscipiunt reduplicationem: ut ζώγνύω, ζώγνυμι.

Cum igitur uerborum circunflexorum tres sint coniugationes, & ab unaquaque earum uerba in μι, deducantur: item à uerbis grauitonis in νω, desinentibus, quatuor coniugationes uerborum in μι, omnino esse oportet, & eas quidem per quatuor uocales distinctas, ε scilicet, α, ο, & υ, quas χαρακτηριστικὰ. hoc est, figuratiuas appellare possumus. Esto igitur E, figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι. A secundæ, O tertiæ, Υ quartæ: de quibus singulatim dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.
id est, prima coniugatio uerborum in μι,
à circunflexis in εω descendens.

PRIMA igitur coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis primæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι, ac penultima quæ breuis est, in η, mutatis: ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uero & plurali, ac in passiuis η, in ε, iterum uersa, τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι dicitur.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.
Ενεστὼς.

τίθημι	τίθης	τίθησι.
	τίθετον	τίθετον.

τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι.

Παρατατικός.

ἐτίθην	ἐτίθης	ἐτίθη.
	ἐτίθετον	ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.

Παρακείμενος.

τέθεικα	τέθεικας	τέθεικε.
	τεθείκατον	τεθείκατον.
τεθείκαμεν	τεθείκατε	τεθείκασι.

Τέθηκα tamen esse debuerat, διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ θήσω futuro: sed Bœotorum mos obtinuit, ut η, mutaretur in ει, diphthongum.

Ὑπερσυντελικός.

ἐτεθείκειν	ἐτεθείκεις	ἐτεθείκει.
	ἐτεθεικείτον	ἐτεθεικείτην.
ἐτεθείκειμεν	ἐτεθείκειτε	ἐτεθείκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔθηκα	ἔθηκας	ἔθηκε.
	ἐθήκατον	ἐθηκάτην.
ἐθήκαμεν	ἐθήκατε	ἔθηκαν.

Εθησα tamen dicendum fuerat διὰ τοῦ σ, quæ est futuri consonans: sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauitonis, hoc est, εἶπα, ἤνεγκα, tres uero in uerbis in μι, quippe ἔθηκα, ἔδωκα, & ἧκα: qui non seruant consonantes suorum futurorum.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔθην	ἔθης	ἔθη.
	ἔθετον	ἐθέτην.

ἔθεμεν ἔθετε ἔθεσαν.

Μέλλων πρῶτος.

θήσω θήσεις θήσει.

θήσετον θήσετον.

θήσομεν θήσετε θήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

τίθετι τιθέτω.

τίθετον τιθέτων.

τίθετε τιθέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέθεικε τεθεικέτω.

τεθείκετον τεθεικέτων.

τεθείκετε τεθεικέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Θῆκον, θηκάτω *esse debuerat*, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sed in usu non est: quod quidem & cæteris modis & participijs euenit.*

Ἀόριστος δεύτερος.

θέτι ἢ θὲς, θέτω. θέτον, θέτων. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τιθείην τιθείης τιθείη.

τιθείητον τιθειήτην.

τιθείημεν τιθείητε τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείκοιμι τεθείκοις τεθείκοι.

τεθείκοιτον τεθεικοίτην.

τεθείκοιμεν τεθείκοιτε τεθείκοιεν.

Ἀόριστος

Αόριστος πρῶτος.

θείην	θείης	θείη.
	θείητον	θειήτην.
θείημεν καὶ θεῖμεν	θείητε	θείησαν καὶ θεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

θήσοιμι	θήσοις	θήσοι.
	θήσοιτον	θησοίτην.
θήσοιμεν	θήσοιτε	θήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν τιθῶ	τιθῇς	τιθῇ.
ἐὰν	τιθῆτον	τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν	τιθῆτε	τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθείκω	τεθείκῃς	τεθείκῃ.
ἐὰν	τεθείκητον	τεθείκητον.
ἐὰν τεθείκωμεν	τεθείκητε	τεθείκωσι.

Αόριστος δεύτερος.

ἐὰν θῶ	θῇς	θῇ.
ἐὰν	θῆτον	θῆτον.
ἐὰν θῶμεν	θῆτε	θῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. τιθέναι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν. τεθεικέναι.

ἀόριστος β´. θεῖναι.

μέλλων α´. θήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθεὶς. τοῦ τιθέντος.

ἡ τιθεῖσα

ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης.

τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθεικὼς, ἡ τεθεικυῖα, τὸ τεθεικὸς.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ θεὶς, ἡ θεῖσα, τὸ θὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ θήσων, ἡ θήσουσα, τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται.
τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον.
τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

Παρατατικὸς.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

τέθειμαι	τέθεισαι	τέθειται.
τεθείμεθον	τέθεισθον	τέθεισθον.
τεθείμεθα	τέθεισθε	τέθεινται.

Τέθεμαι tamen esse debuerat, quoniam præteritum passiuum uerborum in μι, amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidem breuem: ut δέδωκα, δέδομαι. ἕστακα, ἕσταμαι. Sed quoniam præteritũ actiuum huius uerbi τίθημι, propriam amisit penultimam, & assumpsit ει, diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit et præteritum passiuum: ut τέθεικα, τέθειμαι.

Υπερσυντέλικος.

ἐτεθείμην	ἐτέθεισο	ἐτέθειτο.
ἐτεθείμεθον	ἐτέθεισθον	ἐτεθείσθην.
ἐτεθείμεθα	ἐτέθεισθε	ἐτέθειντο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐτέθην	ἐτέθης	ἐτέθη.
	ἐτέθητον	ἐτεθήτην.
ἐτέθημεν	ἐτέθητε	ἐτέθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τεθήσομαι	τεθήσῃ	τεθήσεται.
τεθησόμεθον	τεθήσεσθον	τεθήσεσθον.
τεθησόμεθα	τεθήσεσθε	τεθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

τεθείσομαι	τεθείσῃ	τεθείσεται.
τεθεισόμεθον	τεθείσεσθον	τεθείσεσθαι.
τεθεισόμεθα	τεθείσεσθε	τεθείσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικὸς.

τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέθεισο	τεθείσθω.
τέθεισθον	τεθείσθων.
τέθεισθε	τεθείσθωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

τέθητι	τεθήτω.
τέθητον	τεθήτων.
τέθητε	τεθήτωσαν.

Ευκτικὰ

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.
τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθείσθην.
τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείμην	τεθεῖο	τεθεῖτο.
τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθείσθην.
τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.

Accentu circunflexo super penultimam secundæ et tertiæ personæ, cuiusuis numeri, tam præsentis temporis, quàm præteriti perfecti, nisi longa sequatur: quod & in aliјs coniugationibus uerborum in μι *omnino seruandum est.*

Ἀόριστος πρῶτος.

τεθείην	τεθείης	τεθείη.
	τεθείητον	τεθειήτην.
τεθείημεν	τεθείητε	τεθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τεθησοίμην	τεθήσοιο	τεθήσοιτο.
τεθησοίμεθον	τεθήσοισθον	τεθησοίσθην.
τεθησοίμεθα	τεθήσοισθε	τεθήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον.

τεθεισοίμην	τεθείσοιο	τεθείσοιτο.
τεθεισοίμεθον	τεθείσοισθον	τεθεισοίσθην.
τεθεισοίμεθα	τεθείσοισθε	τεθείσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται.

ἐὰν τιθώμεθον τιθῆσθον τιθῆσθον.
ἐὰν τιθώμεθα τιθῆσθε τιθῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθῶμαι τεθῇ τεθῆται.
ἐὰν τεθώμεθον τεθῆσθον τεθῆσθον.
ἐὰν τεθώμεθα τεθῆσθε τεθῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τεθῶ τεθῇς τεθῇ.
ἐὰν τεθῆτον τεθῆτον.
ἐὰν τεθῶμεν τεθῆτε τεθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. τίθεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. τεθεῖσθαι.
ἀόριστος ά. τεθῆναι.
μέλλων ά. τεθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων, τεθείσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθειμένος, ἡ τεθειμένη, τὸ τεθειμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τεθεὶς, ἡ τεθεῖσα, τὸ τεθέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τεθησόμενος, ἡ τεθησομένη, τὸ τεθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος, ἡ τεθεισομένη, τὸ τεθεισόμενον.

Ὁριστικὰ

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται. &c.

Παρατατικός.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο. &c.	

Aduertendum est medium præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, in ijs uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur: neque secundum aoristum, neque futurum secundum.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐθηκάμην	ἐθήκω	ἐθήκατο.
ἐθηκάμεθον	ἐθήκαθον	ἐθηκάθην.
ἐθηκάμεθα	ἐθήκαθε	ἐθήκαντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐθέμην	ἔθεσο καὶ ἔθου	ἔθετο.
ἐθέμεθον	ἔθεθον	ἐθέθην.
ἐθέμεθα	ἔθεθε	ἔθεντο.

Μέλλων πρῶτος.

θήσομαι	θήσῃ	θήσεται.
θησόμεθον	θήσεθον	θήσεθον.
θησόμεθα	θήσεθε	θήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεθον	τιθέθων.
τίθεθε	τιθέθωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

θέσο καὶ θοῦ	θέθω.

	θέσθον	θέσθων.
	θέσθε	θέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο. &c.

Αόριστος δεύτερος.

θείμην	θεῖο	θεῖτο.
θείμεθον	θεῖσθον	θείσθην.
θείμεθα	θεῖσθε	θεῖντο.

Μέλλων πρῶτος.

θησοίμην	θήσοιο	θήσοιτο.
θησοίμεθον	θήσοισθον	θησοίσθην.
θησοίμεθα	θήσοισθε	θήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται. &c.

Αόριστος δεύτερος.

ἐὰν θῶμαι	θῇ	θῆται.
ἐὰν θώμεθον	θῆσθον	θῆσθον.
ἐὰν θώμεθα	θῆσθε	θῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριστος β′.	θέσθαι.
μέλλων α′.	θήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος,	ἡ τιθεμένη,	τὸ τιθέμενον.

Αόριστος δεύτερος.

ὁ θέμενος,	ἡ θεμένη,	τὸ θέμενον.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ θησόμενος, ἡ θησομένη, τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ, ΡΗΜΑΤΩΝ.

id est, secunda coniugatio uerborum in μι à circunflexis in αω descendentium.

S ECVNDA *coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis secundæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι, ac penulti-ma in η, mutatis: ut* ἱςάω, ἱςῶ, ἵςημι. *In duali uero & plurali, ac in passiuis η, in α, iterum uersa,* ἵςατον, ἵςαμεν, ἵςαμαι, *dicimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς.

ἵςημι	ἵςης	ἵςησι.
	ἵςατον	ἵςατον.
ἵςαμεν	ἵςατε	ἱςᾶσι.

Παρατατικὸς.

ἵςην	ἵςης	ἵςη.
	ἵςατον	ἱςάτην.
ἵςαμεν	ἵςατε	ἵςασαν.

Παρακείμενος.

ἕςακα	ἕςακας	ἕςακε.
	ἑςάκατον	ἑςάκατον.
ἑςάκαμεν	ἑςάκατε	ἑςάκασι.

Ἑςηκα *tamen esse debuerat* διὰ τοῦ η, *à futuro* ςήσω: *sed ne coincidat cum* ἕςηκα, *quod est medium præteritum.* ἀπὸ τοῦ ἑςήκω, *mutata est* η, *in* α, *&* ἕςακα *factum.*

	Ὑπερσυντέλικος.	
ἑστάκειν	ἑστάκεις	ἑστάκει.
	ἑστάκειτον	ἑστακείτην.
ἑστάκειμεν	ἑστάκειτε	ἑστάκεισαν.
	Ἀόριστος πρῶτος.	
ἔστησα	ἔστησας	ἔστησε.
	ἐστήσατον	ἐστησάτην.
ἐστήσαμεν	ἐστήσατε	ἔστησαν.
	Ἀόριστος δεύτερος.	
ἔστην	ἔστης	ἔστη.
	ἔστητον	ἐστήτην.
ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν.
	Μέλλων πρῶτος.	
στήσω	στήσεις	στήσει.
	στήσετον	στήσετον.
στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.	
ἵσταθι	ἱστάτω.
ἵστατον	ἱστάτων.
ἵστατε	ἱστάτωσαν.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ἕστακε	ἑστακέτω.
ἑστάκετον	ἑστακέτων.
ἑστάκετε	ἑστακέτωσαν.
Ἀόριστος πρῶτος.	
στῆσον	στησάτω.
στήσατον	στησάτων.
στήσατε	στησάτωσαν.

Αορισος δευτερος.

	στηθι	στητω.
	στητον	στητων.
	στητε	στητωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστως και παρατ.

ισταιην	ισταιης	ισταιη.
	ισταιητον	ισταιητην.
ισταιημεν	ισταιητε	ισταιησαν, και ισταιεν.

Παρακ. και υπερσυν.

εστακοιμι	εστακοις	εστακοι.
	εστακοιτον	εστακοιτην.
εστακοιμεν	εστακοιτε	εστακοιεν.

Αορισος πρωτος.

στησαιμι	στησαις	στησαι.
	στησαιτον	στησαιτην.
στησαιμεν	στησαιτε	στησαιεν.

Αορισος δευτερος.

σταιην	σταιης	σταιη.
	σταιητον	σταιητην.
σταιημεν	σταιητε	σταιησαν, και σταιεν.

Μελλων πρωτος.

στησοιμι	στησοις	στησοι.
	στησοιτον	στησοιτην.
στησοιμεν	στησοιτε	στησοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστως και παρατατ.

εαν ιστω	ιστας	ιστα.
εαν	ιστατον	ιστατον.

εαν

ἐὰν ἱστῶμεν	ἱστᾶτε	ἱστῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστάκω	ἑστάκῃς	ἑστάκῃ.
ἐὰν	ἑστάκητον	ἑστάκητον.
ἐὰν ἑστάκωμεν	ἑστάκητε	ἑστάκωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν στήσω	στήσῃς	στήσῃ.
ἐὰν	στήσητον	στήσητον.
ἐὰν στήσωμεν	στήσητε	στήσωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν στῶ	στῇς	στῇ.
ἐὰν	στῆτον	στῆτον.
ἐὰν στῶμεν	στῆτε	στῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἱστάναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑστακέναι.
ἀόριστος ά.	στῆσαι.
ἀόριστος β'.	στῆναι.
μέλλων ά.	στήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα, τῆς σῆς. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Παρακείμενος.

ὁ ἑστακὼς,	ἡ ἑστακυῖα,	τὸ ἑστακὸς.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ στήσας,	ἡ στήσασα,	τὸν στῆσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ στὰς,	ἡ στᾶσα,	τὸ στὰν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ στήσων, ἡ στήσουσα, τὸ στῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

ἵσαμαι	ἵσασαι	ἵσαται.
ἱσάμεθον	ἵσαθον	ἵσαθον.
ἱσάμεθα	ἵσαθε	ἵσανται.

Παρατατικὸς.

ἱσάμην	ἵσασο καὶ ἵσω	ἵσατο.
ἱσάμεθον	ἵσαθον	ἱσάθην.
ἱσάμεθα	ἵσασθε	ἵσαντο.

Παρακείμενος.

ἕσαμαι	ἕσασαι	ἕσαται.
ἑσάμεθον	ἕσασθον	ἕσασθον.
ἑσάμεθα	ἕσασθε	ἕσανται.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἑσάμην	ἕσασο	ἕσατο.
ἑσάμεθον	ἕσασθον	ἑσάσθην.
ἑσάμεθα	ἕσασθε	ἕσαντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἑσάθην	ἑσάθης	ἑσάθη.
	ἑσάθητον	ἑσαθήτην.
ἑσάθημεν	ἑσάθητε	ἑσάθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

σαθήσομαι	σαθήσῃ	σαθήσεται.
σαθησόμεθα	σαθήσεσθον	σαθήσεσθον.
σαθησόμεθα	σαθήσεσθε	σαθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ἑσάσομαι	ἑσάσῃ	ἑσάσεται.

ἑσασό-

ἑστασόμεθον ἑστάσεσθον ἑστάσεσθον.
ἑστασόμεθα ἑστάσεσθε ἑστάσονται.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἵστασο καὶ ἵστω ἱστάσθω.
ἵστασθον ἱστάσθων.
ἵστασθε ἱστάσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἕστασο ἑστάσθω.
ἕστασθον ἑστάσθων.
ἕστασθε ἑστάσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στάθητι σταθήτω.
στάθητον σταθήτων.
στάθητε σταθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίμην ἱσταῖο ἱσταῖτο.
ἱσταίμεθον ἱσταῖσθον ἱσταίσθην.
ἱσταίμεθα ἱσταῖσθε ἱσταῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑσταίμην ἑσταῖο ἑσταῖτο.
ἑσταίμεθον ἑσταῖσθον ἑσταίσθην.
ἑσταίμεθα ἑσταῖσθε ἑσταῖντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

σταθείην σταθείης σταθείη.
σταθείητον σταθειήτην.
σταθείημεν σταθείητε σταθείησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

σταθησοίμην	σταθήσοιο	σταθήσοιτο.
σταθησοίμεθον	σταθήσοισθον	σταθησοίσθην.
σταθησοίμεθα	σταθήσοισθε	σταθήσοιντο.

Μετ᾿ ὀλίγον μέλλων.

ἑστασοίμην	ἑστάσοιο	ἑστάσοιτο.
ἑστασοίμεθον	ἑστάσοισθον	ἑστασοίσθην.
ἑστασοίμεθα	ἑστάσοισθε	ἑστάσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστῷ	ἱστᾶται.
ἐὰν ἱστώμεθον	ἱστᾶσθον	ἱστᾶσθον.
ἐὰν ἱστώμεθα	ἱστᾶσθε	ἱστῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστῶμαι	ἑστῷ	ἑστᾶται.
ἐὰν ἑστώμεθον	ἑστᾶσθον	ἑστᾶσθον.
ἐὰν ἑστώμεθα	ἑστᾶσθε	ἑστῶνται.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν σταθῶ	σταθῇς	σταθῇ.
ἐὰν	σταθῆτον	σταθῆτον.
ἐὰν σταθῶμεν	σταθῆτε	σταθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑστᾶσθαι.
ἀόριστος ά.	σταθῆναι.
μέλλων ά.	σταθήσεσθαι.
μετ᾿ ὀλίγον μέλλων,	ἑστάσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος,	ἡ ἱσταμένη,	τὸ ἱστάμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ ἑστάμενος,	ἡ ἑσταμένη,	τὸ ἑσταμένον.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ σταθεὶς,	ἡ σταθεῖσα,	τὸ σταθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ σταθησόμενος,	ἡ σταθησομένη,	τὸ σταθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ ἑστασόμενος,	ἡ ἑστασομένη,	τὸ ἑστασόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται. &c.

Παρατατικὸς.

ἱστάμην	ἵστασο καὶ ἵστω	ἵστατο. &c.

Αόριστος πρῶτος.

ἐστησάμην	ἐστήσω	ἐστήσατο.
ἐστησάμεθον	ἐστήσαθον	ἐστησάθην.
ἐστησάμεθα	ἐστήσαθε	ἐστήσαντο.

Μέσος ἀόριστος *non est in usu in hoc uerbo* ἵστημι, *posset tamen formari secundum analogiam, ut in libro septimo loco suo dissèritur.*

Μέλλων πρῶτος.

στήσομαι	στήσῃ	στήσεται.
στησόμεθον	θήσεσθον	στήσεσθον.
στησόμεθα	στήσεσθε	στήσονται.

Προ-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἵστασο καὶ ἵστω	ἱστάσθω.
ἵστασθον	ἱστάσθων.
ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

στῆσαι	στησάσθω.
στήσασθον	στησάσθων.
στήσασθε	στησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίμην	ἱσταῖο	ἱσταῖτο. &c.

Αόριστος πρῶτος.

στησαίμην	στήσαιο	στήσαιτο.
στησαίμεθον	στήσαισθον	στησαίσθην.
στησαίμεθα	στήσαισθε	στήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

στησοίμην	στήσοιο	στήσοιτο.
στησοίμεθον	στήσοισθον	στησοίσθην.
στησοίμεθα	στήσοισθε	στήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστᾶ	ἱστᾶται. &c.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν στήσωμαι	στήσῃ	στήσηται.
ἐὰν στησώμεθον	στήσησθον	στήσησθον.
ἐὰν στησώμεθα	στήσησθε	στήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ. ἵστασθαι.

ἀόριστος ά. στῆσασθαι.

μέλλων ά. στήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη, τὸ ἱστάμενον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ στησάμενος, ἡ στησαμένη, τὸ στησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ στησόμενος, ἡ στησομένη, τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Id est, tertia coniugatio uerborum in μι, descendentium à circunflexis in όω desinentibus.

TERTIA *coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis tertiæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι, ac penultima in ω, mutatis: ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. In duali uero ac plurali, ac in passiuis ω magno in ο paruum iterum uerso: δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι dicimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

δίδωμι	δίδως	δίδωσι.
	δίδοτον	δίδοτον.
δίδομεν	δίδοτε, διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς διδόασι.	

Παρατατικός.

ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω.
	ἐδίδοτον	ἐδιδότην.
ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.

Παρακείμενος.

Παρακείμενος.

δέδωκα	δέδωκας	δέδωκε.
	δεδώκατον	δεδώκατον.
δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.

Ὑπερσυντελικός.

ἐδεδώκειν	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει.
	ἐδεδώκειτον	ἐδεδωκείτην.
ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε.
	ἐδώκατον	ἐδωκάτην.
ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἔδωκαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔδων	ἔδως	ἔδω.
	ἔδοτον	ἐδότην.
ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

Μέλλων πρῶτος.

δώσω	δώσεις	δώσει.
	δώσετον	δώσετον.
δώσομεν	δώσετε	δώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

δίδοθι	διδότω.
δίδοτον	διδότων.
δίδοτε	διδότωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδωκε	δεδωκέτω.
δεδώκετον	δεδωκέτων.
δεδώκετε	δεδωκέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δῶκον, δωκάτω esse debuerat secundum analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, sed in usu non est. Hoc idem & de alijs modis, ac participijs intelligendum.

Ἀόριστος δεύτερος.

	δόθι καὶ δὸς	δότω.
	δότον	δότων.
	δότε	δότωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

διδοίην	διδοίης	διδοίη.
	διδοίητον	διδοιήτην.
διδοίημεν	διδοίητε	διδοίησαν καὶ διδοῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι.
	δεδώκοιτον	δεδωκοίτην.
δεδώκοιμεν	δεδώκοιτε	δεδώκοιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

δοίην	δοίης	δοίη.
	δοίητον	δοιήτην.
δοίημεν	δοίητε	δοίησαν καὶ δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

δώσοιμι	δώσοις	δώσοι.
	δώσοιτον	δωσοίτην.
δώσοιμεν	δώσοιτε	δώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶ	διδῷς	διδῷ.

ἐὰν

ἐὰν	διδῶτον	διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδώκω	δεδώκῃς	δεδώκῃ.
ἐὰν	δεδώκητον	δεδώκητον.
ἐὰν δεδώκωμεν	δεδώκητε	δεδώκωσι.

Αόριστος δεύτερος.

ἐὰν δῶ	δῷς	δῷ.
ἐὰν	δῶτον	δῶτον.
ἐὰν δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.	δίδοναι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδωκέναι.
ἀόριστος β'.	δοῦναι.
μέλλων ά.	δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα, ούσης. τὸ διδὸν, όντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδωκὼς, ἡ δεδωκυῖα, τὸ δεδωκός.

Αόριστος δεύτερος.

ὁ δοὺς, τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα, τὸ δόν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δώσων, ἡ δώσουσα, τὸ δῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται.
διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον.
διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.

Παρατατικὸς.

ἐδιδόμην	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου	ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

Παρακείμενος.

δέδομαι	δέδοσαι	δέδοται.
δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον.
δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐδεδόμην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτο.
ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδεδόσθην.
ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη.
	ἐδόθητον	ἐδοθήτην.
ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

δοθήσομαι	δοθήσῃ	δοθήσεται.
δοθησόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον.
δοθησόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

δεδόσομαι	δεδόσῃ	δεδόσεται.
δεδοσόμεθον	δεδόσεσθον	δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα	δεδόσεσθε	δεδόσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

δίδοσο καὶ δίδου	διδόσθω.
δίδοσθον	διδόσθων.
δίδοσθε	διδόσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδοσο	δεδόσθω.
δέδοσθον	δεδόσθων.
δέδοσθε	δεδόσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

δόθητι	δοθήτω.
δόθητον	δοθήτων.
δόθητε	δοθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο.
διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην.
διδοίμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο.
δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοίσθην.
δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

δοθείην	δοθείης	δοθείη.
	δοθείητον	δοθειήτην.
δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

δοθησοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδοσοίμην	δεδόσοιο	δεδόσοιτο.
δεδοσοίμεθον	δεδόσοισθον	δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα	δεδόσοισθε	δεδόσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδῶμαι	δεδῷ	δεδῶται.
ἐὰν δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν δοθῶ	δοθῇς	δοθῇ.
ἐὰν	δοθῆτον	δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδόσθαι.
ἀόριστος α.	δοθῆναι.
μέλλων α.	δοθήσεσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων,	δεδόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ δεδοσόμενος, ἡ δεδοσομένη, τὸ δεδοσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται. &c.
	Παρατατικὸς.	
ἐδιδόμην	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου,	ἐδίδοτο. &c.
	Αόριστος πρῶτος.	
ἐδωκάμην	ἐδώκω	ἐδώκατο.
ἐδωκάμεθον	ἐδώκαθον	ἐδωκάθην.
ἐδωκάμεθα	ἐδώκαθε	ἐδώκαντο.
	Αόριστος δεύτερος.	
ἐδόμην	ἔδοσο καὶ ἔδου	ἔδοτο.
ἐδόμεθον	ἔδοθον	ἐδόθην.
ἐδόμεθα	ἔδοθε	ἔδοντο.
	Μέλλων πρῶτος.	
δώσομαι	δώσῃ	δώσεται.
δωσόμεθον	δώσεθον	δώσεθον.
δωσόμεθα	δώσεθε	δώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς, καὶ παρατ.

δίδοσο καὶ δίδου	διδόθω.
δίδοθον	διδόθων &c.
Αόριστος δεύτερος.	
δόσο καὶ δοῦ	δόθω.
δόθον	δόθων.
δόθε	δόθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

διδοίμην διδοῖο διδοῖτο. &c.

Ἀόριστος δεύτερος.

δοίμην δοῖο δοῖτο.
δοίμεθον δοῖσθον δοίσθην.
δοίμεθα δοῖσθε δοῖντο.

Μέλλων πρῶτος.

δωσοίμην δώσοιο δώσοιτο.
δωσοίμεθον δώσοισθον δωσοίσθην.
δωσοίμεθα δώσοισθε δώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι διδῷ διδῶται. &c.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν δῶμαι δῷ δῶται.
ἐὰν δώμεθον δῶσθον δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα δῶσθε δῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. δίδοσθαι.
ἀόριστος β. δόσθαι.
μέλλων α. δώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δωσόμενος, ἡ δωσομένη, τὸ δωσόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ

εἰς μι, ῥημάτων.

id est, quarta coniugatio uerborum in μι, ab οω, descendentium.

QVARTA coniugatio uerborum in μι, à uerbis grauitonis sextæ coniugationis in υω, desinentibus fit, extrema in μι, mutata. Quorum penultima singularis actiui υ, habet productum: ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι. In dualis uero & pluralis ac passiui penultima, idem υ, correptum: ut ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ enim anceps est, nec ullum habet ἀντίστοιχον in quod mutari possit, sed μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, hoc est, longa siue correpta linea notatur sic ῡ, ῠ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι.
	ζεύγνυτον	ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζευγνύουσι.

Παρατατικός.

ἐζεύγνυν	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ.
	ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariantur, quoniam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum, & præterito imperfecto declinantur, tam in actiuis quàm in passiuis. si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum aoristum habent: ut κλύμι, μέλλων κλύσω, ἀόριστος β΄. ἔκλυν, sicut præteritum imperfectum.

Προστακτικά

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι ζευγνύτω.
ζεύγνυτον ζευγνύτων.
ζεύγνυτε ζευγνύτωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς, καὶ παρατ. ζευγνύναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατατ.

ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος.
ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς.

ζεύγνυμαι ζεύγνυσαι ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον ζεύγνυσθον ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα ζεύγνυσθε ζεύγνυνται.

Παρατατικός.

ἐζευγνύμην ἐζεύγνυσο ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον ἐζεύγνυσθον ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα ἐζεύγνυσθε ἐζεύγνυντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ζεύγνυσο ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε ζευγνύσθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

Ενεστῶς ζεύγνυσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ ζώγνύμενος, ἡ ζώγνυμένη, τὸ ζώγνύμενον.

Optatiuus modus, & subiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in usu non sunt, partim quia formari non possunt.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑ,

hoc est, substantiuum uerbum.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ,

Ενεςὼς.

	Ιμὶ	εἰς καὶ εἶ	ἐςὶ.
Ε	ἐςὸν		ἐςὸν.
	ἐσμὲν	ἐςὲ	εἰσὶ.

Παρατατικὸς.

ἦν	ἦς	ἦ.
	ἦτον	ἤτην.
ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.

Reliquorum temporum præteritorum, perfecti scilicet & plusquam perfecti, indefinitiq; nullus est usus, sicut nec futuri: quod esse debebat ἔσω. loco tamen huius utimur futuro medio, quod est ἔσομαι: de quo libro octauo habebis.

Μέσος μέλλων ά.

ἔσόμαι	ἔση	ἔσεται.
ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον.
ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἔσω καὶ ἴσθι ἔςω.

ἔςον

	ἔστον	ἔστων.
	ἔστε	ἔστωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

εἴην	εἴης	εἴη.
	εἴητον	εἰήτην.
εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

Μέσος μέλλων.

ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον	ἔσοιθον	ἐσοίθην.
ἐσοίμεθα	ἔσοιθε	ἔσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ὦ	ἦς	ᾖ.
ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ενεστὼς εἶναι.

Μέσος μέλλων ά. ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ὢν, τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi substantiui, quæ in communi usu habeantur.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΙΜΙΑΣ.

ΑΝτωνυμία ἐςὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. id eſt, Pronomen eſt pars orationis declinabilis, pro nomine aſſumpta. cui accidunt quatuor, genera, numeri, caſus, & perſonæ. Αντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος. hoc eſt, Pronominũ aliud quidem primitiuum, aliud poſſeſſiuum, aliud demonſtratiuum, aliud relatiuum, aliud autam compoſitum.

Primitiua quidem tria, ἐγὼ, σὺ, ὅς. horum declinationes poſitiuæ hæ.

Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ενικὰ. ἡ εὐθεῖα, ἐγώ. ἡ γενική, ἐμοῦ. ἡ δοτική, ἐμοί. ἡ αἰτιατική, ἐμέ. Δυϊκά. ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, νώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτική, νῷν. Πλη. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενική, ἡμῶν. ἡ δοτική, ἡμῖν. ἡ αἰτιατική, ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου.

Ενικά. σὺ, σοῦ, σοὶ, σέ. Δυϊκά. σφώ, σφῷν. Πλη. ὑμεῖς, ὑμῶν., ὑμῖν, ὑμᾶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ενικά. ὅς, οὗ, οἷ, ἕ. Δυϊκά. σφὲ, σφὶν. Πληθ. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφάς.

Appellantur enim κλίσεις θεματικαὶ, hoc eſt, declinationes poſitiuæ, quoniam unaquæque uox ſui ipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur, ſicut in nominibus & uerbis.

Poſſeſſiua uero à primitiuis deriuata octo: ἐμὸς, σὸς, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.

Quorum

Quorum tria à genitiuis ſingularibus fiunt, hoc eſt, ἐμὸς, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὃς, ἀπὸ τοῦ οὗ: *duo uero à nominatiuis dualibus, hoc eſt,* νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. *et hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina, hoc eſt,* ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ φσεῖς. *Et hæc omnia trium ſunt generum. maſculina enim & neutra tertiam declinationem ſimplicium ſequuntur, fœminina uero ſecundam, & in eorum declinatione articulos ſuſcipiunt, tanquam adiectiua nomina: ut* ὁ ἐμὸς, τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμὴ, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ. *ſicut* ὁ καλὸς, καλὴ, τὸ καλὸν. *ſic &* ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν. ὅς, ἥ, τὸ ὅν. *Deriuatiua uero in* ρος, *in* α, *mittunt fœmininum, & id quoque in obliquis ſeruant: ut* νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ.

Demonſtratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: *quorum talis eſt inflexio.*

Ενικὰ. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Δυϊκὰ. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Πληθ. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.

Θηλυκά. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη, &c.

Οὐδέτερα. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο, &c.

ἐκεῖνος, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκεῖνον. &c.

ἐκείνη, ἐκείνης, ἐκείνῃ, ἐκείνην. &c.

ἐκεῖνο, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκεῖνο. &c.

Relatiuum unum, & ipſum quoque trium exiſtit generum: αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. Αὐτὴ, αὐτῆς,

αὐτῇ,

αὐτῇ, αὐτὴν. Αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό.

Huius autem pronominis proprium eſt ſignificatio trium perſonarum, ut αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος: *& leuem ſpiritum ſemper habet. Si uero* αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, *aſpirata reperiantur, ſciendum eſt ea pronomina reciproca eſſe, & ab* ἑαυτοῦ *deducta* κατὰ ἀφαίρεσιν. *nam aſpiratio, quæ erat ſuper* ε, *eadem etiam ſuper* αυ, *ſeruatur.*

Cópoſita pronomina ſunt tria, quæ nominatiuum non habent, ſcilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, *&* ἑαυτοῦ. *et hæc quoque trium ſunt generum. Sed aduertendú eſt, cópoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus ſingularis numeri ſolum uariari, tertiæ uero etiam in plurali, nec ſolum coniunctim, ſed etiam diuiſim.*

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Maſc. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. *Fœm.* Ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτὴν. *Neut.* Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Maſc. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτὸν. *Fœm.* Σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτὴν. *Neut.* Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου.

Maſc. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. *Fœm.* Ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. *Neut* Ἑαυτοῦ ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθ. Ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

ΠΡόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον

πάντων

πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc eſt, Præpoſitio eſt orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compoſitionem, uel appoſitionem, ſiue conſtructionẽ. Per compoſitionẽ, ut ἔμπειρος, peritus. Per appoſitionem ſiue conſtructionem, ut ἐν οἴκῳ, in domo.

Accidunt autem præpoſitioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, id eſt, acui. τὸ ψιλοῦσθαι, hoc eſt, principalem ſyllabam læuigari, demptis quæ in principio υ, habent, ut ὑπὸ, ὑπὲρ. τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc eſt extremam ſyllabã corripi, duabus exceptis, uidelicet εἰς & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerſas ſingulæ habentes ſignificationes, quarum ſex ſunt monoſyllabæ, ſcilicet ἐν, εἰς, ἐξ: σὺν, πρὸς, πρὸ: duodecim uero diſſyllabæ, ut ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ. Sed de earum compoſitione & conſtructione libro nono latiſſime dicetur.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίρρημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτασσόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποτασσόμενον. hoc eſt, Aduerbiũ eſt pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut ſubiungitur. Cui accidunt duo, εἶδος καὶ σχῆμα. hoc eſt, ſpecies & figura. Species duæ, primitiua, ut νῦν: deriuatiua, ut νυνὶ. Figuræ duæ, ſimplex, ut πάλαι: compoſita ut πρόπαλαι.

Aduerbiorum aliqua ſunt χρόνου σημαντικὰ, id eſt, temporis ſignificatiua: ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτὲ, aliquando. ἤδη, iam. ἄρτι, nuper. αὐτίκα, ſtatim. παραχρῆμα ſtatim. αὖθις, rurſus. ἐξαίφνης, repente. τέως interea.

interea. ἕως donec, usque. ἡνίκα, quando. ἔπειτα μετέπειτα, postea. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδὰν, postquam, cum. σήμερον, hodie. αὔριον, cras. μεθαύριον, perendie. χθὲς, καὶ ἐχθὲς, heri. προχθὲς, nudiustertius. πάλαι, diu, olim. ἀρτίως, modo. εὐθὺς, καὶ εὐθέως, statim. πρωῒ, mane. ἑσπέρας, uesperi. ἐφόσον, dum. ἀεὶ, αἰὲν, semper. ὄφρα, donec, dum. τόφρα, tantisper, interea.

Aliqua autem τόπου, *id est, loci: ut* ἐνταῦθα, hic. ἐκεῖ, illic, ibi. ἐκεῖσε, illuc. ἐκεῖθεν, inde. εἴσω καὶ ἔσω, intus, intro. ἔξω, foris, foras. αὐτοῦ, illic. ποῖ, quo. ὅποι, quo. ὅθεν, unde. ὁθένποθεν, undecunque. αὐτόθεν, ex eodem loco. δεῦρω, huc. αὐτόσε, istuc. ἄνω, supra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν, retro. ἐγγύς, prope. πόῤῥω, procul. ποῦ, ubi. οὐδαμοῦ, necubi. οὐδαμῆ, nusquam ὅπου, ubi. ὁπόθεν, unde. ἔνθεν, inde. ἐπέκεινα, ultra. μακρὰν, longe, procul. ἐκδεξιῶν, dextrorsum. ἐξαριστερῶς, sinistrorsum.

Aliqua autem ποιότητος, *id est qualitatis: ut* εὖ, bene. καλῶς, bene. ἡδέως, iucunde. σοφῶς, sapienter. ὡραίως, pulchre. *Quæ nempe & medietatis dicunt, quoniam à genitiuo plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur, id est communis, cum sit omnis generis: ut* τῶν καλῶν, τῶν σοφῶν. *in quibus* ν, *in* σ, *uerso,* καλῶς *fit, &* σοφῶς. *Cætera uero cum aliunde deriuentur, hanc non assequuntur denominationem: ut* κυνηδὸν, *canine.* βοτρυδὸν, *racematim.* ἀγεληδὸν, *gregatim.*

Aliqua uero ποσότητος, *id est, quantitatis: ut* ἅπαξ, *semel.* δὶς, *bis.* τρὶς, *ter.* τετράκις, *quater.* πολ-

λάκις, sæpe. ὀλιγάκις, raro.

Aliqua autem ἀθροίσεως, id est, congregationis: ut ἅμα, simul. ὁμοῦ, una. συλλήβδην, comprehensim. ἀθρόως, confertim.

Aliqua autem διαιρέσεως, id est, diuisionis: ut ἄνευ, sine. χωρὶς, seorsum.

Aliqua uero ἐξαιρέσεως, id est, electionis siue exceptionis: ut πλὴν præter.

Aliqua autem παρακελεύσεως, id est, hortationis: ut εἶα, eia. ἄγε, age. ἄγετε, agite. εὖγε, euge. φέρε, age.

Aliqua autem τάξεως, id est, ordinis: ut ἑξῆς, deinceps. ἐφεξῆς, deinceps. εὐθὺς, εὐθέως, statim. ἐξαίφνης, repente. αὐτίκα, statim.

Aliqua autem ὁμοιώσεως, id est, similitudinis: ut ὡς, tanquam. ὥσπερ, quemadmodum. οὕτως sic. καθὰ, sicut. καθάπερ, sicut. ἢ, uelut, ueluti. ὥστε, uti. ὅντροπον, quemadmodum.

Aliqua autem ἀποστάσεως, id est, separationis: ut ὥστε, ut.

Aliqua autem συγκρίσεως, id est, comparationis: ut μᾶλλον, magis. πλέον, plus. ἧττον, minus.

Aliqua autem ἐπιτάσεως, id est, intentionis: ut λίαν ualde. ἄγαν, multum. πάντη, prorsus. παντελῶς, penitus. παντάπασιν, omnino. πάνυ, nimium. σφόδρα, uehementer. μάλιστα, maxime.

Aliqua ἀνέσεως, id est, remissionis: ut ἠρέμα, quiete. ἡσυχῆ, quiete. μόγις, μολὶς, uix. βραδέως, tarde. βάδην, passim. ὡσεὶ, fere.

Aliqua

Aliqua autem βεβαιώσεως, id est, confirmationis: ut δηλαδὴ, profecto. δήπουθεν, nempe. πάντως, omnino. ὄντως, uere. ἦ, re uera.

Aliqua autem κατωμόσεως, id est, iurandi: ut ναὶ, certe. νὴ, per.

Aliqua autem ἀπωμόσεως, id est, abiurandi: ut μὰ, per.

Aliqua autem ἀρνήσεως, id est, negandi: ut οὐ, non. οὐχὶ, non. οὔκουν, non igitur. οὐδαμῶς, nullo modo. ἥκιστα, minime. οὔτε, neque. οὐδὲ, neque.

Aliqua autem ἀπαγορεύσεως, id est, prohibitionis: ut μὴ, ne. μηδαμῶς, nequaquam.

Aliqua autem εἰκασμοῦ, id est, euentus: ut ἴσως, forte. τάχα, fortuito. τυχὸν, forte.

Aliqua autem ἐρωτήσεως, id est, interrogationis: ut πόθεν, unde. ποῦ, ubi. ποῖ, quo.

Aliqua autem δείξεως, id est, demonstrationis: ut ἰδοὺ, ecce. ἠνὶ, en. ὧδε, huc. ἐκεῖ, illic. ἐνθάδε, hic.

Aliqua autem κλήσεως, id est, uocandi: ut ὦ, ὁ.

Aliqua autem διασαφήσεως, id est, declarationis: ut ἤγουν, uidelicet. οἷον, ut, uidelicet. τουτέστι, hoc est.

Aliqua autem θέσεως, id est, positionis: ἀναγνωστέον, legendum. γραπτέον, scribendum. πλευστέον, nauigandum. dicuntur enim positionis, quoniam determinant siue positionem rei, siue deliberaationem.

Aliqua autem εὐχῆς, id est, uoti: ut εἴθε, ὤφελον, utinam.

Aliqua autem σχετλιασμοῦ, id est, exclamationis:

nis: ut ὦ, heu. ἰὼ, hei. οἴμοι, hei mihi, αἶ, ἰώ, heu.

Aliqua autẽ θαυμασμοῦ, i. admirationis: ut ὤ, φεῦ.

Aliqua autem θειασμοῦ, id est, furentis: ut εὐοῖ, heu, euoe. εὐὰν, heu.

Aliqua autem ἐκπλήξεως, id est, perculsionis, siue terroris: ut ἆ, ἆ. ἡράκλεις, hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Σύνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως: hoc est, Coniunctio est pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα, figura: simplex, ut ἐπεὶ: composita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοὶ, id est, copulatiuæ: ut μὲν, quidem. δὲ, autem. τὲ, que. καὶ, & ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ, sed. ὅτι, quòd.

Aliquæ autem διαζευκτικοὶ, id est, disiunctiuæ: ut ἢ, uel ἤτοι, siue: ἠὲ, siue.

Aliquæ autem συναπτικοὶ, id est, continuatiuæ, ut εἰ, si. εἴπερ, εἰδήπερ, siquidem.

Aliqua autem παρασυναπτικοὶ, id est, subcontinuatiuæ: ut ἐπεὶ, ἐπείπερ, quoniam. ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοὶ, id est, causales: ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα, ut, γὰρ, enim. ὅτι, quia. διότι, quia. καθότι, quoniam. ἕνεκα, causa. οὕνεκα, quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοὶ, id est, dubitatiuæ: ut ἆρα, an. μῶν, num. μὴ, an.

Aliquæ autem συλλογιστικοὶ, id est, collectiuæ, siue rationales:

rationales: ut ἄρα, ergo. ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, at. οὖν, igitur. τοίνυν, igitur. τοιγάρτοι, itaque. τοιγαροῦν, ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοὶ, id eſt, repletiuæ: ut δὴ, iam. ῥὰ, nempe. θὴν, quidem. νὺ, certe. ποῦ, τοὶ, αὖ, οὖν, πὲρ, πὼ, μὴν, δῆτα, γὲ, quidem. at γὲ non ſolum repletiua eſt, ſed etiam diminutiua pro ſaltem, & cauſalis.

Aliquæ autem δυνητικοὶ, id eſt, poteſtatis: ut ἂν, κὲ, κὲν, utique: quæ apud poetas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοὶ, ſiue ἐπιλεκτικοὶ, id eſt, diſſertiuæ, ſiue electiuæ: ut ἢ, quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ, id eſt, extenuatiuæ, ſiue diminutiuæ: ut γοῦν, γὲ, ſaltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοὶ, id eſt, aduerſatiuæ: ut ὅμως, tamen. καίτοι, etſi. καίπερ, quanquam. ἔμπης, tamen. εἰ καὶ, etſi.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER TERTIVS.

DE VERBORVM FORMATIONE.

OMne uerbum aut in ω, deſinit, & id quidem ſi grauem habet accentum, βαρύτονον appellatur, ut τύπτω: ſi circunflexum, περισπώμενον, ut ποιῶ. Aut in μι, & id a terminatione

nomen assumpsit, τὸ εἰς μι, hoc est, uerbum in μι, ut τίθημι. Βαρυτόνα quidem in sex distinguuntur coniugationes, partim per consonantes, partim per uocales atque diphthongos. Prima igitur coniugatio tres mutas ante ω, finalem sibi uendicat, scilicet β, π, φ. Secunda tres alias, uidelicet γ, κ, χ. Tertia tres etiam extremas, hoc est, δ, θ, τ. Quarta ex duplicibus una tantum, ζ scilicet & geminatum σσ. Quinta quatuor immutabiles, hoc est, λ, μ, ν, ρ. Sexta omnes uocales præter η, & omnes diphthongos proprias, & unam impropriam, ῳ scilicet. Quæ quidem omnes siue consonantes sint, siue uocales, siue diphthongi, cum immediate ω, finalem ipsius thematis præcedant, χαρακτηριστικὰ, hoc est, figuratiuæ literæ appellantur. per eas enim unumquodque uerbum discernitur quotæ sit coniugationis. Quæ uero superfluunt ex literis, hoc est, ψ, ξ, σ, χαρακτηριστικὰ sunt futurorum. nam futurum primæ coniugationis ψ sibi uendicat, secundæ ξ, futurum uero tertiæ, & aliarum quæ sequuntur, σ: & si uerba quintæ coniugationis ob inconcinnitatem illud abnuant, & quatuor immutabilibus, hoc est, λ, μ, ν, ρ, ut propria χαρακτηριστικὰ sibi uendicent. Tot etiam sunt perfectorum præteritorum χαρακτηριστικὰ, uidelicet φ, χ, κ. nam si futurum habet ψ, præteritum habet φ: si ξ, χ: si σ, aut quampiam ex immutabilis, κ. Vnde cum sex tempora uerborum quasdam habeãt inter se cognationes, consonantes quoque inter se sortita sunt: nam præteritum imperfectum cum naturam præsentis sapiat, eiusdem sibi consonantem asci-

uit

uit, ut τύπτω, ἔτυπτον: præteritum uero plusquamperfectum, præteriti perfecti, ut τέτυφα, ἐτετύφειν: quemadmodum & primus aoristus futuri, ut τύψω, ἔτυψα. At medium præteritum consonantem præsentis, quã figuratiuam uerbi appellamus, assumpsit, ut τρίβω, μέσος παρακείμενος, τέτριβα. Eandem quoque secundus aoristus, & secundum futurum sibi uendicarunt, ut ἔτριβον, τριβῶ. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ, & geminatum σσ, earum sint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum assumit medium præteritum, sed nunc γ, nunc autem δ. Γ quidem sibi asciuit, cum futurum ξ, habeat ante ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα. Si uero futurum σ, habuerit, medium præteritum δ, sibi uendicabit: ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, si in usu habeatur. Hoc idem & secundus Aoristus, & secundum futurum sequentur. At si ante ω, diuersæ fuerint consonantes, hoc est, πτ, κτ, μν, scito priorem illarum figuratiuam esse: nam π, κ, per παρέμπτωσιν τ, sibi asciscunt: μ, uero ν, ut κόπτει, μέσος παρακ. κέκοπα, τίκτω, τέτοκα, τέμνω, τέτομα.

In desinentibus autem in σκω, etsi ante ω, duæ existant consonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum possidet, cum huiusmodi uerba nullius sint coniugationis, quandoquidem à futuro in σω, fiunt πλεονασμῷ τοῦ κ: ut ἀρέσω, ἀρέσκω, τρώσω, τρώσκω, & similia: quæ usque ad paratatticum solum ua-

riantur, duobus exceptis, quæ etiam futurum habẽt: hoc est, ἀλύσκω, ἀλύξω, secundum aliquos, & θνήσκω, θνήξω. Sed quoniam huiusmodi uerba quæ partim defectiua sunt, partim uero anomala, multa et uaria inueniuntur, nec facile ad communes regulas reduci possunt, proprijs locis relinquimus differenda.

CONIVGATIONVM TYPI.

	Ενεςὼς. παρατ.		μέλλ. α. ἀόρ. α.	παρ. ὑπερσ.	μέσ. πα. ὑπερσ.		ἀόρ. β.	μέλλ. β.
	β				β			
πρώτη	π				π			
συζυγία	φ	ω	ψω	φα	φ	α	ον	ω.
	πτ	ον	ψα	φειν	π	ειν		
	γ				γ			
δευτέρα	τ				κ			
	χ	ω	ξω	χα	χ	α	ον	ῶ.
	κτ	ον	ξα	χειν	κ	ειν		
	δ				δ			
τρίτη	θ	ω	σω	κα	θ	α	ον	ῶ.
	τ	ον	σα	κειν	τ	ειν		
			σω	κα	δα		δον	δῶ.
	ζ	ω	α	ειν				
		ον	ξω	χα	γα		γον	γῶ.
τετάρτη			α	ειν				
			σω	κα	δα		δον	δῶ.
	σσ	ω	α	ειν				
		ον	ξω	χα	γα		γον	γῶ.
			ω	ειν				

χαρακτηρισικά

Ενεστὼς παρατ.		μέλλ.α. ἀόρ.α.		παρ. ὑπερσ.	μέσ.πα. ὑπερσ.	ἀόρ. β.		μέλλ. β.	
	λ		λ			λ			
	μ		μ			μ			
πέμπτη	ν	ω	ν	ω	κα	ν	α	ου	ῶ.
	ρ	ου	ρ	α	ειν	ρ	ειν		
	μν		μ			μ			
	α	φάω							
	ε	δέω							
	ι	τίω							
	ο	βόω							
	υ	δύω							
	ω	ῥώω							
ἕκτη		ω		ου	σω	κα	α	ου	ῶ.
	αι	παίω			α	ειν	ειν		
	αυ	ψαύω							
	ει	σείω							
	ᾳ	ᾄω							
	οι	οἴω							
	ου	κρούω							
	υ	ὀπύω							

χαρακτηριστικά

Dicūtur autem χαρακτηριστικὰ, eo quòd ſint ſigna ſiue notæ coniugationum: per ea enim cognoſcitur, unumquodque uerbum quotæ coniugationis ſit. nam quicquid præcedit ω finale, χαρακτηριστικὸν appellatur.

De

DE AVGMENTO PRAETERITORVM.

O Mne uerbum incipit aut à uocali, aut à consonante. Si à uocali, aut à simplici, aut à diphthongo. Si à simplici, aut à mutabili, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, η, ι, υ, ω, nulla fit uocalium mutatio in præteritis: ut ἠχέω ἠχῶ, ἤχεον ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα, ἰξδίω, ἴξδιον, ἴξδικα, ἰξδίκειν, ἴξδισα, ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω, ῶ, ὠφέλεον, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν ὠφέλησα. At ἰξδίω & ὑβρίζω, & similia, quanquam ab immutabilibus uocalibus incipiant, easdem tamen in præsenti positione longas habent, in præteritis uero natura, quod augméti ratione factum est, ancipites enim sunt.

Si auté uerbum incipiat à mutabilibus uocalibus hoc est, α, ε, & ο, in præteritis mutantur in longas: quam mutationem temporale augmentum appellamus. α, quidem in η, communiter mutatur: ut ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούειν, ἤκουσα. Excipiuntur ἀηθέσσει, ἀήθεσσον, & ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, propter alternationem duorum, ηη. Excipitur & ἄω, spiro, cuius præteritum imperfectum, ἄον, facit, ne coincidat cum ᾖον, cuius thema est ἔω, & ἀΐω, audio, quod ἄϊον, facit, ut differat ab ἤϊον, quod ibam significat.

Si autem ab ε, incipiat uecbum, ε mutatur in η, ut ἕδω, ἧκα· ἥκειν, ἧσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. Excipiuntur aliqua in quibus ε, manens assumit ι, in diphthongum, hoc est, ἔχω, εἶχον.

ἕπω, εἶπον. ἕλω, εἷλον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἕρπω, εἷρπον. ἑρπίζω, ἕρπιζον. ἑςήκω, εἱςήκειν. medium plusquamperfectum, ἕπομαι, εἱπόμην. ἑςιάω, ῶ, εἱςίαον, εἱςίων. ἐάω, ῶ, εἴαον, εἴων. ἔω, εἶμαι, ἐρύω, εἴρυον. ἔθω, εἴωθα. medium perfectum, ἐθίζω, εἴθιζον. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην.

Si autem ab ο, *incipiat uerbum*, ο *uertitur in* ω, *ut* ὁρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, *& alia. Inueniuntur tamen apud poetas huiusmodi uerba absque augmento Ionico more: ut* ἄκουσεν, ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

Si uero à diphthongo incipiat uerbum, à mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, ει, ου, *&* ευ, *nulla fit mutatio: ut* εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. *sicut* εὔχομαι, ηὐχόμην *et similia, in quibus Attici mutant* ε, *in* η. ἐρέω, ῶ, ἤρεον, ἤρουν. *Si autem à mutabili* αι, *scilicet,* αυ, *&* οι, *eadem fit mutatio, quæ in simplicibus uocalibus. nā si ab* αι, *incipiat uerbū, uertitur in* α, *in* η, *et* ι, *subscribitur, unde ex propria diphthōgo impropria fit: ut* αἴρω, ἦρον, ἦρκα, ἤρκειν.

Si autem ab αυ, *uertitur* α, *in* η, *ut* αὐλέω, ῶ, ηὔλεον, ηὔλουν.

Si autem ab οι, *uertitur* ο, *in* ω, *cui subscribitur* ι, *& fit* ῳ, *diphthongus impropria: ut* οἰκτείρω, ᾤκτειρον. *Annotatur aliqua in quibus nulla fit mutatio: ut* οἰῶμαι, οἰώθην, ἀόριςος ά. παθητικός. οἴμω, οἴμησα. οἰνόω, οἴνωσα. οἰνίζω, οἰνίσα. οἰςρῶ, οἴςρωσα. οἰωνίζομαι, οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα, οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμησα.

νόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα. & οἰδαίνω, & οἰκουρῶ secundum quosdam annotata sunt.

Si autem incipiat uerbum à consonãte, omnia præterita in principio assumunt ε, quod syllabicum augmentum appellatur: ut σπείρω, παρατατικὸς ἔσπειρον, παρακείμενος ἔσπαρκα, ὑπερσυντελικὸς ἐσπάρκειν, ἀόριστος ά. ἔσπειρα, ἀόριστος β΄. ἔσπαρον. At præteritum perfectum præter ε, quod est commune augmentum, & præsentis consonantem repetit, si tamen sola ac simplex existat: quia tunc ε, correptum remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio: ut τύπτω, παρατ. ἔτυπτον, παρακ. τέτυφα, λέγω, ἔλεγον, λέλεχα: ijs exceptis, quæ à ρ principium habent: quandoquidem in eorum præteritis, ρρ nempe geminandum est: ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα. non autem ῥέριφα: quoniam ε, productum existit, cum duæ sequantur consonantes, hoc est, ρρ geminatum. At ῥεριπωμένα participium præteriti passiui est, id est ῥερίπωμαι, ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι, οῦμαι, ε habet correptum metri gratia, altero quidem ρ, transposito: iccirco geminat ρ, præsentis cõsonantem. Ὀδυσσείας ζ΄.

Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥεριπωμένα κεῖται. Sic ῥ΄ρημα, ἐκ τοῦ ἔῤῥημαι, & alia huiusmodi. Cur autem ρ, sit geminandum in libro sexto, hoc est, in præterito imperfecto actiuo abunde dicetur.

Si uero ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, nulla illarum repetitur, sed earum loco tenues subrogantur: ut θείνω, τέθακα, φαίνω, πέφαγκα, χαίρω, κέχαρκα. At si duæ fuerint consonantes, neutra illa-

rum

*rum geminatur, cum ε, quod natura breue exiſtit,
poſitione factum ſit longum: ut* φθείρω, ἔφθαρκα. *niſi
muta cum liquida ſequatur* ε: *quia tunc repetitur mu
ta: quandoquidem* ε, *hoc in loco pro breui habetur.
nam muta cum liquida ſiue immutabili, communem
faciunt ſyllabam, ut* γράφω, γέγραφα. *Excipiuntur
quæ à* γν, *&* γρ, *principium habent, in quibus* γ *non
repetitur, quia longam faciunt ſyllabam: ut* γναφδ́ω,
ἐγνάφδκα, γνόω, γνῶ, ἔγνωκα, γρηγορέω, γρηγορῶ,
ἐγρηγόρηκα. *Inueniuntur* μέμνημαι ἀπὸ τȣ̃ μνάομαι,
ῶμαι, κέκτηται, ἀπὸ τȣ̃ κτάομαι, ῶμαι. *&* πέπλομαι,
ἀπὸ τȣ̃ πλάομαι, ῶμαι. *&* πέπλωκα, ἀπὸ τοῦ πλόω ἀ-
χρήστου. *in quibus præteritum perfectum priorem re-
petit. nam* κτ, μν, *&* πλ, *apud poetas communem
faciunt ſyllabam, ſicut & muta cum liquida. ſic He-
rodianus.*

*Si uero ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc
eſt,* ζ, ξ, ψ: *nullam illarum geminat præteritum
perfectum. cum,* ε *breue poſitione producatur: ut* ζάω,
ἔζηκα, ξέω, ἔξεκα, ψάλλω, ἔψαλκα. *In his igitur uer-
bis à conſonante incipientibus hoc breuiter aduerten-
dum eſt, an præteritum imperfectum* ε, *quod eſt ſyl-
labicum augmentum, correptam habeat: quia tunc
præſentis conſonans in præterito perfecto cum ipſo* ε,
*correpto geminatur, etiam ſi communis ſit ſyllaba.
quoniam hoc in loco pro breui reputatur, ut* λέγω, ἔλε
γον, λέλεχα, κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. *Si uero præte-
ritum perfectum* ε *productum habeat, nequaquam
præteritum imperfectum geminationē ſuſcipit: quo-
niam*

niam omnis geminatio ſiue reduplicatio communis per breuem uocalem, ι ſcilicet, ſiue ε, ſemper fit, nunquam autem per longam.

De uerborum compoſitorum augmento.

Scias uero hæc non tradi de ijs quæ cũ nominibus componuntur: nã huiuſmodi ſimpliciũ modo augeri ſolent, φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφουν: neque de ijs quorum ſimplicia in uſu non ſunt, ut ἐμμελῶ, ἐμμέλουν: &c. ſed de illis ſolum, quorum compoſitio ex præpoſitionibus conſtat, & uerbis ſimplicibus in uſu exiſtentibus. Ergo quandocunque præpoſitiones nihil plus ſignificant in compoſitione uerborum, quàm ipſa uerba ſimplicia, fit conſuetum augmentum in principio totius compoſiti, & tanquam ſimplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpoſitio nulla alia neceſſitate, quàm ornatus gratia, ipſi uerbo præpoſita eſt: ut ἔνεπω, ἤνεπον: ex ἐν præpoſitione & ἔπω, quod idem ſignificat, hoc eſt, dico. Si autem plus ſignificant præpoſitiones quàm ipſum uerbum ſimplex, fit augmentum inter ipſam præpoſitionem & uerbum: ut παρακούω, παρήκουον, α, in η conuerſa, cuius ſimplex uerbum, hoc eſt, ἀκούω, audio ſignificat: præpoſita uero παρὰ, præpoſitione, mutata eſt uerbi ſignificatio. nam παρακούω, obaudio ſignificat, & decipio. Aduertendum eſt in his compoſitis, præpoſitiones abijcere extremam uocalem, alia ſequente uocali, tam in præſenti quàm in præteritis: ut παρέχω, παρεῖχον, ex παρὰ & ἔχω, ἀπαυρῶ, ἀπηύρων.

πηύρων. *Quocirca etiam in uerbis à consonantibus incipientibus, cum in præteritis suscipiant ε, syllabicum augmentum, pari modo præpositiones abijciunt extremam uocalem: ut* λείπω, ἔλειπον, καταλείπω, καὶ κατέλειπον. *At si uerba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis, præpositiones mutant tenues in proprias aspiratas: ut* ἅπτομαι, καθάπτομαι, ἕπομαι, καθέπομαι. Περὶ *uero &* πρὸ *extremam retinent uocalem, etsi cum à uocali incipientibus componuntur: ut* περιάπτω, περιέχω, προάγω, προῆγον. *Sunt quæ Atticorum more in principio compositi augmentum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt: ut* ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν.

Quædam intrinsecus, ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον.

Quædam etiam à δυς, *&* εὐ, *incipientia, hoc idem patiuntur: ut* δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν, δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν, εὐορκῶ, εὐώρκουν, εὐεργετῶ, εὐηργέτουν, εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην.

Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, syllabicum scilicet & temporale: ut μέλλω, ἤμελλον, δύναμαι, ἠδυνάμην, βούλομαι, ἠβουλόμην: *pro* ἔμελλον, ἐδυνάμην, ἐβουλόμην. *Quædam uero in principio, & in medio: ut* ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, ἀνέχομαι, ἠνηχόμην, *secundum quosdam:* παροινῶ, ἐπαρῴνουν. *Age uero dictionem hanc omnem in compendium redigamus; quo facilius, & commodius intelligatur, atque etiam ediscatur. ualde enim studiosis consultum uolumus.*

Omne

Omne uerbum incipit aut à uocali, aut à conſonante. ſi à uocali, aut à ſimplici, aut à diphthongo. ſi à ſimplici, aut mutabili, aut immutabili. à ſimplici mutabili, ut, ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα: ἐλεύθω, ἤλευθον, ἤλευκα: ὀπάζω, ὤπαζον, ὤπακα. *excipiuntur* ἀηθέσσω, ἀήθεσσον: ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην: ἄω, ἄον: ἀΐω, ἄϊον. *item*, ἔχω, εἶχον: ἕπω, εἷπον: ἕλω, εἷλον: ἕλκω, εἷλκον: ἑλκύω, εἵλκυον: ἕρπω, εἷρπον: ἑρπίζω, εἵρπιζον: ἑστήκω, εἱστήκην: ἕπομαι, ἡπόμην: ἑστιῶ, εἱστίων: ἑῶ, εἷον. ἕω, ἧμαι; ἐρύω, ἤρυον: ἔθω, ἤωθα: ἐθίζω, ἤθιζον: ἐργάζομαι, ἠργαζόμην. *À ſimplici immutabili, ut* ὤθω, ὦθον, ὦκα: ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα: ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα: ἠχέω, ἤχεον, ουν, ἤχηκα. *Si uerbum incipit à diphthongo: uel mutabili, uel immutabili: mutabili, ut*, οἰκίζω, ᾤκιζον, ᾤκικα: αὐλίζω, ηὔλιζον, ηὔλικα: αἴρω, ἦρον, ἦρκα. *excipiuntur* οἰώμαι, οἰμῶ, οἰνῶ, οἰνίζω, οἰστρῶ, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰακίζω, οἰακονομῶ, οἰακοστροφῶ, οἰδαίνω, οἰκουρῶ, οἰμώζω. *Ab immutabili diphthongo incipit, ut* οὐτάζω, οὔταζον, οὔτακα: ἠκάζω, ἤκαζον, ἤκακα: εὐθύω, εὔθυκα.

Si à conſonante uerbum incipit: uel à ſimplici, uel à duplici. ſi à ſimplici: præteritum perfectum, præter ε, *quod eſt commune augmentum in omnibus præteritis uerborum à conſonante incipientium, eandem aſſumit ſimplicem, ut* τύπτω, τέτυφα, *iis exceptis, quæ à* ρ *principium habent, in quibus* ρ *non repetitur, demptis etiam, quæ ab aſpiratis incipiunt, quoniam pro eis propriæ tenues ſuffragantur. ſi à duplici: uel actu, uel poteſtate ſi actu: præteritum perfectum neutram*

aſſumit, ut σπείρω, ἔσπαρκα: niſi fuerit muta cum immutabili: quia tunc repetitur muta: ut κρίνω, κέκρικα. excipiuntur quæ a γν, & γρ, initium habent, in quibus γ non repetitur: γνωρίζω, ἐγνώρικα: γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. ſi a duplici, poteſtate, ut ſunt ζ, ξ, ψ, nulla earum in præterito perfecto repetitur.

DE FORMATIONE SINGVLARVM PERSONARVM IN NVMERIS, TEMPORIBVS, ET MODIS OMNIBVS.

INDICATIVI MODI ACTIVORVM.

Ενεστώς.

TΥΠΤΩ, *a nullo fit, cum ſit totius uerbi thema: ſecunda perſona* τύπτεις *a prima fit, extrema in* εις, *conuerſa: tertia* τύπτει, *a ſecunda expuncto* σ. Δυϊκά. *prima perſona formari non poteſt, quandoquidem prima pluralis in* μεν, *deſinit: ſecunda perſona a ſecunda ſingulari, expuncto* σ, *ac* ι, *ſubiunctiua uocali diphthongi, et addita* τον, τύπτετον: *tertia eadem eſt cum ſecunda,* τύπτετον. Πληθ. *prima perſona a prima ſingulari fit,* ω, *in* ο, *conuerſo, & adiuncta* μεν, τύπτομεν: *ſecunda a prima, extrema in* τε, *&* ο, *in* ε, *mutatis,* τύπτετε: *tertia etiam a prima, extrema in* σι, *conuerſa, ac* υ, *penultimæ uocali adiuncto,* τύπτουσι.

Παρατατικὸς ἑνικά.

Ετυπτον, *a* τύπτω *prima ſingulari præſentis tempo-*

ris, extrema in ον, mutata, ac ε, communi augmento præposito: secunda persona a prima eiusdem temporis, extrema in ες, conuersa, ἔτυπτες: tertia a secunda, expuncto σ, ἔτυπτε. Δυϊκά. prima persona formari non potest, sicut neque in duali præsentis temporis: secunda persona a secunda singulari fit, expuncto σ, et apposita τον, ἐτύπτετον: tertia a secunda duali, extrema in την, conuersa, ἐτυπτέτην. nam quandocunque tertia persona pluralis desinit aut in ι, aut in αι, secunda & tertia dualis numeri similes sunt, alioqui dissimiles. Vbi & hoc quoque aduertendum, accentum loco moueri, quandocunque extrema, quæ breuis est, in longam mutatur. Πληθ. prima persona a prima singulari, interiecta με inter ο, & ν, ἐτύπτομεν: secunda a prima plurali, extrema in τε, ac penultima uocali in ε, mutatis, ἐτύπτετε: tertia ἔτυπτον, quæ a genitiuo sui participij fit expuncta τος syllaba, ac ε, augmento præposito, ut τύπτον, τύπτοντος, ἔτυπτον. et est par syllabis primæ personæ singulari, quod nempe & ambobus Aoristus euenit.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, a τύψω, *uenit futuro, extrema scilicet in* φα, *mutata, cum sit uerbum primæ couiugationis grauitonorum, geminata etiam principali consonante præsentis, quæ præponitur* ε, *breui: quod est commune, ut modo diximus, augmentum. Quæ quidem consonans principalis ideo geminatur, quia simplex ac sola est, nec facit præcedentē syllabam positione lōgam. de qua re, cum de præteritorum augmento tra-*

ctaretur,

ctaretur, ſatis locuti ſumus.

Penultimam quoque habet eandem cum futuro, id quod fere omnibus quidem uerbis commune eſt: ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. *Attici tamen in diſſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis, habentibus* ε, *in penultima, uertentes* ε, *in* ο, *faciunt præteritum: ut* πέμπω, πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. *Excipiuntur etiam uerba diſſyllabæ quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima* ε, *habent: quo in* α, *conuerſo, fit commune præteritum: ut* σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. *Vbi aduertendum eſt, immutabilem illam, quam ante* κα, *finalem inuenies, loco non moueri: ſi tamen aut* λ *fuerit, aut* ρ, *ut* ψάλλω, ἔψαλκα: φθείρω, ἔφθαρκα. μ, *uero ſequente* κ, *cum male inter ſe cohæreant, aſſumit* η, *ut* νέμω, νενέμηκα, *pro* νένεμκα: τέμω *ſiue* τέμνω, τετέμηκα, *quæ quidem in præterito* ε, *ſeruant, quanquam eorum futura diſſyllaba ſint. At* ν, *uertitur in* γ, *ſequente* κ, *quod nempe fit, quoties illud* ν, *ante* γ, κ, ξ, χ, *inuentum fuerit: ut* φαίνω, πέφαγκα. *Si uero penultima præſentis diſſyllabi aut* ι, *fuerit, aut* υ: ι *omnino abijcitur ut* κρίνω, κέκρικα: θυύω, τέθυκα: *etiam ſi fuerit* ει, *diphthongus: ut* κτείνω, ἔκτακα. *Præterea ſi præteritum in* κα, *deſinens longam habuerit penultimam: expuncto* κ, *Ionice corripit eandem: ut* βέβηκα, βέβαα: γέγηκα, γέγαα.

Secunda perſona a prima deducitur, adiuncto σ, τέτυφας: *tertia a ſecunda, extrema in* ε, *mutata,* τέτυφε. Δυϊκά. . *ſecunda perſona a ſecunda ſingulari ex-*

puncto σ, et apposita τον, τετύφατον : tertia eadem est cum secunda, τετύφατον. Πληθ. prima persona a prima singulari, adiuncta μεν, τετύφαμεν : secunda a prima, extrema in τε, mutata, τετύφατε : tertia quoque ab eadem fit, μεν, in σι, conuersa, τετύφασι.

De præterito Attico.

Sciendum autem, Atticos in uerbis a mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc est, α, ε, & ο, proprium facere præteritum actiuum, medium, & passiuum : principales duas litteras præsentis, cõmuni præteriti præponentes, corripientes insuper, quantum pertinet ad uocalem, tertiam a principio syllabam, si supra tres syllabas præteritum extiterit: ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς : unde passiuum ἀγήγερμαι. ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος ἤκουα κοινῶς καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Vbi sciendum, præteritum actiuũ & passiuum Atticum, non posse habere pauciores quattuor syllabis. Debet enim habere principalem syllabam præsentis temporis, eamq. breuem: quoniã præteritum Atticum nunquam a longa principium habet, sed a quapiam trium iam dictarum, α scilicet correpta, ε, & ο. secundam uero & tertiam per eandem consonantem geminatam, & cum uocali. longa η, scilicet, siue ω. nam α, & ε, ex temporali augmento in præteritis mutantur in η, ο μικρὸν uero in ω, quæ quidem uocales in cõmuni præterito primum tenẽt locum : in Attico uero, secundum, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς : ὀρύσσω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam syllabam sibi uendicat,

eat, quæ per propriam figuratiuam præteriti conſonantem cum α, finali enuntiatur. Medium uero præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt. quod nẽpe euenit, cum uerbum diſyllabum forte extiterit. nam prima ſyllaba eadem eſt cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo præterito. Secunda et tertia per eandem conſonantem geminatam enuntiatur, quæ quidem conſonans & figuratiua eſt præſentis temporis, & præteriti medij: ut ἄρω ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. cuius extrema per ρ, quæ eſt præteriti medij figuratiua, effertur, & eadẽ repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba ſecundum regulæ præceptionem ſic, ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. & alia huiuſmodi. Sunt quædam uerba ab ο, incipientia, quorum præterito communi ſolum ε, Attici præponere conſueuerunt: ut ὤρακα, ἑώρακα: ὦσμαι, ἕωσμαι. Quos poetæ imitati ĩ præterito imperfecto, et in ambobus aoriſtis hoc idẽ facere conſueuerũt: ut ὥρων, ἑώρων. ὠνούμην, ἐωνούμην. ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα. & ſimilia. Sed quoniam dictum eſt, tertiam ſyllabam a principio eſſe corripiendam, aduertendum eſt quo pacto id faciendũ, quia η, mutatur in ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ει in ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, καὶ ὀρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει, uel ευ, uel οι, uel ου. ει, quidem abijcit ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ευ, quoque abijcit ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abijcit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. at ου, abijcit υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα,

καὶ μέσος ἀκήκοα. Sed de hoc ſatis, quandoquidem hæc libro ſexto plenius dicitur.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύφειν a τέτυφα præterito perfecto deducitur, extrema in ειν, mutata, cui & alterũ ε, omnino præponitur: quod fit quandocunque præteritum perfectum a conſonante principium habet. At ſi a ſola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoque & pluſquamperfectum inchoare neceſſe eſt: ut ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν, σπείρω, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν. Secunda perſona a prima fit, ν, in σ, uerſo, ἐτετύφεις: tertia a ſecunda, expuncto σ, ἐτετύφει. Δυϊκά. ſecunda perſona a ſecunda ſingulari, expuncto σ, & adiuncta τον ſyllaba, ἐτετύφειτον: tertia a ſecunda duali, τον, in την, mutata, ἐτετυφείτην. Πληθ. prima perſona a prima ſingulari, abiecto ν, & adiuncta μεν, ἐτετύφειμεν: ſecunda a prima plurali, μεν, in τε, conuerſa, ἐτετύφειτε: tertia etiam a prima, μεν, in σαν, conuerſa, ἐτετύφεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

Ετυψα a futuro trahitur, ω, in α, mutato, eademq. conſonante ſeruata, et ε, communi augmento præpoſito: ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipitur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω: & ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγξω: & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι, θήσω: & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι, δώσω: & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω. quæ ſuorum futurorum conſonantes omnino abnuerunt. Penultimam uero habet eandem cum futuro primus aoriſtus, & eam aut natura, aut poſitione productam. Igitur ſi

penultimam

penultimam futuri breuis extiterit, sicut uerbis quintæ coniugationis euenit, omnino erit producenda. nã si fuerit α, ab ipso themate, id mutabitur in η: ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. si αι, diphthongus, eadem fiet mutatio in η, Atticorum Ionumq. more: ut χαίνω, χανῶ, ἔχηνα: μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. communiter tamen ἐμίανα dicitur: et ἐσήμανα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω α, existente longa. Si uero ι, aut υ, cum sint ancipites, producuntur: ut κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα: ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα. Si ε fuerit, assumet ι, in diphthongũ, ut φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα. Sunt et qui penultimam correptã seruãt, ut ἐτέλασα, ἐγέλασα. Secunda persona ἔτυψας, tertia ἔτυψε: sicut a τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. Δυϊκὰ. secunda persona a secunda singulari expuncto σ, & adiuncta τον, ἐτύψατον: tertia a secunda duali, extrema in την, mutata, ἐτυψάτην. Πληθ. prima persona a prima singulari adiuncta μεν, ἐτύψαμεν: secunda a prima plurali, μεν, in τε, conuersa, ἐτύψατε: tertia a genitiuo sui participij abiecta τος, syllaba, & ε, syllabico augmento præposito: ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. Siue a prima singulari, adiuncto ν, ἔτυψα, ἔτυψαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔτυπον a primo fit aoristo, extrema in ον, mutata cum præsentis consonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborum formatione supra dictum est: cui ε, quoque commune augmentum præponitur, & eandem habet inflexionem in omnibus numeris, quam & præteritum imperfectum. Est etiam syllabis par primo aoristo, si thema gra-

uitonum ſit: ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si uero circunflexum, una minuitur ſyllaba: ut δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. χῶ, ἔχησα, ἔχον. Vbi aduertendum eſt, ſecundum aoriſtum in qoc a præterito medio differre, quoniam etſi a primo aoriſto una ſyllaba minuatur, diſſyllabus tamen eſſe poteſt, etiam augmento ſyllabico connumerato: ut ἔχον, ἔχες, ἔχε: quo abiecto fit χὲ, τὸ προςακτικὸν, καὶ προθέσει τοῦ σ, χὲς: unde πρόχες, καλάχες. abundat enim σ, quoniam monoſyllabum eſt, ut inquit Zenodotus. Penultimam autem corripit ſecundus aoriſtus a themate grauitono exiſtens, ſi polyſyllabus ſit: ut λήβω, ἔλαβον. nam diſſyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum eadem etiam principalis ſit: ut εἶδον, εἶλον, εἶχον, & alia. Vertitur enim η, in α, quoniam ſecundus aoriſtus amat habere in penultima ancipitē correptam. Etiam ſi fuerit ε, in diſſyllabo themate aliqua præcedente immutabili, ſiue ſequente, ut plurimum uertitur in α, ut δέρω, ἔδαρον: πλέκω, ἔπλακον. λέγω tamen ἔλεγον facit, & φλέγω ἔφλεγον, & βλέπω, ἔβλεπον. Si uero ω, id quoque in α, mutatur: ut τρώγω, ἔτραγον. Si duæ fuerint bitemporeæ ancipites, abijcitur ſecunda: ut καίω, ἔκαον, παύω, ἔπαυον. unde ἐπάην καὶ ἀνεπάην, aoriſtus ſecundus paſſiuus in uſu. Si ευ, aut ει, abijcitur ε, ut φεύγω, ἔφυγον: λείπω, ἔλιπον. Excipiuntur diſſyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto ι, diphthongi, ε, in α, mutatur: ut σπείρω, ἔσπαρον. ὀφείλω uero ὤφελον: & ἀείρω, ἤερον: & ἐγείρω, ἤγερον: & ſimilia. triſyllaba

enim ſunt. A themate uero circunflexo existens ſecundus aoriſtus corripit penultimam, ſi ante ω, finalem ſola conſonans existat: ut πεσέω, ῶ, ἔπεσον. Excipitur δουπῶ, ἔδουπον: δαρῶ, ἔδαρον. Si duæ extiterint conſonantes, poſitione producitur penultima, ut βλαστῶ, ἔβλαστον, ὀλισθῶ, ὤλισθον.

Μέλλων πρῶτος.

F Vturum primum a præſenti fit, & in ω, deſinens idem habet principium: ut τύπτω, τύψω. Tria tamen excipiuntur quæ principalem ſyllabam habent aſpiratam, hoc est, θρέψω, θρέξω, ἕξω: quorum themata eandem habent læuigatam, id eſt, tenuem: ut τρέφω, τρέχω, ἔχω: & quidem propter ſequentem aſpiratam. nulla enim dictio diſſyllaba in uſu eſt, quæ utranque aſpiratam habeat. Conſonantes autem futuri iam dictum eſt tres eſſe proprias, etſi futurum uerborum quintæ coniugationis expuncto σ, quattuor immutabiles, ut proprias figuratiuas ſibi uendicauerit: ut ψάλλω, ψαλῶ: νέμω, νεμῶ: κρίνω, κρινῶ: δέρω, δερῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præſenti: ut λέγω, λέξω. Excipiuntr uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant, ut τίλλω, τιλῶ: κάμνω, καμῶ. aut ι, diphthongi, ut φαίνω, φανῶ: κείρω, κερῶ. Sunt et quædam alia quæ differentem habent penultimam, ut πλέω, πλεύσω: ῥέω, ῥεύσω: πνέω, πνεύσω: καίω, καύσω: κλαίω, κλαύσω. Eſt etiam futurum par ſyllabis præſenti, niſi ſynæreſim, aut reduplicationẽ præſens patiatur, ut

eſt

est ποιῶ, ποιήσω: τίθημι, θήσω. *Quædam tamen sunt uerba, quæ ex circunflexis grauitona facta sunt ἔθει ἀττικῷ, ut θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω, ἀπὸ τοῦ θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ: quorum futurum non ab Atticis grauitonis, sed a circunflexorum perfectis est, ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω, μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω, ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω. Hoc quidem & αὔξω patiatur, & ἀλέξω, & ἕψω, ἀπὸ τοῦ αὐξῶ ἀλεξῶ, & ἑψῶ. Futurum uero αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω, ab eo quod est αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. & alia quæcunque inueniantur similia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quam & præsens.*

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum fit a secundo aoristo, abiecto augmento, ac extrema in ῶ, circunflexum mutata, eademq. penultima uocali, ac extrema consonante, quæ figuratiua coniugationis est, seruatis: ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ: σπέρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. *cuius inflexio talis est,* τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκὰ. τυπεῖτον, τυπεῖτον, *a secunda persona singulari expuncto* σ, & *addita* τον, *syllaba.* Πληθ. *prima persona a prima singulari,* ω, *in* ου, *mutata, adiuncta* μεν, *syllaba* τυποῦμεν: *secũda a prima plurali,* ου, *in* ει, *et* μεν, *in* τε, *mutatis,* τυπεῖτε: *tertia et ipsa quoque a prima, extrema in* σ, *conuersa,* τυποῦσι, *accentu circunflexo obseruato.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

τύπτε *a tertia persona præteriti imperfecti, expuncto* ε, *syllabico augmento,* ἔτυπτε, τύπτε: *tertia persona*

ſona a ſecunda deducitur, adiuncta τω, τυπτέτω. Δυϊκὰ. ſecunda perſona a ſecunda perſona ſingulari, appoſita τον, τύπτετον: tertia a tertia ſingulari, addito ν, τυπτέτων. Πληθ. ſecunda perſona a ſecunda ſingulari, adiuncta τε, τύπτετε: tertia a tertia ſingulari, addita σαν, τυπτέτωσαν. ubi uariatis ſyllabis ac ſyllabarum numero, accentus quoque locum uariari neceſſe eſt.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε a tertia perſona præteriti perfecti, nulla mutatione facta: tertia perſona a ſecunda fit, appoſita τω, τετυφέτω. Δυϊκὰ, καὶ Πληθ. præſentis formationem omnino ſequuntur.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψον a tertia ſui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in ον, mutata, Syracuſanorum more: tertia perſona a ſecunda fit, expuncto ν, et ο, in α, uerſo, et appoſita τω, ſyllaba, τυψάτω. Δυϊκὰ. τύψατον, τυψάτων. Πληθ. τύψατε, τυψάτωσαν. α, ubique ſeruato. nam primus aoriſtus tam actiuorum quã mediorum, α, ancipitem uocalẽ natura ſibi aſciuit in omnibus modis, ac etiam participijs, dempto ſubiũctiuo.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τύπε, τυπέτω, a tertia ſui temporis penultima acuta, ſicut τύπτε, τυπτέτω: demptis tribus, uidelicet εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes actiui a genitiuis participiorũ fiũt, extrema in μι, uerſa, & abiecto ν, quando interfuerit

ac penultimæ adiuncto ι. ου, *uero quoties inciderit, in* οι, *mutabitur ut ſemper ſit diphthongus* διὰ τοῦ ι.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, *extrema genitiui in* μι, *ac expuncto* ν, *& eius loco* ι, *uocali aſſumpta, fit* τύπτοιμι: *ſecunda perſona a prima, extrema in* σ, *mutata,* τύπτοις: *tertia a ſecunda,* σ *ſolum expuncto,* τύπτοι. Δυϊκά. *ſecunda perſona a ſecunda ſingulari, expuncto* σ, *et adiuncta* τὸν, τύπτοιτον: *tertia a ſecunda duali,* τον, *in* την, *conuerſa,* τυπτοίτην. Πληθ. *prima perſona a prima ſingulari extrema in* μεν, *mutata,* τύπτομεν: *ſecunda a prima plurali,* μεν, *in* τε, *conuerſa,* τύπτοιτε: *tertia etiam a prima, expuncto* μ, *tantum,* τύπτοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. *unde* τετύφοιμι, *extrema ſcilicet genitiui in* μι *&* ι, *penultimæ appoſito: ſecunda perſona,* τετύφοις: *tertia* τετύφοι, *augmento ubique ſeruato,* καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. τύποιμι, τύποις, τύποι.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

Accentu circunflexo ubique ſeruato, niſi poſtrema obſtiterit.

Ὑποτακτικὰ

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Subiunctiuis omnibus præponitur ἐὰν *coniunctio, quæ latine, Cum, significat. Sed aduertendum est actiuos omnes subiunctiuos uerborum in* ω, *desinentium, similem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præsentis temporis,* ε, *tamen, ubi forte extiterit, in* η, *mutato, etiam si in diphthongo fuerit, &* ο, *in* ω, *conuerso, ac* υ, *uocali subiunctiua omnino abiecta: ut* τύπτω, τύπτεις, τύπτει, ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον, ἐὰν τύπτητον, τύπτητον. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι, ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. *Quam quidem litteraturam & præteritum perfectum, & ambo aoristi sequuntur.*

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτω, *a prima persona præsentis indicatiui uenit, siue a prima imperfecti,* ἔτυπτον, *ueterum more abiecto incremento, pariter &* ν, *finali, &* ο, *in* ω, *mutato.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύφω, *a prima sui temporis* τέτυφα, α, *in* ω, *conuerso, & accentu in penultimam translato.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τύψω, *a prima aoristi* ἔτυψα, *expuncto augmento, &* α, *in* ω, *mutato.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν τύπω, *a prima fit aoristi secundi, eodem modo, quo de præsenti dictum est.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Τύπτειν, *fit a tertia singulari præsentis temporis*

indicatiui modi, adiuncta ν, τύπτει, λύπτειν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, *a tertia præteriti perfecti* τέτυφε, *addita* ναι, *syllaba*.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψαι, *a tertia sui aoristi* ἔτυψε, *abiecto augmento, ac* ε, *tenui in* αι, *diphthongum uerso*.

Αόριστος δεύτερος.

Τυπεῖν, *a tertia secundi aoristi* ἔτυπε, *expuncto augmento, et* ι, *cum* ν, *addito, ac ultima circunflexa*.

Μέλλων α. καὶ β.

Τύψειν, & τυπεῖν, *eodem modo formantur, quo & præsens*, ν, *scilicet adiuncto*.

Infinitiuus uero actiuus uerborum circunflexorũ, a tertia imperfecti temporis fit iuxta ueterum traditionem, expuncto scilicet augmento, & addita ν, *consonante: ut* ἐποίει, ποιεῖν, ἐβόα, βοᾶν, ἐχρύσου, χρυσοῦν. *nihil tamen prohibet, quin a perfecto infinitiuo præsentis temporis, in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus, ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit. nam si ex* ει, *quæ ex finalis diphthongus infinitiui perfecti, subtrahatur* ι, *subiunctiua uocalis; & ex propria figuratiua cuiusuis coniugationis, &* ε, *sequnte, quæ ex* ει, *diphthongo relicta est, fiat synæresis: id quidem eueniet, ut unaquæque coniugatio etiam in ipso infinitiuo propriam sortiatur synæresim: ut* ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν: βοάειν, βοάεν, βοᾶν: χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν. *siquidem duæ* εε, *in* ει, *contrahuntur:* α, & ε, *in* α, *productum:* ο,

& ε, in ου. & ſic duplicem huiuſmodi infinitiuorum formationem habes.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτων, τοῦ τύπτοντος *a prima fit præſentis tẽporis addito* ν. ἡ τύπτουσα, *a genitiuo maſculini, extrema in* σα, *conuerſa, ac* ο, *penultimæ uocali, adiuncto* υ, *prius tamen* ν, *conſonante expuncta.* τὸ τύπτον, *a genitiuo maſculini, extrema ſyllaba tantum expuncta.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, *a ſecunda ſui temporis,* α, *in* ω, *mutato, & accentu in ultimam translato.* ἡ τετυφυῖα *a genitiuo maſculini, extrema in* α, *mutata, &* ο, *penultima uocali, expuncta, ac eius loco,* υι, *diphthongo impropria interiecta.* τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, *a nominatiuo maſculini,* ω, *in* ο, *mutato: uel a genitiuo, abiecta* το, *ſyllaba.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, *a ſecunda ſui aoriſti, expuncto* ε, *ſyllabico augmento, & accentu in penultimam translato.* τύψασα, *nominatiuo maſcul.* α, *tantum uocali adiuncta.* τὸ τύψαν, *a genitiuo maſculini, extrema ſyllaba abiecta.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος *a prima ſui aoriſti,* ο, *in* ω, *mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto.* ἡ τυποῦσα *a genitiuo maſculini, ſicut ἡ* τύπτουσα, *accẽtu tamen*

men circunflexo ſuper penultimam poſito, ubi poſtrema non fuerit producta τὸ τυπὸν, *a genitiuo maſculini extrema ſyllaba abiecta.*

Μέλλων πρῶτος.

Ο τύψων, τοῦ τύψοντος, *a prima primi futuro, adiuncto* ν. ἡ τύψουσα, *ſicut* ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον, *ſicut* τὸ τύπτον.

Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, *a prima ſecundi futuri,* ν *addito, & accentu circunflexo ubique ſeruato, niſi extrema fuerit impedimento.* ἡ τυποῦσα, *a genitiuo maſculini, extrema in* σα, *conuerſa, ſicut in* τύπτουσα *dictum eſt, accentu circunflexo ubique ſeruato, ubi poſtrema non obſtiterit.* τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, *a genitiuo maſculini, accentu circunflexo ſeruato, ut ſupra.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Τύπτομαι, *a prima perſona præſentis actiui,* ω, *in* ο, *mutato, & adiuncto* μαι, *ſyllaba: ſecunda perſona a prima deducitur, expuncto* μ, *&* ο *in* ε *conuerſo,* τύπτεαι ἰωνικῶς, ε *uero &* α *in* η κατὰ κρᾶσιν *uerſis, ac ſubſcripto* ι, *fit* τύπτῃ κοινῶς. *tertia a ſecunda perſona perfecta* τύπτεαι, *interiecto* τ, τύπτεται. Δυϊκὰ. *prima perſona a prima ſingulari, extrema in* μεθον *uerſa,* τυπτόμεθον: *ſecunda a tertia ſingulari,* ται, *in* σθον, *mutata,* τύπτεσθον: *tertia ſimilis eſt ſecundæ,* τύπτεσθον. Πληθ. *prima perſona a prima duali,* θον, *in* θα, *conuerſa,* τυπτόμεθα: *ſecunda a*

ſecunda

ſecunda duali, extrema in σε, *mutata*, τύπτεσθε: *tertia a tertia ſingulari*, ε, *penultima uocali in* ο, *uerſa, ac* ν, *conſonante interiecta*, τύπτονται.

Παρατατικὸς.

Ἐτυπτόμην, *a prima imperfecti actiui*, ἔτυπτον, μη, *inter* ο, *&* ν, *poſita: ſecunda perſona a prima fit, penultima in* ε, *& extrema in* ο, *uerſis*, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς, ου, ἐτύπτου κοινῶς: *tertia perſona a ſecunda perfecta* ἐτύπτεο, *interiecto*, τ, ἐτύπτετο. Δυϊκά. *prima perſona a prima ſingulari, extrema in* μεθον, *uerſa*, ἐτυπτόμεθον: *ſecunda a tertia ſingulari duali, extrema in* σθον, *mutata*, ἐτύπτεσθον: *tertia a ſecunda duali, extrema in* θην, *conuerſa*, ἐτυπτέσθην, Πληθ. *prima perſona a prima duali*, θον, *in* θα, *conuerſa*, ἐτυπτόμεθα: *ſecunda a ſecunda duali, extrema in* σθε, *uerſa*, ἐτύπτεσθε: *tertia a tertia ſingulari*, ε, *in* ο, *conuerſo, ac* ν, *conſonante interiecta*, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Τέτυμμαι, *fit a præterito actiuo* τέτυφα. *Pro quo annotandum eſt, tres eſſe terminationes numeri ſingularis paſſiui præteriti*, μαι *ſcilicet primæ perſonæ:* σαι, *ſecundæ, uel actu, uel poteſtate:* ται, *uero tertiæ: ante quas cùm uariæ ſint conſonantes, uarias quoque formationes eſſe oportet. nam prima coniugatio tres habet mutas*, β, π, φ, *& duplicem unam, hoc eſt*, ψ, *quæ* ἀντίστοιχα *ſunt: quarum quidem altera loco alterius ponitur*. τύψω *enim futurum*, ψ, *duplicem ſibi uendicat, qua in ſimplices reſoluta, hoc eſt, in* π,

& σ, cum eas potestate contineat, fit τυπσω. at, σω, in α, conuersa, ac tenui in aspiratam, hoc est, π, in φ, præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α, in μαι, mutata, & φ, in β, prima fit passiui præteriti persona, τέτυβμαι. at μαι, in σαι, & β, in π,, uersis, fit secunda τέτυπσαι. π, uero & σ, iterum unitis, hoc est, in ψ, reuersis, fit τέτυψαι at σαι, in ται, conuersa, fit tertia τέτυπται. τέτυβμαι tamen non dicimus ob ineptam consonantiū structuram, sed τέτυμμαι, β, in μ, conuerso, cum alterū μ, sequatur. Δυϊκά. prima persona a prima fit singulari, extrema in μεθον, conuersa, τέτυμμαι, τετύμμεθον: secunda uero et tertia a tertia singulari, αι, in ον, & tenuibns in proprias aspiratas uersis, τέτυπται, τέτυφθον. Πληθ. prima persona a prima duali, θον, in θα, conuersa, τετύμμεθα: secunda a secunda duali, ον, in ε, conuersa, τέτυφθε: tertia uero formari nō potest, si tertia singularis, a qua formanda est, aliquam habeat consonantem ante ται, cū inter ipsam & penultimam ν, consonans omnino sit interponenda. nam τέτυπνται, dicendum quidem foret, si talem litterarum structuram ulla dictio reciperet. Ergo supplendum erit per proprium participiū & substantiuum uerbum, ut τετυμμένοι εἰσὶν. Vbi uero nulla intercesserit consonans, apta fiet formatio, ut πεποίηται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia persona pluralis præteriti passiui formari potest, cum ante ται, loco ν, consonantis, α, uocalem appetat, quam hoc in loco sic formare poterimus. nam in prima & secunda coniugatione

tione

tione grauitonorum, a prima persona præteriti acti-ui fit tertia passiui Ionice, adiuncta ται, *syllaba, seruata tamen penultima præteriti passiui: ut* τέτυφα, τετύφαται: λέλεχα, λελέχαται. *In tertia uero et quarta a medio fit præterito, seruata ut supra penultima præteriti passiui: ut* πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα, παθητικὸς, πέπεισαι, πεπείθαται: φράζω, πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται. *In quinta uero coniugatione ea solum uerba hanc tertiam personam Ionice formatam habent, quæ in* ρω, *desinunt, & a medio præterito formari potest, seruata, ut dictum est, penultima præteriti passiui, ut* σπείρω, ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάραται: *uel a tertia singulari, hoc est,* ἔσπαρται, α *uocali solum interposita,* ἐσπάραται. *At in uerbis in* ω, *purum desinentibus, siue grauitonis, siue circunflexis, ac etiam in* μι, *aptius formabitur, si a tertia quoque singulari præteriti passiui, nullam ante* ται, *habēte consonantē, deduxerimus, penultimam scilicet corripientes, si lōga forte existat, &* α, *uocalem interponentes: ut* κλείω, κέκλειται, κεκλίαται: ποιέω, ῶ, πεποίηται, πεποιέαται: χρυσόω, ῶ, κεχρύσωται, κεχρυσόαται: δίδωμι, δέδωται, δεδόαται. *At* βεβοάται, & ἑστάαται, *nō dicimus,* διὰ τὴν κακοφωνίαν. *Poetæ tamen metri gratia nonnunquā antepenultimam productam seruant.* ὀδυσσείας, α. αἰθιοπάς τοὶ δίχθα δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. *In his uero quæ* σ, *habēt ante* ται, *nequaquā formari potest tertia persona* ἰωνικῶς: *de qua lib. VI. latius dicetur.*

In secunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ *scilicet,* κ, χ, & ξ, *duplex: et hæ quoque* ἀντίστοιχα

χα ſunt: et altera quidem in alterius locum ſuccedit, eodem ordine quo & ſuperiores in prima coniugatione monſtrauimus: ut λέγω, μέλλων λέξω. duplici uero in ſimplices reſoluta, hoc eſt, in κ, & σ, fit λέκσω, præteritum actiuum λέλεχα, paſſiuum λέλεγμαι, λέλεκται. κ, uero & σ, iterum in ξ, reſtitutis, λέλεξαι: σαι, uero in ται, fit λελέκται.

Præteritum uero paſſiuum aliarum coniugationum tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & uerborum in μι ab actiuo fit, κα in μαι, conuerſa. ſed ante μαι aut σ, habet, aut quampiam immutabilem, uocalem ue, aut diphthongum. σ, quidem habet, ſi tertiæ ſit coniugationis, aut quartæ, niſi præteritũ actiuum in χα deſinat: quia tunc ad ſecundam refertur coniugationem. Etiam ſi ſextæ fuerit coniugationis, σ, plerunque ſibi aſciſcit. Si uero quintæ, quampiam ſibi uendicat immutabilem: ut πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἔσπαρμαι, ἤκουσμαι, βεβασίλευμαι, πεποίημαι, τέθειμαι. Hoc idem & tertia perſona habet ante ται, ut πέπεισται, πέφρασται, ἔσπαρται, ἤκουσται, βεβασίλευται, πεποίηται, τέθειμαι. Secunda uero perſona ſemper in σαι, deſinit, in qua nunquam σ, geminatur: ut πέπεισαι, ἔσπαρσαι, πεποίησαι. Sed de hoc libro ſexto latius dicetur. Δυϊκά. prima perſona a prima ſingulari, μαι, ſcilicet in μεθον, conuerſa: ut πέπεισμαι, πεπείσμεθον: ſecunda & tertia a tertia ſingulari, ται, in θον, mutata: ut πέπεισται, πέπεισθον: ἔσπαρται, ἔσπαρθον. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, addetur σ, ut πεποίηται, πεποίησθον. Πληθ. prima perſona

ſona

ſona a prima duali deducitur, extrema in θα, *conuerſa, ut* πεπείσμεθα. *ſecunda a ſecunda duali,* ον, *in* ε, πέπειθον, πέπειθε: *tertia non fit, quandoquidem in tertia ſingulari ante* ται, *conſonans exiſtit.*

Penultima uero eadem eſt cum præterito actiuo, ſi a uerbo in ω, *deſinente ueniat: ut* τέτυφα, τέτυμμαι. *Excipiuntur uerba diſſyllaba primæ & ſecundæ coniugationis, quæ in penultima præſentis* ε, *habent, quod quidem cum in præterito actiuo in* ο, *conuerſum fuerit Atticorum more, in paſſiuo poſtmodum præterito in* ε, *priſtinum reuertitur: ut* λέγω, λέλεχα, λέλεγμαι. *Verba quoque habentia* ρ, *in præſenti cum aliqua conſonante implicitum, ſi in penultima præſentis* ε, *habent, id in* α, *uertunt: ut* τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύμμην, *a præterito paſſiuo fit,* μαι, *in* μην, *conuerſa, ac altero* ε, *præpoſito, ſicut in actiuis: ut* τέτυμμαι, ἐτετύμμην: *ſi uero paſſiuum præteritum a uocali inceperit, ab eadem & plusquamperfectum principium habebit: ut* ἤκυσμαι, ἠκύσμην. *Secunda perſona a ſecunda præteriti, extrema in* ψο, *mutata, ut* τέτυψαι, ἐτέτυψο: *tertia uero a tertia, poſtrema in* πτο, *ut* τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκά. *a* τέτυμμεθον *fit* ἐτετύμμεθον, *a* τέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πληθ. *a* τετυμμεθα ἐτετύμμεθα *fit, a* τέτυφθε, ἐτέτυφθε, *a* τετυμμένοι εἰσὶν, τετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. *Hoc idem in reliquis coniugationibus ſeruandum eſt.*

Αόριστος πρῶτος.

Ἐτύφθην, *a tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in* θης, *mutata, & expuncta prima conſonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In qua aduertendum eſt, tertiam perſonam præteriti paſſiui, aut in* ται, *puram deſinere, aut cum aliqua præcedente conſonante iungi, quæ aut muta ſit, & ea quidem tenuis, aut* σ, *aut immutabilis. Si in* ται, *puram deſiuerit,* ται, *in* θην, *mutabitur: ut* κέκριται, ἐκρίθην: πεποίηται, ἐποιήθην.

Si autem aliqua præceſſerit muta tenius, ea quoque in propriam uertitur aſpiratam: ut τέτυπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uero σ, *aut immutabilis, eædem ante* θην *permanebunt: ut* πέπεισαι, ἐπείσθην: πέφρασαι, ἐφράσθην: ἔψαλται, ἐψάλθην: ἔσπαρται, ἐσπάρθην. *Excipiuntur* ἐσώθην ἀπὸ τοῦ σέσωσαι, *in quo* σ, *tollitur, quod quidem* ἐῤῥώσθην *ſuſcipit,* ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται, & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται.

Penultimam autem primus aoriſtus habet eandẽ cum paſſiuo præterito: ut τέτυμμαι, ἐτύφθην. *Excipitur* ᾕρημαι, *quod* ᾑρέθην, *facit, &* ἐπήνημαι, ἐπηνέθην. *Circunflexa autem compoſita* ἀπὸ τοῦ αἱρῶ, *eandem penultimam non ſeruant; ut* καθῄρημαι, ἐκαθῃρέθην. *Addantur illa etiam quæ* ρ, *habent cum aliqua implicitum conſonãte, quæ in præterito perfecto paſſiuo* ε, *in* α, *transferunt, & in aoriſto* α, *in* ε, *reſtituunt: ut* ἔστραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔστρεφα, ἐστρέφθην. *Secunda perſona* ἐτύφθης *a prima* ν, *in* σ, *conuerſa: tertia*

ἐτύφθη,

ἐτύφθη, a secunda, expuncto σ. Δυϊκὰ. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πληθ. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, a prima plurali, extrema in σαν, mutata: uel a tertia singulari, adiuncta σαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη fit a secundo aoristo actiuo ἔτυπον, ον in η ν conuersa, & eandem habet cum primo aoristo inflexionem.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum a secunda primi aoristi persona formatur, abiecto augmento, & apposita ομαι, ut ἐτύφθης, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.

Μέλλων δεύτερος.

Futurum autem secundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, a secunda fit secundi aoristi, eodem modo quo primum futurum formari diximus.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paullo post futurũ, quod græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, scilicet τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, a secunda persona passiui præteriti uenit, inter ψ, et αι, diphthongum, ομ, interposita: τέτυψαι, τετύψομαι. In quo quidem futuro sciendum est, idem seruari augmentũ, quod in præterito, a quo ducitur, inuenies. quod ideo admonédum putauimus, quia in ceteris futuris augmentum tollitur eius temporis, a quo trahuntur.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Τύπτου, a secunda imperfecti passiui ἐτύπτου, abiecto augméto, uenit: tertia persona a tertia temporis

 eiusdem,

eiusdem, extrema in θω, *conuersa, & accentu in penultimam translato, ut* ἐτύπτετο, τυπτέθω. Δυϊκά. *secunda persona* τύπτεθον, *a tertia singulari*, ω, *in* ον, *conuersa, & accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta est: tertia quoque ab eadem fit, adiuncto* ν, *ut* τυπτέθων. Πληθ. *secunda persona a secunda duali*, ον, *in* ε, *conuersa.* τύπτεθε: *tertia a tertia singulari, adiuncta* σαν τεπτέθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο, *a secunda persona præteriti plusquamperfecti, simile cum præterito perfecto incrementum habens: tertia persona a tertia fit eiusdem temporis, extrema in* θω, *conuersa, seruatis tamen consonanbus, quæ ante* το, *forte extiterint. Si qua uero tenuis fuerit, in propriam uertatur aspiratam. Vbi autem nulla inciderit consonans*, σ, *addatur necesse est, ut* ἐτέτυπτο, τετύφθω: ἐπέπεισο, πεπείσθω: ἔσπαρτο, ἐσπάρθω: ἐπεποίητο, πεποιήσθω. *Et alia ad præsentis inflexionem.*

Αόριστος πρῶτος.

Τύφθητι, *a tertia persona primi aoristi, adiuncta* τι, *quanquá ratio postulabat ut* θι, *adderetur: quod quidem ob id factum non est, quoniam cum præcedés syllaba alteram habeat aspiratam, necesse fuit ut pro* θ, *eius* ἀντίστοιχον, *hoc est*, τ, *poneretur. Vbi uero ultima nullam habuerit aspiratam, adiuncta* θι, *secunda fiet persona: quod autem ad tertiam, et eas, quæ sequuntur, attinet, illud* θ, *in* τ, *mutabitur.*

Tertia

Tertia persona fit a secunda, extrema in τω, mutata, et accentu ad penultimam translato: ut τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκά. τύφθητον, τυφθήτων. Πληθ. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

Τύπηθι, *a tertia secundi aoristi formatur, abiecto scilicet augmento, & apposita* θι: *ut* ἔτυπη, τύπηθι: *secunda* τυπήτω, θι, *in* τω, *conuersa*, διὰ τοῦ τ. Δυϊκά. τύπητον, τυπήτων. Πληθ. τύπητε, τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes passiuæ uocis a proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μην, *conuersa, & adiuncto* ι, *penultimæ uocali, ut in ea sit omnino diphthongus* διὰ τοῦ ι, *ut* τύπτομαι, τυπτοίμην, πεποίημαι, πεποιήμην. *Vbi uero ante* μαι, *fuerit aut consonans, aut* υ, *aut diphthōgus ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.*

Ενεστῶς καὶ παρατ.

τυπτοίμην, *deducitur a prima persona præsentis* τύπτομαι, *ut supra dictum est: secunda persona a prima formari potest, extrema in* ο, *conuersa, & accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem postrema breuis facta est, ut* τύπτοιο: *tertia a secunda, interiecto* τ τύπτοιτο. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, *a prima singulari,* μην *in* μεθον *conuersa. Secunda persona* τύπτοισθον. *Tertia* τυπτοίσθην. Πληθ. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non potest, cum ante μαι, *consonantem habeat, ut supra dictum*

ctum est. Igitur per participium eiusdem temporis, & substantiuum uerbum suppletur, sic uidelicet: τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη.

Αόριστος πρῶτος.

Τυφθείην a genitiuo sui participij, extrema in ην, mutata, & addito ι, penultimæ, actiuorum more: ut τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Secunda persona a prima fit, ν, in σ, uerso: τυφθείης. Tertia a secunda, expuncto σ, τυφθείη. Δυϊκά. Secunda persona a secunda singulari, expuncto σ, & adiuncta τον, τυφθείητον Tertia a secunda duali, extrema in την, uersa: τυφθειήτην. Πληθ. Prima persona a prima singulari, interiecta με, inter η, & ν, τυφθείημεν. Secunda a prima plurali, μεν, in τε, conuersa, τυφθείητε. Tertia quoque a prima, extrema in σαν, mutata, τυφθείησαν.

Αόριστος δεύτερος.

Τυπείην, a genitiuo sui participij, τυπεὶς, τυπέντος, sicut & primus.

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, a prima persona primi futuri passiui τυφθήσομαι, sicut & præsens.

Μέλλων δεύτερος.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, a prima secundi futuri passiui τυπήσομαι. Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο a prima persona paullo post futuri τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Εὰν τύπτωμαι, a prima persona præsentis indicatiui

ui modi passiui. Pro quo aduertendum est ο, in ω, & ε, in η, ubique uertenda esse: ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι: τύπτεται, ἐὰν τύπτηται: τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον, & sic de aliis. Potest etiam & a prima persona subiunctiui actiui deduci adiuncta, μαι. nam regula est, ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι; *hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione* μαι, *passiuum fit.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum nequaquam formari potest, ubi ante μαι, *consonans forte exiterit, aut* υ, *aut diphthongus ex eo consistens. Oportet igitur aliá esse monophthongum, qua in* ῶ, *circunflexum mutata, apte formari poterit: ut* πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. *Iccirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, & substantiuum uerbum, ut supra quoque dictum est, supplendum erit, cum ante* μαι, *consonans existat: ut* τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Αόριστος πρῶτος.

Ἐὰν, τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *a tertia persona primi aoristi* ἐτύφθη, *extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, & ε, augmento syllabico expuncto.*

Αόριστος δεύτερος.

Ἐὰν, τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, *a tertia secundi aoristi,* ἐτύπη, *sicut & primus.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, *a secunda persona pluralis numeri* τύπτεσθε,

πλεσθε, ε, tenui in αι, diphthongum uerso.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφθαι, *a secunda pluralis præteriti passiui* τέτυφθε, ε, *in* αι, *diphth. conuerso, & accentu in penultimam translato.*

Αόριστος πρῶτος.

Τυφθῆναι, *a tertia persona singularis numeri primi aoristi* ἐτύφθη, *adiuncta* ναι, *expuncto tamen prius augmento.*

Αόριστος δεύτερος.

Τυπῆναι, *a tertia singulari secundi aoristi* ἐτύπη, *eodem modo.*

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθήσεσθαι, *a secunda pluralis numeri temporis eiusdem* τυφθήσεσθε, *sicut & præsens*

Μέλλων δεύτερος.

Τυπήσεσθαι, *a secunda pluralis numeri eiusdem temporis* τυπήσεσθε.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψεσθαι, *a secunda pluralis eiusdem temporis* τετύψεσθε. *Possumus etiam huiusmodi infinitiua, quæ in* σθαι, *desinunt, a tertia singulari suorum temporum formare, extrema scilicet in* σθαι, *conuersa:* τύπτεται, τύπτεσθαι: τυφθήσεται, τυφθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς.

Ο τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, *a prima indicatiui,* μαι, *in* μενος, *uersa.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, *a prima præteriti passiui, eodem modo.*

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, *a secunda primi aoristi* ἐτύφθης, *extrema in* εις, *uersa.*

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, *a secunda secundi aoristi, eodem modo.*

μέλλων α'.	ὁ τυφθησόμενος	*a prima suorum tem*
μέλλων β'.	ὁ τυπησόμενος	*porum* μαι, *in* μενος
μετ' ὀλ. μέλ.	ὁ τετυψόμενος	*uersa.*

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

V*Erborum mediorum præsens & præteritũ imperfectum cum passiuis prorsus conueniunt, præteritum perfectum & plusquamperfectum actiuam sequuntur terminationem, reliqua uero tempora passiuam.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. *ab actiuo, sicut & passiuum*

Παρατατικός.

Ετυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. &c.

Παρακείμενος.

Τέτυπα, *a præterito actiuo fit, idem habens participium, & in* α, *desinens cum præsentis consonante, quæ quidem* χαρακτηριστικὸς τῆς συζυγίας, *hoc est, figuratiua coniugationis appellatur: ut* λείβω, παρακ. λέλειφα, μέσος παρακ. λέλοιβα. λέγω, παρακ. λέλεχα,

μέσος

μέσος παρακ. λέλογα. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis. quoniam cum ζ, & geminatum σσ, earum sint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum assumit medium præteritum, sed nunc γ, nunc uero δ. γ, quidem sibi asciscit, cum futurum ξ, habeat ante ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρα. κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Si uero futurum σ, habuerit, medium præteritum δ, sibi uendicabit: ut φράζω, φράσω, πέφραδα: ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, si in usu habeatur. At si præsens duas diuersas habuerit consonátes, uidelicet πτ, κτ, μν, medium præteritum priorem assumit, cum sit proprium coniugationis χαρακτηριστικὸν, τύπτω, μέσος παρακ. τέτυπα: τικτω, τετοκα: τέμνω, τέτομα. nam τ, & ν, cum per παρέμπτωσιν extrinsecus accersita sint, χαρακτηριστικὸν coniugationis esse non possunt. Quattuor tamen inueniuntur uerba, quæ etsi per πτ, enuntiantur, eorum tamen præteritum medium non π, sed partim β, partim uero φ, sibi uendicat: ut βλάπτω, βέβλαβα: καλύπτω, κεκάλυφα: κρύπτω, κέκρυβα: σκάπτω ἔσκαφα. quæ consonantes propriæ sunt suorum perfectorum figuratiuæ, ut βλάβω, καλύβω, κρύβω, & σκάφω, etiã si omnia in usu non sint. At ἔρρογκα medium præteritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥόγκος, uerbale nomen, licet ambas seruauerit consonantes, scito tamen κ, solum esse χαρακτηριστικὸν. nam γκ, in eadem syllaba minime comprehendi possunt, sed per διάστασιν in diuersis locari syllabis, &c. Si uero in ω, purum desinat uerbum: siue monophthongus præcedat, siue diphthongus: eandem et me-

dium

dium præteritum ſeruat: ut λύω, παρακ. λέλυκα, μέσος παρακ. λέλυα: ἀκέω, παρακ. ἤκεκα, μέσος παρακ. ἤκεα. Pauca tamen inueniuntur huiuſmodi uerba, quæ medium habeant præteritum: ſed quæ aut α, aut ε, habent, omnino carent, præter ἀκέω, ut dictũ eſt. Eſt autem præteritum medium par ſyllabis actiuo, quãdo a themate grauitono deducitur: ut τύπτω, παρακ. τέτυφα, μέσος παρακ. τέτυπα. Si autem a circunflexo, una minuitur ſyllaba. nam quandocunque futurum primum ſuperat præſens circunflexum, tũc medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo. ſecundus Aoriſtus a primo: ut δουπῶ, μέλλων δουπήσω, παρακ. δεδούπηκα, μέσος παρακ. δέδουπα, ἀόριστος ά. ἐδούπησα, ἀόριστος β'. ἔδουπον. qua ſyncopa penultima uocalis præteriti actiui eliditur, & ſequens conſonans, quæ α, finali iuncta erat, hoc eſt, κ. unde apparet medium præteritum haud dubie ſequi præſens circunflexum, cum par ſit ei ſyllabis, augmento detracto, cumq. eandem ſuſcipiat conſonantem, quam præſens habet circunflexum ante ω, finalem, tanquam cõiugationis figuratiuam: ut δουπῶ, δέδουπα, ſicut in grauitonis, πείθω, πέποιθα. Præterea ſciendum eſt, uerba circunflexa, quæ à conſonante incipidt, præterito medio quandoque deficere: id uero accidere, quando circunflexũ thema monoſyllabum exiſtit. tunc enim neceſſe eſt actiuum præteritum ex tribus tantum conſtare ſyllabis, mediũ uero ex duab. annumerata etiã ea ſyllaba, quã ex augmento ſyllabico ſuſcipit: ut χῶ, χώσω, ἔχωκα, μέσος παρακ. ἔχα. ubi expuncto ε, σχα

mono-

monoſyllabum remanet, ſicut & eius præſentis circũflexum χῶ, quod nempe abſurdum eſt. quandoquidem nullum inuenitur præteritum, ſiue a conſonante, ſiue a ſolo, ε, incipiens, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum.

Penultimam quoque habet eandem medium præteritum cum actiuo: ut τέτυφα, τέτυπα. niſi forte in diſſyllabo futuro ε, ſiue ſolum, ſiue in diphthongo exiſtat. tunc enim ε, in ο, mutatur: ut λέγω, λέξω, λέλεχα, μέσος παρακ. λέλογα: πείθω, πείσω, πέπεικα, μέσος παρακ. πέποιθα, σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, μέσος παρακ. ἔσπορα: δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα, μέσος παρακ. δέδρομα. Οδυσσείας ζ, λαμπὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Verum τέτελα & μέμελα, & alia huiuſmodi, quorũ themata uidentur eſſe grauitona, τέλω, ſcilicet, & μέλω, quæ ex circunflexis τελῶ & μελῶ, grauitona facta ſunt Atticorum more, ſi quis a perfectis circunflexorum deduceret, non erraret, hoc eſt, a τελέω, ῶ, τελέσω, τετέλεκα, μέσος παρακ. τέτελα: μελέω, ῶ, μελήσω, μεμέληκα, μέσος παρακείμενος μέμελα, καὶ μέμηλα, ε in η, mutato. Οδ. η, τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν. Si autem in penultima præſentis fuerit α, ſolum, idem ſeruatur in præterito medio: ut ψάλλω, ἔψαλα. Non nunquam uero in η, mutatur: ut θάλλω, τέθηλα, ἡ μετοχὴ, τεθηλώς. Οδυσσ. μ. τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐςὶ μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Si uero fuerit αι, diphthongus, tunc α, mutabitur in η, & ι, ſubſcribetur in medio præterito, ut χαίνω, κέχηνα. Accidit etiam uerbis primæ & ſecundæ coniugationis,

in φ,

in φ, & χ, *desinentibus, medium præteritum idem esse cum actiuo, cum eædem consonantes ratione coniugationum figuratiuæ sint et præsentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit: ut* γράφω, γέγραφα, μέσος παρακ. γέγραφα. *est enim* φ, *præsentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic* τρύχω, τέτρυχα, μέσος παρακ. τέτρυχα, διὰ τοῦ χ, *cum sit figuratiua præsentis temporis secundæ coniugationis.*

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύπειν, *à præterito medio* τέτυπα, *sicut à* τέτυφα, ἐτετύφειν.

Ἀόριστος ά.

Ἐτυψάμην, *à prima persona primi aoristi actiui* ἔτυψα, *adiuncta* μην. *Secunda persona à prima fit, extrema in* ο *uersa, & accentu in antepenultima retracto,* ἐτυψάμην, ἐτύψαο. α *uero &* ο *in* ω, *contractis,* ἐτύψω *fit. Tertia persona à secunda fit perfecta, interposito,* τ, ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐτυπόμην, *ab actiuo* ἔτυπον, *interiecta* μη. *sic* ἐτυπόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψομαι, *à prima primi futuri actiui, sicut & præsentis. nam omne futurum actiuum in* ω, *desinens, assumens* μαι *syllabam, ac uertens* ω *in* ο, *si grauitonum est: si uero circunflexum, in* ου, *medium futurum facit: ut* λέξω, λέξομαι: ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

M Μέλλων

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῦμαι, à prima secundi futuri actiui τυπῶ, ut dictum est supra.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Τύπτου, τυπτέσθω, à secunda inperfecti temporis ἐτύπτου, abiecto augumento, ut in passiuis dictum est.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυπε, τετυπέτω, à tertia præteriti medij, sicut τέτυφε.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην, expuncta μην, finali syllaba, & adiuncto ι, ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito ι penultimæ, ἔτυψα, τύψαι. Tertia à tertia actiui, τω in θω conuersa, τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκά. τύψασθον, τυψάσθων. Πληθ. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α quidem ubique seruato.

Αόριστος δεύτερος.

Τυποῦ, τυπέσθω, secunda persona eiusdem temporis, abiecto prius augmento, ac circunflexo super extremam syllabam posito.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, à τύπτομαι, sicut & passiuum.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, à genitiuo participij τετυπότος.

Αόριςος πρῶτος.

Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην.

Αόριςος δεύτερος.

Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο, à secundo aoristo ἐτυπόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, à primo futuro τύψομαι.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, à secundo futuro τυποῦμαι, ου, in οι, uersa, & μαι, in μην, ac circumflexo in acutum mutato, ubi postrema ex breui lóga facta est.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Εὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, sicut & passiuum.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν τετύπω, à præterito medio τέτυπα, sicut à τέτυφα, ἐὰν τετύφω.

Αόριςος πρῶτος.

Εὰν τύψωμαι, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην, penultima in ω, & μην, in μαι, mutatis, expuncto prius augmento. nam regula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω μέγα, ὑποτακτικὸν γίνεται, hoc est, Omne passiuum, siue medium, habens in fine μ κλιτικὸν, uertens extremam in μαι, & in penultima assumens ω, subiunctiuum fit.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν τύπωμαι, à secundo aoristo ἐτυπόμην, eodem modo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, à secunda plurali præsentis temporis, ε in αι diphthongum conuerso.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυπέναι, à tertia præteriti medij, adiuncta ναι, sicut τετυφέναι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψασθαι, à secunda plurali eiusdem aoristi ἐτύψασθε, sicut & præsens.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυπέσθαι, eodem modo ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in penultimam translato.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψεσθε, à secunda plurali primi futuri medij τύψεσθε.

Μέλλων δεύτερος.

Τυπεῖσθαι accentu circunflexo super penultimam, à secunda persona plurali secundi futuri medij τυπεῖσθε.

☞ Poteris etiam et hæc infinitiua, quæ in σθαι finiunt, à tertia singulari suorum temporum deducere, extrema in σθαι, conuersa, sicut in passiuis dictum est: ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι sic et de alijs, augmento prius expuncto, ubi forte extiteris.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima persona præsentis indicatiui.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυπὼς, τοῦ τετυπότος, à secunda persona præteriti medij τέτυπας, α in ω, uersa.

Αόριςος πρῶτος.

Ο τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi aoristi ἐτυψάμην.

Αόριςος δεύτερος.

Ο τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, à prima secundi aoristi ἐτυπόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Ο τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.

Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima secundi futuri τυποῦμαι.

LIBRI TERTII FINIS.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVARTVS.

DE LINGVARVM VARIETATE.

Superioribus tribus libris de octo partibus orationis simpliciter quodammodo locuti sumus, quippe secundum linguam communé: nunc quia magna inter hanc & alias diuersitas est, de eisdem secundum eas dicemus. Quia uero reliqui laboris nostri conatus in linguarum diuersitate plurimum uersantur, ijs libri titulum fecimus, De linguarum uarietate, additis quibusdam regulis generalibus, quas non inutiles fore putaui, tam nominum qu[illegible]m aliarum partium orationis, iterum sumpto à literis initio. quæ (ut alibi dictum est) quattuor & uiginti cum sint, bipartito diuiduntur εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc est, in uocales & consonantes. Vocales sunt septem, α. ε. η. ι. ο. υ. & ω. Consonantes uero decem & septem. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

De uocalium diuisione & natura.

Vocales trifariam diuiduntur, εἰς μεταβολικὰ, καὶ ἀμετάβολα, hoc est, in mutabiles & in immutalbiles: εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, longas, breues, & ancipites: εἰς προτακτικὰ, καὶ ὑποτακτικὰ, hoc est,

præpositiuas

præpoſitiuas, & ſubiunctiuas. Mutabiles ſunt α, ε, ο, μικρὸν: *quæ ſic appellatæ ſunt, quòd in uerborum præteritis mutentur hoc modo,* α & ε, η, ο μικρὸν *uero in* ω, μέγα: *ut* ἀκούω, παρατατικὸς ἤκουον. ἐθέλω, ἤθελον. ὀφείλω, ὤφειλον. *Immutabiles uero ſunt,* η, ι, υ, & ω: *quæ cum in præteritis non mutentur, hoc ſortitæ ſunt nomen: ut* ἥκω, παρατατικὸς ἧκον. ἰξεύω, ἴξευον. ὑβρίζω, ὕβριζον. ᾤδω, ᾦδον. *Vocales natura longæ duæ* η, & ω, μέγα: *natura breues duæ,* ε, ψιλὸν, & ο, μικρὸν *ancipites tres,* α, ι, & υ, *quas alij alijs nominibus nuncuparunt. Quidam* ἀμφίβολα, *hoc eſt, indifferentes & ambiguas, tamquam dubias, quoniam interdum ſunt longæ, interdum breues. Alij* ὑγρὰ, *hoc eſt, liquidas, ſiue labiles ad tempus et longæ & breuis ſyllabæ. Alij autem appellauerunt ipſas* δίχρονα, *quod obtinuit: interdum enim ſuſcipiunt tempus longæ ſyllabæ, interdum uero breuis. quod & Dyoniſius Thrax dicit, propter hoc ipſas* δίχρονα, *dictas eſſe,* ἐπεὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, *quoniam producuntur & corripiuntur. non tamen omnino plenam & abſolutam ſortitæ ſunt licentiam, ut, ubicunque ſitæ ſint, & longæ & breuis ſyllabæ locum poſſideant, ſed de eis etiam dantur regulæ. nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque ita regulam finalium uocalium natura breuium uel longarum ſequuntur: aut in principio ſiue medio dictionis, & hoc dupliciter. uel enim quibuſdam grammaticorum regulis, poetarumq; auctoritate coarctantur, ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas*

nunc breues indifferenter accipiat. & sic quæ semel breues sunt, non nisi breues esse possunt, & contra. exempli gratia: πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν. *ubi* πάθεν *penultimam corripit, cum sit aoristi secundi* περὶ βαρυτόνων, *qui quidem natura appetit penultimam breuem.* τετύφασι *uero penultimã producit: quoniam omnia uerba in* σι, *desinentia, ante finalem natura habent longam: etsi poetæ nonnunquam eam corripiant, ut etiam Herodianus* ἐν τῷ περὶ χρόνων *asserit, ijs utens exemplis,* Ὀδυσσείας λ̄. τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. καὶ παρὰ Ξενοφάνει: ἐξ ἀρχῆς καθ' ὅμηρον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. *Multa tamen sunt ab antiquis annotata, quibus si semel Homerus breuibus usus est, ea semper corripit: & contra, quæ semel produxit, ea semper usurpat ut longa. Vel ipsæ ancipites propriam exercent potestatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ esse possint & breues, & sic* δίχρονα, *hoc est, ancipites merito appellandæ sunt. Exemplum de* α, *(quod è nostris citat Martialis epigrammatarius: Et queis* ἄρες ἄρες *licet sonare) habetur apud Homerum* Ἰλιάδος ε̄. ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τυχεσιπλῆτα: *nam* ἄρες *primo loco producit primam, secundo uero corripit eandem. De* ι, Ὀδυσσείας ω̄. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατυφέες ἐσσόμεθ' αἰεί. *& in eodem:* μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπισπαστὸν κακὸν ἄρῃ. *in primo uersu* ἴομεν *producit primam, in secundo uero corripit eandem. De* υ, Ὀδυσσείας ε̄. καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος. καὶ Ἰλιάδος β̄. Ἀξίου,

οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. In primo uersu υ producta est, in secundo uero correpta. Igitur aut in quibusdam dictionibus semper corripiuntur secundum regulam grammaticorum, ut πάθεν, & id genus alia: aut semper producuntur, ut ἱκάνω, τίω, μῦθος, & similia: aut eædem aliquando corripiuntur, & aliquando producuntur, ut ἀπόλλων, ἴομεν, ὕδωρ. hæq;, ut arbitror, dicuntur proprie à grammaticis ἀμφίβολα, id est, ambiguæ siue ancipites: δίχρονα uero, id est, bitemporeæ generali nomine appellantur cuiuscunque ordinis, tam illæ quæ pro breuibus semper accipiuntur, quàm quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues sumuntur. sed de ijs satis.

De diphthongis.

Præpositiuæ uocales sunt α. ε. η. ο. & ω: subiunctiuæ uero ι. & υ. Præpositiuæ enim dictæ sunt, quoniam subiunctiuis præpositæ diphthongos faciunt: subiunctiuæ uero, quoniam præpositiuis in constitutione diphthongorum supponuntur. ex α, enim & ι, fit diphthongus αι: & ex ε, & ι, fit ει. & sic de alijs. υ autem etsi sit subiunctiua, nonnunquam tamen præponitur τῷ ι, ut ὑὸς, μυῖα, ἅρπυια. Diphthongorum, quæ ex dictis uocalibus constituuntur, aliæ propriæ, aliæ impropriæ. Propriæ sunt sex, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæ εὔφωνοι dicuntur, id est, sonoræ, uel (ut uerbum uerbo reddamus) bene sonæ. Impropriæ item sex, quinque communes, ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. & una ἰώνων propria ωυ. ut ὠυτὸς pro αὐτός. quarum tres sunt

κακόφωνοι,

κακόφωνοι, id eſt diſſonæ, uel maleſonæ, hoc eſt ν. ψ. ω. tres uero ἄφωνοι, id eſt abſonæ. α, ſcilicet η, et φ.

De conſonantium diuiſione, & natura.

Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα, hoc eſt, conſonantium autem aliquæ mutæ, aliquæ ſemiuocales. Mutæ ſunt nouem, β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ, quæ in quadrati figuram diſpoſitæ, duobus modis poſſunt conſiderari, uno modo quatenus ex eis tres carent aſpiratione, & hæ ψιλὰ, hoc eſt, tenues, literæ nuncupantur, κ, π, τ. Tres plenam eam poſſident, & hæ δασέα, hoc eſt, craſſæ dicuntur, θ, φ, χ. Tres neque prorſus carent aſpiratione, neque eam plenam poſſident, & hæ μέσα, hoc eſt, mediæ habentur, β, γ, δ. Et ſic earum tres habentur ordines: unus medius, hoc eſt, β, γ, δ, alter læuus, π, κ, τ, & tertius dexter, φ, χ, θ, ita ut Β, media ſit inter π, & φ, Γ, inter κ, & χ, Δ, inter τ, & θ. Alio modo quatenus inuicem pro ſe ponuntur, & ita tres alij fiunt earum ordines tranſuerſi: primus, π β, φ. ſecundus, κ, γ, χ: tertius τ, δ, θ. & hoc modo ἀντίστοιχα appellantur. nam tenues pro aſpiratis ponuntur, hoc eſt, π pro φ, κ pro χ, & τ pro θ. ut φράζω, πέφραδα. χαίρω, κέχαρκα. θείνω, τέθακα. pro φέφραδα, χέχαρκα, θέθακα, quod nõ dicimus propter uocis aſperitatem. Item aſpiratæ pro tenuibus ponuntur, quandocunque poſt ipſas tenues ſequitur dictio à uocali aſpirata incipiens, ſiue in compoſitione, ſiue in diuiſione: ut ἐφίστημι, οὐχ᾽ ὅπως, μεθ᾽ ὧν. ob quam rem in ἐπὶ præpoſitione, et μετὰ,

τὰ, extrema uocali abiecta per apoſtrophum, mutatæ ſunt tenues in proprias aſpiratas. Sic in οὐκ aduerbio negandi, κ, in χ, tranſiit, ſequente ὅπως.

Semiuocales autem ſunt octo, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. quæ diuiduntur εἰς διπλᾶ, καὶ ἁπλᾶ, id eſt, duplices, & ſimplices. Duplices ſunt tres, ζ, ξ, ψ. quæ ſic appellantur, quòd unaquæque illarum uim habet duarum conſonantium, Ζ, σ & δ. Ξ, κ & σ. Ψ, & σ. Simplices uero bifariam & ipſæ diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγρὰ, καὶ εἰς ἄσημον, hoc eſt in immutabiles ſiue liquidas, & in aſemum. Immutabiles ſunt quatuor, λ, μ, ν, ρ. quæ ſic appellatæ, quòd non mutantur in declinationibus nominum, neque in futuris uerborum: ut νέστωρ, νέστορος. ἕλλην, ἕλληνος. ψάλλω, ψαλῶ. κρίνω, κρινῶ. Ασημον uero unum, σ ſcilicet, quæ iccirco ita nuncupata eſt, quòd non habet alteram ſibi peculiarem ſignificationem ut aliæ. nam ξ & ſemiuocalis, & duplex, ut ζ, & ψ, ſic λ. & ſemiuocalis, & immutabilis, ut μ, ν, ρ. At σ ſolum ſemiuocalis, unde ἄσημον dicitur. à quibuſdam etiam μοναδικὸν appellatur quaſi ſuæ cuiuſdam poteſtatis. Sed enim horum omnium ſummam, quo facilius & ſcientia comprehendi, & memoriæ mandari poſſint, breuiter infra collegimus, atque expoſuimus.

Literarum

Literarum breuis explicatio.

Literam ſunt omnes uigintiquatuor. diuiduntur in uocales, & conſonantes. uocales ſunt ſeptem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. reliquæ omnes conſonantes. uocales trifariam diuiduntur, in mutabiles, & immutabiles; longas, et breues & ancipites; præpoſitiuas, & ſubiunctiuas. mutabiles ſiunt α, ε, ο: immutabiles η, ι, υ, ω. longæ ſunt η, ω: breues ε, ο: ancipites α, ι, υ. præpoſitiuæ ſunt α, ε, η, ο, ω: ſubiunctiuæ υ, ι. Ex his ſiunt diphthongi, proprie, & improprie: proprie, ut αυ, ει, ευ, οι, ου: improprie, ut ᾳ, ῃ, ηυ, υι, ῳ, ωυ.

Conſonantes uel ſunt mutæ, ut β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ: uel ſemiuocales, ut ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. mutæ diuiduntur in tenues, κ, π, τ: aſpiratas, θ, φ, χ: medias, β, γ, δ. & quia tenues pro aſpiratis ponuntur, ut π pro φ, κ pro χ, τ pro θ, propterea uocantur à Græcis ἀντίστοιχα, quaſi literæ pro literis. Semiuocales uel duplices ſunt, uel ſimplices. duplices ξ, ψ, ζ: quarum ζ uim habet duarum, σ, & δ: ξ duarum, κ, & σ: ψ duarum, π, & σ. ſimplices uel immutabiles, λ, μ, ν, ρ: uel quæ à Græcis dicitur ἄσημον, id eſt, ſine altera ſignificatione: quæ una eſt, σ.

De

DE SYLLABIS.

Σ Υλλαβή ἐστι συνέλασις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων: hoc est, syllaba est concursus ad minimum duarum literarum. Vel sic, Συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων.: hoc est, syllaba est comprehensio consonantium cum uocali, siue uocalibus. Vel sic, Συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων, κατάλληλος ὑφ' ἕνα τόνον, καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη: id est, syllaba est connexio siue copulatio elementorum adinuicem sub uno tono, & uno spiritu indistanter, & sine interuallo ducta.

Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. abusiuæ uero & solæ uocales, quæ suum habent tonum. syllabæ dicuntur, ut ἄω, uerbum.

Syllabarum aliæ longæ, aliæ breues, aliæ communes. Longæ, aut natura sunt, aut positione fiunt: sed eæ, quæ natura sunt, modis tribus ordinantur: aut quando per longa elementa enuntiantur, ut ἥρως: aut quando habent ancipitem aliquam per productionem assumptam, ut ἄρης: aut quando habent diphthongum, ut αἴας. Positione longa fit syllaba modis quinque: uno, cum correpta uocalis in duas desinit consonantes, ut ἅλς, δάμαρς: altero, si desinat in duplicem literarum, ἄραψ, κόραξ: tertio, cum in comprehensione duæ inferuntur consonantes, ita tamen ut non sit muta cum liquida, ut: νέστωρ, ἕκτωρ: quinto, si desinat in unam consonantem, & sequens item à consonante incipiat, ut ἔργον, ἕρκος.

Breues sunt quæ correptam uocalem habent, & non desinunt in duas consonantes, uel in aliud quod possit pro duabus consonantibus accipi, ut λόγος, βρέφος. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem assumptam, ut νῆα, ἄλα, ὦλα. Οδυσσείας β. καὶ τότε νῆα θοὴν ἄνα δ' εἴρυσεν. α, enim utrobique correpta est.

Communis syllaba est, longa in breuem, uel contra, certis obseruationibus uersa. Communium syllabarum modi sunt tres. Primus est cum locum breuis longa occupat, finita parte orationis uocali sequente, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante. Ιλιάδος γ. οὔτι μοὶ αἰτίη ἐστὶ, θεοὶ νύμοι αἴτιοι εἰσίν. Secundus, cum breui uocali, siue ancipiti correptæ, duæ inseruntur consonantes, quarum prior sit muta, sequens uero liquida: Ιλιάδος τ. πάτροκλε μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, hoc est, Patrocle mi miseræ animo gratissime nostro. Tertius, cum dictio præcedens desinat in uocalem breuem, seu puram, seu cum aliqua consonante, & sequens incipiat à uocali, non quauis tamen, sed ἰῶτα tantummodo: sic enim inuenio traditum à quibusdam: quod etiam Priscianus uidetur sensisse, ubi de diphthongis loquitur. sed aduertendum eum locum esse mancum. Οδυσσείας κ. ἡ δὲ μέγα ἰαχοῦσ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γουνῶν. & Ιλιάδος ξ. οἱ δὲ μέγα ἰαχόντες ἐπέδραμον υἷες ἀχαιῶν. & in eodem, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ, ἔμπης. τὸ μέγα enim extremam habet productam sequente ἰῶτα, quæ

alioqui breuis eſt. ſic ἔλαθεν. *Sunt tamen qui ſimpliciter dicunt ſic,* καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, *hoc eſt, & ſequentem habeat à uocali incipientem: nec ullam faciunt de* ἰῶτα *mentionem. ſecundum quos eſſet illud Homeri* Ἰλιάδος ζ΄. αἴκε κακὸς ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. *nam* κος *communis eſt ſyllaba. Et illud Heſiodi* ἐν ἔργοις, ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἄμαξαν. *nam* πος, *cum breuis ſit, hic prolonga habetur, ſicut & illud Homericum* κος. *id enim fit ratione ceſuræ, quod ſæpe etiam Maro noſter uſurpat.*

De dictione.

Λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικὸν, *id eſt, dictio eſt minima pars orationis compoſitæ, quæ diuidi poteſt.*

De oratione.

Λόγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα, *hoc eſt, oratio eſt dictionum compoſitio, ſententiam perfectam demonſtrans. Dicitur autem* παρὰ τὸ λέγω, *quod eſt dico. nam nomina deriuata à uerbis habentibus* ε *in penultima, loco* ε *habent* ο, *ut* φέρω, φόρος: τρέχω, τρόχος: *ſic igitur* λέγω, λόγος. *Cuius octo ſunt partes,* ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος. *Horum declinabiles ſunt quinque,* ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία: *indeclinabiles tres,* πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος.

DE NOMINE.

ONομα ἐςὶ μέρος λόγου πτωτικὸν, σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖνον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον, *id est, nomen est pars orationis casualis, corpus uel rem significans, communiter siue proprie dictum: corpus, ut* λίθος: *rem, ut* παιδεία: *communiter dictum, ut* ἄνθρωπος: *proprie, ut* πλάτων. *nam apud grammaticos id dicitur corpus, quod tactu aut uisu percipitur: res uero, quod sola mente comprehendi potest.*

Accidunt autem nomini quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: *genus, species, figura, numerus, & casus.*

Γένη, *genera, quinque,* ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἐπίκοινον, *hoc est, masculinum, fœmininum, neutrum, commune, promiscuum.* Αρσενικὸν, *nominatiuo casui numeri singularis præponitur articulare* ὁ, *ut* ὁ θεός. θηλυκὸν, *cui nominatiuo singulari præponitur articulare* ἡ, *ut* ἡ ἀρετὴ. οὐδέτερον, *cui nominatiuo singulari præponitur articulare* τὸ, *ut* τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ. κοινὸν, *cui nominatiuo singulari præponuntur duo articularia, ut* ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, *quod latine promiscuum dicitur, est quod aut specie masculini generis declinatur, & simul significat etiam fœmininum genus, ut* ὁ ςρουθὸς, *hic passer: aut declinatur specie fœminini generis, ac etiam masculinum genus significat, ut* ἡ χελιδὼν, *hæc hirundo: & sic sub uno genere utrunque intelligitur. nam inter commune & epicœnum hoc interest, quòd commune est ubi uisu secernimus sexum,* κύων, *canis.*

epicœnum

Epicœnum est è contrario, ubi uisu non secernimus sexum, ut κόραξ, *coruus.*

Εἴδη δύο, *species duæ,* πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: *primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut* οὐρανὸς, γῆ. *Deriuatiua, ut* οὐράνιος, γήϊνος: *cœlestis, terrestris. Deriuatiuorū autem septem sunt species:* πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριστικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν: *de quibus post nominum declinationes dicetur.*

Σχήματα τρία, *figuræ tres,* ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: *simplex, composita, & decomposita. Simplex, quæ secundum seipsam simpliciter dicitur, ut* ἵππος. *Composita, quæ ex duabus componitur dictionibus, ut* φίλιππος. *Decomposita, quæ à compositis deriuatur, ut* φιλιππίδης.

Figura composita quatuor fit modis. aut enim fit ex duobus perfectis, ut χειρίσοφος, *ex* χειρὶ *datiuo casu, &* σοφὸς: *aut ex duobus corruptis, ut* σοφοκλῆς, *ex* σοφὸς *&* κλέος: *aut ex perfecto & corrupto, ut* περικλῆς, *ex* περὶ *præpositione, et* κλέος: *aut ex corrupto et perfecto, ut* φιλόδημος, *ex* φιλὸς *&* δῆμος.

Ἀριθμοὶ, *numeri sunt tres,* ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: *singularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut* ὁ ἄνθρωπος. *Dualis, ut* τὼ ἀνθρώπω, *pluralis, ut* οἱ ἄνθρωποι.

Πτώσεις, *casus quinque,* ὀρθὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: *nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & uocatiuus.* Ὀρθὴ δὲ πτῶσις, *id est rectus casus sic appellatur, quòd recte substantiam rei significat. Dicitur autem* εὐθεῖα, καὶ ὀνομαστική: εὐθεῖα

quidem quoniam συνώνυμον *est* διὰ τοῦ τῷ ὀρθῷ: ὀνομάζει καὶ δὲ, *idest, nominatiuus, quòd uolẽtes nominare res,* τῇ ὀρθῇ, *hoc est, recto utimur. Reliqui autem quatuor casus* πλαγίαι, *idest, obliqui uocantur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiam. Volentes enim solem, uel hominem, uel equum, uel quiduis eorum quæ sunt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo, leo, equus. Si quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur, ut hominis prudentia, leonis fortitudo, equi ferocitas.*

De accentibus.

Π Ροσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου: *hoc est, accentus est tonus uocis literatæ.* ἄλλως, Προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον, δι᾽ οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορὰ χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων: *hoc est, accentus est signum quoddam scriptum, per quod cognoscitur integra uocum prolatio, temporum & spirituum, & differentia significati dictionum. Dicitur autem* προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς τὰς φωνάς, *sicut apud Latinos, accentus dictus est ab accantando, quòd sit quasi quidam cuiusque syllabæ cantus.*

Sunt autem decem, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή: *idest, acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea secundum Priscianum, siue longus & breuis secundum Diomedem, aspiratio, læuigatio siue siccitas, auersio, subunio siue coniunctio, & distinctio.* Ὀξεῖα *est nota à sinistra parte ascendens*

in

in dextram, in hunc modum qua ſyllaba acuitur´. Βαρεῖα eſt nota à ſummo in dextram partem deſcendens, ita `, qua ſyllaba deprimitur ac deponitur Περισπωμένη eſt nota ex acuto & graui facta, ita ˜, qua acuitur & deprimitur ſyllaba. Μακρὰ nota à ſiniſtra in dexteram partem æqualiter ducta, ita . - . quæ eſt ſignum productæ uocalis, ut ἀνεψῖου κταμένοιο. ψῖ, enim producta eſt, iccirco ſupra ſe characterem habet τῆς μακρᾶς. Βραχεῖα nota iacens ſimiliter ſupra correptam, ſed panda, & contractior, quaſi ſurſum ſpectans ˘. quæ eſt ſignum correptæ uocalis, ut ἄρες ἄρες βροτολοιγέ. nam. α. ſecundo loco correpta exiſtens, ſupra ſe habet characterem τῆς βραχείας: iis enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc eſt, α, ι, υ, ueteres utebantur, ut in quibuſdam codicibus adhuc uidere licet. Δασεῖα ad ſummam uocalem aſpiratam ponitur in principio dictionis, et hac nunc notatur figura ʽ, quæ eſt læua pars circuli, ut ἡμέρα, ὥρα. Ψιλῆ etiam ad ſummam uocalem læuigatam, id eſt, inaſpiratam ponitur, quæ in principio dictionis læui ſpiritu enuntianda ſit, & hac nunc notatur figura ʼ, quæ eſt dextera pars circuli, aſpirationis notæ appoſita, ut αὖας, ἀνὴρ. Veteres tamen diuidentes Η, uocalem, læua quidem parte pro aſpirationis nota utebantur, ut ⊢ΑΓΝΟΣ: dextera uero pro læui, ut ⊣ΑΡΓΟΣ. Vbi aduertendum eſt, quòd omnis dictio à uocali incipiens uel à diphthongo, aut δασείᾳ ſignatur, aut ψιλῆ: non item incipiens à conſonante, niſi à ρ, incipiat, quæ ſemper aſpiratur, ut ῥοπή. Excipitur ῥάρος,

ῥαριὰς, & ῥάριον. ſed de ijs cumulatius in præterito im perfecto actiuo grauitonorũ, hoc eſt, ἔτυπτον, habebis.

Ἀπόςροφος eſt item dextera pars circuli ad ſummam conſonantem appoſita, ſed in fine dictionis, quæ ſit ita. Hac nota oſtendimus parti orationis deeſſe ultimã uocalem: ut ἄῤ οὕτως, pro ἄρα οὕτως: quod quatuor accidit uocalibus, duabus breuibus, ε, ſcilicet & ο, ut φέῤ εἰπὲ, pro φέρε εἰπέ. τοῦτ' ἐμὸν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc eſt α, & ι, ſi correptæ fuerint: ut παῤ ἡμᾶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ' ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis, αι, uidelicet, & οι, cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς: ut βούλομ' ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ' ὡς ἄχθομαι, pro οἴμοι ὡς.

Ὑφὲν, nota qua utimur cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuiſæ ſunt. eſt nanque ὑφὲν ſubiecta uirgula uerſui, circunflexa, in hunc modum. (ut ὅπως) οὖν.

Ὑποδιαςολὴ, eſt dextera pars circuli ad imam literam in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia diſcernuntur: ut ὅ, τι, τό, τε, ἔςι, νοῦς.

Exigit autem hic locus, ut de accentibus aliquid inſuper dicam, finitionemq́; quam Georgius ὁ χοιροβοσκὸς, Herodiani Alexandrini, Apollonij ueteris grammatici filij, aſſerit eſſe, in medium afferam, quæ huiuſmodi eſt: Προσῳδία ἐςὶ ποία τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης, μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης,

ἤτοι

ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον: hoc eſt, ut uerbum uerbo reddam, Accentus eſt quædam extenſio uocis literatæ ſanæ, ſecundum enuntiationem dictionis prolatæ, cum aliquo eorum quæ ſunt coniuncta circa unam ſyllabam, ſiue ſecundum conſuetudinem linguæ certæ, ſiue ſecundum definitionem, quæ ſecundum proportionem exiſtat & rationem. Dictus eſt autem accentus ab eo quòd accinit et congruit dictioni ſubiectæ. Sunt autem accentus decem, per numeri perfectionem, ex quibus ſeptem, qui ſunt à literis, proprie uocantur accentus: tres autem ultimi abuſiue, qui à literis non fiunt. Ex Λ, enim diuiſio in duas partes fit acutus & grauis. Ex θ, tres fiunt, circunflexus ex ſuperiori ſemicirculo, breuis ex inferiori, longus autem ex linea media. Ex H, diuiſo duo fiunt ſpiritus, & pars quidem ſiniſtra ⊢. eſt denſus, dextra autem ⊣. tenuis. Tres autem alij ultimi non fiunt ex literis. Diuiduntur uero omnes in quatuor, εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη, ideſt, tonos, tempora, ſpiritus, & paſſiones.

Toni ſunt tres: acutus, grauis, & circunflexus: qui extendunt uoces ad ſimilitudinem currentium: tot enim ſunt etiam uiæ uel accliues, uel decliues aut curuæ. Et acutus quidem acuens uocem, aſſimilatur uiæ rectæ & ſurſum ferenti. Grauis autem deprimens, & ſecundum æqualitatem dictus, comparatur uiæ decliui. At circunflexus, qui medius eſt, circunflectit. Horum duo proprij ſunt toni, acutus & circunflexus. nam grauis, ſyllabicus tonus dicitur, iacens ſuper

syllabis quæ non habent proprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni simplices, circunflexus autem compositus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus & circunflexus toni dictionum dicuntur, grauis syllabarum. Omnis uero dictio siue monosyllaba siue polysyllaba, unum horum suscipit, uel in ultima, uel in penultima, uel in antepenultima: & unusquisque tonus sortitus est proprium locum. Acutus tres, ultimam uidelicet syllabam, penultimam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod suscepturum est eum, sit longum absque synæresi, uel breue, ut ἀνήρ, σοφός: *talia enim per se posita acuuntur: in consequentia uero, hoc est, in contextu plurium dictionum grauantur, ut* καλὸς ἄνθρωπος, σοφὸς ἀνὴρ ἦν. *Omnis enim dictio acutum in fine suscipiens per se acuitur, in consequentia autem acutus in grauem mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quando id, quod suscipit, natura sit longum, uel positione, & finalis sit longa: longa enim ante longam non inflectitur: si non inflectitur, acuitur necessario: (nam grauis accentus, si signandus est, ultimum solum sortitur locum. Item supra longam positione circunflexus non ponitur, sed acutus) etiam quando suscipiens accentum sit breue, & ultima syllaba breuis aut longa, ut* λόγος, πόνος, λέβης, ἔρως. *(nam super breui inflexus non ponitur, sed acutus) Item in antepenultima acutus solus, siue breuis siue longa suscipiens sit syllaba, ac finalis sit breuis, ut* σημήτριος, φιλόσοφος. *Longa uero existente finali, dictio non po-*

test acui in antepenultima κοινῶς, ἀττικῶς uero potest, ut μενέλεως, λέξεως. Ante duas syllabas circunflexus non ponitur, sed acutus ex necessitate. Iccirco habens ὀξεῖαν in ultima syllaba, ὀξύτονον appellatur: in penultima παροξύτονον, siue βαρύτονον: in antepenultima προπαροξύτονον, siue βαρύτονον. Ὀξύτονον enim dicitur, quòd ultima syllaba acuatur: παροξύτονον, quòd penultima: προπαροξύτονον, quòd antepenultima. Βαρύτονον uero quòd ultima grauatur, à qua omnis accentuum ratio pendet. Ponitur autem accẽtus, cum opus sit, super uocalibus & diphthongis. Grauis accentus, si signandus est, unum tantum possidet locum, extremam scilicet syllabam, ut supra dictum est. Ponitur nanque super ipsam grauans & per se, ut τὸν, τῷ, τοὺς: ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc est, in consequentia. Est enim συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων, καὶ συνεκφώνησις, ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα: ubi quatuor dictiones omnes accentum grauem habent, cum se inuicem sequantur, & simul aliam alia trahat, nec inter ea spiritus suspensio fiat ulla. Etenim in alijs syllabis nunquam signatur grauis accentus, etsi quælibet syllaba, præter illam quæ acuitur aut circunflectitur, graui accentu enuntietur. tot enim sunt accentus graues in unaquaque dictione, quot sunt syllabæ. illa excepta quæ proprium habet, ut ἀγασάμενος. σά enim proprium habet accentum, acutum scilicet, cæteræ uero tam præcedentes quàm sequentes grauem. Circunflexus uero circunflectens dictionem, duo loca occupauit, ultimam scilicet syllabam, et penultimã. Ponitur

autem in polyſyllabis ſuper ultimam, cum ex ſynæreſi longa fit, ut ναυσικάα, ναυσικᾶ. omnis enim ſynæreſis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam ſuper ſimpliciter longam, ut τιμῆς.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens, accentum ſuſcipientem, inflectitur, ut ἀρετῆς, ἀρετῇ, καλοῦ, καλῷ: quemadmodum & nominatiuus, & accuſatiuus acuitur, ἀρετὴ, ἀρετήν. καλὸς, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens, υ, φιλόν, ſi ſuſcipit tonum, circunflectitur, ὦ, φῶ, οὐδαμοῦ: præter annotata, uidelicet, ἰδοὺ, ἰοὺ, & οὐ. Ponitur etiam ſupra penultimam, cum longa ſit natura, & ultima breuis, ut μαῖα, γαῖα, μοῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex ſynæreſi penultima longa fuerit: ut βοάεται βοᾶται. omnis nanque ſynæreſis ex acuto & graui circunflexum facit. iccirco habens circunflexum in extrema ſyllaba, περισπώμενον appellatur, ut ποιῶ: habens uero in penultima, προπερισπώμενον, ut ποιοῦμαι.

Quæri poteſt hoc in loco, cur circunflexus non tot ſortitus ſit loca, quot acutus, ultimæ ſcilicet, penultimæ, & antepenultimæ. Reſpondetur, quòd huius gratia nō poteſt circunflexus ſuper tertiam ſyllabam locari, quia ex acuto & graui per craſim compoſitus eſt. acutus enim & grauis concurrentes, quod ſæpe repetendum eſt, circunflexum faciunt. Quoniam igitur non inuenitur acutus accẽtus ante treis ſyllabas, ob ineptam ac difficilem pronuntiationem (nam ſi ſuper

per quartam syllabam ponatur acutos, ut ἀπολλώνιος, uox nempe, quæ super eam in ipsa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret & caderet, cum tres sequentes syllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ) huius gratia neque circunflexus ante duas syllabas locari potest, ut γεῶργιος, ποιοῦμενος. Si enim circunflexus super ῶρ, syllabam ponatur, & super οῦ, quæ à fine tertia est, liquido apparet acutum accentum quartum possidere locum. nam tametsi non omnis dictio habens circunflexum ex crasi consistat, at saltem ipse circunflexus ui ac potestate & acutum complectitur & grauem, & ob hanc causam syllabam appetit quæ sit aut natura, aut ex crasi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu aut potestate in duas diuidi possit, ad cuius diuisionem & ipse circunflexus diuidatur, in acutum scilicet & grauem, ut πυλῶν, πυλάων. Quamobrem cum secundum eius syllabæ tempus, quæ circunflexo pronuntiatur accentu, grauem habere uideatur, identidem sequeretur tres graues accentus post unum acutum pronuntiari, ut ποιοῦμεθα, ποιεόμεθα, quod quidem ineptissimum est. Dictum est etiam circunflexum poni super penultimam, si sit natura longa & extrema breuis, ut μαῖα, μοῦσα. At si forte euenerit, ut ultima quoque sit natura longa, nequaquam penultima circunflexum super se habere potest. quamobrem ambæ siue actu siue potestate diuisibiles sunt: ad quarum diuisionem & circunflexum diuidi necesse est, in acutum uidelicet

& grauem:

& grauem: sic acutus quartum possidebit locum, grauis tertium, & deinceps, ut supra. Iccirco cautum est ut longa ante longam acuatur, quæ si in duas dissoluatur syllabas, acutum, qui simplex est, super penultimam manere necesse est, ut πηλείδης, πηλεΐδης, ἐποιείθην, ἐποιεέθην. Etiam si penultima sit positione longa, licet extrema breuis existat, non ob hoc circunflectitur, sed acuitur.

Quandoquidem uocalis, quæ ex se natura breuis est, & unum tantum habet tempus, uirtute consonantium producitur, nec ulla ratione dissolui potest, sicut dissoluitur quæ est natura longa. huius gratia simplicem appetit accentum, acutū scilicet, ut ὄρθρος, ἔγχος.

Χρόνοι δὲ, id est, tempora duo sunt, μακρὰ, καὶ βραχεῖα. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. His nanque signis, siue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut supra annotauimus, ostendentes quæ earum longæ essent, & quæ breues.

Πνεύματα autem, hoc est, spiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλὴ, quæ ad summam uocalem siue diphthongum in principio dictionis ponuntur. Aspiratur & ρ, cum in principio dictionis ponitur, ut ῥώμη.

Πάθη tria, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολὴ. hæ tres notæ non proprie appellantur accentus, cum à literis factæ non sint, sed πάθη, hoc est, passiones, quòd circa dictiones patientes uersentur: nec super uocales ponuntur, sicuti alij accentus. nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, super extremam consonantem locatur.

catur. Ὑφὲν uero & ὑποδιαστολὴ dictionibus supponuntur; alterum quidem ut duas dictiones cóiungat, quæ natura diuisæ sunt: alterum uero, ut male cohærentes discernat. Horum autem omnium summa hæc est.

De accentibus.

Accentus sunt decem, acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea, aspiratus, tenuis, auersio, subunio, distinctio. Diuiduntur in tonos, tempora, spiritus, passiones. Toni sunt acutus, grauis, circunflexus. Tonorum loci sunt ultima syllaba, penultima, antepenultima. Acutus tonus conuenit in ultimam syllabam, penultimam, antepenultimam: grauis duntaxat in ultimam: circunflexus in ultimam, & penultimam. Tempora sunt longum, & breue. Spiritus, aspiratus, & tenuis. Passiones, auersio, subunio, subdistinctio.

DE DECLINATIONE NOMINVM EX LINGVARVM VARIETATE.

NOminum declinationes sunt quinque, quatuor parisyllabæ, quinta uero imparisyllaba: & hæ quidem simplices dicuntur, quando neque synæresim neque crasin patiuntur.

PRIMA igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum in ας, & ης, desinentium, ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. Quorum genitiuus ob id quidem uarius est, quia uarij sunt linguarum usus. Hac de causa priusquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo deq; alijs casibus nonnulla, quæ quidem obseruatione digna nobis uisa sunt, præponenda censuimus. Atque ut ordinem casuum sequamur, primũ quidem sciendum est, quod ad singularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in ας, desinentibus (nisi Dorica fuerint, sicut est ὁ λάας, τοῦ λάα, & ὁ ἀλδίας, τοῦ ἀλδία) uertere α, in η, ac dicere ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείας. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο Ερχεται ἑρμείης. Dores uero contrarium facientes in nominibus in ης, desinentibus uertere η, in α, productum, & dicere ὁ χρύσας, ἀντὶ τοῦ χρύσης. & ὁ χρονίδας, ἀντὶ τοῦ χρονίδης. Θεόκριτος ἐν Πτολεμαίῳ, ὅτι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in ας, aut in ης, desinens, apud poetas in α ad similitudinem uocatiui terminatur ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ,

καὶ θεσσαλικῷ: ut ὁ ἀρχύτα ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν esse, hoc est, uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni Priscianus noster adstipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit: Antiquis quoque mos est, nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus Ἰλιάδος γ̄. ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις. quem secutus Vergilius in undecimo.

Corniger hesperidum fluuius regnator aquarum, fluuius pro fluuie dixit. Macedones autem & Thessali è contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Homerus Ἰλιάδος ᾱ. μάλιστα δὲ μητιέτα ζεύς. hic uocatiuus pro nominatiuo, μητιέτα pro μητιέτης. Vnde Romani frequentissime huiuscemodi nomina, & maxime appellatiua per uocatiuum græcum, etiam pro suo nominatiuo proferunt, ut sophista, citharista. Persius tamen indubitanter pro nominatiuo posuit.

Censorem'ue tuum, uel quod trabeate salutas. trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Ἡ γενικὴ, τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς. nam δῶρες in huiusmodi nominibus in ας, communiter desinentibus, siue ex conuersione η, in α, ἔθει δωρικῷ, abiecto σ, faciunt genitiuum: ut ὁ κρονίδας, τοῦ κρονίδα, ἀπὸ τοῦ κρονίδης, κρονίδου. ὁ φιλώνδας, τοῦ φιλώνδα. Θεοκρ. ἐν νομεῦσι. εἰπέ μοι ὦ κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥα φιλώνδα; ἀντὶ τοῦ φιλώνδου. Sic igitur ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. Cui si addatur ο, μικρὸν, fit ἑρμείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: sicut βορέας

βορέα,

βορέα, βορέαο. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, αἴμφ ἐπὶ θρηΐκι. τόθεν βορέαο κατᾶιξ ἔρχεται. *Mutatis uero α, in ε, & ο, in ω, μέγα, fit* ἑρμείεω ἰωνικῶς *cum accentu acuto in antepenultima: quanquam extrema sit natura longa: quoniam genitiui* διὰ τοῦ εω, ἰωνικῶς, *si à communibus genitiuis grauitonis sint, acuunt antepenultimam: ut* ἀργέσης, ἀργέσου, ἀργέσεω: *ni forte syncopam patiantur, ut* βορέας βορέεω, βορέω ποιητικῶς Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, νόσφι νότου, βορέωτε καὶ ἀργέσεω, ζεφύρου τε. *Si uero à circunflexis genitiuis sint,* παροξύνονται, *ut* αὐλητὴς, αὐλητοῦ, αὐλητέω.

Η δοτικὴ, τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α, εἰς η, *sicut in nominatiuo.* Καλλίμαχος, οὐ πάγος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐ διϊκρήτη. *Dores uero è contrario in nominibus desinentibus in* ης, κοινῶς, *uertunt* η, *in* α *sicut in nominatiuo: ut* ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῷ αἰακίδᾳ. Θεοκρίτος ἐν Πτολεμαίῳ, ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντισὰν ἀχιλῆα αἰακίδα πηλῆϊ, ἀντὶ τοῦ αἰακίδῃ. ἰῶτα *tamen ubique subscripto, quoniam omnis datiuus singularis aut in* ι, ἐκφωνούμενον, *hoc est, prolatum desinit, ut* τῷ αἴαντι: *aut in* ι, *non prolatum, sicut est in diphthongis,* τῶι ἀρχύται, τῆι ἀρετῆι, τῶι λόγωι. *Sic enim ueteres præpositiuis uocalibus in diphthongis etiam improprijs* ι, *adscribere solebant: nunc uero in tribus improprijs hoc est,* ᾳ, ῃ, ῳ *usus obtinuit ut* ι, *subscribatur. quod ideo quidem factum est, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in* υς, *desinentia, quæ per abiectionem τοῦ* σ, *inflectuntur: ut* ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ. ὁ

ἰπνῦς,

ἄπφυς, τοῦ ἄπφυ, τῷ ἄπφυ. et similia, quorum datiuus omnino respuit ι, quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in υ diphthongum desinat. Quinetiam Aeoles datiuis in ω, desinentibus, ι, non adscribunt. Datiuus uero dualis cum semper in diphthongum, siue propriam siue impropriam exeat, ι, non prolatum semper habet: ut τοῖν ἑρμείαιν, τοῖν αἰάντοιν, τοῖν μενέλεων. At datiuus pluralis aut in ι, prolatum desinit, ut τοῖς αἴασι, ταῖς γυναιξὶ: aut non prolatum, ut τοῖς ἑρμείαις, τοῖς λόγοις, τοῖς μενέλεως.

Η αἰτιατικὴ, τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α, εἰς η, ut supra. Ιλιάδος ω. ἀλλ᾽ οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε: καὶ ἑρμείεα sicut ξέρξην, ξέρξεα: dissoluunt enim Iones η, in εα, & abijciunt ν, quia α, ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν, hoc est, abiectiuum, nisi à declinatione sit: ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν, & ἔτυψα, ἔτυψαν. Herodotus historiarum 7. ἀποδέξας δὲ βασιλέα, πέρσῃσι δαρεῖος ξέρξεα ὡρμᾶτο στρατεύεσθαι. Sic δεσπότην δεσπότεα, & similia. Dores uero in nominibus in ης, uertentes η, in α, sicut in alijs casibus τὸν κρονίδαν dicunt. Θεόκριτος ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης μοῦνος ἐν ἁμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς.

Η κλητικὴ, ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμείας ἀττικῶς: nam Attici in omnibus numeris cuiusuis declinationis, parem faciunt uocatiuum nominatiuo. Hoc etiam annotandum est, nomina parisyllaba in ης, desinentia, facere uocatiuum in η, ut ὁ χρύσης, ὦ χρύση. annotantur ὁ λάχνης, ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης, ὦ μεναίχμα, quæ hanc regulam

non

non ſequuntur. Etiam in της, *deſinentia pariſyllaba, in* α, *correptum faciunt uocatiuum: ut* ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. *Excipiuntur* ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. *Etiam in* της, *poetica, ut* ὁ κυνώπης, ὦ κυνώπα. Ιλιάδ. α. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. *Nomina quoque gentilia in* ης, *deſinentia in* α, *faciunt uocatiuum: ut* ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. *Si uero eadem fuerint propria, in* η, *faciunt uocatiuum: ut* ὦ πέρση. Ησίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. *Etiam compoſita à* τρίβω, πωλῶ, μετρῶ: *ut* ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπώλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Η γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, τροπῇ τοῦ ω, εἰς α, μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδᾶν ἔχομεν στοναχὰς, καὶ ἄναυδον ἔργον ἀτρειδᾶν τῷ ἄρχει. *Et Pindarus* ἐν πυθίοις. καὶ μὰν ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταϋγέτου ναίοντες αἰεί. *Et* ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἀπὸ τοῦ ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ α, *ſicut* ἐρετάων ἀπὸ τοῦ ἐρετῶν. Οδυσ. β. οὐ γάρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων. *Et* ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ α, εἰς ε, ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσάων. *Herodotus tertio hiſtoriarum.* εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται. *Poſſunt & ſingula à ſingulis genitiuis ſingularibus deduci, hoc eſt,* ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν,

ἀπὸ

ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμείεω, τῶν ἑρμειέων.

Η δοτικὴ, τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. *Vbi animaduertendum est, omnem datiuum pluralem in* σ, *desinentem* κοινῶς, *assumere* ι, κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ, *ut* ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις λόγοισι. Οδυσσ. ᾱ. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. *At Iones in ijs, quæ habent* αι, *diphthongon, siue in* σ, *desinant, siue in* ι, κατὰ προσχηματισμὸν *etiam* α, *in* η, *uertere consueuerunt, sicq. ex diphthongo propria fit impropria: ut* ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς ἀτρείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσι. *nam sicut Atticorum est proprium uertere* ε, *in* η, τῆς ει, διφθόγγου, *ut* εἴδειν, ᾔδειν: *sic Ionum mutare* α, *in* η, τῆς αι, διφθόγγου. *Sic Herodianus.* Ιλιάδ. β. ὅσσοι ἅμ' ἀτρείδῃς ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. καὶ Οδυσσ. ε̄ Οἳ τότ' ὄλοντο τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Η αἰτιατικὴ, τοὺς ἑρμείας κοινῶς. *Inuenias etiam huiusmodi accusatiuum pluralem & in* εας, *desinere: tanquam à singulari accusatiuo Ionico* κατὰ διάλυσιν, *hoc est,* τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ σ, δεσπότεας. *Herodotus primo historiarum,* καὶ οὕτω οὔτε σὺ ἀλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται. *& alia.*

Παραδείγματα *declinandi secundum dialectos.*

Ενικά. ὁ ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς, καὶ ἑρμείας αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἑρμείεω ἰωνικῶς, καὶ

ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείην. Ω ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. Πληθ. Οἱ ἑρμεῖαι. Τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ῥέμειᾶν δωρικῶς, καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείεας ἰωνικῶς. Ω ἑρμεῖαι. *Inuenitur tamen ſingularis numerus huiuſcemodi nominis uario modo apud poetas ſcribi ſic.* ὁ ἑρμέας, καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, δωρικῶς. Θεοκρ. ἐν θύρσιδι.

ἦνθ' ἑρμᾶς κράτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ, δάφνι.

Et ſic de alijs caſibus κατ' ἀναλογίαν.

Ο κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς, καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. Ω κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πληθ. Οἱ κρονίδαι. Τῶν κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδῃς καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς, καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. Ω κρονίδαι.

De ſecunda declinatione pariſyllaborum, ſecundum uarietates linguarum.

SECUNDA *declinatio eſt pariſyllaborum nominum*

minum α, *siue in* η, *desinentium, generis tantum feminini: quorum genitiuus in* ας, *uel in* ης, *datiuus in* ᾳ, *uel in* ῃ, *diphthongos improprias desinit. In* ν, *uero accusatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud in primis aduertendum est, in singulari nominatiuo quasdam ex uocalibus* α, *finalé quasdam* η, *non nullas utrunque appetere.* Ε, *quidem &* ι, α, *sibi uendicant, ut* ῥέα, φιλέα: Υ, *uero &* ω, *appetunt* η, δύη, ζωή: Α, *&* ο, μικρὸν *utrunque postulant,* ναυτικάα, δανάη, χρόα, *&* ἀκοή. *Eodem modo ex consonantibus quædam appetunt* α, *ut* ζ, ξ, ψ, σ *simplex ac duplex, & geminatum* λλ, *ut* φύζα, μύξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, δίκελλα. Ελλη *tamen nomen proprium mulieris, &* πέλλη, *quod est urbis nomen, excipiuntur. quædam præterea* η, *ut* β, *&* γ, *& simplex* λ, *siue per se, siue in alterius complexione consonantis, &* μ, π, τ, φ, χ, *ut* θήβη, στέγη, αὐλή. *Excipiuntur,* παῦλα, *&* ἀνάπαυλα, ὁμίχλη, κίχλη, ξάγλη, *&* ζάγλα *secundum ueteres,* οἴμη, καλλιόπη, ἀρετὴ, νύμφη, τύχη. *At* δ, θ, κ, ν, *appetunt* α, *&* η, *ut* λήδη, κνίδη, κισσαίθα, λήθη, ναυτικᾶ, πλοκὴ, χλαῖνα, τέχνη. *Etiam in* ρα, *desinentia, siue unius sint generis, siue trium,* α, *debent habere finalem, ut* ἡμέρα διφθέρα, περιστερὰ, φοβερὰ, σκιερά. *Excipiuntur* ἄσκρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τερψιχόρη, κάθρη, ὀλυκρὴ, ἄγρη, ἴρη, ἀντιστάρη. *Adiectiua quoque feminini generis, quæ in nominibus masculinis in* ος, *purum desinentibus fiunt* α, *finalem desiderant: ut* λόγιος, λογία: ἀνδρεῖος, ἀνδρεῖα. *excipitur*

ὄγδοος, ὀγδόη. *Si uero masculina in* ος, *non purum terminabuntur, feminina oportebit, in* η, *desinere, ut* καλὸς, καλή. ταπεινὸς, ταπεινή. *Excipiuntur quæ haben* ρ *ante* ος, *ut* ἡμέτερος, ἡμετέρα. αὔγουστα *uero* ἀπὸ τοῦ αὔγουστος, *quia latinum est,* η, *in* α, *correptum transtulit. nam* αὐγούστη, *dicendum fuerat: sed Latini Aeolum more* η, *in* α, *correptum uertere consueuerunt. Id quoque & Iones faciunt.* νύμφα *enim dicunt pro* νύμφη, Ἰλιάδος γ. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. καὶ Ὀδυσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρμε κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ. *nam* φα, *breuis est, quare in genitiuo & datiuo ipsum* α, *in* η, *reuertitur* αὐγούστα, αὐγούστῃ. *&* νύμφης, νύμφῃ. *Cum uero* αὐγούστα *proprium est nomen,* α, *productum habet, idq. in obliquis seruat* ἔθει δωρικῷ, *ut* αὐγούστα αὐγούστας. *nam Dorum est uertere* η, *in* α, *productum, ut* φιλομήλα, *pro* φιλομήλη. σελάνα *pro* σελήνη. Θεοκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα *pro* ἀθήνη, *&* κράνα *pro* κρήνη, *& alia.* Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν ἀθάνα. *Et in eodem* ὕμνῳ, ἐπὶ κράνᾳ ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα. *& alia. Iones uero contra in huiusmodi nominibus,* α, *productum in* η, *uertunt, nisi Dorica fuerint, ut* ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ, *pro* ἱστορία, ἱστορίας. *Herodotus ipso statim historiarum initio.* ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδειξις ἥδε. ἡμέρη *pro* ἡμέρα, *idem in eodem.* ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη *pro* ἀθηναία. Ὀδυσσείας ζ τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαυῖα μείζονα.

De genitiuo ſingulari.

In genitiuo ſingulari annotandum eſt, ſola nomina in α, purum, necnon in δα, in θα, & in ρα, deſinentia, ſeruare α, in genitiuo & datiuo κοινῶς: ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίθα, σιμαίθας, σιμαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Obſeruat tamen ſemper mutationem α, in η, & η, in α, ut σοφίης pro σοφίας, & τιμᾶς pro τιμῆς: ſic & in datiuo & in accuſatiuo. ἀθηνᾶ uero & ναυσικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt, licet in nullam dictarum deſinant terminationum, α, tamen in genitiuo ſeruant & datiuo, ſicut eorum perfecta, quæ in α, purum exeunt, hoc eſt, ἀθηνάα, ναυσικάα, & μνάα. Eſt enim ἀθήνη unde ἀθηναία: ſicut ἀ σελήνη σεληναία. abiecto uero ι, ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ: ſicut μναία, μνάα, μνᾶ: iccirco extremam producunt, & circunflectuntur. Declinantur autem ſicut dictum eſt, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. & μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. Cetera uero omnia uertunt α, in η, ut μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

De datiuo ſingulari.

Aduertendum eſt, huius declinationis datiuũ ſingularẽ apud poetas metri gratia pati μεταπλασμὸν, ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ ι, ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ τῆς ῃ, διφθόγγου: & ἀλκὶ, ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & ſimilia. ἀλκὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς deduci poteſt, ſicut πλακὶ ἀπὸ πλάξ, τοῦ πλακός. Patitur etiam προσχηματισμὸν τῆς φι, συλλαβῆς, ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. Quæ figura etiam in alijs caſibus tam ſingularis numeri, quàm pluralis

apud poetas frequentissimo habetur in usu, nec solum in hac secunda declinatione, sed in aliis, in pronominibus etiam & aduerbijs, nec discernuntur casus, nisi ex orationis sententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. quorum omnium hæc sint exempla.

In nominatiuo secundæ declinationis. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δ᾽ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. In genitiuo. Ὀδυσσ. β. ὄρνυτ᾽ ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς. καὶ Ἰλιάδ. θ. ἦ ῥα καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. In datiuo. Ὀδυσσ. ε. πῦρ μὲν ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρα. In accusatiuo. Ἰλιά. π. ἠύτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετ᾽ ἀγέλην. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. μηδ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἐς τ᾽ αὔριον, ἐς τ᾽ ἔννηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔννην. In uocatiuo. Οὐρανίαφι φίλη, ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. In datiuo plurali. Ὀδυσσ. ε. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. Sic Eustathius. nam πρὸς præpositio datiuo iuncta, inhærentiam quandam significat, quæ constructio in sequenti uersu explicite posita est, uidelicet, ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασιάων ἀπὸ χειρῶν ῥινὸς ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. In accusatiuo plurali. Ἰλιάδ. ν. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ᾽ αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. In genitiuo singulari tertiæ declinationis. Ὀδυσσ. ω. ὥς κεν Τηλεφανὴς ἐκ πόντοφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ Ἰλιάδ. κ. αἰτείμην ποτὶ νηᾶς ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo singulari. Ὀδυσσ. γ. νηὸς ἐπ᾽ ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ

ἐπὶ ἠκρίῳ. *In genitiuo plurali.* Ὀδυσ. ξ. τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. *In datiuo plurali.* Ὀδυσ. ε. οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρποντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. *In accusatiuo.* Ὀδυσ. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστᾶ. *In genitiuo singulari quintæ declinationis.* Ἰλιάδ. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν ἀπείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. *In genitiuo plurali.* Ὀδυσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ Ἰλιάδ. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. *In datiuo.* Ἰλιά. ε. εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. *In accusatiuo.* Ἰλιάδ. β. ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα. *In pronominibus.* Ἰλιάδ. λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. *In datiuo plurali.* Ἰλιάδ. μ. εἴπερ γὰρ χ' εὕρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς. *In aduerbijs.* Ὀδυσ. χ. κτήμαθ' ὁπόσα τοί ἐστι, τά τ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοσθι, τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν. *In quibus enumerandis paullo curiosior fui, quòd sciebam esse plerosque, qui terminationem huiusmodi contenderent, in datiuis tantum, uel paucis admodum casibus usurpatam.*

Dualis numerus nihil uariat.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur, sicut & genitiuus pluralis primæ declinationis, in ων *κοινῶς, ut* ἡμερῶν, *in* ᾶν, *δωρικῶς, ut* ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τόδ' ὡς ἀλέκτρινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. *pro* ἀμαρῶν, *accẽtu circunflexo super extremam,*

etiam si genitiuus communis acutum habeat in penultima: ut κυανέων, κυανεᾶν, ἀμφοτέρων, ἀμφοτερᾶν, *& sic de aliis. In* αων βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς, *ut* ἀδινάων. Ιλιάδ β. Ηύτε μυάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. *pro* μυῶν, ἀδινῶν. *Et in* εων, ἰωνικῶς, *ut* ἡμερέων. *Herodotus historiarum lib.* 1. Τούτων τῶν ἁπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα. *pro* ἡμερῶν.

De datiuo plurali.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quae & datiuus pluralis primae, hoc est, προσχηματισμὸν τοῦ ι, ἔθει ἰωνικῷ, καὶ δωρικῷ: *ut* πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. *sicut* ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. *Herodotus historiarum lib.* 1. δαρείῳ δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. *Ceteri uero casus communem sequuntur inflexionem.*

Παραδείγματα *Dialectorum*.

Η ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς. Η ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς. Δυϊκά. τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. Πληθ. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς, καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι.

Η κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη κοινῶς.

Η κράνα. τῆς κράνας. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα δωρικῶς.

De tertia declinatione parisyllaborum.

TERTIA *declinatio parisyllaborum nominũ est*

tam masculinorum quàm femininorum, communium & promiscuorum in ος, *desinentium, & neutrorum in* ον. *Quorum genitiuus desinit in* ου, κοινῶς, *in* οιο, ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, *& in* ω, δωρικῶς. *Datiuus autem in* ῳ, *diphthongon impropriam. Accusatiuus in* ν, *cum uocali nominatiui. De qua declinatione, præter ea, quæ in libro primo dicta sunt, aliqua omnino & hic sunt annotanda. Sciendum est igitur complura inueniri nomina, quæ in singulari numero aut sunt masculini generis aut feminini, in plurali uero neutri: ut* ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ σαθμὸς, τὰ σαθμά. ὁ δεσμὸς, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. *quorum exempla apud poetas passim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem, ut* τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. *Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in usu sunt.* Τὰ δένδρεα *uero quidam uolunt non* ἀπὸ τοῦ δένδρεος, *sed* ἀπὸ τοῦ δένδρεον *fieri.*

De genitiuo singulari.

Etiam aduertendum est, Atticos, & Iones, & Thessalos genitiuum singularem per οιο, *enuntiare,* τροπῇ τῆς ου, διφθόγγου εἰς τὴν οι, καὶ προσθέσει τοῦ ο, μικροῦ: *ut* ὁ δόμος, τοῦ δόμου, δόμοιο. Ὀδυσσείας α. κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο. *Dores uero abiicientes* υ, τῆς διφθόγγου ου, *acuertentes* ο, μικρὸν

in

in ω, μέγα, *enuntiare* τοῦ καλῶ, *nec subscribere*, ι, Θεοκρ. Καὶ μὲν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται, ἐς τε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου.

De datiuo singulari.

Datiuus uero singularis in quibusdam nominibus diuersorum generum, μεταπλασμὸν *patitur* διὰ τοῦ ι, *ut* τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῇ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτὶ, ἀντὶ τοῦ λίτῳ. *quare illud etiam Homeri*, λιπ' ἐλαίῳ, *datiui casus est*. *Patitur etiam* ἀποκοπὴν καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. Ὀδυσ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσεν τε, καὶ ἔχρισε λίπ' ἐλαίῳ.

De accusatiuo singulari.

Accusatiuum quoque singularem apud poetas scito μεταπλασμὸν *pati*. λῖτα *enim dicunt* ἀντὶ τοῦ λιτόν. Ἰλιάδος θ. ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. *ubi, mutata litteratura, accentus quoque mutatus est, & locus eius*.

De genitiuo & datiuo duali.

In duali uero ὤμοιϊν *inuenitur pro* ὤμοιν, *&* ποδοῖϊν *pro* ποδοῖν, *& alia eiusmodi infinita*, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι, ἔθει ἰωνικῷ.

De datiuo plurali.

Pluralem etiam datiuum pati manifestum est nõ solum προσχηματισμὸν τοῦ ι, *sicut in alijs declinationibus, ut* λόγοισι, νόμοισι, *sed etiam* μεταπλασμὸν, *ut* ἄστρασι *pro* ἄστροις, *&* ἔγκασι *pro* ἐγκάτοις, *&* πρόβασι *pro* προβάτοις, πέταλσι *pro* πετάλοις. Τοῖσδεσι *uero pro* τοῖς, *&* σχηματισμὸν τοῦ ι *patitur* ἔθει ἰωνικῷ,

& ἐπέκτασιν τοῦ δε. nec uariatur accentus, licet in antepenultimá (contra ſuam naturam) circunflectatur. quod ſane factum eſt, ut inquit Euſtathius Ὀδυσ. φ. ne τοῖς datiuus pluralis ſuam prorſus amittat proprietatem. Ὀδυσ. β. Ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Poſſunt etiam duæ eſſe appoſitiones, δε, ſcilicet & σι, quandoquidem apud Homerum τοῖσδε inuenitur abſque σι. Ὀδυσσείας ξ. ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. nam ὁ articulus præpoſitiuus aſſumens δε coniunctionem, uim habet pronominis demonſtratiui οὗτος.

De accuſatiuo plurali.

Accuſatiuum etiam pluralem in ους communiter deſinentem, ſciendum eſt per ως enuntiari δωρικῶς, τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους. τὰς ἀμπέλως pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim abijcientes υ, τῆς ου διφθόγγου, uertunt ο, μικρὸν, in ω, μέγα. Θεοκρ. ἐν ὁδοιπόροις, μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἆβαι. & rurſus, καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ φιλῶντα. Vbi aduertendum eſt ſyllabam corripi, uel eſſe potius ἀμφίμακρον. In quibuſdam tamen codicibus inuenimus, huiuſmodi accuſatiuos per ο, μικρὸν, ἀμπέλος, & κανθάρος, ſubtracto ſcilicet υ, ex ου diphthongo, δωρικῶς: ſicut νάσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νάσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι. hoc eſt, Vbi beatorum inſulas oceaneæ auræ circunflant. quod magis quidem conſentaneum uidetur.

Παράδειγμα

Παράδειγμα uariarum linguarum.

Ὁ λόγος. τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκὰ. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς, καὶ λόγοιϊν ἰωνικῶς. ὢ λόγω. Πληθ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λάγως καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. et alia. huiusmodi nomina κατ' ἀναλογίαν uariabis.

De quarta declinatione parisyllaborum, quæ Attica est.

Quarta declinatio est Atticorum nominũ parisyllaborum masculini generis, & feminini, ac communis in ως, *& neutrorum in* ων, διὰ τοῦ ω, μεγάλου. *Quorum genitiuus & datiuus in* ω, *desinunt: accusatiuus uero in* ν, *cum uocali nominatiui. Sed quoniam communem ordinem declinationum mutauimus, Theodorum Gazam imitati, sciri uelim, ut antea dictum, hoc non temere factum esse. Nam nomina in* ος, *desinentia masculini generis & feminini, & in* ον, *neutri, quæ secundum alios in ordine simplicium declinationum quartum tenent locũ, Attici referunt ad propriam declinationem, quæ est, in* ως, *& in* ων, *per* ω, *magnum sicut dictum est. ut* ὁ πετεὸς κοινῶς, ὁ πετεὼς ἀττικῶς, τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς, ο, *paruo in* ω, *magnum mutato: quæ cum à communi declinatione pendeat, post ipsam merito locanda est. Ubi aduertendum est, quòd cum propriũ sit Atticorum in huiusmodi nominibus uertere, non solum,* ο, μικρὸν *in* ω, μέγα, *sed etiam* α, *finalem*

in plurali numero neutrorum nominũ, euenit ut omnes casus cuiusuis generis & numeri, in ω μέγα desinant, siue solum, siue in diphthongo, nulla mutata consonante. Si enim in diphthongo communi fuerit υ, omnino abijcitur: si uero ι, seruatur, & sic ex ω, et ι, fit diphthongus impropria: quod quinque accidit casibus, hoc est datiuo singulari, duali, & plurali, & nominatiuo plurali, & uocatiuo masculini generis & feminini & communis.

Corripiunt etiam penultimã, quæ si fuerit α, productum uertunt in ε, ut ναὸς, νεὼς. λαὸς, λεὼς. πρωτεσίλαος, πρωτεσίλεως. *Si uero correptum, nequaquam. Non enim ab eo quod est* οἰνόμαος, οἰνομάου *fit* οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς: *quandoquidem penultima, α scilicet, si breuis est, & sic de similibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit quantitas syllabarum. Attici enim communes accentum regulas non omnino sequuntur: nã ultima existente longa, acuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter seruatis, facile poterimus unumquodque nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. Exempli gratia.*

Ὁ νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. *uocatiuus enim, ut sæpe dictum, in omni numero similis est nomina-*

minatiuo Atticorum more. Δυϊκά. τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεω ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς.

Annotantur quædam quæ a supradictis deuiant, uidelicet κάλος, κάλως, καὶ ταλὸς, ταλώς. in his enim α, remanet immutabilis. quod factum puto, quoniam non desinunt in ος, purum, sicut λαὸς, & ναὸς, & similia. ὀρφὸς uero mutato accentu ὀρφῶς facit, & λαγὸς, λαγῶς. Quædam etiam inueniuntur apud poetas, quæ in genitiuo singulari, gratia metri, assumunt, ο, μικρὸν, ut ταλαῶ, ταλαῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶο. Ιλιάδος β. τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶο uero quidam uolunt esse ἐκ τοῦ ταλαοῖο, τροπῇ τοῦ οι, τῆς διφθόγγου, εἰς ω μέγα. ideo censuerunt ι, esse scribendum ταλαῷο.

Sunt & pauca quædam feminina propria urbium nomina, ut τρῶς, τλῶς, ῥῶς, κῶς, quæ, amoto σ, Attice declinantur. δὼς, uero, quoniam, nec proprium est, nec circunflexum, solum indeclinabile existit: significat autem dationem. Hesiodus ἐν ἔργοις, δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quattuor etiam annotantur, quæ absque ν, accusatiuum singularem faciunt, hoc est, ἄθως, ἄθω. κῶς, κῶ. τέως, τέω. λαγῶς, λαγῶ. quidam addunt ἕως, ἕω.

De quinta declinatione impari-ſyllaborum.

Q V I N T A *declinatio eſt omnium impariſyllaborum nominum maſculorum, femininorum, neutrorum, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium: quorum genitiuus deſinit in* ος, *datiuus in* ι, *accuſatiuus in* α. *Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ ac uariæ ſunt terminationes, tam in maſculinis, quàm in femininis & in alijs, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem neceſſaria ſunt. Non tamen generales regulas uniuſcuiuſque terminationis ponere intendimus, ſicut Herodianus fecit, & qui eum ſecuti ſunt: ne ob regularum inculcationem faſtidio rudes lectores afficiantur: ſed ea duntaxat, ſine quibus non facile intelligi poſſit quomodo unumquodque nomen ſit declinandum. ſequemur tamen eorum ordinem in ipſis nominibus uariandis, per genera omnia ac terminationes. Et primum de maſculinis dicendum eſt.*

Maſculina.

Quorum finales litteræ, ſiue elementa, quinque ſunt ν, ξ, ρ, σ, ψ. *omne enim maſculinum græce declinatum in aliquarũ harũ deſinit conſonantẽ: ut* δίων, φοίνιξ, νέστωρ, αἴας, ἄραψ: Ασρουβαλ *uero, &* βάκαλ, *et ſimilia barbara ſunt. At* ἰακὼβ, δανιὴλ, ἀδὰμ, ἀβραάμ, *Hebræa, reduci tamẽ ad græcã declinationẽ poſſunt: ut* ἰάκωβος, ἰακώβου. δανιῆλος, δανιήλου. ἄδαμος, ἀδάμου.

μυ. ἄβραμος, ἀβράμυ. *Ex uocalibus uero nulla est, in quam masculinum nomen desinat.* τοιόσδε *enim* ἀντὶ τῦ ποιὸς, *&* τοσόσδε ἀντὶ τῦ τοσὸς, *&* ὑτοσὶ ἀντὶ τῦ ὗτος, *& similia,* κατ' ἐπέκτασιν *facta sunt. At* νεφεληγερέτα ζεὺς, *&* ἱππότα νέςωρ. *et similia, ut quibusdam placet,* μεταπλασμὸς *est* ἀντὶ τῦ νεφεληγερέτης, *et* ἱππότης. *Alij tamen uolunt* ἀντίπτωσιν *esse, id est, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictū est. Ex dictis igitur consonantibus quattuor sunt imparisyllaborum nominum finales: hoc est,* ν, ξ, ρ, ψ. *quæ in* ος, *mittunt genitiuum: ut* δίων, δίωνος. κήρυξ, κήρυκως. νέςωρ, νέςορος. πέλοψ, πέλοπος. σ, *uero communis est terminatio & parisyllaborum: & imparisyllaborum. Parisyllaba enim in* υ, *mittunt genitiuum: ut* αἰνείας, αἰνείυ. σοφὸς, σοφῦ. *Imparisyllaba uero, ut dictum est, in* ος, *habent genitiuum: ut* μίνως, μίνωος. ςάχυς, ςάχυος. Σωκράτυς *uero &* δημοσθένυς *& similia, genitiui sunt* κατὰ συναίρεσιν. *Desinentia in* σ, *ante ipsam omnes uocales habere possunt præter* ε, *ut* ἀρχίας, χύσις, μάντις, καλὸς, ταχὺ, ἥρως. Ε, *tamen inuenitur ante* σ, *non quidem solum, sed cum* ι, *aut* υ, *in diphthongo; ut* χαρίεις, βασιλεὺς. *Sunt & quæ in* υς, *desinunt: ut* μελάμπυς, δίπυς. *unum in* αι, *ut* παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. *De quibus dicendum est, & primum de nominibus in* ας *desinentibus, cum duplicem habeant declinationem, parisyllabam & imparisyllabam, sintq. uariatu faciliora. propterea & ueteres grammatici, & iuniores ab eis initium sumpserunt.*

PARISYLLABA IN AΣ TERMINATA.

Pariſyllaba igitur in ας, primæ ſunt declinationis, & genitiuum habent partim in ȣ, partim in α. Quæcunque enim in ας, purum deſinunt polyſyllaba, habent ι in penultima, ut νικίας, λυσίας: uel ε, ut ἀγέας, πυγέας: uel ει, diphthongum, ut αἰνείας, ἑρμείας: uel υ, ut μαρσύας: & quæcunque in ρας, deſinunt, habentia ο, μικρὸν in penultima, ut ξεναγόρας: in ȣ, mittunt genitiuum. Si uero aliquod horum in α, genitiuum habuerit, Dorica erit declinatio: πυθαγόρας, πυθαγόρα nam ſunt quæ abiecto σ, in α, ſolum faciunt genitiuum: quæ quidem etſi Dorica ſunt, eorum tamen uſus communi lingua frequentiſſimus eſt: ut ὁ σουίδας, τȣ̃ σουίδα. ὁ λάας, τȣ̃ λάα. ὁ ἄβας, τȣ̃ ἄβα. Sed cum multa ſint & uaria, opus eſt ut per litteram ordinem accuratiſſime ea percurramus, diſcernamusq́, ab ijs, quæ impariſyllaba ſunt.

Nomina igitur in ας, deſinentia monoſyllaba pauca ſunt, acuuntur autem aut circunflectuntur, & partim ſunt pariſyllaba, & declinatur per abiectionem τȣ̃ σ: partim impariſyllaba, & ea declinantur per ντ. Sunt enim pariſyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τȣ̃ γρᾶ. ὁ λᾶς, τȣ̃ λᾶ. ὁ πᾶς, τȣ̃ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τȣ̃ πατὴρ. ὁ φᾶς, τȣ̃ φᾶ. ὁ θᾶς, τȣ̃ θᾶ. Impariſyllaba hæc, ὁ κρᾶς, τȣ̃ κρατὸς, per τ, ſolum. ὁ πᾶς, τȣ̃ παντὸς, trium generum, genitiuum habens ὀξύτονον. ζᾶς uero ζάντος, & φθᾶς φθάντος. cũ participij ſumpſerint terminationẽ, accentum quoque in genitiuo ad eius ſimilitudinem

seruauerunt: ut σᾶς, σάντος.

Desinentia in ας, *polysyllaba circunflexa, quæ sint parisyllaba, in* α, *mittunt genitiuum: ut* θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ. *Imparisyllaba vero in* τος, *faciunt genitiuum: ut* πελεκᾶς, πελεκᾶντος. *Inueniuntur quædam Ionica, quæ in* δος *mittunt genitiuum,* βιτᾶς, βιτάδος. κυρᾶς, κυράδος. *Etiam desinentia in* βας, *ante* β, *aliam consonantem habentia dummodo non sit* ρ, *in* α *faciunt genitiuum: ut* ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. *His similia sunt* ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βανέβας, τοῦ βανέβα. ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα. *Etiam in* γας, *desinentia dissyllaba solum propria: ut* ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα, *quod extremam producit. Excipitur* σάλγας, *quod* σάλγαντος *facit. at* ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, *heteroclitum est, & adiectiuum.* μέγας *enim quintæ declinationis* μέγαος *facit, sicut* λάας, λάαος, *et extremam habet correptam. at* μεγάλος, μεγάλου παροξύτονον *tertiæ declinationis est parisyllaborum, & adiectiuum.* μέγαλλος *enim* προπαροξύτονον, *& per geminum* λλ, *proprium est nomen* κατὰ τοὺς παλαιοὺς. *hæc Eustathius* ἐν τῷ σ. τῆς Ὀδυσ. *Etiam polysyllaba, ut* ὁ σατύργας, τοῦ σατύργα. ὁ στροάγας, τοῦ στροάγα. *Excipitur* ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, *nomen fluuij Siciliæ, unde* ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος *nomen urbis. Etiam in* δας, *dissyllaba & polysyllaba,* ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τοῦ τιμαχίδα. *excipiuntur quæ diphthongum habent in penultima, ut*

ὁ ἀφείδας,

ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. Etiam in ζας, θας, κας, ξας, ψας: ut ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας, τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, τοῦ ἄψα. Etiam in λας, ἁπλᾶ dissyllaba, quæ sint unius generis, & non habent penultimam natura longam. & polysyllaba quoque duo λλ, habentia ut ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. Etiam in μας consonantem habentia ante μ, ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκαματοχάρμας, τοῦ ἀκαματοχάρμα. excipitur ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. Etiam desinentia in μας, περσικὰ: ut ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ σπιτάμα. Etiam in νας, ut ὁ πίνας, τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. Etiam in πας desinentia unius generis, ut ὁ πάπας, τοῦ πάπα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. Excipiuntur ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς uero παντὸς, adiectiuum & monosyllabum. Etiam in ρας, non habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, uel antisticho eius incipientem: ut ὁ σιμόρας, τοῦ σιμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. Etiam in σας desinentia dissyllaba, quæ non habeant ε in penultima: ut ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας, τοῦ κέρσα. Etiam in τας, ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ Εὐρώτας, τοῦ Εὐρώτα. excipiuntur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος.

Etiam in φας, desinentia dissyllaba, & in χας: ut ὁ δέλφας, τοῦ δέλφα. ὁ ἄλφας, τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφατος facit. ὁ καλλίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλχαντος facit. Etiam in ας, a uerbis circumflexis composita, ut ὁ πατρα-

λοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω. Etiam in ας, nominibus femininis composita: ut ἡ φαρέτρα, ὁ διφαρέτρας, τοῦ διφαρέτρα. ἡ βία, ὁ διρυβίας, τοῦ διρυβία. ἡ ἀγορὰ, ὁ πυθαγόρας, τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου, quamuis hoc nomen alij aliunde deducunt. ἡ ἀνία, ὁ παυσανίας, τοῦ παυσανία. Et hæc de pariter declinatis.

DE IN ΑΣ, IMPARISYLLABIS.

Desinentia in ας purum, dissyllaba grauitona, & quæ Dorica non sunt, διὰ τοῦ ντ, declinantur: ut ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ θόαντος: excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium est nomen: cum uero appellatiuum est, ὁ λάας, του λάαος facit, καὶ κράσει λᾶος. Ὀδυσσ. θ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. τῷ λάαϊ, λάϊ. Ἰλιάδος π. βάλε δ' ἕκτορος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λάϊ. Δυϊκὰ τὼ λάαε, λᾶε. Ἰλιάδος ψ. λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ. Declinatur etiam ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. Etiam in ας, monosyllaba ὀξύτονα, in τος faciunt genitiuum: ut ὁ φρὰς, του φραντός.

Etiam polysyllaba, ut ὁ ἀνδριὰς, τοῦ ἀνδριάντος. Etiam in βας, desinentia, si ancipitem correptam in penultima habuerint: ut ὁ βίβας, τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας, τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος, cuius penultima longa est. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. at ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἰόβας, ἰόβα. & ῥήβας, ῥήβα. Etiam in βας, & quæ ante β habent ρ, impariter declinantur: ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαντος.

τος. Etiam in γας, desinentia dissyllaba propria & appellatiua siue gentilia, ut ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. Etiam in δας, dissyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima, ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. οἴδας, τοῦ οἴδαντος. Etiam polysyllaba siue dissyllaba a uerbis grauitonis deriuata, ut μείδομαι, ὁ μείδας, τοῦ μείδαντος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος. Etiam desinentia in ζας, habentia υ ante ζ, ut ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in λας, dissyllaba μονογενῆ, & quæ habent penultimam natura longam: ut ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. Similiter & quæ habent consonantem cum λ, ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. Etiam habentia duo λλ, ut ὁ πάλλας τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero, τοῦ μέλανος, & ὁ τάλας, τοῦ τάλανος, trium generum sunt. Etiam in μας, dissyllaba & polysyllaba, & quæ ante μ, breuem uocalem habent: ut ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. & cum his ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. Etiam in ρας, dissyllaba, habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, siue antisticho eius incipientem: ut ὁ βάρβας, τοῦ βάρβαντος. ὁ φρόφρας, τοῦ φρόφραντος. ὁ τάθρας, τοῦ τάθραντος. Similiter & ea quæ participijs incidunt, ut ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. Similiter & quæ habent α ante, ρ, ut ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. Etiam desinentia in σας, polysyllaba & quæ in penultima habent ε, ut ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαντος. Etiam

in φας, desinentia polysyllaba, ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὀνόφας uero ὀνόφα facit. Desinentia in ας, composita simplicium seruant declinationem, ut, λυκοθόας, λυκοθόαντος: quoniam θόας, θόαντος: σύμπας, σύμπαντος: quoniam πᾶς, παντὸς dicimus. Et hæc de nominibus in ας, desinentibus, & eorum genitiuis. nunc de alijs casibus nominum quintæ declinationis, pro quibus ὁ αἴας commune sit exemplum.

Genitiuus.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. nam desinentia in ας purum dissyllaba grauitona, penultimam productam habentia, διὰ τοῦ ντ declinantur.

Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, a genitiuo fit: nam omnis genitiuus in ος, desinens, mutata ος, in ι, datiuum singularem facit.

Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, a datiuo: nam omnis datiuus singularis in ι, prolatum desinens, ι, in α, conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduertendum est accusatiuum singularem quintæ declinationis aut in α, correptum, desinere, aut in ν. In α, correptum, ut τὸν αἴαντα, τὸν θόαντα. In ν, cum genitiuus singularis in ος purum desinens, ancipitem uocalem habet in penultima, a nominatiuo fit σ, in ν, conuerso: ut ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθῦν. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. Excipitur διὸς, δία. Desinentia uero in υς, etsi frequenti usu in ν, mittunt accusatiuum, ut ταχὺς, ταχὺν. ὀξὺς, ὀξὺν: nonnunquam tamen in α. faciunt accusatiuum ποιητικῶς, ut εὐρέα πόντον, καὶ πολέα στρατὸν.

Simi-

Similiter & in ους, desinentia nunc in α, mittunt accusatiuum, nunc in ν, sed in ν, frequentius, raro autem in α, ut τὸν βοῦν καὶ βόα.

Η κλητικὴ, ὦ αἶαν, *a genitiuo fit, extrema syllaba abiecta: nam in nominibus* διὰ τοῦ ντ *declinatis, & quæ synæresim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus singularis: ut* θόας, θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. *poetæ tamen huiusmodi uocatiuum absque* ν *proferre consueuerunt.* Οδυσσ. θ.

Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & Ιλιάδ. ν. πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους. Σιμοῦς, & *similia etiam* ν, *extremæ syllabæ adijciunt, ut* σιμοῦντος, ὦ σιμοῦν. πλακοῦντος, ὦ πλακοῦν. *Excipitur* ὀδοὺς, ὀδόντος: *huius enim uocatiuus solus similis est nominatiuo,* ὦ ὀδοὺς. *In quibus uero genitiuus* διὰ τοῦ εος *existens in* ους, *faciunt synæresiatum, a nominatiuo fit,* η, *in* ε, *conuerso,* ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. *In desinentibus uero in* ο, *siue in* ως, *femininis, a nominatiuo fit, extrema in* ο, μικρὸν *mutata, ac* ι, *in diphthongum assumpto:* ἡ λητὼ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδὼς, ὦ αἰδοῖ. *In ijs uero, quæ exeunt in* ην, *siue in* εις, *quorum neutrum in* εν, *est formatum, a genitiuo fit, abiecta* ος *syllaba: ut* τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις, χαρίεντος, ὦ χαρίεν. *In desinentibus autem in* ηρ, *grauitonis, fit uocatiuus in* ερ, *ut* μήτηρ ὦ μῆτερ. *Excipitur* ὦ πίηρ. *Ex oxytonis uero quattuor sunt his similia,* πατὴρ, ὦ πάτερ. δαὴρ, ὦ δᾶερ. σωτὴρ, ὦ σῶτερ. ἀνὴρ, ὦ ἄνερ. *Etiam in quibusdam similis est uocatiuus*

nominatiuo prorſus, in quibuſdã uero & ſine σ, profertur. nam in ijs, quæ in ευς, aut in ους exeunt, etiam ſine σ, cum diphthongo enuntiatur. ὦ βασιλεῦ, ὦ βοῦ. niſi quid prohibeat. nam ὦ ποὺς, & ὦ ὀδοὺς ſolum dicimus, ne coincidant cum ποῦ, aduerbio, & ὀδοῦ. Etiam in appellatiuis grauitonis in ις, deſinentibus, quæ non exeunt in natura longam, & omnino in deſinentibus in ις, grauitonis, ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in υς, grauitonis, ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis, quæ ſunt trium generum, ὁ ἡδὺς, ὦ ἡδύ. In ως, uero deſinentibus maſculinis, productam habentibus penultimam, ſimilis eſt uocatiuis nominatiuo: & omnino in deſinentibus in ως, pure autem declinatis, ſiue per τ, præter feminina oxytona, ὁ ἥρως, ὦ ἥρως. Etiam in ης, grauitonis iambici, & omnino in ης, deſinentibus, declinatis autem per τ, ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in ις, oxytonis, ut ἡ πριαμὶς, ὦ πριαμίς. Etiam in υς, oxytonis, ut ἡ χλαμὺς, ὦ χλαμύς. Etiam in ας, oxytonis, ut παλλὰς, ὦ παλλάς. Etiam in λς, ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς. Etiam in aliquam duplicium, ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus, ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter ſuperius annotata.

Δυϊκὰ.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν. τὼ αἴαντε, *a datiuo ſingulari. Omnis enim datiuus ſingularis in ι, prolatum deſinens, mutato ι in ε, nominatium & accuſatiuum dualem facit, τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε.*

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν, *Omnis nominatiuus dualis in ε, ſiue in ω exiens, in οιν facit genitiuum*

uum & datiuum dualem, ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδὼ, ταῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in ε, desinens, apposito σ, nominatiuum pluralem facit, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, neutris tamen exceptis.

Η γενικὴ τῶν αἰάντων. omnis genitiuus pluralis communis cuiusuis generis, in ων, exit.

Η δοτικὴ τοῖς αἴασι: ubi aduertendum est datiuũ pluralem partim a nominatiuo singulari fieri, partim a datiuo. si a nominatiuo, hæc datur regula. Omnis nominatiuus singularis in σ, desinens cum longa, siue uocali siue diphthongo, ac imparibus syllabis inflexus, nec habens genitiuum contractum, apposito ι, datiuum pluralem facit, ut ὁ θόας, τοῖς θόασι. ὁ λέβης, τοῖς λέβησι. ὁ τρὼς, τοῖς τρωσί. ὁ βασιλεὺς, τοῖς βασιλεῦσι. Annotantur τοῖς ποσὶ, quod a datiuo singulari fit ποδὶ, & τοῖς υἱέσι ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ υἱεὺς, & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεὺς, pro ποσὶ, υἱεῦσι, & δρομεῦσι. Sciendũ est autẽ nominatiuum in υς, productam desinentem, assumpto ι, ac υ, correpto, datiuum pluralem facere: ut ὁ ἰχθὺς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μῦσι, ἀπὸ τοῦ μῦς, quod solum producitur. Etiam nominatiuus exiens in aliquam duplicium, eodem modo datiuum pluralem facit, ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι.

A datiuo uero singulari fit datiuus pluralis, cum nominatiuus singularis aliam habeat terminationẽ. Pro quo aduertendum est, quòd si datiuus singularis in

in ι, purum exeat, aſſumpto σ, ante ι, datiuum pluralem facit: τῷ ὄφιϊ, τοῖς ὄφισι. τῷ ἡδέϊ, τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένεϊ, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ἡδὺς extremam habent correptam: δημοσθένης uero etſi in σ, cũ uocali longa exeat, genitiuum datiuumq́. tamen habet per ſynæreſim. Si uero datiuus ſingularis conſonantem habeat ante ι, aſſumpto σ, ac conſonantibus abiectis, quæ cum ipſo minime audiri poſſunt, datiuum pluralem facit: ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uero datiuus ſingularis ν, ſolum habeat ante ι, mutato ν, in σ, datiuum pluralem facit: ut πλάτων, πλάτωσι. ποιμένι, ποιμέσι. &, ſi alibi ν ante σ, inueniatur, ut ἕλμινς. Sed aduertendum, penultimam datiui pluralis aut parem eſſe penultimæ aliorum obliquorum, aut maiorem. Quæ ſi ſit anceps, & per abiectionem conſonantium facta ſit breuis, rurſus in ſe ipſam productam mutari: ut τῷ θόαντι τοῖς θόᾱσι, θόᾱσι. Si uero breuis fuerit, ε ſcilicet aut ο μικρὸν, ε, quidem aſſumpto ι, in diphthongum producitur: ut τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι. ο uero aſſumpto υ, ut τῷ λέοντι, λέοσι, λέουσι. χαρίεις igitur & τιμήεις, & ſimilia, cum in εις deſinant διὰ τῆς ει, διφθόγγου, & imparibus inflectantur ſyllabis, nec habeant genitiuum contractum, a nominatiuo ſingulari datiuum pluralem deducere poſſunt aſſumpto ι, ut χαρίεις, χαρίεισι, & τιμήεις τιμήεισι, ſicut a βασιλεὺς, βασιλεῦσι. Poſſunt etiam formari a datiuo ſingulari, ν, & τ, prius expunctis, ac σ, interiecto: ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι, τιμήεσι. & adiuncto ι, penultimæ uocali fit χαρίεισι, et τιμήεισι:

αι: ſicut a τιθεὶς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidam tamen non ἰῶτα, ſed alterum σ, addentes χαρίεσι dicunt, ut Gregorius Scholarius aſſerit: quod factum eſt, ne eius penultima minor tempore ſit aliorum obliquorum penultima. Additur etiam ν, conſonans huiuſmodi datiuis in ι, prolatum deſinentibus, uocali ſequente, ut τοῖς αἴασιν. Sed apud poetas etiam conſonante ſequente additur ν, quod quidem metri gratia fit. Ιλιάδος ᾱ.

ἐν δέ οἱ ἦτορ Στήθεσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.

& in eodem.

Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν;

Η αἰτιατικὴ, τοὺς αἴαντας. nam omnis accuſatiuus ſingularis in α, deſinens, aſſumpto σ accuſatiuum pluralem facit. τὸν αἴαντα, τοὺς αἴαντας.

Η κλητικὴ, ὦ αἴαντες, nominatiuo plurali omnino ſimilis.

Aduertendũ eſt hoc in loco, Aeoles huiuſcemodi nomina in ας, deſinentia, διὰ διφθόγγου enuntiare, ut τάλαις pro τάλας, μέλαις pro μέλας, & θόαις pro θόας, non tamen αἴαις pro αἴας dicunt διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. At genitiuus nonnunquam ἀποκοπὴν patitur ποιητικῶς metri gratia, ut αἴαν pro αἴαντος. θόαν pro θόαντος. Datiuus uero poetica licentia aliquando producit extremam, hoc eſt, ι, facta communi ſyllaba præcipue per cæſuram, ut αἴαντι, δαΐφρονι, cum regula id corripi poſtulet. Nonnunquã κατὰ κρᾶσιν eandem producit, ut θέτιδι, θέτιϊ, θέτι. Ιλιάδος. σ. πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ. ζωάγρια τίνειν. ſic μήτιδι,

μή-

μήτιϊ, μήτι. Οδυσσ ν. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτιτε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοπὴν, ut ἱδρῶτι, ἱδρῶ. Ιλιάδος ρ. τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ ποδδόντεσσι. Accusatiuus quoque idem patitur, ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Ιλιάδος κ. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. In comparatiuis uero in ων, desinentibus crasim patitur ἀττικῶς, ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ ν. μείζοα, καὶ κράσει τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μείζω. Nec solum accusatiuus singularis dictorum comparatiuorum hoc patitur, sed etiam nominatiuus, accusatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur, etsi non in ω, sed in ου, crasim fieri contingat ἔθει ἀττικῷ, ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. sic accusatiuus casus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus similis est nominatiuo. nam regula est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικὴν: idest, quod omnis nominatiuus pluralis in σ, desinens, & circa finem synæresim patiens, accusatiuum et uocatiuum habet sibi consonum, & contemporalem. At in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralis numeri neutrorum eadem fit crasis, quæ in accusatiuo singulari masculinorum, ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ, ut θοάνεσσι, & fit a nominatiuo plurali in ες, desinente, siue masculini generis sit, siue feminini, addita σι, syllaba, ut κύνες, κυνέσσι. γυναῖκες, γυναίκεσσι. In neutris uero, aut a nominatiuo plurali, extrema in ες, mutata, &

adiuncta

adiuncta σι, τείχεα, τείχεες, τειχέεσι. *uel a genitiuo singulari* ο, *in* ε, *conuerso*, τείχεος, τείχεες, τειχέεσι. *iccirco duplici* σ, *scribitur, nisi metri gratia alterum eijciatur.*

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Ο θόας κοινῶς, καὶ θόες αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς Δυϊκά. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πληθ. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

DE NOMINIBVS IN ΗΣ, PARISYLLABIS.

N*omina in* ης, *desinentia, cum & ipsa partim sint æqualiter declinata, partim uere inæqualiter: & quæ æqualiter declinatur, aliqua mittunt genitiuum in* ου, *aliqua in* η, ἔθει δωρικῷ: *ordine quodam & ipsa uarianda sunt, & discernenda quæ sunt parisyllaba, ab ijs, quæ imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis habentibus genitiuum in* ου. *Desinentia igitur in* ης, *grauitona spondaica in* ου *faciunt genitiuum, ut* ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης, τοῦ ξέρξου. *Excipiuntur* ὁ μάσθλης, τοῦ μάσθλητος. ὁ κύρης, τοῦ κύρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρητος. ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος, *fluuij nomen, qui & τίγρις* τίγριδος, *et* τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάμνης, μάμνητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσσης, μάσσητος. μένδης, μένδητος. *Etiam in* ης *circunflexa in* ου, *faciunt genitiuum: ut* ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σαλῆς,

λῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως. καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως. *Etiam in* ης, *grauitona a femininis in* η, *desinentibus deriuata, ut* ἡ λέσχη: ὁ λέσχης, τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη: ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου: ἡ χαίτη: ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχαίτου. *Etiam in* δης, *desinentia* πατρωνυμικὰ, ὁ ἀτρείδης, τοῦ ἀτρείδου. *Etiam in* δης, *propria, patronymici formam habentia,* ὁ θουκυδίδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. *Etiam in* ης, *desinentia grauitona, siue simplicia sint, siue decomposita, a nominibus in* ος, *deriuata, ut* ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος: ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. *Etiam in* της, *quæ composita non sunt a uerbo* κρατῶ: ὁ δότης, τοῦ δότου. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ δύτης, τοῦ δύτου. *In* θης, *quoque desinentia his similia sunt,* ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. *Etiam in* ανης, ινης, ονης, υνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου: καὶ γηρυὼν, γηρυόνος: καὶ γηρυονεὺς, γηρυονέος, *sæpe apud poetas.* ὁ κερύνης, τοῦ κερυνόυ. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. *Grauitona quoque in* ης, *desinentia, super duas syllabas habentia ante* ης, *immutabilem quampiam geminatam,* ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου. ὁ καβάλλης, τοῦ καβάλλου. *Excipitur* ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος, (*est enim dissyllabum*) *&* ὁ ἀελλὴς, τοῦ ἀελλοῦ, ὀξύτονον γάρ. *Etiam in* ης, *quæ sunt unius generis, & a uerbis composita, ut a* πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. *a* μετρῶ, ὁ γεωμέτρης, τοῦ γεωμέτρου. *a* τρίβω, ὁ παιδοτρίβης, τοῦ παι-

δοτῆίβου. α βαίνω, ὁ χοινοβάτης, τοῦ χοινοβάτου.

Monosyllaba autem in ης, *desinentia circunflexa, abiecto* σ, *faciunt genitiuum, ut* ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. *Sic* ποδῆς, ποδῆ *solea: quod dissyllabum est. Et de parisyllabis hactenus.*

DE IN ΗΣ, IMPARISYLLABIS.

Desinentia in ης, *grauitona iambica a præsenti uerbo deriuata, cuius consonantem seruant, in* τος, *mittunt genitiuum, ut a* λέβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. *a* λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. *a* πένω ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. *a* πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος, καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. *a* κρατῶ. ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. *a* δαίρω, ὁ δάρης, τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύνης, τοῦ γύνητος, καὶ γύνου. μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος καὶ πύλου. ὁ μιώης, τοῦ μιώητος, καὶ μιώου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος καὶ μέγου. *Etiam in* ης, μονοσύλλαβα ὀξύτονα *in* τος *mittunt genitiuum, ut* ὁ κρὴς κρητός. ὁ γνὴς, τοῦ γνητός. ὁ θὴς, τοῦ θητός. *In* ης *quoque desinentia polysyllaba, composita communia, oxytona, & a uerbis deriuata, per* τος *purum uariantur, & unam syllabam præteriti perfecti seruant: ut a* βέβληται, ἀβλὴς, ἀβλῆτος. *a* δέδμηται, ἀδμὴς, ἀδμῆτος. *a* τέθνηκα, ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος, ὁ ἡμιθανὴς, κατὰ συγκοπὴν, *semimortuus. Etiá in* ης, *quæ habent ante* ης *immutabilem, & ante immutabilem uocalem aliquam, ut* ὁ ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπιάλης, ἐπιάλητος. *Etiam in* ης, *circunflexa, a nominibus in* ευς *deriuata*, δαφνῆς, δαφνῆτος,

τος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος, ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. *Annotantur etiam hæc quæ in* ης, *desinunt, & in* εντος *mittunt genitiuum: ut* ὁ κλείμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης, τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

De nominibus in ης, *quæ per crasim in* ους *faciunt genitiuum.*

Nomina in ῆς, *circunflexa, composita* ἀπὸ τοῦ κλέεος, *in* ου κατὰ κρᾶσιν *faciunt genitiuum: ut* ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. *Etiam nomina propria in* ης, *a uerbis composita, in* ους *faciunt genitiuum, ut a* δαίκω, ὁ πολυδαίκης, τοῦ πολυδαίκεος, πολυδαίκους. *a* μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. *a* φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. *Etiam in* ης, *a neutris in* ος, *composita, ut a* σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. *a* γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους. *a* τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους. *& cetera huiusmodi. Excipitur* ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. *&* ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. *Etiam adiectiua in* ης, ὀξύτονα *& grauitona habentia neutrum in* ες, *ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ δυσμενὴς, τοῦ καὶ τῆς δυσμενέος δυσμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους. *Etiam in* ρης, *dissyllaba,* ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. Αρης *uero* ἄρεως. *&* ἄρης, ἄρητος. *&* ἄρης, ἄρεος, ἄρους. *&* ἄρως, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρεος αἰολικῶς. *Etiam in* ωρης *desinentia, & in* ηρης,

& ωδης:

& ωδης: ut διώρης, τριήρης, λοιμώδης. Etiam in νης, ὀξύτονα, σαφηνὺς, γαληνὰς. Desinentia quoque in ης, à nominibus in υς, deriuata, ut à βαρὺς, ἀβαρής. ab ὠκὺς, ποδώκης. Hic aduertendum est, nomina in ης, composita à neutris in ος, desinentibus, si sint propria, grauari, δημοσθένης, ἀριστοτέλης: si uero adiectiua, acui: ut δυσμενὴς, δεσμενὴς, διετὴς, τριετὴς, τετραετὴς. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος grauantur ἔθει ἀττικῷ: διέτης, τριέτης, τετραέτης, & alia. Grauantur quoque & adiectiua composita à trisyllabis nominibus in ος, & etiam dissyllabis habentibus η, in penultima, si post eam sequatur consonans: ut à μέγεθος, παμμεγέθης. à κῆτος, μεγακήτης. ab ἦθος, κακοήθης. à μῆκος, ἐπιμήκης. &c. Hoc etiam annotandum est, desinentia in ης, impariter declinata, si per τ, uarientur, eundem habere & nominatiuum & uocatiuum: ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. si uero διὰ τοῦ ντ, in ν mittere uocatiuum: τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Παραδείγματα.

Ο λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκὰ. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πληθ. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

De nominibus in ις, in ιος, purum genitiuum facientibus.

Ο μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ, raro tamen: in compositione ue-

ro frequentissime, ut πρόμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεως uero prosa oratione frequentius.

De nominibus in ις, in ιος impurum genitiuum facientibus.

Ο μέρμις. τοῦ μέρμιθος, τῷ μέρμιθι. ὁ κανών. τὰ εἰς ι, λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι, δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ θος κλίνονται. βάλλις, βάλλιθος, species herbæ. ὄρνις, ὄρνιθος, auis. sed hæc pauca sunt. Quo in loco aduertendum est, nomina tam masculina quàm feminina in ις desinentia, siue per ι, siue per υ, facientia genitiuum in ος purum, si habeant ante ος δίχρονον, in ν solum mittere accusatiuum: ut ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πόλις, πόλιος, πόλιν. Hoc idem faciunt & ὀξύτονα in υς, quanquam ante ος, δίχρονον non habeant, ut ἡδὺς, ἡδέος, ἡδύν. δρῦς, δρέος, δρύν. At δρέα, & πολέα στρατὸν, & similia, poetica sunt. Si uero in ος, nõ purum desinant, sed cum aliqua consonante, si sint ὀξύτονα in α solum mittunt accusatiuum, ut κρηπὶς, κρηπῖδος, κρηπῖδα. χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα. Si uero sint grauitona, non solum in α, sed in ν faciunt accusatiuum, ut χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἔπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen huiusmodi nomina, quæ in δος mittũt genitiuum, non ex eadem declinatione duplicem habere accusatiuum, sed ex diuersa. declinantur enim διὰ τοῦ δ, κοινῶς, ut πάρις, πάριδος, πάριδι, unde πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. subtracto uero δ, ἰωνικῶς fit πάρις, πάριος, sicut ὄφις, ὄφιος. Ἰλιάδος γ̄. Α†

ὀρόων πάριος δὲ θοῶς ἐκκλῆρος ὄρουσεν. *unde accusatiuus* πάριν, *qui à nominatiuo fit, sicut* ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. *et* μῆνις, μήνιος. Ὀδυσσείας γ.
Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρεις.
unde accusatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. *nam Iones in nominibus desinentibus in* ις, *grauitonis, declinatis* διὰ τοῦ δος, *abijcientes* δ, *proprium faciunt genitiuum, quod non faciunt in* ὀξυτόνοις: *non enim dicunt* ἀσπὶς, ἀσπίδος, ἀσπίος. *sed horum usus uarius est.*

De nominibus in εις.

Ὁ τιμήεις. τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν, καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πλη. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

De nominibus in υς.

Ὁ δρύς. τοῦ δρέος. τῷ δρεΐ, καὶ δρεῖ. τὸν δρέα, καὶ δρῆν. ὦ δρὺ κοινῶς, καὶ ὦ δρὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δρέε. τοῖν δρέοιν. ὦ δρέε. Πληθ. οἱ δρέες, δρεῖς. τῶν δρέων. τοῖς δρέσι. τοὺς δρέας, δρεῖς. ὦ δρέες, δρεῖς.

Ὁ νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας, νέκυς. ὦ νέκυες, νέκυς.

Diminutiua in υς, *circūflexa, abiecto* σ, *paribus syllabis declinantur: ut* ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. τὸν καμῦν. ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν. ὁ κλαυσῦς. τοῦ κλαυσῦ. τῷ κλαυσῦ. τὸν τλαυσῦν. *quorū datiuus in* υ, *solú*

absque ι, desinit: ut in prima simplicium declinatione dictam est, et in singulari numero tantũ inflectuntur.

De nominibus in ους.

Ο βοῦς. τοῦ βοός, καὶ βοῦς ποιητικῶς. *non autem* βουός: *quoniam desinentia in* σ, *cum diphthongo, subiunctiuam uocalem diphthongi abijciunt in genitiuo, exceptis* κλεὶς, κλειδός. δαὶς, δαιτός. *&* παῖς, παιδός. τῷ βοΐ, *non autem* βοῖ κατὰ συναίρεσιν, *sicut* λητόϊ, λητοῖ: *quoniam datiuus dissyllabus extremam corripiens synæresim non patitur.* τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοῖν. ὦ βόε. Πληθ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσσι ἰωνικῶς. Ἰλιάδος η. ἄλλοι δὲ ῥηνοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο, *&* α, *in* ου, *diphthongum contractis: non autem* βῶς, *secundum communem regulam,* τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω μέγα. *quandoquidem in huiusmodi cõtractis casibus propria assignatur regula, quæ est,* ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν, ὦ βόες, βοῦς. *hanc eandem regulam paulo ante habes in* μείζονες, μείζους, *in comparatiuis in* ως.

Ο πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

De nominibus in ως.

Ο ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πληθ. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρώτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ο ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ

τὰ λοιπά.

Quo in loco aduertendum est, nomina in ως, *desinentia oxytona* μονοσύλλαβα, *habentia unam ex consonantibus tertiæ coniugationis grauitonorum, hoc est,* δ, θ, τ, *per* ος *purum uariari: ut* δμὼς, δμωός. θὼς, θωός. τρὼς, τρωός. *Quæ uero nullam dictarum consonantium habent, si sint* ἀπαθῆ, *hoc est, si non patiantur, per* τος *uariari: ut* φὼς, φωτὸς, *uir.* χρὼς, χρωτὸς, *corpus. si autem patiantur, abiecto* σ, *ad similitudinem Atticæ declinationis uariari: ut* ὁ σῶς, τοῦ σῶ. ὁ ζὼς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ: ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος, ζωὸς, κῶος ὁ πολίτης. *quorum* ὁ ζὼς *acuitur, quanquam ex crasi fiat, quoniam ex accentu graui & acuto non fit circunflexus.*

Ο ἔρως, τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἁπλικῶς. καὶ ὁ ἔρως, τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Οδυ. ᾱ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσοις, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ο μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἁπλικῶς. *nã Attici huiusmodi nomina ad propriá referunt declinationé.*

De nominibus in λς.

Ο ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἅλοιν. ὦ ἅλε. Πληθ. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. *quod in masculino genere sal significat, in fœminino uero mare, & in numero singulari tantum declinatur.*

De nominibus in ρς.

Ο μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. *quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet* ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. *abiectis uero dua-*

bus extremis syllabis, ρ tamen ac σ manentibus, fit μάκαρς: *expuncto deinde* σ, *fit* μάκαρ, μάκαρος. Οδυσσ. ε. τρὶς μάκαρες δαναοὶ, καὶ τετράκις οἱ τότ᾽ ὄλοντο.

DE NOMINIBVS IN N.
& in primo in αν.

Ο Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πάν. *deus Arcadiæ.* πᾶν *uero* παντὸς *neutrum,* ἀπὸ τοῦ πᾶς παντὸς, *adiectiuum est.*

Ο τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ. τιτᾶνε. Πληθ. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

De nominibus in ην.

Ο ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

Ο σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

De nominibus in ιν.

Ο δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

Aduertendum est, nomina in ιν *desinentia* δικατάληκτα, *hoc est, duarum terminationum appellari, quoniam in* ις, *etiam desinunt:* δελφὶς: *quod & Theodorus asserit, sic inquiens:* δικατάληκτά τε καλεῖται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτὶν, καὶ ἀκτίς. ῥὶν, καὶ ῥὶς. *eadem tamen seruatur declinatio, & ubique* ι *manet productum. excipitur* τὶς, τινός. *quod* ι *habet natura correptum, nec* δικατάληκτον *est.*

De nominibus in υν.

Ο φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπὴν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

DE TERMINATIS IN ΩN.

Nomina in ων *desinentia aut acuuntur, ut* ἐλιπὼν*: aut grauantur, ut* πλάτων*: aut circunflectuntur, ut* ποσειδῶν*. Oxytona enim, apposita* ος *syllaba, faciunt genitiuum: sed in obliquis partim seruant* ω, μέγα, *ut* κοιτὼν, κοιτῶνος*: partim uero uertunt illud in* ο, μικρὸν, *ut* σαρπηδὼν, σαρπηδόνος*. Grauitona uero, aut adiuncta* ος *syllaba declinantur, nunc seruato* ω*, magno in obliquis, ut* πλάτων, πλάτωνος*: nunc in* ο*, paruum uerso, ut* σώφρων, σώφρονος*. aut per* ντ*,* ω *magno in* ο *paruum mutato, ut* θεράπων, θεράποντος*. At circunflexa ut plurimum* διὰ τοῦ ντ *declinantur, & in obliquis* ω*, magnum omnino seruant, ut* δημοφῶν, δημοφῶντος*. Sed quia huiusmodi nomina multa & uaria sunt, eundem ordinem in his seruabimus, quo & Ioannes Charax usus est: & primum de monosyllabis.*

Monosyllaba in ων *desinentia acuuntur, & apposita* ος *syllaba declinantur, seruantq.* ω*, magnum in obliquis, ut* τρὼν, τρωνός κλὼν κλωνός θὼν, θωνός. χθὼν *uero* χθονὸς*, terra, per* ο*, paruum, quoniam solum femininum: iccirco ab Herodiano* μόνηρες*, hoc est, unicum,*

siue solum dicitur.

Desinentia in ων, comparatiua, per ο, paruum declinatur, ut κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος.

Desinentia in ων, patronymica, per ω, magnum uariantur: πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων uero κρονίονος, apud poetas temporis quantitatem mutauit. Ιλιάδος ξ̄.

Ζηνός δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην.

Diminutiua quoque in ων, seruant ω, μέγα: ut ζήνων, ζήνωνος. λάκων, λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Desinentia in ων, quæ à futuro uerborum deriuantur, per ο, paruum inflectuntur: νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμονος.

Desinentia in ων, iambica, siue acuantur siue grauentur, seruant ω, μέγα, si ante finalem ι, habeant; τρίβων, τρίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθὼν, πιθῶνος. χιτὼν, χιτῶνος.

Desinentia in ων, oxytona, feminina super duas syllabas, uertunt ω, magnum in ο, paruum: λαιστρυγὼν, λαιστρυγόνος πηλεὼν, πηλεόνος.

Nomina gentilia in ων, grauitona, in obliquis seruant ω, μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος. καδμείων, καδμείωνος. excipitur κίκων, κίκονος. Si uero proprium sit nomen, κίκωνος facit. excipitur etiam μαλθάων, μαλθάονος.

Desinentia in ων, purum grauitona, habentia ancipitem longam in antepenultima, per ο, paruum infle

ctuntur

ctuntur: ἱκετάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος. ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος, si correptum habeat. Εὐριπίδης. τάτ᾽ ἄστρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Necessario enim quarta sedes iambum habet, qui non de sede secunda cederet, aut quarta, ut Horatius. Si uero productum, ὠρίονος facit. Homerus tamen ὠρίωνα dixit, ι existente longa. Οδυσ. λ. τὸν δὲ μετ᾽ ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & Ιλιάδος χ.
ὅντε κύν᾽ ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Desinentia in ων purum grauitona, ancipitem correptam in penultima habentia, per ω, μέγα uariantur: ἀμφιτρύων, ἀμφιτρύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Desinentia in ων, & quæ habent ε in penultima, ω, seruant in obliquis: πυλεὼν, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Desinentia in βων, omnia per ω, μέγα inflectuntur: τρίβων, τρίβωνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βουβὼν, βουβῶνος. ἀραβὼν, ἀραβῶνος.

Desinentia in γων, dissyllaba grauitona, διὰ τοῦ ω, μεγάλου uariantur: πώγων, πώγωνος. αἴγων, αἴγωνος.

Desinentia in δων, grauitona simplicia, ω, μέγα seruant in obliquis, φαίδων, φαίδωνος. σπάδων indifferens est. κνώδων uero κνώδοντος, quoniam compositum est παρὰ τὸ ὀδοὺς, ὀδόντος, cuius declinationem seruauit. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν αἴαντι: πῶς σ᾽ ἀποσπάσω. πικροῦ τοῦδ᾽ αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. Est autem κνώδων proprie acuta ensis acies, sed pro ipso ense ponitur.

Desinentia in θων, quæ aliquam aspiratarum habent, siue tenuium, per ω, magnum inflectuntur: αἴθων, αἴθωνος.

αἴθωνος. σφὼν, σφῶνος. βράχων, βράχωνος. γλαύκων, γλαύκωνος. λάμπων, λάμπωνος. πλούτων, πλούτωνος.

Desinentia in λων, omnia per ω, magnum inflectuntur: ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος.

Desinentia in μων, & quæ habent ε ante μ, per ο μικρὸν declinantur. ἡγεμὼν, ἡγεμόνος. κηδεμὼν, κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante μ, ω, μέγα seruant in obliquis: ποταμὼν, ποταμῶνος. χειμὼν, χειμῶνος. λειμὼν, λειμῶνος. Si uero μ cum aliqua consonante implicitum sit, per ο, paruum uariatur. φράδμων, φράδμονος. ἄκμων, ἄκμονος.

Desinentia in νων, ω, μέγα seruant. ῥίνων, ῥίνωνος. κόνων, κόνωνος. ἀμείνων uero ἀμείνονος, quoniam comparatiuum. annotatur & κανὼν, κανόνος.

Desinentia in ρων, omnia per ω, μέγα uariantur. εἴρων, εἴρωνος. χείρων, χείρωνος, proprium nomen. comparatiuum uero χείρονος facit.

Desinentia in ζων, & quæ alijs non subijciuntur regulis, per ω, μέγα inflectuntur ῥίζων, ῥίζωνος. ἄζων, ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος, & ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγων, comparatiua sunt, & communis generis.

Desinentia in ξων, & quæ non habent participialia nomina, διὰ τοῦ ω, μεγάλου κλίνονται. δράξων, δράξωνος. ἄξων, ἄξωνος.

Desinentia in σων per ω, μέγα declinantur. γράσσων, γράσσωνος. θράσων, θράσωνος. ἰάσων uero ἰάσωνος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

Aduertendum est nomina participialia, etsi sub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ ντ declinari:

ut

ut χαρναβὼν, χαρναβῶντος. οὐκαλέγων, οὐκαλέγοντος, Troiani nomen. Ιλιάδος γ. οὐκαλέγων τε, καὶ ἀνθήνωρ πεπνυμένω ἄμφω. κελάδων, κελάδωντος. ὑψίζων, ὑψίζοντος. φαέθων, φαέθοντος. Neque hoc ignorandum, quædam esse nomina, quę cum duabus regulis subiecta sint, secundum utranque declinantur: ut χάρων, quod quatenus participiale est ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ᾽ εὐφημισμὸν, χάροντος facit: quatenus uero desinit in ρων, χάρωνος. si & δράκων, quatenus habet femininum διὰ τοῦ αινα, per ντ uariatur: δράκων, δράκοντος: quatenus uero in κων, δράκωνος facit.

Desinentia in ων, si in penultima αι diphthongum habuerint, per ω, magnum inflectuntur, αἰγαίων, αἰγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος.

Composita in ων, simplicium seruant declinationem. φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος. ἀστυγείτων,, ἀστυγείτωνος. Seruant etiam & tonum. Excipiuntur dissyllaba, quæ cum sint ὀξύτονα in penultimam retrahunt accentum: ut χιτὼν, χαλκοχίτων, μονοχίτων: αἰὼν, μακραίων.

Desinentia in ων, circunflexa, διὰ τοῦ ντ κλίνονται, seruantq; ω, μέγα in obliquis. ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος, & ταῶν, ταῶνος, & τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, hoc est, ardeo, καὶ ἀττικῶς τυφὼς, τυφῶ. dicitur & τυφεὼν, τυφεῶνος: & τυφωεὺς, τυφωέως: et τυφάων, τυφάωνος. Inuenitur etiam apud poetas δημοφόων, & δημοκόων, quæ perfecta sunt eorũ quæ sunt δημοφῶν et δημοκῶν.

nam

nam ex ο, & ω μέγα fit crasis in ω, μέγα, & ex acuto & graui fit circunflexus accentus. Sic et ποσειδῶν, ab eo quod est ποσειδέων, siue ποσειδάων.

De uocatiuo horum nominum in ων desinentium.

Aduertendum est, desinentia in ων, oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuum: ut ὁ ἐλαιὼν, ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικὼν, ὦ ἑλικὼν. Similiter circunflexa, ut ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. Excipitur ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον, καὶ ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων, ποσειδάονος. Grauitona uero à genitiuo formant suum uocatiuum, abiecta finali syllaba: ut τρύφων, τρύφωνος, ὦ τρύφων, θέων, θέωνος, ὦ θέων. λέων, λέοντος, ὦ λέον. Sed aduertendum est, quædam composita polysyllaba in ον facere uocatiuum, accentu in antepenultimam retracto, ut ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. at Aeoles corripiunt ω, in uocatiuo casu omnium nominum in ων, desinentium: ut ἀηδὼν, ὦ ἀηδόν. χελιδὼν, ὦ χελιδόν.

Παραδείγματα.

Ο ἑλικὼν. τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών. Δυϊκὰ. τὼ ἑλικῶνε. τοῖν ἑλικώνοιν. ὦ ἑλικῶνε. Πληθυν. οἱ ἑλικῶνες. τῶν ἑλικώνων. τοῖς ἑλικῶσι. τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

Ο ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶ κατὰ ἀποκοπὴν, ὦ πόσειδον.

Ο πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων.

Ο ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, καὶ ἀπόλλω κατ' ἀποκοπὴν. ὦ ἄπολλον.

TERMINATA IN Ξ. Ψ. ET Ρ.

Nomina in ξ, καὶ ψ, desinentia, in obliquis uocalem seruant nominatiui: ut νάρθηξ, νάρθηκος, σκώληξ, σκώληκος. *Excipitur* ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *quod* η, *in* ε, *uertit: ut* κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ, μώλωπος. *Omne nomen in aliquam duplicium desinens, aut aspiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Desinentia in* ξ, *consonantes secundæ coniugationis grauitonorum seruant in obliquis, hoc est,* γ, κ, χ: *ut* ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος. *& datiuum pluralem in* ξ *mittunt. Desinentia uero in* ψ, *consonantes primæ coniugationis seruant, uidelicet* β, π, φ: *ut* ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. *& datiuum pluralem in* ψι, *mittunt, de quibus paulo post.*

Παραδείγματα.

Ο ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ. Δυϊκά. τὼ ἅρπαγε. τοῖν ἁρπάγοιν. ὦ ἅρπαγε. Πλη. οἱ ἅρπαγες. τῶν ἁρπάγων. τοῖς ἅρπαξι. τοὺς ἅρπαγας. ὦ ἅρπαγες.

Ο κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

Ο ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ, καὶ ὦ ἄνα. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα σεῖο κρῆτες ἐτεκτόναντο. *Quo in loco sciendum est, genitiuum huius nominis, hoc est,* ἄνακτος, ἐκ τοῦ ἄναχος *factum esse,* παρεμπτώσει τοῦ τ. *& quoniam tenuis tenuem, & crassa crassam præcedere debet,* χ, *in propriam tenuem,* κ *scilicet, mutatum est. Quidam tamen uolunt proprium genitiuum* ἄνακος *esse,*

esse, διὰ τοῦ κ, sed ut à nominatiuo proprij nominis, hoc est, ὁ ἄνακος, τοῦ ἀνάκου differat, interpositum est τ, & sic ἄνακτος factum est.

Ο ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

Ο τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

Ο κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κήρυξ.

Ο βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

TERMINATA IN ρ.

Ο μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκά. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πληθ. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

Ο σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

Ο δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα. ὦ δάερ.

Ο ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα, καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυϊκά. τὼ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν, καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. Πληθ. οἱ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἄνδρεσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας, καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες.

Ο πατήρ. τοῦ πατέρος, καὶ πατρὸς. τῷ πατέρι, καὶ πατρὶ. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη ὕπατε κρειόντων. &c.

Hic aduertendum est, ex nominibus in ηρ exeuntibus, quædam pati syncopá in omnibus obliquis, nisi quid prohibeat: sicut est ὁ ἀνὴρ, τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρὸς.

δρὸς. ἀνερὸς tamen esse debuerat, sed ν ante ρ neque in comprehensione, neque in distinctione locum habet: in comprehensione, quoniam immutabilis præcedere non potest aliam immutabilem in eadem syllaba comprehensam, nisi μν, ut μνᾶ, μνῆμα: in distinctione uero, quoniam ρ, non uult aliam habere consonátem iuxta se, præter alterum ρ, ut ἄῤῥωστος. ideo interpositum est δ, & ἀνδρὸς factum est. Cuius accusatiuus singularis est ἄνδρα παροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. licet ex communi regula accusatiuus singularis in eadem syllaba accentum habere debeat, in qua & genitiuus: sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis, quorum genitiuus dissyllabus in ος desinit. in ijs enim genitiuus acuitur, accusatiuus uero grauatur, ut βοὸς, βόα. διὸς, δία. sic ἀνδρὸς, ἄνδρα. tanquam dissyllabum, faciens genitiuum in ος. Patitur etiam syncopam ὁ πατὴρ in omnibus obliquis, nisi quid obstet, ut dictum est. nam non dicimus in accusatiuo τὸν πάτρα, ne coincidat cũ nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doricum est, pro ἡ πάτρη, cuius genitiuus est τῆς πάτρας. Demosthenes περὶ στεφάνου, οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δήρην ἔθεντο ὅπλα, hoc est, patriæ gratia. Etiam ex huiusmodi nominibus quattuor annotantur, hoc est, σωτὴρ, δαὴρ, ἀνὴρ, πατὴρ: quæ proprium faciunt uocatiuum in ερ, accentu etiam in penultimam retracto: quoniam desinentia in ρ, supra unam syllabam, si extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam: ut σῶτερ. δάερ, ἄνερ, πάτερ. Duo horum etiam datiuum pluralem

lem proprium faciunt, hoc est, ἀνὴρ, ἀνδράσι. *&* πατὴρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ πατρὶ, *datiuis singularibus,* τροπῇ τοῦ ι εἰς α, καὶ προσθέσει τῆς σι. *Inuenitur etiam* ἄνδρεσσι, *à nominatiuo plurali* ἄνδρες, *adiuncta* σι *syllaba.* Ὀδυσσείας λ. Δωτίνην τελέσω, πομπήν δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

Ὁ φθεὶρ. τοῦ φθειρὸς. τῷ φθειρὶ. τὸν φθεῖρα. ὦ φθεῖρ.

Ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. *Declinatur etiam,* ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. *&c.*
Ἰλιάδος α. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

Ὁ ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ.

Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Desinentia in ωρ, ὀξύτονα, *siue monosyllaba sint siue polysyllaba, & grauitona, etiam habentia* λ *ante* ω, *in obliquis seruant* ω, μέγα: *ut* φὼρ, φωρός. ἰχὼρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέλωρος. *Cætera uero mutant* ω, μέγα *in* ο, μικρὸν, *ut* ἕκτωρ, ἕκτορος. μέντωρ, μέντορος. *Poetæ tamen metri gratia & producta corripiunt, et correpta producunt.*

TERMINATA IN Ψ.

Desinentia in ψ, *aut* β, *habent in obliquis aut* π, *aut* φ, *ut supra dictum est: sed uniuersaliter per* π, *uariantur, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, ut* ὤψ, ὠπὸς. κύκλωψ, κύκλωπος. *Quattuor inueniuntur monosyllaba, quæ per* β, *inflectuntur:* φάψ, φαβὸς. φλὲψ, φλεβὸς. νίψ, νιβός. λίψ, λιβός. *& dissyllaba totidem,* ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χέρνιψ,

χέρνιβος.

χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. *Tria uero* διὰ τοῦ φ, κώνιψ, κώνιφος. σκύραψ, σκύραφος. κατῆλιψ, κατήλιφος. *At composita* ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ β, *inflectuntur*, παιδότριψ, παιδότριβος. οἰκότριψ, οἰκότριβος. *Aduertendum autem est, nomina in* οψ *super unam syllabam per* ο, μικρὸν *scribi:* αἴθιοψ, αἰθίοπος. μέροψ, μέροπος. οἴνοψ, οἴνοπος. *Annotantur* κύκλωψ, μώλωψ, σκόλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Παραδείγματα.

Ο ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκὰ. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πληθ. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

Ο κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Ο κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

De nominibus femininis.

Femininorum nominum octo sunt litteræ finales, α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ.

Desinentia in α, *&* *in* η, *feminina æquisyllabica, secundæ sunt declinationis simplicium. Quæ uero in* ω, *desinunt, quartæ sunt declinationis contractorum, & in* ους κατὰ κρᾶσιν *faciunt genitiuum, de quibus proprio loco dicetur. Nunc de alijs terminationibus, & primo de ijs, quæ in* ν *desinunt.*

In ν.

Feminina in αν, *aut in* εν, *non inueniuntur, sed in* ην, ιν, υν, *&* ων.

Desinentia in ην, *feminina, adiecta* ος, *syllaba faciunt genitiuum, seruantq.* η *in obliquis: ut* τροιζὴν,

τροιζῆνος. σειρὴν, σειρῆνος. *excipitur* φρὴς, φρενὸς. *eo quòd monoſyllabum eſt. Inuenitur autem &* γλὴν *indeclinabile,* ἀπὸ τοῦ γλήνη, ἀποβολῇ τοῦ η.

Η σειρὴν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρὴν. Δυϊκὰ. τὰ σειρῆνε. ταῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πληθ. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες.

Η φρὴν. τῆς φρενὸς. τῇ φρενὶ. τὴν φρένα. ὦ φρὴν.

Deſinentia in ιν, δικατάληκτα *ſimplicia, acuunt extremam, & adiectione* ος, *faciunt genitiuum, ſeruantq. ubique* ι, *productum, ſicut & maſculina: ut* σαλαμὶν, σαλαμῖνος. ἀκτὶν, ἀκτῖνος. *dicuntur autem* δικατάληκτα, *quòd nunc in* ν, *nunc in* σ *deſinunt, ut ſupra dictum eſt.*

Η σαλαμὶν. καὶ σαλαμὶς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμὶν, καὶ ὦ σαλαμίς. *& alia ſimiliter.*

Deſinentia in ω, *feminina pauca ſunt, & appoſita* ος. *faciunt genitiuum, ſeruantq. in obliquis* υ, *productum, quemadmodum & maſculina.*

Η γόρτυω. τῆς γόρτυωος. τῇ γόρτυωι. τὴν γόρτυωα. ὦ γόρτυω.

In ων *deſinentia feminina aut grauantur, ut* τρήρων, μήκων: *aut acuuntur, ut* τρυγὼν, ἀηδὼν: *nunquam autem circunflectuntur.*

Deſinentia in ων, *grauitona, appoſita* ος, *ſyllaba ac etiam* ω, *magno ſeruato, genitiuum faciunt, ut* μήκων, μήκωνος. *Similiter & urbium nomina, ſiue oxytona ſint, ſiue grauitona, ut* πυθὼν, πυθῶνος. σιδὼν, σιδῶνος.

δῶνος. καλυδὼν, καλυδῶνος. πλευρὼν, πλευρῶνος. κρότων, κρώτωνος. λακεδαίμων uero seruans simplicis declinationem, λακεδαίμονος facit. δαίμων enim δαίμονος.

Desinentia in ων, ὀξύτονα, & quæ non sint urbium nomina, uertunt in obliquis ω μέγα in ο μικρὸν, ut τρυγὼν, τρυγόνος. χελιδὼν, χελιδόνος. excipitur μελεδὼν, μελεδῶνος. & τυφεὼν, τυφεῶνος. & τυφεδὼν, τυφεδῶνος.

Etiam in δων, nomina urbium, & quæ habent η, in penultima uertunt ω μέγα in ο, μικρὸν: ἰσηδὼν, ἰσηδόνος. ἀπληδὼν, ἀπληδόνος. ἀνθηδὼν, ἀνθηδόνος. στερηδὼν, στερηδόνος. καρχηδὼν, καρχηδόνος. *His similia sunt &* ἑρμηὼν, ἑρμηόνος. βιὼν, βιόνος. ἠϊὼν, ἠϊόνος. ὀλοσσὼν, ὀλοσσόνος. *poetæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta producunt, ut metri necessitas exigit.*

Παραδείγματα.

Η χελιδὼν. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών. Δυϊκὰ. τὰ χελιδόνε. ταῖν χελιδόνοιν. ὦ χελιδόνε. Πληθ. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

Η μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων. &c.

DE NOMINIBVS FEM. IN ξ.

Desinentia in αξ, feminina simplicia, polysyllaba, per κ declinantur, ac extremam corripiunt, unde circunflectunt penultimam, quæcunque eam natura longam habent: ut αὖλαξ, αὔλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πῖδαξ, πίδακος. θρῖδαξ, θρίδακος.

Παραδείγμα.

Η κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκά. τὰ κλίμακε. ταῖν κλιμάκοιν. ὦ κλίμακε. Πληθ. αἱ κλίμακες. τῶν κλιμάκων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

Η γυναιξ ἄχρηστον, pro quo utimur ἡ γυνὴ ſecundæ declinationis. τῆς γυναικὸς, a nominatiuo γυναιξ. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῇ τοῦ ξ.

Η αἴξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί, τὴν αἶγα. ὦ αἴξ.

Η πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴν πήληκα. ὦ πήληξ.

Η ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴν ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

Η ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Η νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴν νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχὸς, νυχί. πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, ſicut ἄναξ, ἄνακτος.

De terminatis in ρ.

Η δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

Η χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα, ὦ χείρ. Δυϊκά. τὼ χεῖρε maſculino genere, non autem τὰ χεῖρε. (ſimiliter & τὼ γυναῖκε, & τὼ πόλιε, & alia multa priſcorum more) ταῖν χεροῖν, ut plurimum, abiecto ι τῆς ει διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πληθ. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσὶ, καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poetas ἡ χέρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα. ἄνευ τοῦ ι.

Η μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρὸς. τῇ μητέρι καὶ μητρί. τὴν μητέρα *solum: (quoniam si* μῆτρα *diceretur, coincideret cum hoc nomine* ἡ μῆτρα, τῆς μήτρας, *quod matricem significat)* ὦ μῆτερ. *Datiuus pluralis* ταῖς μητράσι, *sicut* πατράσι.

Η θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. *Datiuus pluralis* ταῖς θυγατράσι. *sicut* μητράσι.

Η δημήτηρ τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι. καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.

Η γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρὶ. τὴν γαστέρα *solum*. ὦ γαστήρ.

In ωρ, *non inueniuntur quæ sint feminini generis solum, sed communis: ut* ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ παντοκράτωρ, τοῦ καὶ τῆς παντοκράτορος.

DE TERMINATIS IN Σ.

Η τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς.

Η δαΐς. τῆς δαϊτός. τῇ δαϊτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαΐς.

Η κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης.

Η θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιτος δωρικῶς, καὶ θέμισος πλεονασμῷ τοῦ σ. τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμισι: *& in alijs casibus similiter*.

Η μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.

Η θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ δ, καὶ κράσει τῶν

θύοιι, εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν. ὦ θέτι, καὶ ὦ θέτις.

Η μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι, καὶ μήτιϊ, καὶ μήτι.

Οδυσσείας γ̄. ἐγὼ δὲ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Η ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν.

Η ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννὺν κοινῶς, καὶ ἐριννύδα ποιητικῶς. ὦ ἐριννύς.

Η ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς.

Desinentia in ως, feminina & communia, siue βαρύτονα *sint, siue* περισπόμενα, *siue* προπαροξύτονα *Attica, in ω faciunt genitiuum,* ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως, τῆς ἕω. ἡ ἥως, τῆς ἥω. ὁ καὶ ἡ δύσκερως, τοῦ καὶ τῆς δύσκερω. *Sed de his in quarta contractorum declinatione latius dicetur.*

Duo inueniuntur feminina in ως, oxytona, quæ in ους faciunt genitiuum per synæresim. ἡ αἰδώς, τῆς αἰδόος, καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠώς, τῆς ἠόος, καὶ ἠοῦς. *Horum tres accusatiui adnotantur absque ν,* τὴν ἕω, κέω, κῶ.

Η λαίλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαίλαψ.

Η ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ. ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

N*Eutrorum nominũ sex sunt litteræ finales,* α, ι, υ, ν, ρ, σ. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. η, *uero &* ο, μικρὸν, & ω, μέγα *etsi in eas aliqua neutra desinant, non ob hoc tamen finales litteræ appellandæ sunt, cũ huiusmodi*

nomina

nomina apocopen patiantur.

In η, *ut* τὸ κάρη, ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ιλιάδος χ̄.

Κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χάριεν.

uel, ut quibuſdam placet, ἀπὸ τοῦ κάρα, τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἰωνικῶς. Κάρα *uero quidam uolunt* ἀπὸ τοῦ κάρανον: *quod Doricum eſt.* Θεόκριτος ἐν δραπέτῃ. δ' πλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον. *Quidam uero* τὸ κάρα, τοῦ κάρατος, τῷ κάρατι *declinant. Inuenitur etiam* τὸ κάρηαρ, τοῦ καρήατος. *Apollonius Argon.* 4. εἷλον δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον. τῷ καρήατι. Καλλίμαχος. Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. Καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι. Ὀδυσσείας ο̄.

Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ὑπένευσα κάρητι.

Etiam ἡ καρὴ, τῆς καρῆς, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος.

Ἄρτεμι, σήντε καρὴν ὤμοσα, σόνδε βιόν.

Etiam ἡ κρὰς, τῆς κρατός. Ὀδυσσείας ι̅.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.

τῇ κρατί. Ὀδυσσείας χ̄.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.

Super hoc tamen dubitat Euſtathius ἐν τῷ μ τῆς Ὀδυσσείας, *an ſit maſculini generis, an feminini, ubi dicit:* φέρει δὲ κρατὶ ἑκάστῳ φῶς ἐξαρπάσα νεὼς κυανοπρώροιο. *ſic enim legit ipſe.* Κόϊντος *autem in undecimo, feminino genere indubitanter uſus eſt.* δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ νεῦρα βόεια. *Inuenitur etiam* κράατι. Ὀδυσσείας χ̄.

Σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.

& κράατα *in plurali.* Ιλιάδος τ̄.

Ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.

ὅ ἐστι κατὰ κεφαλάς.

& κρᾶτα Apollonius Argonauticῶn quarto:

Κρᾶτα δ' εὐφύλλοις, ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσι.

Sed de hoc satis.

In ο, quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto ν, ἔθει ἀττικῷ: ut τοιοῦτο, τηλικοῦτο, ἄλλο, τοῦτο, ἐκεῖνο. quæ cum in ν, etiam desinere inueniantur, ut τοιοῦτον, τοσοῦτον: non erit ο, propria eorum terminatio.

In ω, μέγα etiam κατὰ ἀποκοπὴν, ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

De neutris in α.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τὸ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον est, sicut & masculinum eius, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.

Nomina litterarum indeclinabilia sunt, τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c.

Ἄλιφα uero, & λίπα, & ὕφα, & σκέπα, & γάλα, & κάρα, etsi in α desinant, non tamen est propria eorum terminatio, quoniam ἀποκοπὴν patiuntur: eorum uero perfecta sunt, ἄλιφαρ, λιπαρὸν, ὕφασμα, σκέπασμα, γάλαξ, κάρανον, ut dictum est. Γάλαξ tamen non dicimus, cum nullum neutrū in ξ, desinat, quanquam eius obliqui in usu habeantur: τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ τ, sicut ἄναξ, ἄνακτος. sic et νίφα, ἀπὸ τοῦ νιφὰς νιφάδος.

De neutris in ι.

In ι, desinens unum solum inuenitur, quod græcum sit, τὸ μέλι: et uariatur per τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλι-

τος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter & ab eo composita τὸ οἰνομέλι. τοῦ οἰνομέλιτος.

Neutra uero communium nominum in ις, desinentium, seruant declinationem: τίς, τινός: τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος: τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος: τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. & alia similia.

Σίνηπι uero, & πέπερι, & κόμι, & κιννάβαρι, & alia huiusmodi barbara sunt, uariãtur tamen διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. Quæ cum synæresim patiantur, ad secundam contractorum declinationem referuntur. κρὶ uero, & ἄλφι, & ἔρι, & τρόφι, apocopen patiuntur: quorum perfecta sunt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ τρόφιμον. quare ι, non est propria eorum terminatio, et sic indeclinabilia sunt.

De neutris in υ.

Desinentia in υ, per ος, purũ declinantur: τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος. Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum existunt, mutato υ, in ε, declinantur: τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος, cuius masculinum est ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. femininum ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ.

Hæc duo nomina etsi per εος, inflectuntur, non tamen synæresim patiuntur, sicut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ

Τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, *sicut* τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ υ, τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. Πληθ. τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γούνων. καὶ ἄλλως.

Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γούνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γούνας. ὦ γούνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσει τοῦ υ, τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. *sicut* τὸ γοῦνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, καὶ δόρει. Ἀριστοφάνης, Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in υ, *desinentia adiectiuorum trium generum, declinationem masculinorum sequuntur, ut* ὁ δρὺς, τοῦ δρέος: τὸ δρὺ, τοῦ δρέος. ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέος: τὸ ὠκὺ, τοῦ ὠκέος. *Illud uero Hesiodi* ἐν ἔργοις, Γλάφυ πετρῆεν, ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν *fit per apocopen.*

Neutra in αν, εν, ουν, ην, &c.

Neutra in αν *desinentia, adiectiua trium generum, declinationem masculinorum sequútur:* ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς: τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος, τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. *Eodé modo & participia in* αν *desinentia,* ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

In εν *quoque desinentia, siue trium generum sint, siue duum:* ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος: τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος: τὸ τέρεν, τοῦ

τέρενος. Sic & participia ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Etiam in ουν, desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue participia: ὁ δίπους, τοῦ δίποδος: τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος: τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Participia quoque in υν, hoc idem faciunt: ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

Neutra in ον, partim sunt tertiæ declinationis simpliciũ, partim quintæ, de quibus satis dictũ est lib. 3.

Neutra in ων, quæ productionem putiũtur, a neutris communibus in ον desinentibus, Atticorum more in ω mittunt genitiuum, & paribus syllabis uariantur, τὸ ἀνώγεων, τοῦ ἀνώγεω. τὸ ἀξιόχρεων, τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero contracta imparibus syllabis declinantur, τὸ βοῶν, τοῦ βοῶντος.

Neutra in αρ.

Neutra in αρ, semper grauitona sunt: quæ si sint dissyllaba, et penultimã habeant natura longam, per τ uariantur: ut τὸ εἶδαρ, τοῦ εἴδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμαρ, ἤματος. si breuẽ, διὰ τοῦ ρ, ut ἔαρ, ἔαρος. κέαρ, κέαρος. ἄκαρ, ἄκαρος. ὄναρ uero ἄκλιτον. Annotantur στέαρ, quod στέατος facit, et φρέαρ, φρέατος. quorum etsi penultima breuis est, non tamẽ uariãtur διὰ τοῦ ρ. sed sciendum est, prius fuisse στεῖαρ φρεῖαρ, penultima natura lõga, unde στείατος & φρείατος. in quibus licet sit abiectũ ι ex diphthongo, non ob hoc antiqua inflexio uariata est: uel quia uere heretoclita sunt.

Polysyllaba quoque διὰ τοῦ τ uariantur: ut ὀνείαρ, ὀνείατος. δέλεαρ, δελέατος. κάρηαρ, καρήατος.

Dubitari posset hoc in loco, cur ρ, cum immutabile sit, tam in obliquis nominum, quàm in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum non sit seruatum: si uero heteroclita, cur regulis arctata sunt? Respondetur, huiusmodi nomina indubitato esse heteroclita, cum proprij eorum recti in ας, desinant, ut τὸ δέλεας, τὸ ἧπας, τὸ φρέας, & alia. sed quoniam hæc multa sunt, opus fuit ea regulis subijcere, quanquam in heteroclitis hoc inusitatum sit.

Desinentia in αρ, si habeant ω, in penultima, indeclinabilia sunt: ut μῶμαρ, ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρῶς. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ, ἡ στέρησις τῆς ψυχῆς, ἢ ὁ δυσκίνητος.

Desinentia in ηρ, pauca sunt, & per crasim fiunt a nominibus in αρ, desinentibus, ob quam rem circunflexum habent accentum: ut τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος.

In υρ, unum tantum, ideoq. μονῦρους ab Herodiano nuncupatur, & appositione ος, facit genitiuum: ut τὸ πῦρ. τοῦ πυρός. τῷ πυρί. τὸ πῦρ. Producit enim υ, in nominatiuo, sed in obliquis illud corripit.

Desinentia in ορ, pauca sunt: ut ἦτορ, ἄορ, ἄνορ, κάλορ: quæ per ο, μικρὸν declinantur: ἤτορος, ἄορος, ἄνορος, κάλορος.

In ωρ, neutra, apposita ος, syllaba faciunt genitiuum, & in obliquis seruant ω, μέγα. τὸ ἕλωρ, τοῦ ἕλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκῶρ, τοῦ σκάτος, τῷ σκάτι, heteroclitum est. σκὰς enim σκατὸς facit, & σκὼρ, σκωρός. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. non ὕδωρος facit. & ὕδας, ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος. τοῦ

ὕδεος

ὕδεος. τοῦ ὕδεϊ, ὕδει ποιητικῶς. *Hesiodus*, γαῖαν ὕδει φύρειν.

Neutra in ας purum, & in ρας.

Neutra in ας *purum & correptum, & in* ρας, *in* τος *mittunt genitiuum* κοινῶς, *& in* αος, ἰωνικῶς, *& in* ειν, ἀττικῶς: *ut* κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. *de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur.*

In λας, *uero desinentia, in* ατος *faciunt genitiuũ.* τὸ ἄλας, τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσιπέλας. τοῦ ἐρυσιπέλατος, τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. *Quæ uero aliam habent consonantem ante* ας, *indeclinabilia sunt:* τὸ δέμας, τὸ λέπας, τὸ βρέτας. δέπας *uero* ἔθει ἰωνικῷ *declinatur,* τοῦ δέπαος, τῷ δέπαϊ. *Apollonius Argonauticῶn tertio:*

Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus Οδυσ. γ. Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.

Et in plurali, Χρυσέοις δεπάεσσι.

In αις, *neutrum unũ inuenitur,* τὸ σταὶς, τοῦ σταιτός.

Desinentia in ες, *adiectiua declinationem masculinorum sequitur: ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς. μονογενὲς *uero, id est, unius generis, unum tantum,* τὸ κωωσακὲς, ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

Neutra in ος, *unius tantum sunt generis, & grauitona, patiunturq́. synæresim: ut* τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. *Sed de his in prima declinatione cõtractorũ dicetur.* ὄφελος *uero, et* οὖδος *indeclinabilia sunt.*

Neu-

Neutra in ως, duo inueniũtur circunflexa: τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὦς, τοῦ ὠτὸς, a quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου. Sciendum est autem, non fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. naam quæ patiuntur, perfectorum seruant declinationẽ: illorum autẽ genitiui κατὰ συναίρεσιν sunt φάους ἀπὸ τοῦ φάεος, & ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ' ὑπέρθεσιν fit φόας, ὄας, quorum genitiui sunt φόατος, & ὄατος, καὶ κράσει φῶς, φωτὸς, & ὦς, ὠτὸς fit. Sunt qui dicunt huiusmodi genitiuos, hoc est φωτὸς, & ὠτὸς, non a perfectis genitiuis φόατος, & ὄατος per crasim fieri: quoniam eorum penultima circunflectenda esset, quandoquidem acutus & grauis concurrentes, accentum faciunt circunflexũ: ut κέαρος, κῆρος. & ἔαρος, ἦρος: sed potius a nominatiuis monosyllabis, φῶς scilicet & ὦς, deduci. iccirco huiusmodi obliqui extremam acuunt, tanquam dissyllabi perfecti, non autem contracti secundum regulæ præceptionem, quæ est: πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος λήγουσα, μὴ συναληλιμμένη ὀξύνεται, χηνὸς, ζηνὸς, φωτός. φῶς uero, quod uirum significat, masculini generis est, & acutum habet accentum: quoniam non per synæresim fit, sed a uerbo φῶ, τὸ λέγω, deriuatur. utrunque tamen per τ, declinatur, seruatq́. ω, μέγα in obliquis: ut ὁ φῶς τοῦ φωτὸς, καὶ τὸ φῶς τοῦ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc est, τοῖν φώτοιν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φωτοῖν ἐπὶ πυρσῶν, id est, cum lumen significat.

τὸ χρέως, τοῦ χρέω Atticum est.

In ους, unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile,

nabile,

nabile, hoc est, οὖς. Theodorus tamen οὖς, ὠτὸς dicit. est etiam οὖας, οὔατος.

F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVINTVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΙΡΗΜΕΝΩΝ.

NOMINVM *aliqua sunt ἀπαθῆ, hoc est, perfecta & simplicia, cum neque synæresim patiantur, neque crasim: quorum, (ut dictum est) quinque sunt declinationes, & ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uero ἐμπαθῆ, hoc est, affecta, & ea sunt quæ synæresim patiuntur, siue crasim. Differt autem synæresis a crasi, quoniam synæresis est contractio duarum uocalium: quæ ambæ in ipsa coniunctione seruantur: ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει: ex ε enim & ι fit ει diphthongus. Crasis uero est contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ, ut δημοσθένεα, δημοσθένη: aut altera illarum, ut δημοσθένεος, δημοσθένους. Vbi sciendum est, pręcedente uocali longa, quantacunque sit sequens, nunquam ex eis fieri synæresim, ut Emanuel Chrysolora manifeste asserit: fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui et longa, et semper in longam. Sed sciendum, Emanuelem synæresim pro crasi accepisse: quandoquidem sæpius altera pro altera ponitur, hoc est syn-*

ſynæreſis pro craſi. nam ſynæreſis, quatenus a craſi differt, ut ſupra declaratum eſt, præcedente breui raro fit, & in datiuis ſingularibus primæ, & quartæ, & quintæ inflexionis duntaxat, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. *longa uero, & maxime* κατὰ κρᾶσιν *frequenter, atque in diphthongum ſemper impropriam: ut* νηρηΐδες, νηρῇδες. κρεάοιν, κρεῷν. βοάεις, βοᾷς. *& alia infinita. At ceteræ contractiones, quæ in ijs declinationibus ſynæreſiatis reperiuntur, per craſim fiunt omnes, & ex præcedente uocali breui ſemper, quæ eſt aut* α, *aut* ε, *aut* ι, *aut* ο, *ut in ipſis declinationibus liquido apparebit. Si autem poſt ipſam uocalem breuem ſequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, ſoluta prius diphthongo: aut altera uocalis ipſius diphthongi, hoc eſt, ſubiunctiua,* κατὰ ἔκθλιψιν *omnino abijcitur, ut* δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν: πλακόεις, πλακοῦς: *aut facta craſi ex duabus in unam, tertia aſſumitur in diphthongum impropriam* κατὰ συναίρεσιν, *ut* κρεάοιν, κρεῷν: *quoniam in eadẽ ſyllaba non poſſunt tres uocales actu ſimul eſſe. nam ſynæreſim & craſim ex duabus tantum uocalibus fieri conſtat, ut ex earum finitione liquido apparet: non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra ſequente, ut uulgo creditur: etiam ſi forte euenerit, ut ex aliqua diphthongo præcedente fiat ſynæreſis, ſiue craſis, & ex quauis uocali ſequẽte. Prius enim ſubiunctiua uocalis diphthongi* κατὰ ἔκθλιψιν *prorſus eliditur. nam ſi altera cuiuſuis ſolutæ diphthougi uocalis eſt atterẽda, certe*

ſubiunctiua

ſubiunctiua communiter expungenda eſt, ut appendix, et omnibus præpoſitiuis uocalibus communis, ac ſubiecta: dein ex uocali relicta, & ea quæ ſequitur, etiam ſi initium alterius exiſtat dictionis, fit ſynæreſis ſiue craſis, ut ἐμοὶ ὑποδυώει, ἐμȣποδυώει: καὶ ἐγὼ, κἀγὼ. *nec amplius reſumitur* ι, *in diphthongum, cũ id ſemel ex præcedente diphthongo eliſa ſit. Sed de ijs habebis in tractatu* περὶ παθῶν *Tryphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione* δημοθενέοιν, *primum abijcitur* ι, κατὰ ἔκθλιψιν, *quæ quidem eſt ſubiunctiua uocalis diphthongi, deinde uero ex* ε & ο *fit craſis iterum in* οι, *ut* δημοθενοῖν. *quoniã omnem datiuum dualem in diphthongum* διὰ τȣ̃ ι, *ſiue propriam ſiue impropriam deſinere neceſſe eſt: cũ alias* ε, & ο, *in* ȣ, *diphthongum per communem regulam contrahantur, ut* ποιέομαι, ποιȣ̃μαι. *Quare fatendum eſt, regulas generales pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere.* δημοθένεας *enim in* ει, *diphthongum, contractum facit,* δημοθένεις: *quamuis* ε, & α, *per communem regulam, nunc in* α, *nunc in* η, *contrahantur. Sed* βόας, βȣ̃ς, ο *ſcilicet & α in* ȣ, *diphthongum contractis, non autem* βῶς, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα *ſecundum communem regulam: quandoquidem huiuſmodi accuſatiui peculiarem ſibi uendicant regulam, quæ eſt:* πᾶσα δ' εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγȣσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: *hoc eſt, omnis nominatiuus pluralis in* σ *deſinens, & ſynæreſim patiens circa fi-*

 nem,

nem, accusatiuum habet sibi consonum & contemporalem, & uocatiuum: ut δημοσθένεες, νεις: & δημοσθένεας, δημοσθένης. βόες, βοῦς: & βόας, βοῦς. & sic de alijs, ut Herodiano placet, audacter ab Apollonio patre dissentienti, Apollonius enim synæreseos esse speciem uel apparentiam, non autem re synæresim putat. quod ut etiam concedamus, aliunde tamē eam formari necesse est. In alia uero dictione, hoc est, κρεάοιν, soluta prius οι, diphthongo, α, & ο, in ω monophthongum κατὰ κρᾶσιν, contrahuntur. Dein ex ω magno & ι, κατὰ συναίρεσιν fit ῳ, diphthongus impropria: ut κρεῷν. quod & ipse Emanuel affirmat, dicens: τὸ α, καὶ ο, μικρὸν ἐν τῇ οι, διφθόγγῳ εἰς ω, μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι, προσγράφεται.

Contractorum diuisio.

Contractorum nomina aliqua sunt, quæ per omnes casus synæreses suscipiunt: unde ὁλοπαθῆ appellantur: et parisyllaba sunt, ut νόος, νοῦς: νόου, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς: ῥόου, ῥοῦ. Aliqua uero in pluralibus casibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & imparisyllaba sunt, qualia sunt δημοσθένης, ὄφις, κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur, & hæc quoque imparisyllaba sunt, ut βασιλεὺς, αἰδὼς, βοῦς, βότρυς, ἡδύς. Sed quoniam huiusmodi nomina uarias patiuntur synæreses, uarias quoque declinationes habere necesse est. Horum igitur aliæ quinque fiunt declinationes, a quinta scilicet simplicium declinatione, partim ex his quæ πολυπαθῆ appellantur, partim ex quibusdam quæ sunt ὀλιγοπαθῆ: quæ cum sint imparisyllaba, & lin-

linguarum proprietatem suscipiant, συνηρημένα, hoc est, contracta proprie appellantur. Ne quis miretur, si etiam in his declinationibus plura ponentur, quàm ab alijs iunioribus tradita sunt: quoniam non ea solum, quæ frequenti habentur in usu, sed etiam quæ apud poetas passim reperiuntur, edocere decreuimus.

Prima declinatio nominum contractorum.

PRIMA *igitur declinatio contractorum, est nominum masculinorum, femininorum, & communiũ in ης, neutrorum uero in ες desinentium adiectiuorũ, & in ος substantiuorum. quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus, διὰ τοῦ εος, existens, in ους facit contractũ κατὰ κρᾶσιν: & datiuus in ει, diphthongum κατὰ συναίρεσιν κοινῶς. de quibus primo libro secundum communem linguam satis dictum est. Nunc autem quia diuersæ ab illis, secundum linguarum uarietatem apud poetas, inueniuntur synæreses, ab re non erit de his etiam aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur est, ε, ψιλὸν, & ο, μικρὸν, in genitiuo singulari contrahi in ου, κοινῶς, δωρικῶς uero in ευ, ut inquit Eustathius ἐν τῷ ω̄. τῆς Οδυσσείας: ut ἐρέβεος, ἐρέβευς. Ιλιάδος θ̄. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα συγεροῦ ἀΐδαο. Trifariam enim ε, & ο, contrahuntur, hoc est, in ου, κοινῶς, ποιέομεν, ποιοῦμεν: in ει, ἀττικῶς, δέον, δεῖν: & in ευ, δωρικῶς, ἐμέο, ἐμεῦ. Præterea in accusatiuo, non solum in η, sed etiam in α, synæresim fieri. nam quandocunque ante ε, & α, aliqua inuenitur consonans, tunc solum in*

 η, fit

η, fit ſynæreſis: ut τὸν δυσσεβέα, δυσσεβῆ. τὸν δυσγενέα, δυσγενῆ. *Cum uero uocalis aliqua præceſſerit, non ſolum in* η, *ſed in* α *quoque fit ſynæreſis: ut* τὸν δυσφυέα, δυσφυῆ, καὶ δυσφυᾶ. *nam quod inuenitur apud Homerum* δυσκλέα, *cuius extrema uocalis breuis eſt, ſciendū hoc per ſyncopam metri gratia factum eſſe.* Ἰλιάδ. β. Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. *Attici uero in nominibus proprijs in* ης, *habentibus genitiuum in* ους, κατὰ κρᾶσιν, *a nominatiuo ſingulari faciunt accuſatiuum in* ην, τροπῇ τοῦ σ, εἰς ν: ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνους, τὸν ἀριστοφάνην. *Fit etiam ſynæreſis in duali numero, non ſolum in* η, *ſed in* ει, *in neutris nominibus, rariſſime tament: ut* τὼ σκέλεε, σκέλει: τὼ ταράχεε, ταράχει. *Hoc etiam annotandum eſt: accuſatiuum pluralem maſculini generis & feminini a nominatiuo eiuſdem numeri fieri, extremo* ε *in* α *conuerſo: ut* οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. *iccirco & eandem ſuſcipit ſynæreſim: quanquam* ε, *&* α, *in* η, *communiter contrahuntur, & in* α *productum.*

Eſt enim regula, quam ſupra etiam poſuimus, quòd omnis nominatiuus pluralis in σ *deſinens, et circa finem ſynæreſim patiens, accuſatiuum habet ſibi conſonum ac contemporalem, & uocatiuum: & ſic tres caſus plurales, maſculini generis et feminini eandem ſortiuntur ſynæreſim: ut* οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις. *In neutris quoque tres caſus pluralis numeri in* η, *faciunt contractum: ut* τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέλη. *apud poetas tamen inuenitur* τὰ κλέα,

ἀπὸ τοῦ κλέεα, κατὰ συγκοπὴν, & similia quæ in α correptum desinunt. Ιλιάδος ι.
Τῇ ὅ γε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Et Apollonius in Argonauticis.
Αρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

Ο δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημοσθένες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. Πληθ. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. De nominibus in ης desinentibus, quæ a κλέος componuntur.

Nomina in ης desinentia, a κλέος composita, si sint adiectiua, eadem habent declinationem, quam & δημοσθένης: ut ὁ εὐκλεὴς, τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. si uero sint propria, easdem patiuntur synæreses. sed perfectorum uaria est declinatio, uidelicet.

Ο ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος, καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ συγκοπῇ ἡρακλέϊ,

κλεῒ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἧρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκὰ τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ὁ ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς τῷ ἡρακλεῒ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς Δυϊκά. τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

De secunda declinatione contractorum in ις, & ι.

SECVNDA *declinatio contractorum nominum, duas habet terminationes, in* ις, *masculinorum & femininorum, & in* ι, *neutrorum. quorum genitiuus* διὰ τοῦ ιος, κοινῶς, καὶ εος, ἰωνικῶς, καὶ εως, ἀττικῶς. *Huius autem declinationis, quæ etiam est* τῶν πολυπαθῶν, *una tantum synæresis est propria, hoc est,* ι, *productum: quoniam præcedente* ι, *sequente uero quauis uocali, semper in* ι *fit synæresis. Eodem au-*

tem

tem ι, conuerſo in ε, ἔθει ἰωνικῷ, eædem fiunt ſynæreſes quæ ſunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuum dualis numeri huius declinationis non pati ſynæreſim κοινῶς. nam præcedente ι, & ſequente quauis uocali, fit ſynæreſis in ι, ut dictum eſt: & ſic dicendum eſſet ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πόλι. σινήπιε, σινήπι. Sed his aduerſatur regula quædã dualis numeri propria, quòd nominatiuus dualis nihil habet finale, niſi α, ε, η, & ω. propterea non habet ι, ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non prolatum. Multo igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc eſt, prolatum. ὄφεε uero ἰωνικῶς Moſcopulus omnino negat ſynæreſim pati, & hanc adducit regulam: ὧν τινων ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται, hoc eſt, quorumcunque genitiuus ſingularium non contrahitur, horum neque nominatiuus & accuſatiuus dualium ſynæreſim ſuſcipiunt. Apud Theodoſium tamen, & alios ueteres grammaticos ſic inuenimus, ὄφεε, ὄφη, ὡς δημοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε, ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η, κιρνᾶται: ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει, δίφθογγον. Hoc quoque annotandum, genitiuum ſingularem etiam in ηος deſinere, διὰ τοῦ η, ποιητικῶς: πόληος. Oδυσ. α. Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. quod & in alijs caſibus & numeris ſeruatũ eſt. In datiuo, Ιλιάδος γ. Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. In accuſatiuo Κοΐντος, ὥς οἵ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεῦγον. Et Heſiodus ἐν ἀσπίδι. Ος θήβης κρήδεμνον ἔχει

ῥύεται τε πόληα. *In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis*, Σχεδόθεν οἱ εἰσὶ πόληες. *In accusatiuo plurali idem Orpheus*: Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας Ἄπιδος. *Et Homerus* Ὀδυσ. θ. Καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς.

Παραδείγματα.

Ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθ. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὄφεων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφέεσι. τοὺς ὄφιας, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλεε ἰωνικῶς, πόλη ἀττικῶς, πόληε ποιητικῶς. ταῖν πολίοιν κοινῶς, πολέοιν ἰωνικῶς, πόλεων ἀττικῶς. ὦ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλεε ἰωνικῶς, καὶ πόλη ἀττικῶς, καὶ πόληε ποιητικῶς. Πληθ. αἱ πόλιες πόλις κοινῶς, καὶ πόλεες ἰωνικῶς, καὶ πόλεις ἀττικῶς, καὶ πόληες ποιητικῶς. τῶν πολίων κοινῶς, καὶ πολέων ἰωνικῶς, καὶ πόλεων ἀττικῶς.

κῶς, καὶ πολήων ποιητικῶς. ταῖς πόλισι κοινῶς, καὶ πόλεσι ἰωνικῶς, καὶ πόλησι, καὶ πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις κοινῶς, καὶ πόλεας πόλεις ἰωνικῶς καὶ πόληας ποιητικῶς. ὦ πόλιες πόλις κοινῶς, καὶ πόλεες πόλεις ἰωνικῶς, καὶ πόλνες.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει, καὶ τὰ λοιπά.

De tertia declinatione contractorum in ὧς.

TERTIA *declinatio contractorum* τῶν ὀλιγοπαθῶν, *unam tantum habet terminationem in* ὧς, *masculinorum nominum: quorum genitiuus* διὰ τοῦ εος, *fit* κοινῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. *Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes, quoniam ex* ε *præcedente semper fiunt, & uocali sequente.*

Sed sciendum est, nomina in ὧς *desinentia masculini generis, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba,* ὀξύνεσθαι κοινῶς: *ut* ὀδυσσεὺς, ἀχιλλεὺς, ζεὺς, φεὺς ὁ διόνυσος, δυεὺς *nomen urbis.* αἰολικῶς *uero* βαρύνεσθαι, βασίλευς, ἀχίλλευς. *Etiam aduertendum est, huiusmodi nomina in* ὧς, *diuersos habere genitiuos: ut* ὀδυσσέος κοινῶς, ὀδυσσέως ἀττικῶς, καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς ει διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσῖος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Ὀδυσσείας ὦ. ὀδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ ἐπὶ καρπῷ. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέος.

Nec

Nec patitur synæresim, nisi ε purum ante ως, forte inueniatur, ἔθει ἀττικῷ : *ut* ἐρετριεῦς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεὺς, πειραιέως, πειραιῶς.

Accusatiuus quoque horum uarius est, ut τὸν βασιλέα κοινῶς, *ultima correpta : quoniam genitiuus in* ος *desinens, accusatiuum singularem in* α *habere debet* ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον, *hoc est, eiusdem temporis, & toni, ut* αἴαντος, αἴαντα. *Attica uero, quoniam in genitiuo singulari mutant* ο, μικρὸν *in* ω, μέγα, *ut* βασιλέως, πηλέως *accusatiuum quoque in* α, *productum faciunt, ut* ὁμόχρονος *sit proprio genitiuo,* βασιλέα, πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καίμην δέδορκα τόν τε πηλέα πέλας. *In quibus uero faciunt genitiuum in* ως *contractum, in* α *solum faciunt* κατὰ κρᾶσιν *eorum accusatiuum : ut* ἐρετριῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. *At* ἴωνες *dicunt* βασιλῆα, δῶρες *uero* βασιλῆ, πηλῆ, τυδῆ, μηκιστῆ. *Sic enim in antiquis & castitatis codicibus inueni* Ιλιάδος δ. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν, οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. *Et* Ιλιάδος ο.

μηκιστῆ δ' ἕλε πουλυδαμὰς, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. *non autem* τυδεῖ, *ut quidam legunt, neque* μηκιστῆν *pro* μηκιστέα. *Vel ut Eustathio placet,* κατ' ἀποκοπὴν: *hæc enim sunt eius uerba :* τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τῆ τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

In nominatiuo duali duo εε *in* η *contrahuntur, ut*

Theodosio

Theodosio placet, τὼ βασιλέε, βασιλῆ, *sicut* δημοσθένεε, δημοσθένη, *&* ὄφεε, ὄφη. *Etiam annotandum, duo* εε, *in nominatiuo plurali in* ει *diphthongum semper contrahi in nominibus proprijs: in appellatiuis uero in* ει *diphthongum* κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς, *&* *in* η, ἀττικῶς, βασιλῆς.

Παράδειγμα.

Ὁ βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασιλεῦς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖος, καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλειος, καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεῦς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς Πληθ. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς,, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς. καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

De quarta declinatione contractorum in ω, & ως.

QVARTA *declinatio contractorum nominum* τῶν ὀλιγοπαθῶν, *duas habet terminationes in* ω, *&* *in* ως, *femininorum tantum, quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus in* οος, *existens,*

exiſtens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreſes autem huius declinationis, quæ ex ο, & ſequente uocali fiunt, ſic ordinantur, οο, ου, οϊ, οι, οα, ω. Aduertendum eſt hoc in loco, nomina huius declinationis in ω deſinentia, omnia acui in extrema: ut κλωθὼ, ἐρατὼ, κλειώ. Similiter & quæ in ως deſinunt, ut ἠὼς, αἰδώς. Patiuntur autē ſynæreſim in tribus caſibus ſingularis numeri tantum, hoc eſt, in genitiuo, datiuo, & accuſatiuo: cetera uero omnia tertiam ſequuntur declinationem ſimplicium. Etiam genitiuus nominum in ω deſinentium uario modo inuenitur, ſecundum uarios idiomatum uſus. nam Iones, & quidam Dores perfecto utuntur genitiuo, λητόος, σαπφόος. Attici uero & communis lingua, λητοῦς dicunt, & σαπφοῦς. at Aeoles & Lacones, qui & Dores, addentes σ nominatiuo caſui, propriū faciunt genitiuum: ἡ λητὼ, τῆς λητῶς. ἡ σαπφὼ, τῆς σαπφῶς. Datiuus uero in οι omnibus idiomatis eſt communis. Sed accuſatiui uarius eſt uſus. ſoli enim Aeoles addentes ν nominatiuo caſui, proprium faciunt accuſatiuum, ἡ λητὼ, τὴν λητών. ἡ σαπφὼ, τὴν σαπφὼν: Iones uero in ουν, τὴν λητοῦν, τὴν σαπφοῦν: at communis lingua & Attici τὴν λητὼ dicunt, καὶ τήν σαπφὼ, accētu acuto ſuper extremam, licet ex craſi ſit longa, & accentum ſuſcipiat. Eſt enim regula, quod omnis caſus eundem ſonum habens, ſiue litteraturam cum alio caſu eiuſdem numeri & idiomatis, eundem accentum habere debet: ut ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα: ſic ἡ λητὼ, τὴν λητὼ, τῇ λητοῖ, ὦ λητοῖ. Additum eſt, Eiuſdem numeri, quoniam τῇ λητοῖ

da-

datiuus ſingularis circunflectitur: ſed αἱ λητοὶ nominatiuus pluralis acuitur. Additum eſt, & idiomatis, quoniam βασιλεῦς nominatiuus ſingularis κοινῶς acuitur, & βασιλεῦς genitiuus ſingularis δωρικῶς circunflectitur. Accuſatiuus uero nominum in ως exeuntium circunflectitur: quoniam non eundem ſonum, ſiue litteraturam habet cum nominatiuo: ut ἡ αἰδὼς, τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiã non ſolum in οι deſinere inuenitur apud poetas, ſed etiam in ω, Atticorũ more. Apollonius in principio tertij Argonauticῶn. Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρατὼ, πάρα θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. Fit autem uocatiuus in οι, a nominatiuo ſingulari, τροπῇ τοῦ ω, μεγάλου εἰς ο, μικρὸν, καὶ προσθέσει τοῦ ι, λητοῖ. Quo in loco quæri poteſt, cur uocatiuus femininorum nominum in ω, deſinentiũ, plures habet uocales proprio nominatiuo, ut ἡ σαπφὼ, ὦ σαπφοῖ: cum regula dicat, ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική? Reſpondetur, quòd genitiuus in ους deſinens, maius tempus uult habere, quàm uocatiuus: ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δημόσθενες: τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. Huius gratia correptum eſt ω, magnum in ο, paruum: ſed quoniam uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, & accentum in fine acutum, ac ob id regulæ aduerſaturus, quæ præcipit ne ulla dictio in ο breue deſinens, quæ ſuper unam ſyllabam ſit, acuatur, ut ἐκεῖνο, ἀλλοῖο, exceptis αὐτὸ, ὑπὸ, ἀπὸ: aſſumpſit ι, & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circunflexo factus eſt, quoniã datiuo ſingulari coincidit, hoc eſt, τῇ λητοῖ.

Παράδειγμα.

Παράδειγμα.

Ἡ λητὼ. τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ λητῶς λακωνικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῇ λητόϊ, καὶ λητοῖ κοινῶς. τὴν λητόα, καὶ λητὼ κοινῶς. καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ κοινῶς, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητους. ὦ λητοί.

De quinta declinatione contractorum in ας purum & in ρας.

QVINTA *declinatio contractorum nominum τῶν πολυπαθῶν, duas habet terminationes in* ας, *purum, & ρας, neutrorum nominum, quorum genitiuus in* ατος *desinit* κοινῶς, *& in* αος ἰωνικῶς *subtracto* τ, *& in* ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. *Synæreses autem huius declinationis duæ sunt,* α, *productum, &* ω μέγα: *præcedente enim* α, *&* ο, *utcunque sequente, semper fit synæresis in* ω, *quod quidem solis genitiuis euenit: sequente uero quauis alia uocali* ι *in* α, *productum fit crasis. At synæresis in datiuo singulari tantum* κρέαϊ, κρέᾳ. *nonnunquam apud poetas ipsum* α, *non per crasim, sed per apocopen correptum inuenitur.* Ὀδυσσείας μ̄. σῖτον, καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Τὸ κρέας τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. Τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε κοινῶς, καὶ κρέαε ἰωνικῶς, καὶ κρέα ἀττικῶς καὶ τὰ λοιπὰ, *sicut in tractatu simplicium, libro primo.*

De quibuſdam extra ordinem ſynæreſiatis.

Qvaedam præterea inueniuntur nomina, quæ & ipſa ſynæreſim patiuntur, differentia tamen ab ijs quæ ſupra commemorata ſunt: quæ quidem iccirco ſeparatim locanda cenſuimus, quia nullam ſu prædictarum declinationum ſequuntur.

Ἡ ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ ὄϊι, οἰΐ. τὴν ὄϊδα ὄϊν. Πληθ. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν ὀΐων, καὶ οἰῶν. ταῖς ὄϊσι, καὶ οἴεσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς. *Vbi aduertendum eſt, genitiuum ſingularem* οἰὸς, *& datiuum* οἰΐ, *extremam acuere, tanquam a nominatiuo monoſyllabo* οἶς, *non autem a genitiuo perfecto* ὄϊος, *& datiuo* ὄϊι: *quoniam eorum penultima circunflectenda fuiſſet ex ſynæreſi, quam ſolus nominatiuus admittit ſicut* φῶς, φωτός. *&* ὦς, ὠτός. *Inuenitur etiam* ὄϊς *in genere maſculino apud Homerum* Ιλιάδος ω. τοῖς δὲ ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. *& in eodem,* ἦ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς ἀχιλλεὺς Σφάξε. *& in plurali,* ιλιάδος Ψ. πολλοί δ᾽ ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. *quod & Latini ueteres uſurparunt, unum ouem dicentes. Sic* φθόϊς, φθοῖς. *&* φθόϊδες, φθοῖς. *&* φθόϊδας, φθοῖς.

Ὁ πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν, καὶ πλακοῦ ποιητικῶς.

Ὁ σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν, καὶ σιμοῦ ποιητικῶς.

Υἱῒς quod filium significat, in omni numero & casu patitur synæresim, præterquam in nominatiuo syngulari, & uocatiuo. quoniam si in ijs fieret sinæresis, inueniretur consonans post υ, diphthongum: ut ὑῗς, ὗς, quod communi regulæ aduersatur. nam post υ, diphthongum nunquam sequitur consonans, sed uocalis tantum: ut μυῖα, ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali sequente consonante, sed interponitur α, ut υἱΐσι, υἱάσι.

Ο ὑῗς. τοῦ ὑΐος, ὗος. τῷ ὑΐϊ, ὗϊ. τὸν ὑΐα, ὗα, ὦ ὑῗς. Δυϊκά. τὼ ὑΐε, ὗε. τοῖν ὑΐοιν, ὗοιν. ὦ ὑΐε, ὗε. Πληθ. οἱ ὑΐες, ὗες. τῶν ὑΐων, ὕων. τοῖς ὑΐσι, καὶ ὑάσι. τοὺς ὑΐας, ὗας. ὦ ὑΐες, ὗες. καὶ ἄλλως.

Ο ὑεύς. τοῦ ὑέως. τῷ ὑεῖ, ὑεῖ. τὸν ὑέα. ὦ ὑεῦς, &c. ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. Ο ὑός. τοῦ ὑοῦ, sicut ὁ λόγος, τοῦ λόγου.

Ο ζεύς. τοῦ διός. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦς. καὶ ὁ ζὴν. τοῦ ζηνός. τῷ ζηνί. τὸν ζῆνα. Quo in loco sciendum est, deum siue Iouem ab antiquis Græcis uarijs ac diuersis modis appellatum fuisse, ut ex antiquorum fragmentis colligere potui.

Dictus est ζεὺς, καὶ ζὴν, quibus communiter utimur. δεὺς uero βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεὺς, διαλύσει τοῦ ζ, εἰς σ, δ, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ, & βδεὺς κατὰ ἐξαλλαγὴν, apud ueteres comicos, τροπῇ τοῦ σ εἰς β: unde illud, ὦ βδεῦ δέσποτα. Dictus est autem ζὰν, ζανὸς, ἀπὸ τοῦ ζὴν, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι: ut κλῦθί μοι ζανός τε κούρη. ζὴς quoque inuenitur, unde accusatiuus ζὴν, παρ' Ἐπιχάρμῳ. ζήν τε, &c. τροπῇ τοῦ

σ εἰς

ν, εἰς ν, ſicut ποδῆς, ποδῆν. & ἑρμῆς, ἑρμῆν, καὶ παρὰ τῷ τῆς διρωπίας ποιητῇ. οὐ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίωμαι διρύοπα ζὴν Παῦσαι ἀπ' οὐρανόθεν. Vnde ζὰς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζῆς, ὡς ζὴν, ζάν. Dictus eſt etiam δὶς, διὰ τοῦ ι, παρὰ ῥίνθωνι. δὶν quoque ἀπὸ τοῦ ζὴν, καὶ δὰν δανὸς βοιωτικῶς, ὡς παρὰ κορίννῃ, δανὸς ὑψίςῳ θρόνῳ. Et ſic decem inueniuntur nominatiui uidelicet ζεὺς, δεὺς, βδεὺς, ζὴν, ζὰν, ζῆς, ζὰς, δὶς, δὴν, δάν. quod Herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως aſſerit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεὺς, hoc eſt, διὸς dubitari ſolet, an ἀπὸ τοῦ δὶς ueniat, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur: non enim ἀπὸ τοῦ ζεὺς per analogiam deduci poſſe uidetur. quidam uolunt a nominatiuo δὶς διὸς per analogiam deriuari: ſed ijs aduerſatur Herodianus, inquiens: Nomina in ις, monoſyllaba, ι, uolunt habere productum: & id quoque in genitiuo ſeruare, excepto τὶς, τινὸς: διὸς, uero ι, habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δὶς uidetur eſſe deductum. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεὺς deriuari putent, quod Bœotorum eſt proprium, cuius genitiuus κατὰ analogiam eſt δέος, ubi mutato ε, in ι, fit διὸς, κατὰ βοιωτοὺς καὶ νέους ἴωνας: ſicut ἀχιλλέος, ἀχιλλίος. hoc magis quidem conſentaneum eſt. Quod uero de accuſatiuo ζὴν dicendum eſt? quo caſu Homerus ter in Iliade uſus eſt: loci quidem hi ſunt, ιλιάδ. θ. Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν διρύοπα ζὴν, Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο. Et ιλιάδος. ξ. Η φῂς ὡς τρώεσσιν ἀρηγέμεν διρύοπα ζὴν, Ως ἡρακλῆος πέρι. Et Ιλιάδος ω. παῖδες, καὶ γαμβροὶ, τῶδ' οὐ λάθον διρύοπα ζὴν, Ες πεδίον προφανέντε.

φανέντε. Quo in loco dicendum ne ζῆν accusatiuum imperfectum esse ἀπὸ τοῦ ζῆνα, an perfectum ἀπὸ τοῦ ζῆς? Si imperfectum esse dixerimus, aut per apocopé fieri necesse est, aut per apostrophum. Si per apocopen, sciendum est extremam syllabam integram omnino abijciendam fuisse, hoc est, να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. sicut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα. ζῆ uero penultimam syllabam absque ν, relinquendá fuisse. Si uero apostrophum esse uoluerimus, ut meminit Eustathius, aduertendum est, solam uocalem quæ est extrema præcedentis dictionis, abijciendam esse: cui si in eadem syllaba aliqua adiuncta fuerit consonans, illam eandem iungendam esse uocali, siue diphthongo dictionis sequentis: ut τοῦτο ἐμὸν, τοῦτ' ἐμόν: κατὰ ἡμᾶς, καθ' ἡμᾶς. Sic igitur in dictis uersibus ν, quæ est extrema consonans τοῦ ζῆν, in quam prior uersus desinit, iungenda est primæ uocali dictionis sequentis: quæ quidem est secundi uersus principium, ut liquido patet. Et sic scribendum est, δρύοπα ζῆ Ν' αὐτοῦ. & in secundo, δρύοπα ζῆ Ν' ὡς ἡρακλῆος. Item in tertio, δρύοπα ζῆ Ν' ἐς πεδίον. Quòd si hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum sententiam sequi poterit, qui asserunt ζῆν, integrum ac perfectum esse accusatiuum a nominatiuo ζῆς, ut supra dictum est. Quandoquidem antiquorum extant exempla, ut ζῆντε, & ζῆν πᾶσαι, in quibus nemo dicet apostrophum esse, cum post ν, nulla sequatur uocalis, sed consonans: neque apocopen, cum extrema syllaba integre non sit expuncta. Sed super hoc satis.

Duo nomina feminina solum inueniuntur in αυς, *exeuntia circunflexa, & per* ος *purum declinata: quorum quidem uaria inflexio talis est.*

Ἡ ναῦς, καὶ νηῦς. τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηῦς. Δυϊκά. τὰ νᾶε, καὶ νῆε. ταῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε, καὶ νῆε. Πληθ. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆας, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Ἡ γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρήϋς. τῆς γραὸς, καὶ γρηός. τῇ γραῒ, καὶ γρηῒ. τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς, καὶ γραῦ, καὶ γρηῦς, καὶ γρηῦ, καὶ γρήϋ. Δυϊκά. τὰ γρᾶε, καὶ γρῆε. ταῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν. ὦ γρᾶε, καὶ γρῆε. Πληθ. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσὶ, καὶ γρήεσσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες.

De accidentibus nomini.

Nomini accidunt quinque prius dicta, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις. *Quorum & genus abusiue aliquod commune, et aliquod promiscuum erit. masculino enim soli articulo subiunctum masculinum erit, feminino autem solum femininum, neutro neutrum, ambobus & masculino et feminino commune erit, alterutro autem ambo genera significans, promiscuũ: ut* ὁ ἀετὸς, ἡ χελιδών. *Species autẽ alia primitiua, ut* λόγος: *alia deriuatiua, ut* λόγιος. *Deriuatiuorum autem septem maxime sunt species,* συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, πατρωνυμικὸν, ὑποκορι-

ϛικὸν, κτητικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν. *hoc est, comparatiuum, superlatiuum, patronymicum, diminutiuum, possessiuum, denominatiuum, & uerbale.*

De comparatiuis, & superlatiuis.

Comparatiui & superlatiui formationes ita se habent. nomina adiectiua trium generum in ος, *desinentia, mutatione* σ, *in* τ, *& adiectione* ερος, *comparatiua fiunt, ut* ἔνδοξος, ἐνδοξότερος: *assumptione autem* ατος, *superlatiua, ut* ἐνδοξότατος. *Excipitur* καλὸς, *&* κακὸς, *& alia quaedam:* καλλίων *enim,* κάλλιϛος, *&* κακίων, κάκιϛος. βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, βέλτιϛος, ἄριϛος. χείρων, ἐλάττων, ἥσσων, μείων, ἐλάχιϛος, μείζων, μέγιϛος. ῥᾴων, ῥᾷϛος. *& haec anomala sunt.*

Si autem in ης, *positiuum desinens per* εος, *declinetur, a neutro in* ες, *assumptione* τερος, *fiunt comparatiua,* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, ἀληθέϛερος. ὁ καὶ ἡ ἀσεβὴς, τὸ ἀσεβὲς, ἀσεβέϛερος. *assumptione autem* τατος, *superlatiua* ἀληθέϛατος, ἀσεβέϛατος.

Si autem in υς, *desinat positiuum, commune trium generum, a neutro similiter fiunt,* βραχὺς: βραχὺ, βραχύτερος, βραχύτατος: *praeter* ἡδὺς, πολὺς, ταχὺς ἡδίων, ἥδιϛος: *&* πλείων, πλεῖϛος: *&* ταχίων, τάχιϛος. *Quamuis & haec formari possunt adiectione* τερος, *&* τατος, *excepto* πολὺς. ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύτερος, ταχύτατος. *Ex his igitur quae desinunt in* υς, *aliqua faciunt simplex comparatiuum & superlatiuum, aliqua autem duplex. Simplex, ut* εὐρὺς. εὐρύτερος *enim &* εὐρύτατος *solum. Duplex autem, ut* ἡδὺς, *&* γλυκὺς, *&* ὠκὺς. *haec enim non solum in* τερος *& in* τατος, *sed*

sed in ων, *& in* ςος, *ut* ἡδίων, ἥδιστος. γλυκίων, γλύκιστος. ὠκίων, ὤκιστος. *His autem similia sunt* αἰσχρὸς *&* ἐχθρὸς. αἰσχίων *enim* αἴσχιστος, *&* ἐχθίων ἔχθιστος. *Si autem* βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων *prætermittere non oporteret, quædam possent triplicem sic formam præbere. nam ab ijs, quæ sunt* βραχὺς, *&* βραδὺς, *fit comparatiuum* βραχύτερος, βραχίων, *&* βράσσων: βραδύτερος, βραδίων, *&* βράσσων. *nam utrunque positiuum idem habet comparatiuum in* σων, *quo Hom. in secunda significatione manifeste usus est*, Ιλιάδ. κ.

Αλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὅ ἐστι βραδύτερος νόος. *Et a* ταχὺς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ θάσσων, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, Ιλιάδ ψ.

Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους.

Et a παχὺς, παχύτερος, παχίων, πάσσων. Οδυσσ. ζ.

Τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαυῖα

Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον. γλύσσων *quoque ab eo quod est* γλυκὺς, *Aristopha. usus est, ut* γλύσσονα σῦκα, ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. *Et ab eo quod est* ἐλαχὺς *fit* ἐλαχύτερος, *&* ἐλαχίων, *&* ἐλάσσων, ὁ βραχύτερος, *unde superlatiuum* ἐλάχιστος: *Vbi attendendum est, comparatiua in* ων, *desinentia dissyllaba, diphthongum habere in penultima, ut* μείων, πλείων, χείρων: *polysyllaba uero* ἰῶτα *monophthongum, ut* βελτίων, καλλίων, ταχίων. *Excipiuntur* ἀμείνων, ἀρείων, χερείων *quæ in penultima diphthongum habent*.

Quæ autem in aliquam aliam desinunt termina-

tionem, in εςερος, & εςατος formant comparatiua & superlatiua: ut σώφρων, σώφρονος: σωφρονέςερος, σωφρονέςατος. χαρίεις, χαρίεντος: χαριέςερος, χαριέςατος. ἄϋνες uero ἀϋνέςερος & ἀϋνέςατος facit absque ε.

Non solum autē a nominibus comparatiua fiunt, sed a uerbis quoque, ut βάλλω, βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participijs, ut ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέςερος. A præpositionibus autem, ut πρότερος, ὑπέρτερος. Et ab aduerbijs, ut ἐγγύτερος, πορρώτερος. Præterea quæ in οτερος, & οτατος desinunt, si ante ο, syllabam breuem habeant, per ω μέγα, scribuntur, ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος: excipitur ςενότερος, & κενότερος. Si uero longam uel natura uel positione, per ο, μικρὸν, πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος.

Constructio eorum.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo singulari adiungitur, necnon & plurali, si res comparata, & cui comparatur, diuersi fuerint generis: ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος καὶ τῶν τρώων. Quòd si eiusdem fuerint generis, genitiuo tantum singulari iungitur. οἷον, ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. nam si eiusdem generis sint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum, qui comparatur, se quoque ipsum in ea re, quæ uenit in comparationem, superare. iungitur etiam datiuo significanti excessum. οἷον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσσαρσι δακτύλοις.

Superlatiuus autem genitiuum tantummodo pluralem postulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάν-

των τῶν ποιητῶν. nisi nomen ipsum singulare multitudinem significet.

De patronymicis.

Patronymicum nomen est, quod a propriis tantummodo patrū nominibus deriuatur, & filium significat: ut πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός. πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱὸς, hoc est, Achilles: iccirco superfluum est patronymico addere τὸ υἱὸς, quandoquidem per id utrunque intelligitur. Quod autem Homerus dixit Ιλιάδος λ. Αἴας δὲ πρῶτοσιν ἐπάλμενος εἷλε δόρυκλον, Πριαμίδην νόθον υἱόν. scire debemus, poetam non ad patronymicum πριαμίδην, sed ad νόθον retulisse, ut a legitimis discerneret.

Abusiue quoque fit ab auis patronymicum, non tamen secundum Homerum simpliciter, sed ab iis solum qui ab Ioue originem traxerunt: ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ, hoc est, Achilles Aeaci nepos. δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, hoc est, Priamus Dardani nepos. uterque enim, & Aeacus, & Dardanus, ex Ioue nati sunt.

Sunt & alia nomina propria, quæ patronymicorum formam secuta sunt: sed cum illa neque a patribus, neque ab auis deriuentur, nequaquam patronymica sunt appellanda, sed magis denominatiua: ut φωκυλίδης, θουκυδίδης, φιλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεὺς, ἀριστείδης. & similia.

Patronymica masculina.

Patronymicorum aliud masculinum, aliud femininum. Masculini quidem tres sunt formæ, εἰς δης,

κοινῶς, ut κρονίδης. εἰς ων, ἰωνικῶς, ut κρονίων. εἰς ά-
διος, αἰολικῶς, ut ὑῤῥάδιος, ὁ πιτ]ακὸς τοῦ ὕῤῥα ὑιός. ὕῤ-
ῥας enim rex Mitylenæorum fuit, Pittacus uero eius
filius, ex ſeptem ſapientibus unus. Penultimæ autem
terminationes patronymicorum quattuor ſunt: uo-
cales duæ, α ſcilicet & ι, ut ἰφιτάδης πελοπίδης: diph
thongi uero totidem, ει, & οι, κατὰ συναίρεσιν, ut πη-
λείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης.
Fit autem patronymicum maſculinum a genitiuo ſin
gulari, in ος, deſinente, ſiue in ως, διὰ τοῦ ω, μεγάλου, ſi
ue in ους, κατὰ κρᾶσιν, extrema in ιδης, conuerſa: ut
μέμνων, μέμνονος μεμνονίδης. πηλεὺς, πηλέως, πηλεΐ-
δης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam ſi
in ου, deſinat genitiuus, a nominibus tertiæ declina-
tionis non habentibus ι, in penultima: ut πρίαμος,
πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης. quod ſi
ι, habuerint in penultima, in αδης, fit patronymi-
cum: λαέρτιος, λαερτίου, λαερτιάδης. ἥλιος, ἡλίου, ἡλιά-
δης. Præterea ſi primæ fuerint declinationis, omni-
no in αδης exit patronymicum, ut βορέας, βορέου, βο-
ρεάδης. ἱππότης, ἱππότου, ἱπποτάδης. Vbi ſciendum
eſt, patronymica, ſi perfecta ſint, una ſyllaba primi
tiuum ſuperare: ſi uero ſynæreſim patiantur, ex to-
tidem ſyllabis conſtare, & in penultima habere aut
ει, diphthongum, ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. aut
οι, ut πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου ὑιός.
Ἰλιάδος ν̄. Οἱ δ' ἐς πανθοίδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαν-
τα. & βοηθοίδης. ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης, ὁ τοῦ βοηθόου
παῖς. Οδυσ. δ̄. Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοίδη ἐτεωνεῦ.

Sunt

Sunt quæ duarum syllabarum syncopam patiuntur, ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης, ἰδομενεὺς, ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός. Ιλιάδος, Δευκαλίδη πῆ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον. ὑπερίδης. ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης. *id est, Sol Hyperionis filius*, Οδυσσ. μ. Ηελίου τ' αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος. καὶ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, Κίρκη δ' ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο. καὶ προσπῆ τῆς δης εἰς ων ἰωνικῶς, *fit* ὑπεριονίων: *sicut* ἀτρείδης, ἀτρείων: *&* πηλείδης, πηλείων, καὶ συγκοπῇ ὑπερίων, ὑπερίωνος. Οδυσσείας α.

Νήπιοι οἱ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν *scilicet duarum syllabarum: ut* ἰαπετιονίδης, ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης. *cuius primitiuum est* ἰαπετὸς, ἰαπετοῦ. *Apollonius Argonauticῶn tertio*, ἔνθα προμηθεὺς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. καὶ Ησίοδος ἐν ἔργοις, ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Patronymica feminina.

Feminini quoque patronymici tres sunt terminationes, ας *scilicet*, ις, *&* νη. *Quæ in* ας, *& in* ις, *desinunt, a proprijs masculinis fiunt, subtracta* δη, *extremæ syllabæ, ut* βορεάδης, βορεάς. νεστορίδης, νεστορίς. *Quæ uero in* νη, *desinunt, si a primitiuis habentibus* ι, *in penultima fiant*, ω, μέγα *habent ante* νη, *ut* ἰκάριος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη. ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ιλ. ξ. Οὐδ' ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης.

Si autem non habuerint ι, *in* ινη, *patronymicum formant: ut* ἄδρηστος, ἀδρήστου, ἀδρηστίνη. Ιλιάδος ε. Μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη. ὠκεανὸς, ὠκεανοῦ.

ὠκεα-

ὠκεανίνη. Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, Ηελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη Πηρονΐς.
Εὔηνος, Εὐήνου, Εὐηνίνη. Ιλιάδος ι.
Κούρη μαρπίσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης.
Hoc etiam ſciendum eſt, Homerum nunquam a matribus formare patronymicum, nec ab auis, niſi a Ioue (ut dictum eſt) originem traxerint: quod illum quidẽ in utroque opere, ὀδυσσείας ſcilicet & ἰλιάδος, uidemus conſtantiſſime ſeruare. Sed quid de μολίονε cenſendum? qua dictione uſus eſt Homerus ipſe cum de Cteato, & Euryto loqueretur. Ιλιάδος λ. καὶ νύ κεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα. nam hi duo re uera Neptuni fuerunt filij, & Molionis Moli filiæ. Denominatiue uero Actoris, a quo ἀκτορίωνες dicti ſunt, hoc eſt, Actoris filij. Sed de Molione dicendum eſt. non patronymicum a matre eſſe, ut quidam ex recentioribus putarunt, ſed adiectiuum nomen, ἀντὶ τοῦ πολεμικοὺς, hoc eſt, bellicoſos: ſic enim in uetuſtiſſimis codicibus legimus interpretatum, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. In hymnis tamen, qui quidem an eiuſdem poetæ ſint, ambigitur, λητοΐδης uſus eſt, ſicut et alij poetæ, præſertim epigrammatarij, qui huiuſmodi formatione indifferenter utuntur. Igitur Homerus ipſe εἰς ἑρμῆν, Λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας. & in eodem hymno. Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶν δ' ἐκ προθύροιο περήσειν. λητοΐδης enim dictus eſt Apollo a Latona matre, quæ græce λητὼ dicta eſt, a cuius genitiuo perfecto, uidelicet λητόος, patronymicum eſt formatum, extrema in ίδης uerſa, λητοΐδης.

Patronymica

Patronymica maſculina primæ ſunt declinationis, ut πριαμίδης, πριαμίδου. Feminina uero quintæ, ut πριαμὶς, πριαμίδος.

De diminutiuis.

Diminutiua & a proprijs, & ab appellatiuis formantur, ut a ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ ἀπὸ μηνόδωρος, μηνᾶς. Appianus enim Menodorum uocat Cn. Pompeij libertum, quem Latini Menã. Ab eo autem quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. Formæ autem maſculinorum ſex: in ων, diminutiuum duarum ſyllabarum, βάκχων, ὁ βακχυλίδης. In ων, terminans penultimam: μωρίων, ὁ μωρός. In ας, ῥόδαξ, ὁ ῥόδιος. In ας, ζηνᾶς, μητρᾶς. In κος, ἀνθρωπίσκος. In λος, ναυτίλος, ὁ ναύτης. Femininorũ autẽ tres: in ων, ut ὕψων, ἡ ὑψηλή. In ις, θεραπαινὶς, ἡ θεράπαινα. In κη, παιδίσκη, ἡ παῖς. Neutrorũ aũt una forma in ον, μειρακίλλιον, γερόντιον.

De poſſeſſiuis.

Poſſeſſiua autem a proprijs, et ab appellatiuis deducuntur: & ab ijs quæ deſinũt in ευς, terminantur in ειον, νηλεῦς, νηλέως, νήλειον. ſed nõ ab his ſolis. nã ab eo quod eſt ἄνθρωπος, fit ἀνθρώπειον. Deſinentia in κος, & in ωδες, ueniunt ab ijs quæ deſinunt in ος, λόγος, λογικὸς. ſed non ab his ſolis, nam a βασιλεὺς, βασιλικὸν. et a δεκέλεια, δεκελικὸς, πόλεμος ὁ πελοποννησιακὸς. Poteſt tamẽ et hic grammaticus ambas ſpecies ab unoquoque horum deducere, cum non prohibeatur unquam ab eo quod non ſit in uſu. ut enim ab eo quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπικὸν, et ἀνθρώπειον. ſic ab eo quod eſt ὅμηρος, ὁμηρικὸν, & ὁμήρειον: & ab

eo quòd est πλάτων, πλατωνικὸν, & πλατώνειον. Nõnulli autem appellant οἰκειωματικὰ possessiua ea, quæ a loco denominatiue dicuntur: ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & similia. Quare liceret sic etiam possessiua tribus modis esse: aut enim οἰκειωματικῶς, hoc est domestice, ut οὐράνιον: aut συνεκφαντικῶς, hoc est, professiue, ut γραμματικὸν: aut μετουσιαστικῶς, id est, per communicationem materiæ, ut ληθῶδες.

De denominatiuis.

D*Enominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species, & licet ab unoquoque nomine denominare, masculinum quidem in ων, ut φίλος, φίλων: femininum autem in οτης, unius generis, ut φιλότης: neutrum uero in ιον, et omnino in ον, trium generum, ut φίλιον φιλικὸν. Nõ simpliciter autem trium generum, sed ut ultimæ & penultimæ specierum se habent. ἀνθρωπικὸν enim, et ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπῶγες, & πήλιον, & ἀνθηρὸν, omnino secundum formationem specierum nominis traditam. Considerare etiam oportet, utrum species tria suscipiant genera: quia desinentia in ον, neutra, non omnino communia sunt trium generum. ζωΐφιον igitur, & μειρακίλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua, unius generis sunt.*

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, secundum differentiam specierum, ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρωπίσκος, μηνᾶς: in patronymico autem in δης.

De uerbalibus.

VErbalia (ut in uniuersum dicam) a passiuo præterito fiunt, uidelicet a prima persona, uel secunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus a prima persona fiunt, πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι, λογισμός. Feminina autem in ις, a secunda persona, ut λέλυσαι, λύσις, λέλεξαι, λέξις. Desinentia autem in τος, communia trium generum, a tertia, ἤκουσται, ἀκουστός. Et præterea appellatiua in ηριον, ut πέποται, ποτήριον.

Est præterea, quæ dicta sunt, etiam figura decomposita, uidelicet quæ a composito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι, id est, de speciebus nomini subiectis.

PRæter memoratas deriuatorum species, quæ (ut dixmus) septem maxime sunt, inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι, hoc est, subiectas nomini species uocant. Sunt autem sex & uiginti, uidelicet κύριον, προσηγορικὸν, ἐπίθετον, πρός τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικὸν, ἐρωτηματικὸν, ἀόριστον, ἀναφορικὸν, περιληπτικὸν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικὸν, πεποιημένον, γενικὸν, εἰδικὸν, τακτικὸν, ἀριθμητικὸν, μετουσιαστικὸν, ἀπολελυμμένον, χρονικὸν, καὶ τοπικὸν. hoc est, proprium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid habens, siue dictũ, quasi ad aliquid habens, æquiuocum, uniuocũ, agnomen, dionymum, eponymum, gentile, interrogatiuum, infinitũ, rela-

relatiuum siue redditiuum, collectiuum, partitiuum, comprehensiuum, factitiuum, generale, speciale, ordinale, numerale, materiale, absolutum, temporale, & locale.

Κύριον *igitur est, quod propriã cuiusque rei substantiam et qualitatẽ significat, et unius tãtũ generis est. masculini scilicet uel feminini, ut* πλάτων, πηνελόπη.

Προσηγορικὸν, *hoc est, appellatiuum dicitur, quod communem substantiam & qualitatem significat, ut* ἄνθρωπος. *Appellatiuorum autem quæcunque significant animalia communia, duum generum plerunque sunt: non nulla tamen sunt promiscua.*

Επίθετον *autem est, quod in proprijs uel appellatiuis æquiuoce positum, aut laudem aut uituperium importat, trifariamq́. accipitur: ab anima, a corpore, & ab ijs quæ extra sunt. Ab anima quidem, ut* σώφρων, ἀκόλαστος, *id est, modestus, & immodestus. A corpore, ut* ταχὺς, βραδὺς, *id est, uelox, tardus. Ab ijs quæ sunt extrinsecus, ut* πλούσιος, πένης, *id est, diues, pauper. Et est trium generũ, si proprie sit adiectiuum, ut* σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. *si uero nunc ut adiectiuum, nunc ut appellatiuum accipitur, ut* εὐεργέτης, *&* πολίτης, *& similia, duũ generum communia sunt. tale autem est* τρήρων *columba.* Ιλιάδ. ψ. Υψι δ' ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν. *id est, timidam columbam. Sic &* πτὼξ *lepus.* Ιλιάδ. χ. Αρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. *hoc est timidum leporem.*

Πρός τι ἔχον, *quod quidem dialectici correlatiuum appellant, est, quod aliquid refert, ita quidem ut si-*

ne eo nec ipſum quidem poſſit conſiſtere, ὡς πατὴρ καὶ υἱὸς, δεσπότης καὶ δοῦλος: hoc eſt, pater & filius, domi nus & ſeruus. correlatiua enim ob id ſunt, quòd nec pater quis eſſe poteſt ſi filium non habeat, nec dominus ſi ſine ſeruo ſit, & econuerſo. Sublato enim patre non amplius dicitur filius: nec domino deficiente, ſeruus appellatur.

Ὡς πρός τι ἔχον, ut νὺξ καὶ ἡμέρα, θάνατος καὶ ζωή. quaſi ad aliquid dictum iccirco eſt, quòd quamuis aliquid habeat contrarium, & quaſi ſemper adhærens, non tamen ipſo nomine illud idem ſignificat, neque ex illo denominationem accipit, ut dies, nox. nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud ſecum interit, quod illi adhærebat. quinimmo nec eodem tempore, nec ullo pacto ſimul eſſe poſſunt.

Ὁμώνυμον autem nomen eſt, quod æquiuoce ponitur. In proprijs quidem, ut αἴας ὁ τελαμώνιος, καὶ αἴας ὁ οἰλέως. hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ, id eſt, æquiuocatione, communicant: ſed locali ſignificatione differunt. In appellatiuis autem, ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενής, id eſt, mus marinus, & mus terreſtris: ſimiliter & hæc ὁμωνυμίᾳ participant, differentia autem maris & terræ diſſimilia ſunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum.

Συνώνυμον autem eſt, quod diuerſis nominibus idē ſignificat, ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον σπάθη: enſis, mucro, culter, gladius, ſpatha. nam συνώνυμον Latine uniuocum dicitur.

Φερώνυμον autem, quod a Priſciano agnomē appellatur, eſt quod ab aliquo euentu ſiue accidente alicui ſo-

solet imponi : ut τισάμενος filius Orestis , & μεγαπένθης Menelai filius. nam cum Orestes ulcisceretur Clytemnestram matrem, quæ Agamemnomen patrem suum occiderat, euenit ut ei nasceretur filius quem τισάμενον appellauit, ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, quod est ulcisci. Μεγαπένθης quoque & ipse ab accidente simili dictus est: nam cum propter raptam Helenā Menelai uxorem tota Græcia in maximo luctu esset, accidit ut Menelao ex ancilla quapiam filius nasceretur, qui μεγαπένθης, idest, in magno luctu natus, dictus est.

Διώνυμον, est cum duo propria nomina alicui imponuntur, ut πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Differt autem διώνυμον τοῦ συνωνύμου: quoniam διώνυμον de proprijs nominibus dicitur, ut νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύῤῥος Achillis filius: Συνώνυμον uero de appellatiuis tantum: ἦτορ, καρδία, id est, cor: ἄορ, ξίφος, id est, ensis.

Επώνυμον autem est, quod proprio nomini in una & eadem substantia, tanquam proprium eius adiectiuum, iungitur, ut τερπικέραυνος ζεὺς, φοῖβος ἀπόλλων, ἐννοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον tamen ab adiectiuo nomine differt: quoniam ἐπώνυμον proprijs tantum nominibus adiungitur, &, quod uni competit, alijs iungi non licet. ἐννοσίγαιος enim soli Neptuno cōuenit, iccirco pro illo ponitur, & uice proprij nominis fungitur, uniusq. tantum generis est. Ιλιάδος θ. Καὶ ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα. ὢ πόποι ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές. Quemadmodum & illud de Mercurio, Ιλιάδος ζ.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἄρα ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ.
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ.

Vbi & illud ſciendum eſt, quandocunque duo ponuntur ſine proprio nomine ἐπώνυμα, *alterum illorum proprij nominis uicem gerere, quemadmodum in præcedentibus uerſibus,* διάκτορος, ἀργειφόντης, *&* ἐννοσίγαιε εὐρυσθενές. *Nomen uero adiectiuum & proprijs nominibus & appellatiuis indifferenter adiungitur, & per ſe poſitum nec proprij nominis uicem gerit nec appellatiui, nec ullo modo abſque ijs ſubſiſtere poteſt, & communiter trium eſt generum. Differt etiam* ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου, *quoniam* ἐπώνυμον *conuertitur cum proprio nomine, cui ſemel adiunctum eſt. nam* ποσειδῶν, *ipſe eſt &* ἐνοσίχθων: *& contra* ἐνοσίχθων, *ipſe eſt &* ποσειδῶν. *Sic &* φοῖβος ἀπόλλων, *&* τερπικέραυνος ζεὺς, *&* παλλὰς *ſiue* ἀθῆνα, ὀβριμοπάτρη. *hoc eſt, Pallas fortem patrem habens.* διώνυμα *uero non conuertuntur, nam etſi* σκάμανδρος *ipſe eſt &* ξάνθος, ξάνθος *tamen non omnino conuertitur, cum plures Xanthi ſint, & diuerſa ſignificent: nam fluuius etiam Lyciæ, & proprium philoſophi nomen. Sic &* πάρις *&* ἀλέξανδρος, *cum plures Alexandri fuerint. Sic &* νεοπτόλεμος *&* πύῤῥος, *cum plures* πύῤῥοι *fuerint. nam & Epirotarum rex* πύῤῥος *eſt appellatus.*

Ἐθνικὸν *proprie eſt quod gentem ſignificat, ut* γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας: φρὺξ, ἀπὸ τῆς φρυγίας. *Improprie uero trifariam dicitur,* ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως, *hoc eſt, à regione, ab urbe, & à rege.*

Ερωτηματικὸν, ὃ καὶ πευστικὸν, hoc eſt, interrogatiuum, quod & percunctatiuum dicitur, eſt quod cum interrogatione profertur, & eſt commune trium generum, ut τὶς, τί. ποῖος, ποῖα, ποῖον. & uocatiuo caret omnino. Accipitur autem uel ſecundum ſubſtantiam, ut τὶς, quis: uel ſecundum quale, ut ποῖος, qualis: uel ſecundum locum, ut ποδαπὸς, cuias.

Αόριστον, hoc eſt, infinitum, interrogatiuo eſt cõtrarium, & id commune eſt trium generum: & ſingula à ſingulis percunctatiuis formantur, adiectione τοῦ ο, ut ποῖος, ὁποῖος. πότερος, ὁπότερος.

Αναφορικὸν autem quod relatiuum dicitur, eſt quod ſimilitudinem ſignificat, ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος, tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod eſt referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quæſitæ, ut τοιοῦτος, οἷος, talis, qualis.

Περιληπτικὸν autem, quod Priſcianus collectiuum appellat, eſt quod in ſingulari numero multitudinem ſignificat: ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba: & unius tantum generis eſt.

Επιμεριζόμενον, hoc eſt, diuiduum, ſiue partitiuum, quatuor accipitur modis. Aut enim unum ex duobus, ut ἕτερος, alter. Aut duo per unum, ut ἑκάτερος, uterque, ut ἕτερος σφῷν ἀναγινώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῷν μανθάνει. hoc eſt, alter ueſtrum legit, & uterque ueſtrum diſcit. Aut unum ex multis, ut ἄλλος, alius. Aut multi per unum, ut ἕκαστος, quilibet, ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται, id eſt, alius ueſtrum cantat, & quilibet ueſtrum oblectatur.

Περιεκτικὸν, hoc est, comprehensiuum est quod in seipso comprehendit aliquid contentum, ut δαφνὼν, lauretum, quòd plures contineat lauros: ἀμπελὼν, uinetum, quòd plures in se uites comprehendat, & unius tantum generis est.

Πεποιημένον autem, quod à proprietate sonorum, per imitationem dicitur, ut φλοισβὸς, aquarum sonitus. ῥοῖζος, sibilus cum stridore.

Γενικὸν, est quod in plures species diuidi potest, ut ζῶον, φυτὸν, animal, planta. nam ζῶον, commune est ad ἄνθρωπον, ἵππον, & λέοντα. φυτὸν uero ad omnes plantas, ἄμπελον, & ἐλαῖον, & similia.

Εἰδικὸν autem est, quod ex genere diuiditur, ut ἄνθρωπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζώου. ἐλαῖα, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Τακτικὸν, ordinale est, quod ordinem significat, & est trium generum, ut πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον.

Ἀριθμητικὸν, est quod numerum significat, ut εἷς, δύο, τρεῖς.

Μετουσιαστικὸν, est quod de alicuius substantia participat, ut πύρινος, igneus. δρύϊνος, quernus. Substantialia autem siue materialia ab his solum fiunt, quæ similium quidem sunt partium. πῦρ enim et δρῦς, & ὀστοῦν, & σὰρξ, hoc est, ignis, quercus, os, & caro, sunt similium partium, quoniam quælibet pars ignis, est ignis, & quælibet pars carnis, est caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut enim in ινον, ut πήλινον, aut in ωδες, ut πηλῶδες, cenosum. Eorum tamen, quæ sunt ex metallo, propria est terminatio

ἐν εον, & in οω, κατὰ κρᾶσιν, ut χρύσεον, ἀργύρεον, καὶ χρυσοῦν, ἀργυροῦν. quæ quidem κεράμεον secutum est.

Ἀπολελυμένον autem est, quod per se intelligitur, nec ab aliquo pendet: nam θεὸς, σοφία, παίδευσις, πεπρωμένη, λόγος, & similia, nullam habent habitudinem, nec affinitatem ad aliquid aliud, cum omnes aliæ species aut cum alijs aut ex alijs intelligantur, & hac de causa ἀπολελυμένα, id est, absoluta uocantur.

Χρονικὸν autem est, quod tempus ostendit, ut μὴν, ἔτος, mensis, annus.

Τοπικὸν est quod locum significat, ut πλήσιος, propinquus. δέξιος, dexter. ἀριστερὸς, sinister.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEXTVS.

ΠΕΡΙ ῬΗΜΑΤΟΣ.

Ῥῆμα ἐστὶ μέρος λόγου ἄπτωτον, &c. hoc est, uerbum est pars orationis sine casu, quæ suscipit tempora, & personas, & numeros, & actionem siue passionem significat. Verbum igitur, una est ex octo partibus orationis. Sine casu autem dicitur ad differentiam participiorum et nominum. uerbum enim non suscipit casus, sed inflexiones tres, ut λέγω, λέγεις, λέγει: suscipit autem personas & numeros.

ros. Actionem uel passionem significat. Actionem, ut τύπτω: passionem, ut τύπτομαι. Accidunt autem uerbo, ἔγκλισις, γένος ἢ διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία: de quibus tametsi superioribus in libris disputatum est, ab re non erit etiam hoc in loco de eisdem aliqua dicere.

Modus uerbi.

Ἔγκλισις igitur, id est, affectus, est electio secundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum, & similia. Sciendum autem, antiquos ἐγκλίσεις & διαθέσεις communiter διαθέσεις nuncupasse, sed postea diuisisse ipsas, & animi quidem appellauisse ἐγκλίσεις, id est, inclinationes, corporis uero διαθέσεις, id est, dispositiones, ut ἐνθυμηθῆναι, τύψαι, hoc est, cogitare, uerberare, ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat: τὸ δὲ ἐνεργῆσαι, καὶ τύψαι, hoc est, agere & uerberare, διάθεσιν. Διαθέσεις autem tres sunt, ἐνέργεια, πάθος, καὶ μεσότης, id est, actio, passio, & medietas. ἐνέργεια, ut τύπτω: πάθος, ut τύπτομαι: μεσότης autem, quæ interdum actionem significat, interdum passionem: actionem, ut γράφομαί σε: passionem, ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua sunt, quæ neque actionem, neque passionem significant, & οὐδέτερα appellantur, hoc est, neutra, ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus Gaza alia duo addit genera, αὐτοενεργητικὸν, hoc est, per se actiuum, ut μάχομαι, pugno, καὶ αὐτοπαθητικὸν, hoc est, per se passiuum, ut πάσχω, patior.

De coniugatione.

υζυγία δέ ἐστι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις, hoc
z est, coniugatio autem eſt conſequens uerborum declinatio, quæ ſic appellata eſt per trãſlationem ſumptam ab ijs animalibus, quæ ſub idem iugum mittuntur. ut enim illa parem faciunt curſum, ſic & hæc, quæcunque ſub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem: unde rationabiliter græce συζυγία appellata eſt ex σὺν præpoſitione & ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγὸς, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ, καὶ συγκοπῇ ζυγὸς, quod iugum ſignificat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquam ſub unum exiſtens iugum, & hoc ualet ipſa in uerbo, quod character in nominibus. diuerſas enim uoces ſub unum motum agit. Et quemadmodum dicimus, nomina maſculina in ος deſinentia ſic declinamus, & ſpondaica terminata in ης: ſic eodem modo & in uerbis dicimus, quæcunque uerba per β, π, φ, enuntiantur, ſecundum thema ſic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & conſequentem inuicem motum facit. Conſequens enim uerborum declinatio eſt, priuatim unamquanque coniugationẽ conuenienter ſibi & conſequenter declinari. Verborum autem coniugationes tredecim ſunt, ſex grauitonorum, quæ in ω, μέγα grauitonum deſinunt: tres circunflexorum, quæ & ipſæ in ω, μέγα, ſed circunflexum finiunt: quatuor in μι: tot enim ſunt uerborum terminationes. hoc eſt, ω, grauitonum, ut τύπτω. ῶ, circunflexũ, ut ποιῶ. & μι, ut τίθημι.

Sed cum ita sit, quoniam patet quare circunflexa ita sint appellata & terminata in μι, latet autem plerosque cur grauitona sint nuncupata, antequam ulterius progrediar, id ostendendum esse putaui.

Grauitona igitur sunt dicta, eo quòd habent accentum grauem super extremam syllabam, à qua omnis ratio accentus pendet, quod etiam nomen ipsum declarat. nam grauitonum dictum est ex eo quod est βαρὺς, quod idem est quod grauis: & τόνος, quia grauis toni. nam omnis dictio quæ super ultimam syllabam neque circunflexum habet accentum, neque acutum, grauem indubitato habet potestate, si non actu, hoc est, si non signetur. Quod ne quis miretur, sciendum est, omnes syllabas, quæ æqualiter legantur, accentum grauem habere, siue præcedant acutum aut circunflexum, siue sequantur. ob quam rem syllabicus accentus appellatur: cum alij duo proprij nuncupentur, ut in accentuũ tractatu dictum est.

De prima coniugatione.

PRIMA *igitur grauitonorum cõiugatio formatur per primam consonantem β, ante ω, μέγα. Et quoniam β, media est inter π, & φ, effertur prima coniugatio grauitonorum per β, uel π, uel φ, ut λείβω, τέρπω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non seruatur, si consonantes formatiuæ sint tres, (proprie enim συζυγία, hoc est, coniugatio dicitur ab eo quòd duo agat) propter hoc assumit τ, ex tertia coniugatione, fitque πτ. Et, quod reliquum est,*

prima coniugatio grauitonorum inuenitur formari à quatuor, hoc est, β, uel π, uel φ, uel πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Propter hoc autem τ abundat, non alia consonans, quia (ut progredientes uidebimus) præsens analogiam habet cum genitiuo: et quia innatũ est τ abundare in genitiuo, ut ἄνακος, ἄνακτος. γάλακος, γάλακτος, iccirco ad imitationem genitiui τ abundat in præsenti. Ob hanc autem causam π, in prima coniugatione, & rursus κ, in secunda, quia eodem modo ipsæ tenues sunt, sicut & τ. Est autem regula, quòd tenues tenuibus præcedant, et crassæ crassis, & mediæ medijs, κατὰ σύλληψιν. hoc est, per comprehensionem, ut πτῶσις, χθὼν, ἐρίδδουπος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ habet ante ω, finalem, ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero φ, ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

De secunda coniugatione.

SECVNDA *coniugatio grauitonorũ per secundam consonantem, hoc est, γ, effertur. Et quia γ, media est inter κ, & χ, secunda coniugatio grauitonorum enuntiatur per γ, uel κ, uel χ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω. Rursus ex tribus consonantibus coniugatio stare nequit: propterea assumit τ, ex tertia coniugatione, & ita inuenitur enuntiari per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, ut λέγω, πλέκω, τρέγω, τίκτω. Horum futurum ξ habet ante ω, ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uero χ, ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.*

De tertia coniugatione.

TERTIA *autem coniugatio grauitonorum per*

tertiam

tertiam est consonantem, hoc est, δ. Et quia media est δ inter θ, & τ, propterea tertia coniugatio grauitonorum effertur per δ, uel ϑ, uel τ, ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id quod est proprium coniugationis seruari, (quoniam additum est eam efferri per tres consonantes, quod non est proprium coniugationis: nam coniugatio, ut dictum est, proprie nuncupatur ab eo quòd duo agat) iccirco auctores nonnulli diligenter perscrutati, fecerunt tertiam grauitonorum coniugationem carere terminatione τοῦ τ, & per solum δ, uel ϑ, enuntiari, ut ᾄδω, πλήθω. ἀνύτω enim, quod Atticum est, ἀνύω dicunt. Tautem omnino raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis grauitonorum, ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι. Futurum uero horum uerborum per σ, enuntiatur, ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. & præteritum per κ, ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα. Hæc uero ita accipienda sunt, ut uerborum coniugationes aliæ sint quadrigarum instar, aliæ bigarum: quandoquidem coniugatio inde mihi dici posse uidetur, quòd uno posito themate, puta λείβω, si declinandum aliud uerbum sit eiusdem inflexionis & naturæ, puta γράφω, quasi compar equus sub idem iugũ mittatur, atque ita totis spatijs eodem cursu, pariq; contentione uterque ferri cogatur. Neque tamen aliorum inuenta uelim improbare, sed ijs potius omnibus gratiam debere, qui erudiendis ingenijs pro mentis quisque suæ captu laborauerunt.

De quarta coniugatione.

QVARTA coniugatio grauitonorum per quartam

tam consonantem, uidelicet ζ, effertur. Et quoniam ζ, non habet ullam aliam consonantem ad proprietatem coniugationis replēdam, nec potuit aliam accipere consonantem, quia occupatæ fuerunt, partim in prima coniugatione, partim in secunda, partim in tertia, immutabiles autem in quinta: neque ξ, neque ψ, assumere ualens, quia hæ figuratiuæ sunt futuri grauitonorum, ψ, quidem primæ coniugationis, ξ, autem secundæ, & quorundam quartæ, ut ὀρύττω, ὀρύξω: σφάζω, σφάξω: non possunt figuratiuæ futuri grauitoni esse figuratiuæ etiam præsentis grauitoni, ut quæ figuratiua est futuri grauitoni, quemadmodum νοήσω, non est figuratiua etiam grauitoni præsentis, sed circunflexi, ut in φυσῶ, νοσῶ. additum est, Grauitoni futuri, propter κείρω, κερῶ. ecce enim ρ, cum figuratiua sit futuri, figuratiua est etiam grauitoni præsentis: sed non est figuratiua grauitoni futuri, sed circunflexi. Propter hoc ex futuro quarta coniugatio grauitonorum, quodammodo σ mutuatur, & ipsum duplicat. Et (quod reliquum est) quarta grauitonorum coniugatio effertur per ζ, uel geminatum σσ, ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἁπλικῶς, utroque σ in ττ mutato. consueuerunt enim Attici uertere, σ, in τ, siue simplex sit, ut σεῦτλον, τεῦτλον: siue geminatum, ut γλῶσσα, γλῶττα. Et propria seruatur consequentia coniugationis, habet enim ζ duplex, habet σσ geminatum, quod parem uim habet τοῦ ζ. Propter hoc autem duplicatur σσ, primum ut parem uim habeat cum ζ, quæ duplex est, deinde, quia (ut dictum est) σ,

cum sit figuratiua grauitoni futuri, non potest figuratiua esse præsentis.

De futuro uero horum uerborum sciendum est, desinentia in ζω, *supra duas syllabas, præter* σχετλιαστικὰ, *ut plurimum in* σω *mittere futurum,* ποδίζω, ποδίσω. πειράζω, πειράσω. σαλπίζω, σαλπίσω, & σαλπίξω ποιητικῶς. *Similiter* βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω. *quæ uero* σχετλιαστικὰ *sunt, hoc est, miserationis significatiua, in* ξω *faciunt futurum, ut* οἰμόζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλωλίζω, ὀλολίξω. *At dissyllaba nunc in* ξω, *mittunt futurum, ut* παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω: *nunc in* σω, *ut* κτίζω, κτίσω. φράζω, φράσω.

Desinentia uero in σσω, *uel* ττω, ἀττικῶς, *ut plurimum* ξ, *habent in futuro, ut* ὀρύσσω, *siue* ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, *siue* πράττω, πράξω, & *alia. Excipiuntur* πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἱνάσσω, πάσσω, λάσσω, λίσσω, *quæ unũ* σ, *habent in futuro, ut* πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἱνάσω, πάσω, λάσω, λίσω, & *in præterito* κ. *iccirco quæ horum habent in futuro* ξ, *ad secundam reducuntur coniugationem, quæ uero* σ, *ad tertiam.*

An TT sint duo ττ, an τγ, ut Theod. Gaza existimasse uidetur.

Neque hoc prætermittendum censui, quod plerique dubitare solent. nam Theodorus Gaza, uir & græce et latine doctissimus, in primo τῶν εἰς τέσσαρα, in secunda coniugatione grauitonorũ, inter alias figuratiuas literas eiusdem cõiugationis,

nis, etiam duplices ponit, ζ, ſcilicet duplex σσ, duplex
ττ, ſiue τγ, ἀττικῶς ut φράζω, ὀρύσσω κοινῶς, ὀρύττω καὶ ὀρύ-
τγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc eſt,
τγ, dubitari ſolet, an ſint duo ττ, ex geminato σσ con-
uerſa ἀττικῶς, ſicut γλῶσσα, γλῶττα, an uero ſint duo
diuerſa elementa, τ, ſcilicet & γ. Si enim duo ſunt
ττ, hoc modo diſpoſita & connexa, τγ, ne toties cala-
mi ductus iteretur (nam ſcriptores & aptiorem ſcri-
bendi modum ſemper quærunt, et breuiorem) ut duo
σσ in unum, cum geminanda ſunt, connectantur, ne-
mini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exē-
plaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniantur
huiuſmodi charactere ſcriptæ, ut θάλατγα, θετγαλία,
κρείτγων, ἄτγα, pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἄττα.
At ſi pro τ, & γ, quæ ſunt elementa diuerſa, accipe-
re uelimus, ut ὀρύτγω, γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα: ui-
detur profecto noua quædam pronuntiatio & duriu-
ſcula. Theodorus tamen in tertio τῶν εἰς τέσσαρα, ubi
de conſonantium geminatione loquitur, uidetur uelle
omnino diuerſa elementa eſſe, τ, ſcilicet & γ: ſed ut
quidam aſſerunt, ſolum hoc accidere putant uerbis
duplex ττ, habentibus, Atticorum more, ut φρατγω,
πέτγω, ταράτγω, αἱμάτγω. &c. Eius uerba hæc ſunt,
εὐλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ γράφειν
ὀρύτγω, καθάπερ κἀν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων
ὁρῶμεν. Sed Theodorus id ſcripſiſſe uidetur hac potiſ-
ſimum ratione, quòd in medio præterito uerborum in
ζω, deſinentium, ſi diſſoluamus ζ in eas conſonantes,
quas poteſtate in ſe continet, hoc eſt, σ, & δ, nimi-
rum

mirum δ erit figuratiua litera uerbi, ut φράζω, φράσδω, ſicut μελίζω, μελίσδω, δωρικῶς. quam literam medium præteritum accipit, ut πέφραδα. A ſimili igitur habentia duplex πτ, ſi eorum medium præteritum ſuſcipit γ, uidentur profecto mutare poſſe alterum τ in γ, ut ὀρύττω, ὀρύτγω. φράττω, φράτγω. πλήττω, πλήτγω. quorum media præterita ſunt ὤρυγα, πέφραγα, πέπληγα. & ſic de ſimilibus. Sed quid hoc aſſerentes de alijs uerbis dicent, quæ in ζω, deſinunt, & futurum habent in ξω? nunquid diſſoluto ζ, ut ſupra, medium præteritum eorum accipiet δ? Non profecto, ſed γ potius, ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, non autem κέκραδα. Contra autem in uerbis habentibus duplex σσ, ſiue duplex ττ, & in futuro σ, ut ἐρέττω, μέλλ. ἐρέσω, mutato altero τ in γ, ſicut in ſupradictis, nunquid medium præteritum eorum ſuſcipiet γ, ut ἐρέτγω, ἐρέσω, ἤρεγα? Quare potius eorum ſententiæ adhæreo qui uolunt huiuſmodi uerba tam in ζω, quàm in ττω, habentia in futuro σ, accipere δ in medio præterito, ſic ξ, γ. nam σ, cognationem habet cum δ, ut in declinationibus nominum ac uerborum liquido apparet. πάρις enim πάριδος facit, τροπῇ τοῦ σ, εἰς δ: & ᾄδω, ᾄσω facit in futuro, mutato è contra δ in σ. At ξ, cognationem habet cum γ, ut τέττιξ, τέττιγος: & λέγω, λέξω. ob quam rem indubitato teneo huiuſmodi characteres, τγ, pro duplici ττ, ubique eſſe ſuſcipiendos. Huic noſtræ opinioni aſtipulatur epigramma illud peruetus, quod nos Conſtantinopoli ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ uidimus in baſi columnæ cuiuſdam pyrami-

dalis

dalis literis antiquioribus notatum. Eius epigrammatis uersus apposui.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΕΥΡΩΝ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΣΙΩΝ
ΧΡΟΝΩι ΦΘΑΡΕΝ, ΝΥΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ,
ΟΥ ΡΩΜΑΝΩΣ ΠΑΙΣ, ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑΣ
ΚΡΕΙΤΓΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ.
Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΘΑΥΜΑ ΗΝ ΕΝ ΤΗι ΡΟΔΩι,
ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΥΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ.

Occurrerit aliquis quamobrem inquiens notatum sit ΚΡΕΙΤΓΩΝ *per* ΤΓ, *ac non potius per duo* ττ, *sicut linguæ Atticæ usus exigit? uitandæ, ut ego existimo, confusionis gratia id factum est. nam si apices seu cornicula utriusque* ΤΤ, *pari figura protraherentur, duæ in unam conglutinarentur literam, eamq́; penitus diuersam, id est,* ΤΓ. *ut ergo ea perturbatio declinaretur, secundum* Τ, *altero cornu truncatum fuit: ita* Γ *factum. Ne'ue spatia inter ipsas figuras magis dilatarentur, id quod maxime datur uitio ijs, qui antiquas notant literas, quibus ne ultra communes quidem lineas aliquam protendere permissum est, quum secus fieri in minutioribus, quibus nunc utimur, uideamus: illa enim pro scriptorum arbitrio pingi consueuerunt. decepti igitur aliqui scriptores huiusmodi*

iusmodi figuram Υ *pro elemento, quod medium est inter* Κ, & Χ, *mutas acceperunt, non pro* Τ, *quod opponitur* Θ, *antisticho. decepti inquam alteram quoque figuram,* γ *scilicet, loco alterius quod est* Γ, *addiderunt ipsi* Τ, *hoc modo,* τγ, *ut supra ostendimus. Quæ res cum à posterioribus non probaretur, non* τγ, *sed* ττ, *scribi cœptum est, secundo* Τ *priori supereminente: nam in minutioribus, ut præmonui, nulla admittitur noxa. Ad hoc dextrum quoque cornu detractum est, ut eodem calami ductu perficeretur. Nec solum huiuscemodi elemento id euenisse intelligitur, sed & spiritibus, δασεῖα scilicet & ψιλῇ: nam eorum notæ ex* Η *in duo sic,* Ͱ. ͱ, *diuiso factæ sunt. quas figuras ob faciliorem scribendi modum postea scriptores mutarunt.* L. J. *subtracta parte inferiori. Nemini igitur mirum uideatur, nam & scriptoribus aliquid dandum est, si* ΤΓ, *scriptum reperiatur ita ut duo esse* ττ, *intelligamus, non* τγ. *nam in antiquis, ut modo diximus, secundum* τ, *sinistrum cornu amisit hac nota,* Γ: *in hodiernis dextrum, eo in hanc figuram,* ˥, *declinato.*

De quinta coniugatione.

QVINTA *coniugatio grauitonorum per quatuor immutabiles effertur, hoc est,* λ, μ, ν, ρ. *ut* πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. *quorum futurum circunflexum penultimam corripiens, per easdem immutabiles effertur, ut* παλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. *Præteritum uero habet* κ, *ut* πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα. *reliqua locis suis paulo infra habebuntur.*

De ſexta coniugatione.

SEXTA coniugatio per ω, purum, ut ἱππεύω, πλέω, ἀκούω. Conſumptis enim decem & ſeptem conſonantibus, partim in præſenti, partim in futuro, rationabiliter ſexta coniugatio pura exiſtit, & quod habebat, ut per conſonantes formaretur, per uocales formata eſt, acceptis in penultima diuerſis uocalibus aut diphthongis. Dubitant uero quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuerſis elementis figurentur, ut dictum eſt, quo modo ſextam coniugationem per ω, purum dicamus formari. Dicendum eſt igitur, licet per ω, purum dicamus eam enuntiari, non tamen per hoc oſtendimus ω, eſſe figuratiuum ſextæ coniugationis, ſed quod figuratur per diuerſas uocales, aut diphthongos, quæ ſint ante ipſum, ut θέω, χρίω, νέω, ἀκούω. quorum futurum habet σ, & præteritum κ, ut θέσω, τέθεκα. χρίσω, κέχρικα. ναίσω, νέναικα. ἀκούσω, ἤκουκα.

Sunt igitur in uniuerſum formatiuæ literæ præſentis temporis, quibus grauitonorum coniugationes inter ſe diſtinguuntur: hæ mutæ omnes, ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέγω, πλέκω, τρέχω, ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. una duplex, ζ, cum σσ geminato, ut φράζω, ὀρύσσω. quatuor immutabiles, ut τίλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. uocales omnes præter η, ut φάω, δέω, τίω, βόω, δύω, ῥόω. inuenitur tamen apud Homerum δήω, τὸ εὑρίσκω, quod eſt inuenio, διὰ τοῦ η, Ὀδυσσ. η̄. δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους. & Ὀδυσσ. δ̄. Οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν. unde ἡ δηὼ, τῆς δηόος, δηοῦς Ceres.

Ceres. Sciendum autem est hoc solum inueniri uerbũ habens η, ante ω, ob idq́. ab Herodiano inter dictiones, quæ μονήρεις dicuntur, hoc est, solæ siue unicæ, annumeratum est. Quocirca seponi potest. ἡ μία γὰρ χελιδών, φασι. Diphthongi propriæ omnes, ut παίω, ψαύω, σείω, ἄζω, οἴω, κρούω. impropria una, ὀπύω. Quæ sequuntur, partim futuri sunt, partim præteriti perfecti, Futuri, ψ, ξ, σ, & quattuor immutabiles, λ, μ, ν, ρ Ψ quidem futuri uerborum primæ coniugationis. Ξ secundæ, & quorundam etiam quartæ. Σ uero tertiæ, & ceterarum coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, desinentium in μι, præter quintam grauitonorũ, cuius futurum per immutabileis, uidelicet λ, μ, ν, ρ, communiter effertur. Consonantes præteriti tres, φ, χ, κ. Φ, quidem præteriti primæ coniugationis. Χ, secundæ. Κ, reliquarum tam grauitonorum quàm circunflexorum, et terminatorum in μι. quia ubi ψ est in futuro, illic præteritum habet φ. quæ uero habent ξ in futuro, ea in præterito habent χ. & quæ in futuro habent σ, aut immutabilem, in præterito habent κ.

De temporibus uerborum.

SED quoniam dictum est, sex esse uerborum tempora, hoc est, ἐνεστῶτα, παρατατικὸν, παρακείμενον, ὑπερσυντέλικον, ἀόριστον, καὶ μέλλοντα, et solum de tribus mentio facta est, hoc est, præsenti, præterito perfecto, et futuro: non erit ab re de eisdẽ iterum et reliquis aliquid dicere. Tempora igitur proprie sunt tria, ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, καὶ μέλλων: ex qui-

bus ἐνεστὼς non suscipit diuisionem, quia dubitatur sit tempus necne, quia, ut dicunt quidam, si tempus semper mouetur, non potest consistere: quòd si non consistit, non est tempus præsens, aut præsens non est tempus. Sed dicimus, quòd, si tempora non constiterunt, neque etiam præterierunt. quonam enim modo potest præterisse, quod non constiterit? Dies enim hesternus nisi prius ortus esset, nunquam præteriisset: & rursus, si quis tinxerit digitum in fistula, siue canali semper fluente, uel pedem in fluuio semper fluente, procul dubio neque in præterito, neque in futuro potest illum tingere, sed in præsenti tempore, uel in præsenti aqua. Et impressio facta ex rota, nimirum per præsens fit, non per præteritum, neque per futurum. Et quæcunque dicuntur, & quæcunque fiunt, ea in presenti tempore dicuntur & fiunt. Præsens autem est sine capite, hoc est, principium non habet, id est, cum dicitur, pariter habet esse. Quod cum ita sit, merito nullam suscipit diuisionem. Sciendum est autem, quòd apud grammaticos præsens habet dilationem, hoc est, latitudinem subostendit, ut cum dicimus, præsens annus talis est. apud philosophos autē, ut dictum est, principium non habet, hoc est, cum dicitur, pariter habet esse. Παρεληλυθὼς autem, qui & παρῳχημένος dicitur, hoc est, præteritum, cum habeat dilationem, diuersas suscipit diuisiones. præterita enim uel in parte præterierunt, & nondum perfecta sunt, et perficiũt id quod dicimus παρατατικὸν, ut ἔτυπτον, ἔλεγον. nondũ enim res perfectæ sunt, sed in par-

te præterierunt. unde παρατατικὸς dicitur, ab eo quod extensam & imperfectam habeat significationem, ἀπὸ τοῦ τείνω, quod porrigo, siue extendo significat. Vel nuper præterierunt res quæ factæ sunt, & paullo ante completa est res, & perficit tempus, quod græce παρακείμενος dicimus, ut τέτυφα, πεποίηκα, quod etiã propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio adiacet præsenti, hoc est, nuper perfecta est, ἀπὸ τοῦ παράκειμαι, quo adiaceo significat. Vel præterita multo ante præterierunt, & perficiunt ὑπερσυντέλικον, ut ἐτετύφειν, quod propter hoc ὑπερσυντέλικος dicitur, quòd multo ante res completa sit: συντέλικος enim idem est, quod πεπληρωμένος, hoc est, completus & perfectus, unde ὑπερσυντέλικος plusquamperfectus, ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τελέω, ῶ, quod perficio significat. Sciendum autem παρακείμενον habere in se ipso ἄρτι, hoc est, nuper, quia τέτυφα ostendit rem nuper completam, ὑπερσυντέλικον autem τὸ πάλαι, hoc est, multo ante: ἐτετύφειν enim rem multo ante completam ostendit. Si autẽ præterita incerta sint quando præterierunt, perficiunt ἀόριστον, ut ἔτυψα: incertum est enim utrum paullo ante, an multo ante præterierint, & propter hoc ἀόριστος, id est, infinitum dicitur, & indeterminatum. Sciendũ ἀόριστον, si assumpserit ἄρτι, tantũ ualere, quantum παρακείμενος: quia ἔτυψα ἄρτι, par est τέτυφα, hoc est uerberaui: si autem πάλαι par est præterito plusquamperfecto, nam ἔτυψα πάλαι, par est ἐτετύφειν, hoc est, uerberaueram. Μέλλων autẽ, hoc est, futurum cum etiam ipse habeat

latitudinem, debet suscipere diuisionem: futura enim aut paullo post futura sunt, aut multo post. Sed quoniam futura incognita sunt, incognita autem non possunt tanquam ignorata diuisionem suscipere, propter hoc non suscipit diuisionem futurum. Athenienses tamen diuiserunt ipsum, in futurum simpliciter, & in μετ' ὀλίγον μέλλοντα, hoc est, paullum post futurum. Inueniuntur igitur in uniuersum sex tempora, ἐνεστὼς, & μέλλων, & quattuor diuisiones præteriti temporis, hoc est, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντέλικος, & ἀόριστος. Horum autem cognationes sunt tres. nam παρατατικὸς cognationem cum ἐνεστῶτι habet, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς, ἔτυπτον. quemadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus est (ἐνισταμένην γὰρ, id est, instantem enim & imperfectam habet significationem, unde merito a quibusdam Latinorum præsens instans imperfectum appellatur) sic & παρατατικὸς imperfectus est. nam παρατεταμένην, hoc est, iuxta extensam & imperfectam habet significationem. Ὑπερσυντέλικος cognationem habet cum παρακειμένῳ, quia utrunque significat rem perfectam: licet παρακείμενος significet rem paullo ante perfectam, ὑπερσυντέλικος uero multo ante. Ἀόριστος autem habet cognationem cum futuro, ut τύψω, ἔτυψα: & uidetur contrarium esse. quonam enim pacto præteritum potest affinitatem habere cum futuro? contrarium enim est, tres, ut res præterita ī futuro fiat. Sed licet dicere, propter hoc ἀόριστον & μέλλοντα inter se affinitatem habere, quoniam utrunque significat infinitum

sive

ſiue indeterminatum & incertum: etenim ἀόριστος, ut μέλλων, incertus eſt. Quæ cum ita ſint, nemo mirabitur non eaſdem conſonantes in omnibus temporibus, ſed alias in aliјs inueniri. Quia quæ tempora habent cognationem inter ſe, illa eaſdem conſonantes ſiue litteras habent, ſicut eſt ἐνεστὼς & παρατατικὸς, ut τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντελικὸς, ut τέτυφα, ἐτετύφειν. μέλλων καὶ ἀόριστος, ut τύψω, ἔτυψα. At μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος, καὶ μέλλων δεύτερος, formatiuas litteras coniugationis ſuſcipiunt, quibuſdam paucis exceptis, ut in proprio loco latiſſime dicetur.

De augmento præteritorum libro tertio, quãtum ad communem linguam pertinet, ſatis dictum eſt, ſed de eorum formatione etſi illic aliqua dicta ſunt, quæ ad eruditionem incipientium ſatis eſſe putauimus, hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere ſtatuimus, iterum ab ipſo themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM GRAVITONORVM MODI INDICATIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Τύπτω a nullo fit, cum ſit thema totius uerbi. Secunda perſona a prima fit, extrema in ει mutata, τύπτεις: καὶ δωρικῶς τύπτες, abie

cto ι, diphthongi. καὶ αἰολικῶς τύπτης, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. Tertia persona a secunda fit, expuncto σ, τύπτει, καὶ δωρικῶς τύπτε, καὶ αἰολικῶς τύπτη. Δυϊκά. Dualis numerus a plurali deducitur antiquorum more, licet ordine naturæ numerus dualis pluralem omnino præcedat. Sed hoc in uerbis formandis a ueteribus grammaticis nusquam inuenimus seruatum. nam maiores nostri, & maxime Aeoles, duali numero non utebantur, sed singulari tantũmodo, & plurali. Quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait: Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerũ posteritatis usu receptum, quasi nouellum usurpare noluerunt. Is nanque sicut a primordio sermonis a natura proditi in oscuro habitus ignorabatur, sic diutius incertus, inter utrunque numerum, tam singularem quàm pluralem latebat. Sero autem superuenientibus sæculis, scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus, quasi intercalaris irresit: & hac de caussa apud ueteres raro reperitur. Præterea superfluus antiquis uisus est: siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte quod quandocunque prima persona pluralis desinit in μεν, tunc prima dualis formari non potest, duabus regulis inuicem repugnantibus. Quarum prima est, quod dualis numerus uerbi natura appetit extremá syllabam desinere, aut in ν, in actiuis, aut in θ, in passiuis, & sic formandum fuerat τύπτομεν, τύπτοτον. Altera regula est, quòd omnis pars orationis suscipiens numeros, formari debet per idem elementum,

ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον, exceptis pronominibus primitiuis, quæ a regula declinant: ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Δυϊκά. νῶϊ, καὶ νῷ. &c. et sic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν, τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem repugnantibus, hac quidem appetente τ, illa uero μ, euenit ut neutra obtinuerit formandi potestatem. Quo factum est, ut prima persona dualis numeri omnium actiuorum omnino defecerit, cum prima persona pluralis in μὲν, syllabam exeat. unde datur talis regula. Ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ μ ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. quod potissimum est argumentum, pluralem numerum prius formatum fuisse quàm dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Etsi prioribus libris Theodorum Gazá imitati, dualem numerum a singulari ubique deduxerimus, hic tamen antiquorum traditioné sequemur. Secunda igitur persona dualis numeri a secunda plurali fit, τε in τον mutata, ut τύπτετε, τύπτετον. Tertia similis est secundæ, τύπτετον. Πληθ. Prima persona pluralis fit a prima singulari, ut τύπτω. τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες, sicut πράσσομες pro πράσσομεν. Θεόκρι. ἐν θυωνίχω, Πράσσομες ἐχ' ὡς λῶστα θυώνυχε. Secunda persona a prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia quoque persona a prima fit, extrema in σι, et adiuncto υ, penultimæ uocali, ut τύπτομεν, τύπτουσι. estq. omnino similis datiuo plurali participij eiusdem temporis. nam regula est, quòd tertia persona pluralis præsentis temporis, & futuri actiuorum omnium,

similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. *At* τύπτοντι *dicunt Dores pro* τύπτουσι, *ad similitudinem datiui singularis participij præsentis:* τυψοῦντι *pro* τύψουσι, *ad similitudinem datiui singularis participij futuri uidelicet* ὁ τύψων, τῷ τυψοῦντι, *a futuro Dorico* τυψῶ. *At præterito perfecto non hoc euenit, etsi tertia persona pluralis in* σι *desinat* κοινῶς, *& in* τι, δωρικῶς, *ut* τετύφασι, τετύφαντι. *quandoquidem non omnino eadem est litteratura cum datiuis eiusdem temporis,* τῷ τετυφότι, τοῖς τετυφόσι. *Fit autem a tertia communi,* σ, *in* τ, *conuerso, ac* ν *interiecto,* τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις, Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

Quo in loco aduertendum est, tertiam personam uerborum desinentium in ι, *sequente uocali assumere* ν, *ut* τύπτουσιν ἐκεῖνοι: *quoniam natura appetit* ν, *quandocunque* σ *præcedit ipsum* ι, *in fine dictionis, siue actu, siue potestate, ut* τρωσὶν, φοίνιξιν, *datiui plurales* ἀπὸ τοῦ τρὼς, τρωὸς, *&* φοῖνιξ, φοίνικος. *Sic in tertijs personis uerborum in* ι, *desinentibus, ut* τύπτουσιν, τετύφασιν. *Attici tamen etiam sequente consonante addunt* ν, *Iones uero neque consonante sequente, neque uocali. quod nos Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus.*

ΑΙ Δ'ΕΙΣ' ΑΘΗΝΑΙ ΘΗΣΕΩΣ Η ΠΡΙΝ ΠΟΛΙΣ. *Et in fronte orientem uersus,*

ΑΙ Δ'ΕΙΣ' ΑΔΡΙΑΝΟΥ Κ'ΟΥΧΙ ΘΗΣΕΩΣ

ΣΕΩΣ ΠΟΛΙΣ.

pro αἳ δ' εἰσὶν ἀθῆναι. & αἳ δ' εἰσὶν ἀδριανοῦ. Et Homerus Ὀδυσσ. δ. οὐ δὲ οἱ ἄλλοι εἰσ', οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα. ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἵκεν. Sic faciunt & in tertia perſona ſingulari eiuſdem uerbi ſubſtantiui ἐστὶν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι: Κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε διασοὺς Ἀτρείδεας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων. Et in eodem. Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι. pro ἐστὶν ὅτε, & ἐστὶν ὅπου. nam ſi dictæ tertiæ perſonæ in ν, deſinerent, nuſquam ἀπόστροφος fieret. Hoc idem & ε, patitur Atticorum more, cum tertia perſona uerbi in id deſinat, ut ἔτυπτεν, ἔτυπεν. At Iones neque in his ν addere conſueuerunt. Ἰλιάδος α. Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' ἀγαμέμνων. Et in eodem: Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα. pro ἠτίμησεν. Quod & ſecundæ perſonæ imperatiuorum (licet & ipſæ in ε deſinant) nequaquam admittunt, ut τύπτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

Παρατατικός.

Ἔτυπτον, fit a prima perſona præſentis, extrema in ον, mutata, ac propoſito ε, ſyllabico augmento, quod commune eſt omnibus præteritis uerborum a conſonante incipientium, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον. uel in genitiuo participij præſentis temporis, extrema ſyllaba abiecta, ac præpoſito ε, augmento, ut τύπτων τύπτοντος, ἔτυπτον. nam participij natura eſt, ut ſuo ſtatim tempori ſuccedat, quamuis ad euitandam confuſionem loco ultimo ſtatuatur.

Sed hic aduertendum, quandocunque præſens in-

cipit

cipit a ῥ, præteritum imperfectum accipere alterum ῥ, ut ῥίζω, ἔῤῥιζον. et hoc ut in eo ſeruetur ſpiritus præſentis temporis. nam regula eſt, quod ſpiritus thematis & in aliijs temporibus ſeruandus eſt φιλῶ, παρατατικὸς ἐφίλουν. ecce hic ſeruatum eſt φ. Si igitur ſimplici ῥ præteritum imperfectum ſcriberetur, neceſſario tenui ſpiritu ſcribendum eſſet. nam ῥ etſi in principio dictionis aſpiretur, nihilo minus in medio duarum uocalium, in eadem dictione ſimplici, exilem ſpiritum habet, ut χαίω φέρω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum geminatum ῤῥ habere debet, ut alterum quidem, hoc eſt, in quod prior ſyllaba deſinit, exilem ſpiritum habeat, alterum uero, a quo ſequens ſyllaba initium habet, aſpiretur, ut in eo ſpiritus præſentis omnino ſeruetur. Eſt etiam regula, quod quandocunque duo ρρ inueniuntur, ſiue in ſimplici ſiue in cõpoſita dictione, alterum quidẽ exili ſpiritu, alterum uero aſpirato ſcribitur, ut πύῤῥω, ἄῤῥω. Aeoles tamen aſpirationẽ omnino fugientes, utrunque ρρ exili ſpiritu ſcribere conſueuerunt, ut κέῤῥω, φθέῤῥω, σπέῤῥω, pro κείρω, φθείρω, σπείρω. Cur autẽ alterum ρ hoc eſt, primum exilẽ ſpiritum habeat, hæc aſſignatur ratio. nam apud Græcos nulla eſt dictio, aut ſyllaba, quæ in ullam aſpiratarum deſinat, & propterea, ubi aliqua earum geminanda eſt, prior mutatur in eam tenuem quæ eſt ei propria, ut ἀτθὶς, σαπφὼ, βάκχος. Si igitur utrunque ρρ aſpiraretur, eueniret ut prior ſyllaba in aſpiratam deſineret, quod apud Græcos abſurdũ eſt. Eſt igitur communis regula, huiuſmodi litteræ ρ, quod

quandocunque ponitur in principio dictionis, aspiratur tanquam media inter uocales & consonantes, ut ῥῦμα ῥέω. Excipiuntur, ῥάρος, & ῥαριάς, ῥαριάδος, ἡ δημήτηρ, quippe Ceres. et ῥάριον, τὸ βρέφος, infans. de quibus uide apud Suidam. Quoniam in nominibus si prima & secunda syllaba a ρ incipiant, leuem spiritum habere debent, quod non fit in uerbis, neque participijs, ut ῥέῤῥημαι, ῥεῤυπομένα. Si autem assumit secum aut syllabam, aut dictionem desinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur ρρ. primum quidem habet ψιλὴν, alterum uero δασεῖαν, ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον: ῥώσος, ἄῤῥωστος. Poetæ tamen in omnibus compositis gratia metri simplici ρ aliquando scribere consueuerunt, ut ἄρεκτον, ἀμφίρητος. Composita etiam ab ευ, unico ρ communiter scribuntur, ut ῥῶσος, εὔροσος. ῥοῦς, εὔρους. habet enim ευ, diphthongus pronuntiationem secundæ consonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus. ἔρεζε θεῶν αἰεὶ γενετάων. præteritum imperfectũ a uerbo ῥέζω. et in alijs multis. In quibus sciendũ est illud ρ esse exterendum, quod tenuem habet spiritum, primum scilicet, ut appendicem et extrinsecus assumptum, alterum uero, hoc est, aspiratum, cum id quidẽ dictio ex ipsa positione siue principio habeat, seruandum, ut ἔῤῥεζε, ἔρεζε: ἄῤῥητος, ἄρητος. Tribus enim modis duplicatur ρ aut per compositionẽ ut ἐπίῤῥημα, aut per augmentum syllabicum, ut ἔῤῥιψα, aut per naturam, ut πύῤῥος, θάῤῥος. quibus autem inest geminatũ natura, in ijs dubitant non nulli, utrum hoc seruandum sit, an utrunque habeat ψιλήν. sed de hoc satis.

De augmento temporali.

Est & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc est cum breuis uocalis in longam mutatur, quod commune est omnibus præteritis uerborum a uocalibus incipientium, ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino respuunt incrementum, tam syllabicum quàm temporale, in omnibus præteritis, ut τύπτε pro ἔτυπτε. ἄκουσε, pro ἤκουσε. ἅψατο, pro ἥψατο. hoc idē & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba a uocalibus incipientia, quæ partim differentiæ caussa, partim emphoni , partim solo usu non augentur in principio præteritorum. Secunda persona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco sciendum est, Iones consueuisse formare tertiam personam præteriti imperfecti, et primi & secundi aoristi actiuorum omnium, abijcientes augmentum, tam syllabicum quàm temporale, & apponentes σκε, syllabam. Sed quia horum penultima uaria est, secūdum uarias uerborum coniugationes, sciri uelim, quæ sit penultima in unaquaque coniugatione. nam tertia persona præteriti imperfecti grauitonorum omnium, habet ante σκε, ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε. & de alijs similiter. Circunflexorum uero, & terminatorum in μι, proprias habet uocales, quæ formatiuæ cōiugationum appellantur, hoc est, ε, α, ο, υ. E, quidem formatiua est primæ coniugationis, tam circunflexorum, quàm terminatorum in μι. A, secundæ, O tertiæ. Y, uero quartæ uerborū in μι tantum, quoniam circunflexorū tres sunt coniugationes, ut ἐποίει, ποιέεσκε.

σκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα, βόασκε. ἵστη, ἵστασκε. ἐχρύ-σου, χρύσοσκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύγνυ, ζεύγνυσκε. *At tertia persona primi aoristi omnium uerborum, α, habet ante σκε, cum propria sit uocalis primi aoristi, & formari potest a secunda persona, adiuncta κε, ut ἔτυψας, τύψασκε. ἐποίησαν, ποιήσασκε. ἔστησαν, στή-σασκε. nam si a tertia formare uoluerimus, ε, in α, iterum mutandum erit, ut ἔτυψε, τύψασκε, & sic in alijs coniugationibus. Tertia uero persona secundi aoristi grauitonorum & circunflexorum omnium, ε, habet ante σκε, ut ἔτυπε, τύπεσκε. ἔδουπε, δούπεσκε, ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω, ῶ. At tertia secundi aoristi uerborum in μι, easdem uocales habet, quas tertia præteriti imperfecti eorũdem uerborum, ut ἔθη, θέσκε, sicut ἐτίθη, τίθεσκε. ἔστη, στά-σκε, sicut ἵστη, ἵστασκε. ἔδω, δόσκε, sicut ἐδίδω, δίδο-σκε. ἔδυ, δύσκε. Ἰλιάδος θ. Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν πάϊς ὥς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς αἴανθ'. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autem imitati poetæ primam etiam, & secundam personam singularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est primæ singulari horum temporum, hoc eodem modo formant, ut τύπτεσκον, τύπτεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. Ἐδίδασκε uero et ἐρίπτασκε, & ἐγίνωσκε, & similia quæ augmentum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non sint, sed a uerbis in σκω, deducuntur, hoc est, διδάσκω, ῥιπτάσκω, γινώσκω. Δυϊκά. Prima persona dualis non fit, ut in præsenti tempore dictum est: secunda ἐτύπτετον, tertia ἐτυπτέτην, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia*

plu-

pluralis nec in ι deſinat, nec in αι. Πληθ. Prima perſona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες, ſicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. Θεόκ. ἐν ὕλᾳ. Οὐκ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ' ὡς ἐδοκεῦμες. καὶ ἐν θαλυσίοις.
Ης χρόνος ἀνίκ' ἔγω τε καὶ δ'ὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda perſona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit a prima plurali ſicut in præſenti, nec pares habet ſyllabas, ſed magis ſimilis eſt primæ ſingulari ἔτυπτον. nam cum participium actiuum deſinit in σ ὀξύτονον, tunc tertia perſona pluralis par eſt ſyllabis primæ plurali, ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium præteriti perfecti, hoc eſt τετυφὼς in σ deſinens acuit extremã, alioqui diſpares ſunt, & tunc tertia perſona a genitiuo ſui participij fit, abiecta τος, ſyllaba, ac ε, communi augmento præpoſito, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima ſingularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. et τυπὼν, τυπόντος, ἔτυπων. Sed hoc de ſolis præteritis intelligendum. nam præſens & futurum hanc non ſequuntur regulam. Inueniuntur tamẽ ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδολίουν, tertia perſona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δολιέω, ῶ, & ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, & εἴδωσαν, & ſimilia Bœotorum ſiue Chalcidicorum more. conſueuerunt enim ipſi Bœoti in ijs quæ non habent participium in σ oxytonum, hoc eſt, in præterito imperfecto, & in ambobus aoriſtis actiuorum, pares facere & primam et tertiam perſonam pluralis numeri, ut ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπομεν, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contra uero in ijs quæ habent

bent participium in σ ὀξύτονον, & declinatũ per ντ, hoc est in aoristis passiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & secundo aoristo uerborum actiuorum in μι, impares facere primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔϐημεν, ἔβαν, pro ἐτύφθησαν, ἔφασαν, & ἔβησαν. de quibus proprijs locis amplissime dicetur.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, a futuro fit, extrema in φα conuersa, cum sit primæ coniugationis. Sed quod ad principalem syllabam, sciendum est præterita omnia circa principiũ, aut tempore, aut syllaba augeri, sicut libro III. de augmento præteritorum abunde dictum est. Tempore quidem augeri, si uerbum a uocali quapiam incipiat. Quæ si sit immutabilis, η, scilicet aut ι, aut υ, aut ω, μέγα, eadem remanet immutabilis: ι, tamen & υ, si in præsenti breues extiterint, producuntur in præteritis, cum δίχρονα sint. At si mutabilis fuerit, hoc est, α, siue ε, siue ο: Α, quidẽ & ε, in η, & ο, in ω, natura longas uertuntur, quod augmentum temporale appellatur. Augeri uero syllaba contingit, si a quapiam consonante uerbum initiũ habeat. Quo in loco sciendum est, præterita omnia uerborum a consonãte incipientium, in principio assumere ε, ψιλὸν, quod augmentum syllabicum nuncupatur. At præteritũ perfectum, præsentis consonantem cum eadem uocali ε, scilicet nonnunquã geminare. quod ei uenit si breuis existat, ut λέγω, ἔλεγον: nam ε breuis est, cum sola ac

ſimplex ſequatur conſonans. παρακ. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. quæ quidem geminatio, ſiue reduplicatio, quam Græci ἀναδιπλασιασμὸν appellant, cómunis eſt, etſi alibi per ι correptum fieri contingat. Si uero poſitione longa exiſtat, quod fit cum duæ ſequantur conſonantes, ſiue actu ſiue poteſtate, nulla fit conſonantium geminatio, ut σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα: niſi muta cum liquida fuerit, quia tunc geminatur muta, ut κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicationis mentio facta eſt, non erit inutile præter ea quæ in lib. III. diximus, hoc etiam in loco ſecundum diuerſarum linguarum uarietatem, quædam ad eam pertinentia dicere. Eſt igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς παράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου, hoc eſt, reduplicatio eſt unius ſyllabæ aſſumptio, cum eadem conſonante, ſiue antiſticho eius. Eſt autem duplex, propria & impropria. Propria fit tribus modis, communi, Ionico, & Attico: ſed ex iis communis & Ionicus ſunt ſimiles inter ſe præterquá in hoc, quod in communi ι præponitur, in Ionico uero ε. Duobus autem modis ambo fiunt: altero quidem cum uerbum a tenui conſonante media ue incipit, altero autem cum a craſſa inchoat. nam ſi a tenui incipiat media ue, & ea quidem ſiue ſola, ſiue cum alia conſonante, eadem repetitur, ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω, κικλήσκω. Ὀδυσσείας χ.

ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρά τι εἴπῃ.

Si a craſſa, pro ea, ſiue ſola fit, ſiue cum alia conſonante, antiſtichon eius, hoc eſt, propria eius tenuis ponitur.

ponitur, ut θῶ, τιθῶ. χρῶ, κιχρῶ. Et hac reduplicationem Iones respuentes præteritorum augmentum, in omnibus modis, & temporibus, maxime autem in ambobus aoristis uti consueuerunt. cuius usus apud Homerum frequentissimus est in uerbis, nec solum in ω, desinentibus, sed etiam in μι. Οδυσ. δ. Καδδ᾽ ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & Ιλιάδος δ. Υπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο ανδρὸς ἀκοντίσαντος. & Οδυσσείας γ. Τῷ κέντις κείνωνγε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & Ιλιάδ. ζ. Φαίην κεν φρέν᾽ ἀτέρπυ ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & Οδυσσείας δ.

Τὸν εἴπως σὺ δυνάιο λοχησάμενος λελαβέσθαι.

Hac eadem utimur reduplicatione in communi præterito per consonantem præsentis, si ipsum ε, correptum existat, ut supra dictum est, ut τύπτω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα. Attico modo fit etiam in præterito perfecto, quando uerbum incipit a mutabilibus uocalibus, hoc est, ab α, ε, ο. nam principales duæ litteræ præsentis præponũtur communi præterito, et tertia syllaba a principio corripitur, sicut in præterito Attico dicetur, ἀκέω, ἤκυκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς, καὶ μέσος ἤκυα, ἀκήκοα. Et hæc dicitur reduplicatio, quandoquidem in ea consonans reduplicatur, etsi non eodem modo in omnibus idiomatis fieri hoc contingat. nam in cõmuni reduplicatione & Ionica, in prima & secunda syllaba geminatur consonans, & per ι siue ε uocales breues, ut δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, unde & τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς Οδυσσείας γ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. In Attica

uero, in ſecunda & tertia ſyllaba, & per uocalem lon
gam, η ſcilicet, ſiue ω, μέγα, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοι-
νῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς, ubi λ, cum η, geminatur.
ὀρύττω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς: his uero
ρ, cum ω. α enim & ε, ex temporali augmento in η
uertuntur, ο μικρὸν uero in ω, μέγα quæ quidem uoca
les longæ in communi præterito, ratione augmenti
primum tenent locum, in Attico uero ſecundum, ut
in dictis exemplis uidere licuit. Impropria redupli-
catio item duobus fit modis: uno per ι, altero per ε.
Per ι, item duobus modis. Vno quando uerbum inci-
pit a uocali, ut ὦ, ἰῶ, ἵημι. altero quando uerbum in-
cipit a ς, ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. in quo σ, non repetitur,
quoniam ἰῶτα poſitione duarum conſonantium, σ ſci
licet & τ, exiſtit productum. Sed utroque modo ι, ſo
lum præponitur, & hoc modus communis eſt. Per ε
ſolum, ut ὦ, ἕω, ἕημι, ἕημαι, καὶ ἧμαι & hac gemina
tione Attici uti ſolent in præteritis uerborum ab ο,
incipientium, ut ὤρακα, ἑώρακα. ὦσμαι ἔωσμαι. quos
poetæ imitati, etiam in alijs temporibus uerborum,
tam in ω, quàm in μι deſinentium, ea frequenter utun
tur, ut εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἕηκα. ὠσάμην, ἐωσάμην.
Quæ quidem reduplicatio impropria dicitur, quo-
niam nulla repètitur conſonans, ſed ſola uocalis præ
ponitur. Et hæc de reduplicatione.

Quod ad ultimam uero ſyllabam, ſciendum eſt præ
teritum perfectum actiuum uerborum omnium in α
deſinere, & a futuro fieri, extrema uocali, ω ſcilicet,
in α, conuerſa, ſed ante eam diuerſam habere conſo-
nantem,

nantem ut in coniugationum diuiſione dictum eſt. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum habebit ψ, ante ω, & præteritum ante α, φ habebit, ut τύψω, τέτυφα. Si uero ſecundæ, futurum habebit ξ, & præteritum χ, ut λέξω, λέλεχα. At ſi tertiæ, & cuiuſuis aliarum fuerit coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι, futurum habebit σ ante ω: quo in κ conuerſo, et ω in α, fiet præteritum actiuum, ut πείσω, πέπεικα.

Quædam tamen excipiuntur uerba in ζω, et in σσω deſinentia, quæ cũ ξ, habeant in futuro, χ, in præterito habere neceſſe eſt. Icc irco ad ſecundã reducenda ſunt grauitonorum coniugationum, ut κράζω, κράξω, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα. Verba autem quintæ coniugationis, etſi actu non habent σ in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν, natura tamen illud appetunt, cum ſit propria futuri conſonans: Aeoles enim per σ, huiuſmodi futurũ enuntiare conſueuerunt, quo in κ, conuerſo, ac immutabili permanente, fit præteritũ perfectum, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔψαλκα. σπείρω, μέλλων σπερῶ κοινῶς, καὶ σπέρσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔσπαρκα. Habentia uero μι, ſeruant quidem ipſum μ in præterito perfecto, ſed interponunt η inter μ, & κ, ob ineptam conſonantiũ ſtructurã. Debebat enim eſſe ab eo quod eſt νέμω, νεμῶ, νένεμκα, et ab eo quod eſt βρέμω, βρεμῶ, βέβρεμκα: at νενέμηκα dicimus, et βεβρέμηκα. nam μ, ante κ, neque in comprehenſione ſyllabarũ, neque in diſtinctione ponitur. Icc irco huiuſmodi uerba aberrauerunt a grauito

norum regula, et secuta sunt circunflexorum formá. Et hæc sunt quæ ab antiquis annotata inuenimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω, νενέμηκα. βρέμω, βεβρέμηκα. τρέμω, τετρέμηκα. τέμω καὶ τέμνω, τετέμηκα, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω, γεγέμηκα. *Desinentia uero in* νω, *non seruant* ν *in præterito actiuo, sed in* γ, *conuertunt, sequente* κ: *nam* ν *ante* γ, κ, ξ, χ. *semper in* γ *uertitur, ut* φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. μένω *tamen* μεμένηκα *facit tanquam a themate circunflexo deductum, hoc est,* μενέω, μενῶ. *At dissyllaba habentia ante* ν *siue* ι, *siue* ει, *siue* υ, *prorsus abijciunt* ν *in præterito, ut* κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. θύνω, τέθυκα. *Sed hæc pauca sunt. Penultimá quoque habet eandem cum futuro, id quod omnibus quidem uerbis commune est, ut* λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. *quibusdam exceptis, ut primo libri* III. *tractatu dictum est. Secunda persona* τέτυφας. *Tertia* τέτυφε. Δυϊκά. τετύφατον, τετύφατον. Πληθ. *Prima persona* τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς, *sicut* δεδοίκαμεν. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Τὸν πᾶνα δεδοίκαμες, *pro* δεδοίκαμεν. *Secunda persona,* τετύφατε. *Tertia* τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, *sicut* ἑστήκαντι. Θεόκρ. ἐν ἀδωνιαζούσαις, Ὡς ἔτυμ᾽ ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐνδινοῦσι.

De præterito Attico.

QVandocunque uerbum incipit a mutabilibus uocalibus, uidelicet, ab α, ε, *&* ο, *aliqua sequente consonante, in quá non desinit prima*

ma ſyllaba, ſed quæ potius ſit principium ſecundæ, ut ἀκούω, ἐρείδω, nec a longa incipiat uerbum, ut ᾄδω, Attici faciunt proprium præteritum actiuum, medium, & paſſiuum principales duas litteras præſentis præponentes communi præterito, primam ſcilicet uocalem & ſequentem conſonantem, ac tertiam ſyllabam a principio corripientes, ſi trium ſyllabarum numerũ exceſſerit, ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι præteritum paſſiuum: ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Quo in loco illud ſciendum eſt, præteritum actiuum, & paſſiuum Atticum non poſſe habere pauciores quattuor ſyllabis. uult enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, & eam ſemper breuem, quoniam præteritum Atticum nũquam a longa principium habet, ſed a quapiam triũ iam dictarum, α, ſcilicet correpta, ε, & ο. At ſecundam & tertiam per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa, quæ geminatio ſiue reduplicatio Atticorum eſt propria: nam communis reduplicatio, et Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba fit, & cum uocali breui ſemper, ut in præterito communi dictum eſt. Quartam uero per formatiuã litterã præteriti perfecti, quam Græci χαρακτηριστικὸν appellant, ut ἐρήρικα, ἐρήρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω. gaudent enim Attici conſonantiũ geminatione, etiam in præterito perfecto uerborum a uocali incipientiũ. ubi cum nulla adſit conſonans, quam in prima & ſecũda ſyllaba geminare poſſint, ſicut in communi præterito τέτυ-

φα et huiusmodi, opus fuit ut primam præsentis repeterent uocalem, ac sequentem consonantem, quæ saltem in secunda & tertia geminari posset, & omnino cum uocali longa, η scilicet siue ω, μέγα, ut supra diximus. Iccirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod est præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius thema est ἔδω, assumpsit, δο, syllabam κατ' ἐπέκτασιν, ut in eo eadem consonans præsentis, hoc est, δ, in secunda & tertia syllaba repeteretur, et ea, quæ a principio tertia facta est, corriperetur, sicq. ex trisyllabo tetrasyllabum factum est.

Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις.

Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος?

Vnde passiuũ ἐδήδομαι, ἐδήδοσαι, ἐδήδοται. Ὀδυσ. χ.

Ὀστέα τοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι.

Ἀγήοχα uero hoc eodem modo formatũ, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα κοινῶς, καὶ ἄγηχα, καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς abiecit alterum γ, διὰ τὴν καλλιφωνίαν, & ἀγήοχα factũ est. Medium uero præteritum trium syllabarum esse potest: nam primam syllabam eandem esse oportet cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo. Secundam uero, & tertiam per eandem consonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem consonãs et formatiua littera est præsentis temporis, et præteriti medij, ut ἄρω, ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς, cuius extrema per ρ, quæ est præteriti medij figuratiua, enuntiatur, & eadem repetitur in secunda & tertia syllaba, secundum regulæ præceptionem. Sic ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα

ἀττι-

ἀττικῶς. ὄλλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπτω, ὦπα κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. *Sunt quædam uerba ab* ο, *incipientia, quorum præterito communi ſolum* ε, *præponere conſueuerunt, ut,* ὦρακα, ἑώρακα. ὦγα, ἔωγα. *unde* ἀνέωγα *eius compoſitum* ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, ἐώνημαι. *At* ἔοικα, *medium præteritum,* ἐκ τοῦ οἴκω, *cuius thema,* εἴκω *ſcilicet, non ab* ο, *ſed ab* ει, *diphthongo principium habet, idem patitur. Hoc idem faciunt in præterito imperfecto, ut* ὁρῶ, ὥρων, ἑώρων. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην. *Et in aoriſtis, ut* ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, *unde* ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα, ἔειπας, ἔειπε, *unde* προσέειπε. ὠσάμην ἐωσάμην, μέσος ἀόρ. ά. ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. *Sed hæc magis poetica ſunt. In quibus aduertendum eſt, uocales præteritis communibus Atticorum more præpoſitas, præſentis ſeruare ſpiritum, at* ἐλεύθω, ἤλυθα, ἐλήλυθα. ἁνδάνω, ἥνδανον, ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ὠνῶ, ἐώνηκα, ἐώνημαι. *Eſt enim regula,* ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα, τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι, *hoc eſt, Attice aucta ſpiritum præſentis ſeruant. Sed quoniam dictum eſt tertiam ſyllabam corripiẽdam eſſe, aduertendum eſt quo pacto id ſit faciendum, quia* η, *mutatur in* ε, *ut* ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω, *in* ο, *ut* ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀττικῶς. *Si fuerit diphthongus* ει *uel* αι, *uel* οι, *uel* ου: ει *quidem abijcit* ε, *ut* ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα: ἐρήρεικα *tamen* ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, *non abijcit* ε, *ne coincidat cum hoc præterito* ἐρήρικα, *cuius thema eſt* ἐρίζω διὰ τοῦ ι, *quod contendo ſignificat. Hoc idem facit &*

eius præteritum medium, & paſſiuum, ut ἤρειδα, ἐρήρειδα: ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται uero tertia perſona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισαι tertia ſingularis ἀττικῶς corripit tertiam, non ε, ſed ι, abijciendo, contra regulam iam dictá, quod factum eſt non Atticorum more, ſed Ionum. ευ, abijcit ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abijcit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. At ου, abijcit υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Interdum uero Dores in huiuſmodi præteritis Atticis tertiam natura longam ſeruant, ut ὀρῶ, ὀρίσω, ὤρηκα, ὀρώρηκα ἀλήλιμμαι etiam, quod ab ἤλειμμαι præterito communi fit, cuius thema eſt ἀλείφομαι, tertiam habet productam, non tamen diphthongo, cum ex ea abiectum ſit ε, ſed poſitione, quoniam non licuit ullo modo abijcere μ conſonantem, quæ extremam ſyllabam præcedit, cum ſit de eius formali eſſentia, quod quidé accidit omnibus paſſiuis præteritis, quæ ante μαι, finalem aliquam habent conſonantem. ἀλάλημαι uero & ἀκάχημαι Aeolica ſunt, et præſentis temporis uerborum in μι, ut eorum teſtantur participia. hoc eſt, ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, quæ accentum habét in antepenultima, ſicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, ἀλαλύκτημαι etiam, ut quibuſdam placet, præſentis temporis eſt. Sed de his in tractatu uerborum in μι plenius dicetur. Sciendum eſt etiam, quando præſens incipit a λ, ſiue μ, Atticos abijcientes primum λ, ſiue primum μ, & interponentes ι, facere proprium præteritum, ut λείβω, λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς.

κῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύφειν, *fit a* τέτυφα *præterito perfecto, extrema in* ειν *mutata, sicut in primo tractatu dictum est. Sed hoc in loco illud annotandum est, quod quemadmodum Atici faciunt proprium præteritum perfectum actiuum, medium, & passiuũ, quandocunque uerba incipiunt ab aliqua mutabilium uocalium, hoc est,* α, ε, *&* ο, *eodem modo faciunt & præteritũ plusquamperfectum eorundem uerborum, augentes insuper principalem uocalem, quæ semper in præterito perfecto Attico corripitur: quoniã regula est, quòd uerba a breui uocali incipientia, in præterito plusquamperfecto Attico tempore augẽtur, ut* ἀγήοχα, ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν *Excipiuntur* ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, *quod* ἐληλύκειν, *&* ἐληλύθειν *facit absque augmento. Excipitur etiã* ἑώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. *&* ἑώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. *&* ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα, τροπῇ τοῦ ο, μικροῦ εἰς ω μέγα, καὶ τοῦ ι, ὑπογεγραμμένου. *quorum prima corripitur, media uero producitur,* καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου, *hoc est, per transitionem temporis. nam* ἠόλπειν, *&* ἠόργειν, *&* ἠοίκειν *dicendum fuerat secundum antiquorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum est, Iones dissoluentes* ει, *diphthongũ primæ personæ in* εα, *& abijcientes* ν, ἐτετύφεα *dicere,* ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν *et* ᾔδεα, ἀπὸ τοῦ ᾔδειν. Ἰλιάδ. ξ. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. *&* ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Ὀδυσ. δ. Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν

ἐπὶ

ἐπ' ἰθύν. At in tertia persona dissoluentes ει in duo εε, ἐτετύφεε dicunt, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει, & ἐπεποίθεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ᾔδεε, ἀπὸ τοῦ ᾔδει. Ιλιά. ϛ. ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. & Ιλιάδος σ̄. Οὐδέ τις ἄλλος ἤδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cum autem abijcitur ν in prima persona, hæc assignatur ratio. nam α, ἀπωστικὸν ἢ ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν, hoc est, abiectiuum, nisi dictio ex declinatione in ν desinat, ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν: ἔτυψα, ἔτυψαν, tertia persona pluralis primi aoristi. Sed de ijs, quæ patiuntur, & ubi nulla ratio inflexionis in ν cogit desinere, omnino illud abijcit, ut ξέρξην, ξέρξεα, solutione η in εα, sic ἐτετύφειν, ἐτετύφεα. Dissoluunt quidē ει diphthongum in εα, in prima persona, cū α sit formatiua littera primæ personæ, ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia persona in duo εε, quoniam ε est formatiua littera tertiæ personæ, ut ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυψε. Loquor de integris dictionibus. nam ἐβόα ex synæresi est ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. Attici uero cōtrahentes ε, et α, in η, in prima persona, & duo ε ε etiam in η, in tertia, dicunt ἐτετύφη ἐγὼ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγὼ, & ἐτετύφει ἐκεῖνος. sicut ἐκεχήνη ἐγὼ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι. Ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον. ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. Sic ᾔδη ἐγὼ, καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. Ιλιάδ. ᾱ. ὃς ᾔδη τάτ' ἐόντα, τάτ' ἐσσόμενα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει, tertia persona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ syllabæ tam primæ quàm tertiæ, ι, sit subscribendum, etsi in quibusdam codicibus inueniatur, quod scriptorū errore

arbitror

arbitror potius accidisse, quàm ulla ratione. Eustathius tamen ἐν τῷ ϒ τῆς ὀδυσσείας *super ijs disserens tradit,* ᾔδεα *fieri* ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς, *non autem* ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, *cuius uerba hæc sunt: Non simpliciter ex ijs quæ sunt* ᾔδειν, *&* ἐπηποιήκειν, *& similia, per solutionē* ᾔδεα, *et* ἐπεποιήκεα *facta esse, sed ex Atticis, hoc est,* ᾔδη, *&* ἐπεποιήκη, *quæ ab eis uidelicet* ᾔδειν, *&* ἐπεποιήκειν *facta sunt. tradit enim Heraclides, Atticos talia præterita plusquamperfecta in* η *solo terminare, dicentes* ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. *Et sic ait Panætius scripturas habere apud Platonem, et Thucydides huiusmodi cōsuetudine Attica usus est, et has diuisiones ex ijs dicit Iones proprie proferre* ᾔδεα *dicentes, resolutione* η *in* εα. *hæc Eustathius. Sed utcunque accipere uoluerimus, siue ex solutione crasim fieri* ᾔδεα, ᾔδη, *siue ex crasi solutionem* ᾔδη, ᾔδεα, *apparet* ι *nullo modo extremæ syllabæ subscribēdum esse. At in prima syllaba huius præteriti* ᾔδη *subscribitur* ι, *Atticorum more, qui* ε *præteritorum in* η *mutare consueuerunt, siue solum, siue in diphthongo, ut* ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. *sic* εἴδειν, ᾔδειν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου, ὅθεν ᾔδη. *Dores etiam has tertias personas per* η, *enuntiare consueuerunt.* Θεόκριτος ἐν νομεῦσι. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη. ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. *Secūda persona* ἐτετύφεις. *Tertia* ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκά. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πληθυντικά. ἐτετύφειμεν κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε.

τε. ἐτελύφεισαν κοινῶς. καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ᾔδεσαν.

Αόριστος πρῶτος.

Ετυψα, a futuro fit, ω in α mutato, ac ε communi augmento syllabico præposito, seruata etiam eiusdem futuri consunante ante α finalem, ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω, & ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, quoniam non seruant futuri consonantes: nam enuntiandi fuerant, alter per ψ, ut ἔψω, εἶψα, alter uero per ξ, ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. et ἧκα, ἀπὸ τοῦ ἵημι, quod mitto significat. qui quidem aoristi tametsi enuntiandi fuerant per consonantem suorum futurorum, hoc est σ, ut ἔθησα, ἔδωσα, ἧσα, in usu tamen habentur per κ nec uariantur nisi in indicatiuo. Ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπάτω, τὸ προστακτικὸν, sicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Οδυσσείας γ. Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ' εἴσω δμωῇσι. καὶ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, εἴπατε, δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ, καὶ γαῖα γένοντο. Et εἶπας, εἴπαντος, καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος ά. unde ἀπειπάμην, ἀπείπατο. Καλλίμαχος, Οὐδὲ γὰρ ἵππῳ Ακλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. Ab ἤνεγκα uero, ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος ά. unde ἔνεγκε ἐνεγκάσθω, τὸ προστακτικὸν. quod ijs quidem duobus aoristis euenit, quia π & κ, etsi mutæ sint, sunt tamen dimidium consonantium eorum futurorum, hoc est, ψ, & ξ. nam ψ uim habet π, & σ: ξ, uero κ, & σ. Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φυλάξαντες, καὶ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλεν

εἶναι, εἶψα. καὶ ἤνεγκα, ὤφειλεν εἶναι ἤνεγξα. *Hoc idem patitur & ἤνεικα ἀόριστος ά. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. Οδυσ. θ. Δῶρα, τὰ οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν. καὶ τὸ προστακτικὸν ἐνεικάτω. Οδυσσείας θ.*

Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum, prius eſſe ἐνέκω, *deinde* ἐνείκω, πλεονασμῷ τοῦ ι, *quo in* υ *uerſo ſicut* αἰεὶ αἰέν. ν, *uero in* γ *ſequente* κ *fit* ἐνέγκω. *Excipiuntur tamen* ἔχευα, *&* ἔχεα, ἀπὸ τοῦ χεύω. *et* ἔκηα, ἀπὸ τοῦ καίω. *&* ἔσσευα, ἀπὸ τοῦ σεύω. *&* ἤλευα, ἀπὸ τοῦ ἀλεύω. *qui cum omnino futuri conſonantes reſpuant, pure enuntiantur. Penultimam uero eandem habet cum futuro, & uniuerſaliter natura aut poſitione productam, ut* ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. *Aliquando uero natura & poſitione, ut* ἤμειψα. *Sed de iis libro III. ſatis dictum eſt. Secunda perſona* ἔτυψας. *Tertia.* ἔτυψε. Δυϊκά. Ἐτύψατον, ἐτυψάτην. Πληθ. Ἐτύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, *a genitiuo ſui participii fit, cum non ſit* ὀξύτονον, *abiecta* τος *ſyllaba, ut* τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoriſtus actiuorum a priori fit, mutata finali in ον *breuem, & figuratiua poſita ante* ον, *loco eius litteræ, quæ finalem præcedit in primo aoriſto, & eſt parium ſyllabarum cum primo, ſi ſit a grauitono themate, ut* τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. *Si autem a circunflexo, minuitur una ſyllaba, ut* δουπέω, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον. *quia quandocunque futurum primum ſuperat præſens circunflexũ, tunc medium præ*

teritum

tertium minuitur una ſyllaba ab actiuo. Secundus aoriſtus a primo, ut κτυπῶ, μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκτύπηκα. μέσος ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον.

Futurum uero ſecundum in uerbis circunflexis in uſu non eſt. Quæ quidem tempora, hoc eſt, medium præteritum, & ſecundus aoriſtus, in prima & ſecunda coniugatione circunflexorum raro inueniuntur: in tertia uero nunquam, & ab ijs uerbis ſolum fiunt, quæ in ω *non purum deſinunt, ut* δουπῶ, ὀλισθῶ. *Sed de hoc in præterito medio latius tractatur. Quando uero futurum pares habet ſyllabas cum præſenti, tunc medium præteritum parium eſt ſyllabarum cum actiuo, & ſecundus aoriſtus cum primo, & ſecundum futurum cum primo, ut* τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον. μέλλων πρῶτος τύψω. μέλλων δεύτερος τυπῶ. *Corripit autem penultimam a themate grauitono exiſtens ſecundus aoriſtus, ut* λύβω, ἔλαβον. παύω, ἔπαον. *Oportet autem illum polyſyllabum eſſe, alioqui hoc non eſſet uniuerſales.* Εἶδον *enim &* εἷλον, & εἶκον, & εἷλκον, & ἦλθον, & εἶπον, & ἦγον, *unde* ἤγαγον, *longam habent penultimam ratione principalis, hoc eſt, primæ ſyllabæ. nam diſſyllabi exiſtentes, eandem habent & primam & penultimã. At* ἔχον, παρενθέσει τοῦ σ, *producit penultimam,* ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος, *ſecundum aliquos: ſed melius* ἀπὸ τοῦ χέω, χῶ, χήσω, ἤχησα, ἔχον. *Qui quidem aoriſtus, etſi eius thema circunflexum monoſyllabum*

syllabum sit, formari tamen potuit: quod medio præterito non euenit. unde χῶν, χόντος eius participium Ὀδυσσείας ά. Ἀγχισχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. & σχὲ τὸ προστακτικὸν, καὶ σχὲς, προσθέσει τοῦ σ. καὶ μέσος σχοῦ, σχέθω. unde παράσχου κύριε. ἴδον uero ratione penultimæ corripitur, & poeticum est. Quædam tamen polysyllaba positione penultimam producunt, quorum thema quampiam mutarum habet in ultima, & ante mutam ρ immutabilem, ut πέρθω, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον. ἁμάρπτω, ἔμαρπτον. ἔπραθον uero & ἔδρακον poetica sunt κατὰ μετάθεσιν. His adiungitur ἤνεγκον licet ρ non habeat ante mutam, & ἔπεφνον. ἔπληγον etiam quod penultimam habet productam differentiæ caussa. ἔπληγον enim ad corpus refertur, ἔπλαγον uero ad animam. In circunflexis autem uerbis corripit penultimam secundus aoristus, quandocúque thema solam consonantem habet ante ω finalem, ut κτυπῶ, ἔκτυπον. πεσῶ, ἔπεσον. Excipiuntur δουπῶ, ἔδουπον. ἀρῶ, ἄρον. Quando autem thema duas habet consonantes, penultima positione producitur, ut χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. ἤμβροτον uero mutatione α in ο, & transpositione ρ, & interpositione β inter μ & ρ, cum nullo modo cohærere possint in eadem dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima secundi aoristi, & quæ in quas mutentur, libro III. satis dictum est.

Sed aduertendum est, uerba in ω purum desinentia, si in penultima habuerint aut ευ, aut ου, nequaquam formare posse, neque medium præteritum, neque secundum aoristum, præter ἀκούω, cuius medium præteritum est ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. secundus aoristus ἤκοον, ut quibusdam placet. Videtur tamen non posse recte formari huiusmodi aoristus ἤκοον, quibusdam regulis inter se repugnantibus, quæ huiusmodi sunt.

Τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα, τῇ ευ, ἢ ου, διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν; ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ ον, ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος, ἀπέλειψεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχείᾳ παραλήγεται, εἰς ἐγένετο, ἤκουον ὤφειλεν εἶναι μακρὸν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. *id est, uerba in ω, desinentia, per ευ diphthongum aut ου penultimam habentia, præteritũ medium non faciunt, ut βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. præter ἀκούω, unde præteritum medium ἤκουα, & Attice ἀκήκοα. & quo modo existente præterito medio, secundus aoristus non extat? quoniam secundus aoristus medij præteriti consonantem ante ον habet. Medio autem præterito non habente, sed pure prolato, secundus deest aoristus. Etiam quia secundus aoristus penultimam semper corripit. &, si fieret ἤκουον, eadem*

dem

dem producta eſſe deberet, ſicut ἤκυα, quod abſurdũ eſt. Inuenitur tamen ἔπαον ἀόριστος β΄. unde ἐπάην, καὶ ἀνεπάην, ἀόριστος β΄. παθητικὸς ἐν συνηθείᾳ, id eſt, in uſu. Cuius præteritum medium, hoc eſt, πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω, abſque conſonante, pure profertur, per αυ, ſcilicet diphthongum, qua ſoluta, ſecundus aoriſtus α ſolum admiſit. Secunda perſona a prima ſingulari fit ον in ες mutata, ἔτυπον, ἔτυπες. Tertia ἔτυπε, & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino ſequuntur.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψω, a τύπτω præſenti fit, idem habens principiũ, quod quidem non omnibus accidit uerbis: nam θρέψω & θρέξω per θ, ſcribuntur, etſi illorum themata, τ habeant antiſtœchum eius, ut τρέφω, & τρέχω. Sciendũ tamen hæc quoque per θ, ſcribenda fuiſſe, θρέφω, & θρέχω, ſed quia regula eſt, ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέως, καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέως, id eſt, quòd nulla dictio diſſyllaba ſit in uſu, cuius prior ſyllaba incipiat a craſſa, altera quoque a craſſa principium habeat, propterea cautũ eſt, ut prior craſſa in præſenti in propriá tenuem mutata ſit, ſed in futuro ſeruata, quamuis ρ ſequatur, quod craſſum ſpiritum uidetur habere. Sed de eo regula eſt, ut cũ craſſis craſſum ſit, cum tenuibus tenue. Excipitur etiá ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, quod aſpiratur ad differentiam ἔξω aduerbij loci, ſecundũ aliquos. At Euſtathius ἐν τῷ ι, Οδυσσείας, eadẽ utimur ratione, in hoc uerbo ἔχω, qua uſi ſumus in

τρέφω, & τρέχω. quod Heraclidæ auctoritate confir-
mat dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δα-
σὺ ἦν τὸ ἓ, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ. διὸ ἐδα-
σύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῆς αὐτῆς τοῖς ἐνε-
στῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας, hoc est, Di-
cit enim profundus Heraclides, in ἔχω aspiratum erat
ἑ, sed tenue factum fuit ob illationem χ. iccirco aspi-
ratum est ἕξω futurũ, docens ab eisdem spiritibus cum
præsentibus incipere futura. Ante ω, ψ, habet futu-
rum, cum primæ sit coniugationis grauitonorum, in
quo est σ, potestate. Quoniam omne futurum cuius-
uis coniugationis hanc appetit consonantem, et eam
uel actu uel potestate habet, ut λέγω, λέξω. πείθω, πεί-
σω. φράζω, φράσω. ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba
quintæ coniugationis, quorum futurum in ω desi-
nens circunflexum, per eandẽ immutabilem præsen-
tis enuntiatur, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ. νέμω, νεμῶ.
φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen consueue-
runt et cũ σ & accentu acuto in penultima, hoc idem
futurum proferre, ut ψάλσω, σπέρσω, ὄρσω ἀπὸ τοῦ ὀ-
ρῶ. igitur μενῶ, μένσω, & κρινῶ, κρίνσω. Sed com-
muniter in usu non sunt, ob difficilem enuntiationem.
Multa tamẽ huiusmodi futura apud poetas inueniun-
tur. Dores uero futurum quoque tam actiuũ, quàm
medium, uerborum aliarum coniugationum circun-
flectunt, non solum grauitonorum, uerum etiam cir-
cunflexorum & terminatorum in μι, ut τυψῶ, πλε-
ξῶ. πεσοῦμαι, ἐσοῦμαι. unde πεσεῦμαι, ἐσεῦμαι, τρο-
πῇ τῆς ου εἰς ευ, ὡς ἁλῶ, ἁλοῦμαι, ἁλεῦμαι, κατ᾽
ἀναλογίαν.

ἀναλογίαν. *At in ſubiunctiuo modo hæc eadem accentu graui enuntiat, ut* ἐὰν τύψω, ἐὰν πλέξω. *Vbi aduertendum eſt, Dores uertere* ου *diphthongum aliquando in* ω, *& hoc in nominibus, cum diphthongus non ſit ex ſynæreſi, ut* μοῦσα, μῶσα: βουκόλος, βωκόλος. *Aliquando autem in* οι, *quod participijs femininis grauitonorum præſentis temporis euenit, ut* τύπτουσα, λύπτοισα: γελάουσα, γελάοισα. *Nonnunqam uero in* ευ *cũ ex ſynæreſi ſit diphthongus, ut* δημοσθένεος, δημοσθένους, σένευς. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα. *eodẽ modo & in uerbis circunflexis, ut* ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχεῦνται: *& in medijs futuris indicatiui modi, ut* κείσομαι, κεισοῦμαι, κεισεῦμαι. ἄσομαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, *& alia. Nec me fugit quoſdam eſſe, qui aſſerant hæc eadem etiam in modo ſubiunctiuo circunflecti, & per* ει *diphthongnm ſcribi, addocentes illud Theocriti,* μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλους. *ſic enim illi legunt, quibus nequaquam adhæreo, cum præſertim in pluribus uetuſtiſſimis codicibus* λωβάσησθε προπαροξυτόνως *ſcriptũ inuenerim,* ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσομαι, τροπῇ τοῦ η εἰς α, λωβάσω μαι, λωβάσῃ, λωβάσηται. *quod et in antiquis Theocriti cõmentarijs ſuper illud.* Αὖθις ὅπως στάσῃ διομήδεος ἆστον ἰοῖσα. *ſic legimus.* τὸ δὲ στασῇ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ᾽ ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν στάσωμαι, στάσῃ, στάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στήσωμαι, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια. *Attici quoque in uerbis terminatis in* ζω *grauitonis polyſyllabis,* ι *natura breue habẽtibus, adiecto* σ, *circunflexum faciunt futurum, tam actiuum quàm*

medium, ut νομίζω, μέλλων νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι, μέλλων βαδίσομαι κοινῶς, καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. Penultimam etiam habet futurum æqualem tempore cum præsenti, aut maiorem, nunquam uero minorem. Excipitur πνίγω, πνίξω. & ἐρύκω, ἐρύξω, et ψύχω, ψύξω. quorum penultima præsentis est natura longa, futuri uero positione tantũ. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant, ut ψάλλω, ψαλῶ. δάμνω, δαμῶ. aut ι diphthongi, ut χαίνω, χανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω πνεύσω: quorum futuro assumit υ ab antiquis positionibus, hoc est, πλεύω, ῥεύω, πνεύω. Etiam annotantur καίω, καύσω, & κλαίω κλαύσω, quorum penultima præsentis est αι, diphthongus, futuri uero αυ. Quo in loco sciendum est καύσω, καὶ κλαύσω Aeolica esse. καύω enim & κλαύω Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid Atticos detraxisse, quemadmodũ ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, & κλαίω, κλάω, dixerunt subtracto ι. Hæc igitur Aeoles καύω dicunt, & κλαύω πλεονασμῷ τοῦ υ, futurum uero καύσω, & κλαύσω. Hoc autem in δαίω, & παίω, non faciunt, cum apud Atticos nec δάω, nec πάω inuenerint. Sciendum est etiam omnia futura pares habere syllabas cum præsentibus suis, non plures, neque pauciores, ut τύπτω, μέλλων τύψω. ἀκούω, ἀκούσω. Et si qua inueniantur quæ uidentur habere plures syllabas, aut pauciores quibusdam suis

præsentibus,

præſentibus, aduerteudum eſt, quia ea non ſunt eorum futura, ſed aliorum, θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω, & alia huiuſmodi, quæ uidentur eſſe futura eorum quæ ſunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unum λ, ſed non ſunt, uerum illorum quæ ſunt θελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. unde θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ, circunflexa, quæ Attici grauitona fecerunt, θέλω, μέλω, &c. ποιήσω quoque, & βοήσω, & χρυσώσω, & alia huiuſmodi, non ſunt a circunflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, ſed ab eorum perfectis, quæ ſunt triſyllaba, ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic etiam τυπτήσω apud Ariſtophanem ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ᾽ ὥσπερ, καί σε τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω, ῶ. θήσω quoque, & στήσω, & δώσω, pauciores uidentur habere ſyllabas præſentibus ſuis, ſed non habent, quia non exiſtunt ab eis quæ ſunt, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, quæ annumerata reduplicatione triſyllaba ſunt, ſed a primitiuis horum, θέω ſcilicet, & στάω, & δόω, ut ſuo loco planius oſtendetur. αὔξω quoque, & ἀλέξω, & ἕψω Attica ſunt themata, et grauitona, quæ quidem ſecundum regulam communem circunflectuntur. nam uerba tu ψω, et in ξω, deſinentia circunflectuntur, ut διψῶ, γιψῶ, κενοδοξῶ, φιλοδοξῶ, αὐξῶ, ἀλεξῶ, ἑψῶ. αὔξω uero & ἀλέξω, & ἕψω Atticorum more ex circunflexis grauitona facta ſunt. Futura tamen fiunt non ab Atticis grauitonis, ſed ab ijs quæ ſynæreſim patiuntur, ut αὐξέω, ῶ, αὐξήσω. ἀλεξέω, ῶ, ἀλεξήσω. ἑψέω, ῶ, ἑψήσω. Conſonantes enim futuri hæ ſunt. ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ.

Solet autem quæri, cur in prima coniugatione fu-

turum habeat ψ, in secunda ξ, in tertia σ, in quarta indifferens sit, in quinta immutabiles, & in sexta etiam σ? Dicendum, præsens proportionem habere ad genitiuum nominum, futurũ uero ad nominatiuũ. nam cum nominatiuus enuntiatur per ψ, genitiuus declinatur aut per β, aut per π, aut per φ. ut ἄραψ ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. Sic in prima coniugatione præsens cum proportionẽ habeat ad genitiuum, effertur aut per β, aut per π, aut per φ, aut per πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. futurum uero per ψ cum sit nominatiuo proportionatum, λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. nam ψ potestate cõplectitur β, π, φ, et σ.

Rursus quãdocunque nominatiuus effertur per ξ, tunc genitiuus per γ, aut κ, aut χ, aut κτ, declinatur. τέττιξ, τέττιγος. φοίνιξ, φοίνικος. ὄνυξ, ὄνυχος. ἄναξ, ἄνακτος. Huius gratia quãdocunque præsens per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, enuntiatur, futurum per ξ effertur, ut λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω, βρέξω. τίκτω, τέξω. ξ, enim uirtute comprehendit, γ, κ, χ, & σ.

Etiam quandocunque nominatiuus per σ effertur, & imparibus syllabis declinatur, tunc genitiuus per δ, aut θ, aut τ, aut per ος purũ enuntiatur, ut πάρις, πάριδος. ὄρνις, ὄρνιθος. λάχης, λάχητος. βότρυς, βότρυος. Huius gratia quoties præsens δ, aut θ, aut τ, aut ω, purum habet, sicut in sexta coniugatione, tunc futurum per σ effertur, ut ἄδω, ᾄσω. πείθω, πείσω. πέτω πέσω. ἀκούω, ἀκούσω. Imparibus syllabis dictum est propter κοχλίας, κοχλίου, & καλὸς, καλοῦ: in ijs enim & similibus nominatiuus effertur per σ. at genitiuus neque

per δ,

per δ, neque per θ, neque per τ, neque per ος purum enuntiatur, quoniam non imparibus syllabis, sed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc σ habet, nunc ξ. sed de hoc satis dictum est supra. At in quinta, quæ ex quattuor constat immutabilibus, eadem est proportio futuri ad nominatiuũ, quæ est præsentis ad genitiuum, quoniam ubique eædem seruantur immutabiles, ut μέμνων, μέμνονος. ἦτορ ἤτορος. Sic & μένω, μενῶ. σπείρω, σπερῶ. quamobrẽ ἀμετάβολα, hoc est, immutabiles appellatæ sunt.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum τυπῶ, fit a secundo aoristo, abiecto augmento, & extrema in ῶ, circunflexum mutata, eademq́. penultima uocali ac eius cõsonante, quæ figuratiua coniugationis est, omnino seruatis, ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Secunda persona τυπεῖς. Tertia, τυπῶ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, a secunda plurali, τε, in τον conuersa. Πληθ. Prima persona a prima singulari, ω in ου diphthongum, & adiuncta μεν syllaba, τυπῶ, τυποῦμεν. Secunda a prima plurali, ου, in ει, et μεν, in τε, mutatis, τυπεῖτε. Tertia etiam a prima plurali, μεν, in σι, conuersa, τυποῦσι, accentu circunflexo ubique mutato.

FORMATIONES ALIORVM MODORVM VERBI ACTIVI.

AD formationem temporũ omnium aliorum modorum, aduertendum est primo præsens & præteritum imperfectum declinari simul, præteritum perfectum, & præteritum plusquam

quam perfectum simul. Quæ tempora in modo indicatiuo distincta sunt, ut supra patuit. Secundo, omnia præterita tempora, hoc est, παρῳχημένυς, *in his modis abijcere augmentum, siue temporale sit, siue syllabicum, sicut & participia, et simile præsenti indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paullo post futuro, quæ in omnibus modis & participijs proprium seruant augmentum.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τύπτε, τυπτέτω. Δυϊκὰ. τύπτετον, τυπτέτων.

Τ Πληθ. τύπτετε, τυπτέτωσαν. *Quo in loco sciendum est, secundam personam imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripere syllabam, nisi fiat synæresis, quam tertia producit, & per* ω, *magnum scribitur. In plurali uero tertiam personam extremam corripere, & producere penultimam, ut* τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, *ad similitudiuem genitiui pluralis eius participij,* οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε, *a tertia persona præteriti perfecti actiui, nulla mutatione facta. Tertia a secunda fit, adiuncta* τω, τετυφέτω. Δυϊκὰ. τετύφετον, τετυφέτων. Πληθ. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Αόριςος πρῶτος,

Τύψον, *a tertia persona singulari* ἔτυψε, *extrema in* ον, *conuersa.* τύψε *tamen esse debuerat: at Syracusanorum consuetudo obtinuit, ut in* ον *potius quàm*

in

in ε, enuntiaretur: illi enim ε, in ον, uertentes, faciũt ſecundam perſonam imperatiuorum actiuorum, ut λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. ſic τύψε, τύψον. Tertia perſona τυψάτω, quæ ſecundum analogiam imperatiuorum in ε, deſinentium, διὰ τοῦ ετω, formanda fuerat: ſed quia primus aoriſtus natura ubique appetit α, ut ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι, propterea & imperatiuus per α, potius quàm per ε, enuntiatur. Δυϊκὰ. τύψατον, τυψάτων. Πληθυ. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων. Inuenitur tamen apud poetas οἶσε, ἀντὶ τοῦ κόμισον. & ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, & ſimilia, quæ etſi habent conſonantem primi aoriſti, nihilominus præſentis temporis ſunt. nã multa uerba ſunt, quæ a futuro ad præſens deducuntur, & eius ſeruant conſonantem, quemadmodum et primus aoriſtus, et non niſi uſque ad præteritum imperfectum uariantur: nec unius ſunt coniugationis, cum per conſonantem futuri efferãtur in præſenti, ut δύω, μέλλων δύσω, ὁ ἐνεστὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε. ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Οδυσσείας γ. Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω, μέλλων ὄρσω αἰολικῶς, ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς ὦρσον, ὦρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσεο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ιλιάδ. π. Ορσεο διογενὲς πατρόκλεις. οἴω τὸ κομίζω ἀχρηστον, ὁ μέλλων οἴσω, ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον, fer. Οδυσσ. χ. Οἶσε θέειον γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ Ιλιά. τ. Τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων

μέμνων Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ ἐνεστὼς ἄξω, ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προστακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ιλιαδ. γ̄. Ἄξετε δὲ πριάμοιο βίην ὄφρ᾽ ὅρκια τάμνῃ. *Quibuſdam tamen placet, ut hæc ſint primi aoriſti per transformationem* ου *in* ε, *ut* οἶσον, οἶσε. ἄξον, ἄξε. *ſed ijs aduerſari uidetur horum penultima,* ε *ſcilicet, cum primus aoriſtus in penultimam* α *ubique appetat. Non loquor de ſecunda perſona ſingulari, quæ in* ου *deſinit, ſed de tertia, & de ijs quæ ſequuntur, ut* ἄξον, ἀξάτω. ἄξατον, ἀξάτων, *et reliqua.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Τύπε, *a tertia perſona ſecundi aoriſti,* ἔτυπε. τύπε, τυπέτω παροξυτόνως. *Annotantur ab antiquis tres aoriſti ſecundi, qui cum producant penultimam, contra communem regulam, etiam mutauerunt accentus locum, ut* εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ. λάβε *uero, et* ἴδε *communiter grauitona ſunt, Attice uero* ὀξύτονα, λαβὲ, ἰδέ. Δυϊκά. τύπετον, τυπέτων. Πληθ. τύπετε τυπέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπόντων. *Aduertendum eſt, futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec ſubiunctiuo, Aoriſtos uero utriuſque habere ſignificationem.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

O*ptatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum quàm paſſiuorum & mediorum, nec grauitonorum ſolum, uerumetiam circunflexorum, et deſinentium in* μι, *propriũ eſt terminare penultimam in diphthongũ, ſiue propriam ſiue impropriam, ſed eorum formatio uaria eſt. Quare uidere oportet unde, & quo modo ſingula formentur, et primum*

mum de formatione actiuorū. Tempora igitur optatiui modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eorundem temporum, extrema in μι mutata, et abiecta, conſonante, ſi in eam penultima participij deſiuerit, cuius loco ponitur ι uocalis, ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & ι addito. Si uero penultima participijs fuerit ου, diphthongus, mutabitur in οι cum omnino in penultima oporteat diphthongū eſſe, cuius ι ſit ſubiunctiua uocalis.

Ευεςῶς καὶ παρατ.

Τύπτοιμι *ergo eſt a genitiuo participij, ut dictū eſt,* τύπτων, τύπτοντος. *Secūda perſona a prima fit, extrema in σ cōuerſa,* τύπτοις. *Tertia a ſecunda, expuncto σ* τύπτοι. Δυϊκὰ. *Secunda perſona, a ſecunda plurali* τε *in* τον *conuerſa,* τύπτοιτε, τύπτοιτον. *Tertia a ſecunda duali, extrema in* την, *conuerſa,* τυπτοίτην. Πληθυντικὰ. *Prima perſona pluralis a prima ſingulari fit, extrema in* μεν *conuerſa,* τύπτοιμεν. *Secunda a prima plurali* μεν *in* τε *conuerſa,* τύπτοιτε. *Tertia etiam a prima ſubtracto* μ, τύπτοιεν. *Et quoniam dictum eſt ſecundam perſonam ſingularis numeri a prima fieri, extrema ſyllaba,* μι *ſcilicet, in* σ *conuerſa, nouum fortaſſe uidebitur hoc conſiderantibus, uidelicet uocalem in conſonantem mutatam eſſe, cum ſint natura diuerſæ. Vbi ſciri uelim, mutationem quinque modis fieri:* Κατὰ πάθος, *hoc eſt, per paſſionem,* ἐλαφοϐόλος, ἐλαφηβόλος, τροπῇ τοῦ ο εἰς η. Κατὰ παραγωγὴν, *hoc eſt per deriuationem, ut* λέγω, λόγος τρέχω, τρόχος, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, κατὰ διάλεκτον, *hoc eſt per linguarum*

proprietatem

proprietatem, ut ἡδὺ, ἁδὺ. τροπῆ τοῦ η εἰς α δωρικῶς. καὶ τροπῆ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὴν οι, αἰολικῶς, *ut* ὄνειρος ὄνοιρος. Κατὰ σύνθεσιν, *id est, per compositionem, ut* δικόλογος, ἐκ τοῦ δικαίου καὶ λόγος, *qui de iure disputat,* τροπῆ τοῦ και εἰς ο, μόνον. Κατὰ κλίσιν, *hoc est, per declinationem, ut* αἰνείας, αἰνείου, τροπῆ τῆς ας, εἰς ου. αἴαντος, αἴαντι, τροπῆ τῆς ος, εἰς ι. λέγω, λέγεις, τροπῆ τοῦ ω, εἰς εις. τίθημι, θίθης, τροπῆ τῆς μι, εἰς σ. τύπτομαι, τυπτόμεθα, τροπῆ τῆς μαι, εἰς μεθα. *ubi una syllaba in duas conuersa est, & alia huiusmodi infinita. Vbi liquido apparet, & uocales in consonantes, & consonantes in uocales* κατὰ κλίσιν *mutatas esse. Non igitur mirandum in huiusmodi optatiuis,* μι, *in* σ *mutari, quandoquidem hoc* κατὰ κλίσιν *fieri contingit, ut dictum est.*

Παρακείμενος,

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *a genitiuo participij* τετυφῶς, τετυφότος, τος, *in* μι, *& adiuncto* ι *penultimæ.* Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθ. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *a genitiuo participij* τύψας, τύψαντος. Δυϊκά. τύψαιτον. τυψαίτην. Πληθ. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψειε. Δυϊκά. τυψείατον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Sed aduertendum est, solos Aeoles prima uti persona, hoc est, τύψεια: *Atticos uero secunda & tertia* τύψειας, τύψειε, *& tertia plurali,* τύψειαν.

Αόριστος

Ἀόριστος δεύτερος,

Τύποιμι, τύποις, τύποι, *a genitiuo participij* τυπὼν, τυπόντος, *sicut & præsens.*

Μέλλων πρῶτος,

Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *a genitiuo participij* τύψων, τύψοντος.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ, *a genitiuo participij* τυπῶν, τυποῦντος. καὶ τὰ λοιπὰ, *accentu circunflexo ubique seruato, nisi ubi finalis syllaba longa fuerit, quia tunc acuitur penultima* τυποίτην: *quoniam longa ante longam acuitur. quòd uidelicet penultimam circunflecti, quæ in secunda & tertia singulari ultima est, in omnibus numeris & personis uerborum quintæ coniugationis commune est secũdo futuro cũ primo, cum sint similia inter se, præterquam in penultima, quæ in nonnullis uariatur,* σπείρω, μέλλων σπερῶ, ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν, τοῦ σπεροῦντος. τὸ εὐκτικὸ σπεροῖμι, διὰ τοῦ ε. μέλλων β΄. σπαρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν, τοῦ σπαροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ διὰ τοῦ α.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἂν τύπτω; *a prima persona præteriti imperfecti fit, secundum ueterum traditionẽ,* ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. *Est enim regula, quod tria præterita tẽpora indicatiui, hoc est, præteritũ imperfectum, præteritum perfectũ, et ambo aoristi, abiecto augmento, præterquam in præt erito perfecto, et extrema in* ω *mutata, faciunt subiũctiuorum. Secũda*

persona τύπτῃς a prima fit extrema in ῃς, conuersa: nam subiunctiua omnia a uerbis grauitonis in ω desinentibus declinata, ac etiam circunflexis, & terminatis in μι, primæ coniugationis, in ῃς, faciunt secundam personam, ι quidem subscripto, Quoniam omne uerbum in ω desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphth. διὰ τοῦ ι desinentes, aut propriam aut impropriã. Tertia persona a secunda fit expuncto σ, τύπτῃ. Δυϊκά. τύπτητον, τύπτητον. Πληθ. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, a prima persona præteriti perfecti, α, in ω, μέγα conuersa, seruato augmento; ut dictum est, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, a prima primi aoristi, hoc est, ἔτυψα, α in ω conuerso.

Ἀόριστος δεύτερος,

Ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ, a prima secundi aoristi ἔτυπον, extrema in ω mutata. Futurum tempus in modo subiunctiuo non est, aoristus enim utriusque habet significationem.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

INfinitiui formantur a tertijs personis singularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ sunt ν cõsonans, et αι, diphthongus. Exeunt quidem in ν quicunque habent ει diphthongum in finali syllaba, aut ου, aut α, ut τύπτειν, ποιεῖν. χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. In quibusdam uero in αι, desinentibus,

desinentibus, pro α *ponitur* η ἔθει δωρικῷ, *ut* ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν, *quibus* ι *non subscribitur secundum ueteres grámaticos, ut in tractatu circunflexorum dicetur. Cetera uero omnia, tam actiua, quàm passiua, in* αι *exeunt. Infinitiui igitur actiui grauitonorum uerborũ terminant partim in* ειν, *partim uero in* αι.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτειν, *a tertia persona singulari fit, adiuncta* ν, τύπτει, τύπτειν, καὶ δωρικῶς τύπτεν. *Illi enim abijcientes* ι *de* ει *diphthongo, formant suum infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cũ etiam syllabæ quantitas uariata sit, ut* ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπεῖν, τυπέν. γινώσκειν, γινῶσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεόκρ. ἐν κύκλωπι. Συρίσδεν δ᾽ ὡς οὔτις ἐπίσαμαι ὧδε κυκλώπων. *& in eodem.* Γινῶσκεν δ᾽ οἴμαί τι καλῶς ἰατρὸν ἐόντα. *quamuis illi ijdem* τύπτην *etiam dicant, sicut et Aeoles,* ε *in* η *conuerso.* τυπτέμεναι *quoque dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si communis in* ειν, *aut in* ουν, *aut in* ναι, *desiuerit. Si in* ειν, *aut in* ουν, *abijcientes alteram uocalem diphthongi, hoc est, subiunctiuam, ac interponentes* με, *deinde* ναι, *diphthongum addentes, faciunt infinitiuum, ut* τύπτειν, τυπτέμεναι. ἀροῦν, ἀρόμεναι. *Si in* ναι, *aut penultima est diphthógus, aut monophthongus: si diphthongus, abijcientes subiunctiuam uocalem, interponunt* με, *ut* δοῦναι, δόμεναι. θεῖναι, θέμεναι. εἶναι, ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. *si monophthongus, eadem manebit ante* με, *ut* τιθέναι, τιθέμεναι. στῆναι, στήμεναι.

μεναι. ἴναι, ἴμεναι. Iones uero κατ᾽ ἀποκοπὴν hæc eadem enuntiant. τυπτέμεν, ἀρόμεν, δόμεν, θέμεν, στῆμεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, a tertia præteriti imperfecti τέτυφε, adiuncta ναι, accentuq. in penultimam retracto. nam infinitiua in ναι, desinentia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent, ut τυπτέμεναι.

Αόριστος πρῶτος,

Τύψαι, a tertia persona primi aoristi ἔτυψε, ε, in αι, diphthongum uersa, uel a prima persona, adiuncto ι, ἔτυψα, τύψαι.

Αόριστος δεύτερος,

Τυπεῖν, a tertia persona ἔτυπε, ι, & ν, additis, & accentu circunflexo in ultima, τυπεῖν, καὶ δωρικῶς τυπεῖν, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι, καὶ τυπέμεν, secundum eos, quos supra memoraui.

Μέλλων πρῶτος,

Τύψειν, a tertia persona τυψεῖ.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπεῖν, a tertia persona τυπεῖ.

De participijs uero hoc in loco aliquid dicere superfluum uidetur, quandoquidem proprio loco latissime dicetur.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

P Assiua autem uerba formantur partim ab actiuis, partim a seipsis. ab actiuis quidem præsens, præteritũ imperfectum, præteritũ perfectum, & secundus aoristus: cetera uero omnia a seipsis,

à seipsis: quorum formatio uaria est.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

Τύπτομαι, fit à prima persona præsentis indicatiui actiui, ω magno in ο paruum uerso, & adiuncta μαι syllaba, ut τύπτω, τύπτομαι. Secunda persona τύπτῃ, et à tertia fit, subtracto τ, et ε, et a proposita uocali ex αι diphthongo in η contractis, sicut βέλεα, βέλη, cui subscribitur ι, & fit ῃ diphthongus impropria, ut τύπτεσαι τύπτεαι ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet: Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μι κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκὼς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ εἰς σ γίνεται: οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. ὅτε δὲ μὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐνδείᾳ τοῦ τ τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται: οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. hoc est, omnis prima persona habens μ κλιτικὸν cum longa, quandocunque actiuum participium in σ oxytonum extiterit, ut πεποιηκὼς, tunc secunda persona, mutatione circa tertiam τ, in σ, fit, ut πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Cum uero non in σ oxytonum extiterit, ut τύπτων, tunc secunda persona subtractione τ tertiæ, ac uocalium commistione fit, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. quam formationem omnia grauitona uerba ac circunflexa primæ coniugationis omnino sequuntur. At uerba secundæ et tertiæ coniugationis circunflexorum aliam sibi uendicant formationem:

nam tertiam actiuorum & uoce & literatura, ſecundam faciunt paſſiuorum, ut Theodoſio & alijs placet, βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖ. χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. *quam regulam Attici imitati, & in grauitonis quoque tertiam actiuorum ſecundam ſecerunt paſſiuorum.* Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. Πεύσει, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί. *hoc eſt, audies. manifeſte enim deus dixit mihi. hoc* πεύσει *dixit, quæ eſt tertia perſona futuri actiui* πεύσω, πεύσεις πεύσει, *pro* πεύσῃ *ſecunda perſona, à futuro medio* πεύσομαι, πεύσῃ, *& ſic de alijs. Ex quibus quatuor etiam apud communes in uſu habentur, ut* βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει. ὄψομαι, ὄψει. *&* ἔσομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. *Tertia perſona à prima fit,* ο *in* ε, *&* μαι *in* ται, *uerſis,* τύπτομαι, τύπτεται. *Regula,* Τὰ εἰς μαι ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν, τροπῇ τοῦ μ, εἰς τ, τὸ τρίτον ποιεῖ, τρέποντα τὸν παραλήγουσαν, ἔνθα μή ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος. Δυϊκά. *Prima perſona à prima plurali, extrema in* σθον, *mutata,* τυπτόμεθα, τυπτόμεσθον. *Secunda à ſecunda plurali, extrema in* σθον, *conuerſa,* τύπτεσθε, τύπτεσθον. *Tertia ſimilis eſt ſecundæ,* τύπτεσθον. Πληθ. *Prima perſona à prima ſingulari fit,* μαι, *in* μεσθα, *conuerſa,* τύπτομαι, τυπτόμεθα. *Regula,* Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεσθα τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ, καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ σ. *Secunda perſona à tertia ſingulari fit,* ται, *in* σθε, *uerſa,* τύπτεται, τύπτεσθε. *Regula,* Πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτικὸν, τροπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς σθε, δεύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ.

Tertia etiam à tertia singulari, penultima, hoc est, ε in ο uersa, ac ν consonante interiecta, τύπτεται τύπτονται. Regula, Πᾶν. τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτικὸν, καὶ πρὸ τοῦ τ δεχόμενον τὸ, ν καὶ τὴν παραλήγουσαν φυλάσσον τοῦ πρώτου προσώπου, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικὸν ποιεῖ. οἷον λέγεται, λέγονται. ἵσταται δὲ, ἵστανται. Sed quoniam de hac litera μ quam Græcorum more κλιτικὸν appellauimus, mentio facta est, cur sic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex grammaticorum dictis elicere potuimus, aperire, quod nempe & τ patitur & ν. Est igitur μ κλιτικὸν, quod ad formationem siue deductionem alicuius uerbis extrinsecus sumitur, ut τύπτω, τύπτομαι. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. ἔτυψα, ἐτυψάμην. Quod iccirco κλιτικὸν, dicitur, ut ab μ quod θεματικὸν appellatur, differat: nam uerba in μω in ipsa prima positione μ habent, ut νέμω, δρέμω, &c. huius gratia θεματικὸν merito dici potest. At eorum passiua in extrema syllaba μ habent κλιτικὸν, tanquam extrinsecus accersitum, ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod Theodosius grammaticus asserit dicens: κλιτικὸν δὲ μ ἐστὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ' ἐκκλίσεως γεγενημένον. Τίθημι uero & ἵστημι, & alia huiusmodi uerba in μι ac etiam optatiua in μι, ut τύπτοιμι, τετύφοιμι, etsi per deriuationem μ habeant κλιτικὸν, tanquam extrinsecus accersitũ, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι, τύπτοντος, τύπτοιμι, non ob hoc sub regula iam dicta cõprehendi possunt, cũ in breuem desinant uocalem, non autem μετὰ μακρᾶς, ut regula postulat. Itaq; ea solũ uerba quæ in μαι aut in μην, exeũt, huiusmodi regulæ subiecta

biecta putantur. Vbi aduertendū μαι, ſyllaba etſi in fine dictionis cōmuniter pro breui habeatur, diphthōgo tamen longam eſſe. τ, quoque κλιτικὸν & ipſum appellari ſolet, quoties per deductionem tertiæ perſonæ ſingularis paſſiuorum extrinſecus ſumitur, ut τύπτομαι, τύπτεται, μαι ſcilicet in ται uerſa: quod ideo κλιτικὸν appellatur, ut à τ, quod θεματικὸν eſt, omnino differens ſit, ſicut eſt in uerbis in τω, deſinentibus, ut ἀνύτω, φρίττω λίτω, πέτω, etſi hæc duo extrema in uſu non ſint, λίτομαι tamen & πέτομαι frequentiſſime utimur. Hoc idem accidit & ν, quoniam infinitiui in ναι, partim habēt ν, κλιτικὸν ex ipſa deductione, ut ἐτύφθη, τυφθῆναι. ἔστη, στῆναι. partim uero θεματικὸν, cum ab ipſo themate ſit, ut μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema eſt μένω. & κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema eſt κτείνω etc. Vbi aduertendum eſt, quod infinitiui habentes ν, κλιτικὸν, nequaquam diphthongum habere in penultima uolunt, quoniam regula eſt, ὅτι τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. Iccirco in uerbis in μι, tres excipiuntur infinitiui in ναι, qui per deductionem ν, habent κλιτικὸν, quoniam eorum penultima, (aduerſante regula iam dicta), diphthongo ſcribitur, hoc eſt, θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. At infinitiui habentes ν, θεματικὸν, hanc non ſequuntur regulam, ſed indifferenter & dipthongum & monophthongum in penultima habere poſſunt, ut patet ex κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ κτείνω, & φῆναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, & huiuſmodi infinitiuis. De ijs uero, quæ in νει, exeunt,

exeunt, tametsi illud per deductionem habent, ut τύπτει, τύπτειν. τύψει, τύψειν, non ob hoc id κλιτικὸν appellandum censemus, quandoquidem de ijs tantum, quæ in ναι desinunt, regula loquitur: cum in huiusmodi infinitiuis ν nunc θεματικὸν, nunc κλιτικὸν reperiatur, quod nempe in ειν desinentibus non euenit.

Παρατατικὸς,

Ἐτυπτόμην, à prima persona præteriti imperfecti actiui, interiecta μη, inter ο, & ν, ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Secunda à tertia fit, expuncto τ, ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, fit ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτω δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγω. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Βούτας μὲν ἐλέγω, νυῦ δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Tertia à prima fit, ο in ε, & μην in το, uersis, ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima persona à prima plurali fit, sicut in præsenti, ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον. Secunda, à secunda plurali, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτεσθον. Tertia à secunda duali, ον in ην mutata, ἐτυπτέσθην. differunt enim inter se, quoniam tertia pluralis nec in ι, nec in αι desinit. Πλη. Prima persona à prima singulari fit, μην, in μεθα, conuersa, ἐτυπτόμεθα. Secunda à tertia singulari, το, in σθε conuersa, ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Tertia etiam à tertia singulari fit, interiecto ν, & ε in ο mutato, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος,

Τέτυμμαι, à præterito actiuo fit, de quo libro tertio communem secuti usum, satis quidem dixisse uidemur. Scito tamen syncopam τέτυμμαι pati, eiusq; perfectum ac integrum τετύφαμαι esse, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, adiuncta μαι, syllaba, sicut à τύπτω, τύπτομαι. nam

regula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν, περὶ τῇ συλλαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. *hoc est, omne uerbum passiuum, siue medium habens* μ κλιτικὸν, *syllaba superare uult proprium actiuum, ut* τύπτω, τύπτομαι. λύψω, τύψομαι. *sic* τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι, τετύφαται. *ubi facta syncopa penultimæ uocalis tantum*, α *scilicet, fit quidem* τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. Φ *uero in propria* ἀντίστοιχα *uerso, in* β *scilicet eius mediam in prima persona, et in* π *tenuem in secunda & tertia, ut* τέτυβμαι, τέτυπσαι, τροπῇ τοῦ π, καὶ σ, εἰς ψ, τέτυψαι, τέτυπται *proferimus*. Τέτυβμαι *tamen non dicimus, sed* τέτυμμαι, *cum alterum sequatur* μ. *Possumus & secundam à tertia deducere*, τ *in* σ *uerso, per regulam antiquorum in præsenti positam. hoc est*, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν, *&c. ut* τετύφαται, τέτυφασαι, τέτυπται, τέτυπσαι, π *uero et* σ *in* ψ *unitis fit*, τέτυψαι. Δυϊκὰ. Τετυφάμεθον, καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, *sicut prima singularis*. *Secunda persona* τετύφασθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ α, καὶ σ τέτυφθον, τέτυφθον. Πληθ. Τετυφάμεθα, τετύμμεθα. *Secunda* τετύφασθε, τέτυφθε *sicut* τέτυφθον. *Tertia* τετύφανται, *à tertia singulari* τετύφαται, *interiecto* ν. *Vbi aduertendum est tertiam pluralem, hoc est*, τετύφανται, *syncopam non pati, cum ex ea nihil proueniat quod proferri congrue possit, subtracto enim* α, *fit* τέτυφνται, *quæ quidem structura pro latu impossibilis est, cum tres id genus consonantes, nulla interce dente uocali simul inueniantur, quæ proculdubio inter se minime possunt cohærere. nam omnis syllaba à tribus*

incipiens

incipiens consonantibus, secundam quidem mutam, tertiam uero immutabilem habere debet, ut σκῆπτρον. Supplendum est igitur per proprium participium, & uerbum substantiuum, ut τετυμμένοι εἰσὶν, quòd & in alijs huiusmodi seruandum est.

Hoc idem fit in uerbis secũdæ coniugationis, ut λέλεχα, λελέχαμαι, λελέχασαι, λελέχαται, καὶ συγκοπῇ λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem χ in propria ἀντίστοιχα, eodem modo quo supra, fit λέλεγμαι, λέλεκσαι, καὶ τροπῇ τοῦ κ, καὶ σ εἰς ξ λέλεξαι, λέλεκται. Idem quoque in alijs numeris atque personis contingit. At in cæteris coniugationibus præteritum passiuum pari modo fit ab actiuo, προσθέσει τοῦ μαι. Sed in tertia & quarta coniugatione, & in quibusdam uerbis sextæ, interponitur σ ante μαι, ut πέπεικα, πεπείκασμαι. πέφρακα, πεφράκασμαι. ἤκουκα, ἠκούκασμαι, καὶ συγκοπῇ τῆς κα, συλλαβῆς fit, πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἤκουσμαι, & alia similiter. Quod autem huiusmodi præteritum integrum ac perfecte formatum in usu non sit, factum quidem est ob quandam aduersantem regulam, quæ talis est: Verba passiua quæ μ. κλιτικὸν habent, & syllabis propria actiua excedunt, eandem seruare penultimam debent, quæ in prima pluralis numeri persona suorum actiuorũ, necnon in genitiuo participij actiui temporis eiusdem inuenitur, ut τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. ἐτύψαμεν τύψαντος, ἐτυψάμην. At cum prima persona pluralis numeri præteriti actiui, hoc est, τετύφαμεν, et genitiuus participij temporis eiusdem, uidelicet τετυφότος diuer-

ſam habeant penultimam, hæc quidem α, illa uero ο, μικρὸν, accidit ut præteritum paſſiuum neutram illarum admiſerit, ſed potius ſyncopá pati uoluerit, hoc eſt, τέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus quidem formandis alius inuentus eſt modus, ut libro III. uidere licet. utraque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ cõiugationis, & earum quæ ſequuntur, à communi uſu non recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.

Præteritũ igitur tertiæ coniugationis et quartæ, ab actiuo deducitur, extrema ſyllaba in μαι, conuerſa, ac σ interiecto. nam (quemadmodum ſupra diximus) præteritum quidem uerborum, quæ grauitona ſunt, in κα deſinens aſſumit σ in formatione paſſiuorum, ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca ſextæ, quæ quidem reſpuunt σ. Secunda perſona à prima fit, μαι, in σαι, mutata, & per unicum σ enuntiatur, ut πέπεισμαι, πέπεισαι. πέφρασμαι, πέφρασαι. Tertia quoque deducitur à prima, μαι in ται conuerſa, πέπεισαι, πέφρασαι. Δυϊκὰ. Prima dualis numeri à prima plurali, extrema in θον mutata, πεπείσμεθα, πεπείσμεθον. πεφράσμεθα, πεφράσμεθον. Secunda uero perſona à ſecunda fit eiuſdem numeri, ut πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia demum ſimilis eſt ſecũdæ. Πληθυ. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεθα conuerſa, ut πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα.

σμεθα. *Secunda à tertia singulari*, ται, *in* θε, *conuersa, ut* πέπεισαι, πέπεισθε. πέφρασαι, πέφρασθε. *At ubi nulla consonans intercesserit*, σ *omnino erit interponendum ut* πεποίηται, πεποίησθε. σεβασίλσται, σεσασίλσθε. *Tertia quoque ab eadem fit*, ν *scilicet ante* ται, *immisso, si tamen alia nō intercesserit consonans. tres etenim nulla interueniente uocali simul inuenirentur, quæ (sicut iam dictum est) minime possunt cohærere, ut* πέπεισνται. *Si uero ante* ται, *aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimento, quin tertiam pluralem formare possimus, ut* πεποίηται, πεποίηνται. *Hæc autem formatio dualis numeri, simul & pluralis, communis quidem est passiuis omnibus præteritis, quorum actiuum in* κα, *terminatur. Desinentia uero in* ζω, *siue in* σσω, *& in* ξω, *futurum facientia, ad secundam reducuntur coniugationem.*

Præteritum etiam quintæ coniugationis similiter ab actiuo fit, extrema scilicet in μαι *conuersa. Vbi aduertendum est, uerba quæ habent uel* λ, *uel* ρ, *illud seruare in actiuo et passiuo præterito, ut* ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. *Quæ uero* μ, *uel solum, uel cum* ν *habent, id quidem seruant, sed* η, *interponitur* διὰ τὴν καλλιφωνίαν, *quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum est, ut* νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα, τέτμημαι. *& alia similiter, quæ in præterito actiuo annotata sunt. Quæ uero in* νω, *desinunt*, ν *minime seruant, sed id quidem in actiuo præterito propter sequens* κ, *in* γ *transferunt. At in passiui præte-*

riti formatione illud in μι uertunt, cum forte alterum μ sequatur, ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. Hoc autem in prima tãtum persona seruabitur, nam secunda quidem & tertia illud ν rursum assumit, ut πέφανσαι, πέφανται. Ιλιά. β. Τέλος δ' οὔποτι πέφανται. At μεμίασμαι & μεμόλισμαι, γ, in σ, Atticorum more trãstulerunt. μεμένηκα uero, et μεμένημαι cuius thema est μένω, assumpserunt η, tanquam à circunflexo themate deducta, quemadmodum & νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. Dissyllaba uero quæ ante ν, uel ι, uel ει, uel ῠ, habent; omnino ν; respuunt, ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω, ἔκτακα ἔκταμαι. θύνω, τέθυκα, τέτυμαι, sed hæc pauca sunt.. At μεμόλυσμαι cuius actiuum præteritũ est μεμόλυγκα, ἀπὸ τοῦ μολύνω fit, quod quidẽ trisyllabum est.

Præteritum uero passiuum sextæ coniugationis ab actiuo fit, extrema in μαι, conuersa, sed ante μαι; ut plurimum recipit σ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι. ζέω, ἔζεκα, ἔζεσμαι. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem σ non admittunt, ut τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. Actiuum autem præteritum uerborum quæ circunflexa sunt, si longam habuerint penultimam, præteritum quidem passiuum nihil assumit, ut ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι: si uero breuem, σ, recipit, ut τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. Quod autem ad penultimam attinet, eandem sane habet passiuum præteritum quã et actiuũ, si à uerbo desinente in ω ueniat, ut τέτυφα, τέτυμμαι. πέπεικα πέπεισμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. Excipiuntur dissyllaba primæ coniugationis & secundæ grauitonorum,

tonorum, quorum præteritum passiuũ rursus assumit ε uocalẽ penultimã præsentis, quæ in præterito actiuo in ο, paruum conuersa fuerat, ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. inuenitur & λέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ ρ habẽt cum aliqua consonante implicitum, in quorũ penultima præsentis ε, reperiatur: horũ enim præteritũ passiuũ ε mutat in α, ut στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι. Excipitur βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι διὰ τοῦ ε. At ĩ uerbis in μι desinẽtibus, penultimam corripit, quæ in actiuo quidẽ longa deprehẽditur, ut δέδωκα, δέδομαι.

De tertia plurali persona passiui præteriti formata, libro III. satis quidem diximus. Sed hic locus exĩgere uidetur, ut quemadmodum ea fiat Ionice, latius quàm eo loco diximus, explicemus. Iones igitur tertiam hanc personam à tertia singulari temporis eiusdem formare consueuerunt, non υ sicut alij, sed α breuem interponentes inter ultimam syllabam atque penultimam. Sed quia ante ται, finalem syllabam tertiæ personæ communis singularis numeri diuersæ consonãtes inueniuntur, diuersam quoque formationem esse oportuit. nam in uerbis quidem grauitonis primæ cõiugationis & secundæ, tertia persona singularis præteriti passiui habet ante ται, aliam tenuem mutam in eadem syllaba comprehensam, quibus disiunctis, et α, interposito, ac priori tenui in propriam aspiratam conuersa, fit tertia persona pluralis ἰωνικῶς. est enim regula, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ α ποιοῦσιν

οἱ ἴωνες

οἱ ἴωνες τρίτον τῶν πληθυντικῶν. οἷον τέτυπται, τετύφαται. λέλεκται, λελέχαται. Tertia quoque pluralis præteriti plusquamperfecti eodẽ formatur modo, ut ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο, ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam à tertia singulari faciunt, uertentes σ in figuratiuam consonantem præteriti medij, ubi ante ται, extiterit: quia quandocunque tertia communis grauitonorum per σ profertur, tertia Ionice figuratiuam consonãtem præteriti medij sibi adsciscit, ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. tertia præteriti passiui πέπεισται, καὶ ἰονικῶς πεπείθαται. ῥάζω, μέσος παρακ. ἔῤῥαδα. tertia præteriti passiui ἔῤῥασται, καὶ ἰονικῶς ἐῤῥάδαται. Οδυσσείας υ̅. Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι. hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. κράζω uero, & ὀρύττω, & similia, quæ ξ habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta coniugatione ea solum uerba, quæ in ρω desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionice formatam, cum in tertia communis præteriti ρ tenue ante ται, forte existat: nam ρ cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, &c. ρ quod in tertia communi persona tenue est, in tertia Ionica in seipsum aspiratum uertitur, ut σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρται, ἐσπάραθαι, sicut νένιπται, νενίφαται, τροπῇ τοῦ π εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari nõ potest in ijs uerbis quorum tertia singularis σ habet ante

ται

ται, ut ἤκουσαι, eo quòd figuratiua litera medij præteriti non eſt conſonans, in quam σ mutandum eſſet, ut ſupra, ſed uocalis, aut diphthongus. At in ijs quorum tertia communis in ται, puram deſinit, hoc eſt abſque σ, tertiam pluralem ἰωνικῶς apte formari poterimus, ſi ſolum α ante ται poſuerimus, ac penultimam quæ eſt in uoce communi, ſi longa fuerit, corripuerimus, ut, εἰρύω, εἴρυται, εἰρύαται. Ἰλιάδος ᾱ. Οἵτε θέμιςας πρὸς διὸς εἰρύαται κλείω, κέκλειται, τεκλίαται. Ὀδυσσείας δ̄. αἴθ' ἀλὶ κεκλίαται. Poetæ tamen metri gratia eam aliquando productum ſeruát. Ὀδυσσείας ᾱ. Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔχατοι ἀνδρῶν. ἀντὶ τοῦ δέδαινται, cuius thema eſt δαίομαι, diuido. De circunflexis & uerbis in μι, quoniam à ſexta coniugatione deducuntur, idem eſt intelligendum. nam ſi tertia communis præteriti paſſiui in ται, puram deſinerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur, ſicq; α ſolum interpoſito, tertia fiet ἰωνικῶς ut πεποίηται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσοάται. βεβοάαται autem non dicimus, ſicut nec ἱςάασι, et alia huiuſmodi, διὰ τὴν κακοφωνίαν. τέθειται, τεθέαται. Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti pluſquamperfecti fiet, ut ἐπεποίητο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamen, & βεβολήατο, & κεχολώατο, & alia multa apud poetas metri gratia productam ſeruare antepenultimam cõſtat. Ὀδυσσείας η̄. Ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ εὔνητοι βεβλήατο. & Ἰλιάδος ῑ. Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριςοι. & Ὀδυσσείας ξ̄. δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. Poetæ uero Ionas imitati,

tati, formant tertiam perſonam pluralem, aliorum quoque temporum mittentium tertiã ſingularem aut in ται, *aut in* το, *nec ſolum in modo indicatiuo, ſed etiam optatiuo* α, *(ut ſupra dictum eſt) interponentes, ut* ἧμαι, ἧται. *tertia pluralis* ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται, ἰωνικῶς. Ιλιά. γ̄. Οἱ δὲ νὺν ἕαται σιγῇ. Ο παρατατικὸς, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ιλιάδος η̄. Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες, καί δαρδανίωνες. *In Optatiuo,* δευοίμην, δεύοιτο, δεύοιντο κοινῶς, καὶ δευοίατο ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δεύομαι *indigeo.* Ιλιάδος β̄. Πολλαί κεν δεκάδες δεύοιατο οἰνοχόοιο. καὶ Οδυσσείας ᾱ.

Εἰ κεῖνόν γ' ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα.

Αντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Υπερσυντελικὸς.

Ετετύμμην, *à præterito paſſiuo fit,* μαι, *in* μην, *conuerſa, ac etiam altero* ε *præpoſitio, ſicut in actiuis, ut* τέτυμμαι, ἐτετύμμην. *Si uero paſſiuum præteritum à uocali inceperit, ab eadem & pluſquamperfectum principium habebit, ut* ἤκουσμαι, ἠκούσμην, *& cætera, ſicut libro* I I I. *ſatis dictum eſt.*

Αόριστος πρῶτος.

Ετύφθην, *fit à tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in* ην, *mutata, & abiecta conſonante in principio præteriti gemina. Pro quo annotandum, quòd ſi uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut ſecundæ, tertia perſona præteriti paſſiui ſemper habebit duas tenues cum* αι *diphthongo finali, in eadem comprehenſas ſyllaba, quibus in proprias denſas mutatis, ac etiam extrema in* ην, *fit primus aoriſtus paſſiuus,*

abiecta

abiecta (ut diximus) consonãte in præterito perfecto geminato, si forte extiterit, ut ἦπται, ἤφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. Si uero alterius fuerit coniugationis, præteritum perfectum aut in ται puram, aut in ται cum aliqua consonante terminabit. Si in ται pura, mutata τ tenui in propriam aspiratam, puram easdem seruabit aoristus passiuus, ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. ἐκρίνθην tamen & ἐκλίνθην, & similia inueniuntur apud poetas per ν licet in præterito omnino abijciatur. Ιλιάδος κ. Ως ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Κλινθήτην. Εμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται assumpsit σ et ἐῤῥώσθην ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uero cum aliquo consonante præcedente desiuerit, eandem seruabit aoristus ante θην, ut πέπεισται, ἐπείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. At ἐσώθην absque σ ἀπὸ τοῦ σέσωσται, cuius thema est σώζω, ἐσώσθην enim dicendum fuerat. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Εμιάνθην uero à præterito communi, hoc est, μεμίανται fit, non autem à præterito Attico, quod est μεμίασται, διὰ τοῦ σ. Sunt autem huiusmodi consonantes præcedentes ται, syllabam tertiæ personæ præteriti passiui, π, κ, λ, ν, ρ, σ. quas seruat & aoristus passiuus, π, tamen & κ, in proprias aspiratas mutatis. Hoc quoque annotandum est, ambos aoristos passiuos similem habere et formationem & declinationem cum præterito imperfecto actiuo uerborum in μι in omnibus modis, ac etiam participijs, paucis admodum uariatis, quorum talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in ς extremam habens acutam, ac declinatum

per

per ντ, ut eſt, τιθεὶς, τιθέντος, τυφθεὶς, τυφθέντος, tunc indicatiuus eiuſdem temporis in ν deſinit cum uocali longa, ſecundum propriam uerbi exigentiam, ut in tractatu uerborum in μι planius dicetur, ut ἐτίθην, ἐτύφθην. nam in uerbis in μι participium formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti ἐτίθης. Imperatiuus uero in θι, deſinit, τίθεθι, τύφθηθι. ſed propter alternationem duarum aſpiratarum, ſecunda in τ mutatur, ut τίθετι, τύφθητι. Optatiuus in ην, cum diphthongo in penultima, ut τιθείην, τυφθείην. Subiunctiuus in ῶ, circunflexum, ut ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τυφθῶ. Infinitiuus uero in ναι, ut τιθέναι, τυφθῆναι. De penultima autem huiuſmodi aoriſti, & quæ ſequuntur, libro tertio ſatis diximus. Sed de tertia perſona pluralis numeri βοιωτικῶς aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit. Tertia igitur perſona pluralis à tertia fit ſingulari, adiuncta σαν, ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν, ad ſimilitudinem participij neutri generis eiuſdem temporis, præpoſito ε ſyllabico augmento, & accentu in antepenultimam retracto, ut ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, ἔτυφθεν. Poteſt etiam formari à prima perſona ſingularis numeri, extrema in εν mutata, & accentu in antepenultimam retracto, ut ἐτύφθην, ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ἰλιάδος γ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Quod factum eſt, ut in uerbis quæ habēt participium in ς ὀξύτονον, & declinatum per ντ, prima perſona & tertia pluralis numeri impares ſint, ſicut in præterito imperfecto actiuorum dictum eſt.

Αόριστος δεύτερος.

Ετύπην, *fit à ſecundo aoriſto actiuo, extrema in* ην, *mutata*, ἔτυπον, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυϊκά. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πληθυντικὰ. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν, *ſicut* ἔδαμεν καὶ δάμεν, *pro* ἐδάμησαν. Ιλιάδος μ.

Πολλοὶ δ᾽ ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ᾽ ἐλίποντο.

Μέλλων πρῶτος,

Τυφθήσομαι, *à ſecunda perſona primi aoriſti paſſiui, expuncto augmento, & adiuncta* ομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, *à ſecunda perſona ſecundi aoriſti paſſiui* ἐτύπης, *adiuncta* ομαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων,

Τετύψομαι, *à ſecunda perſona præteriti paſſiui, interpoſita* ομ, τέτυψαι, τετύψομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ύπτου, *a ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui fit, expuncto incremento*, ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ, ὡς φείδεο, φείδευ. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ.

Quæ ſequuntur, uide libro III.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο, *fit a ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti, ſimile augmẽtum habens cum præterito perfecto*, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τετύφθω.

Ἀόριστος πρῶτος,

τύφθητι, τυφθήτω, a tertia persona primi aoristi passiui, ἐτύφθη.

Ἀόριστος δεύτερος,

τύπηθι, a tertia secundi aoristi passiui ἐτύπη. Sed de ijs satis lib. III.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui passiui omnes a proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μην, conuersa, ac ι penultimæ adiuncto, demptis ambobus aoristis, qui actiuorum more a genitiuis suorum participiorum fiunt. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μην, καὶ πρὸ τῆς μην, δεχόμενον τὸ ι, τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc est, quòd omne passiuum, siue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν cum longa, uertens extremam in μην, et ante μην, suscipiens ι optatiuum facit, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ἐτυψάμην, τυψαίμην,

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, a prima persona præsétis τύπτομαι, μαι, in μην, conuersa, & adiuncto ι penultimæ uocali, sicut modo dictum est. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum fit a prima persona præteriti perfecti passiui, μαι in μην, ac ι penultimæ uocali adiuncto, sicut in præsenti, si tamen sola & pura fuerit. Solam dico, quoniam monophthongum esse opor tet,

tet, non quamuis tamen: excipitur enim υ ac omnino diphthongus ex eo consistens. Puram uero, cum nulla consonans intercidat inter ipsam penultimam & μαι, ut πεποίημαι, πεποιήμην. κεχρύσωμαι, κεχρυσώμην. τέθειμαι siue τέθεμαι, τεθείμην. ἔσαμαι, ἐσαίμην. δέδομαι, δεδοίμην. alioqui formari non potest. Supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, & uerbum substantiuum εἰμὶ, ut λέλυμαι, λελυμένος εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη. τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος πρῶτος,

Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *a genitiuo participij eiusdem temporis fit, extrema in ην mutata et ι penultimæ adiuncto, ut* τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκά. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικά. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. *Secunda persona* τυφθείητε. *Tertia* τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν. *Quo in loco aduertendum est, quòd quandocunque prima persona pluralis optatiuorũ ante μεν diphthõgum habuerit, subtracto μ facit tertiam personam pluralem, ut* τύπτοιμεν, τύπτοιεν. *Cum uero habuerit monophthõgum, hoc est, solam uocalem, tunc in σαν, mittit tertiam pluralem, ut* τυφθείημεν, τυφθείησαν. *At si in prima persona ipsa monophthongus per syncopam abijciatur, non extrema quidem mutata in* σαν, *sed subtracto μ solum, fit tertia pluralis, cum penultima quæ prius in integra dictione tertia a fine erat, fit diphthongus: mutato etiam accentu acuto in circunflexum, cum natura sit longa ante breuem, ut* τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. *quod*

De formatione uerborum pafsiuorum, *omnibus optatiuis, tam grauitonorum quàm circun flexorum & terminatorum in μι, habentibus monophthongum in penultima primæ perſonæ pluralis, commune eſt.*

Ἀόριστος δεύτερος,

Τυπείην, τυπείης, τυπείη *&c. ſicut & primus.*

Μέλλων πρῶτος,

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, a prima perſona primi aoriſti paſſiui τυφθήσομαι, ſicut et præſens.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, a prima perſona ſecundi futuri τυπήσομαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων,

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, a prima perſona paulo poſt futuri, τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἂν τύπτωμαι, *a prima perſona ſubiunctiui a-*
E *ctiui adiuncta* μαι: *nam regula eſt,* ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται. *hoc eſt, actiuum præſens ſubiunctiuorum, appoſitione* ναι *paſſiuum fit,* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. *Secunda perſona a tertia fit expuncto ſcilicet* τ, τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α, εἰς η, καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ ι, *fit* τύπτῃ κοινῶς. *At ſi hæc formandi ratio non placet antiquorum regulam ſequi poteris, quæ talis eſt,* καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικὸν, δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. *hoc eſt, uniuerſaliter tertiæ*

perſonæ

personæ actiuorum subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum, ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ. Tertia persona τύπτηται, a prima singulari, penultima in η, & extrema in ται mutatis. Δυϊκὰ ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πληθ. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. Possunt & hæc omnia formari a præsenti tempore indicatiui passiui, ε in η et ο in ω ubique mutatis, ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι, τύπτεται ἐὰν τύπτηται. & sic de alijs.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectū fit a prima persona præteriti passiui, penultima uocali in ω, μέγα, conuersa, si sola ac pura fuerit, & accentu circunflexo in penultimam retracto, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. Alio qui formari non potest, etiam si penultima eius υ, fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea consistens, sicut de præterito optatiui passiui dictum est. Iccirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, et substantiuum uerbum supplendum erit, ut, τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Αόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Αόριστος δεύτερος.

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς: τυπῇ, a tertia persona singularis numeri suorum indicatiuorum ἐτύφθη, & ἐτύπη, extrema in ω, circunflexorum mutata.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, a tertia perſona præſentis indicatiui paſſiui, extrema in θαι, mutata, ac σ interiecto: nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium habens in tertia perſona τ κλιτικὸν, & id quidem purum, cuiuſcunque ſit temporis, format infinitiuum extrema in θαι, mutata, ac σ interpoſito, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι, expuncto augmento. Si autem ante τ alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratá mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ coniugationis grauitonorum, de quo proprio loco mox dicetur. Poteſt etiam formari a ſecunda perſona plurali, ε tenui in αι diphthongum mutato, ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι. & ſic de aliis temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in θε, deſinit.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

Τετύφθαι, a tertia perſona præteriti paſſiui, tenuibus in denſas mutatis: ſed hoc in prima et ſecunda cõiugatione, ut τέτυπται, τετύφθαι, π in φ, & τ in θ uerſis. ſic λέλεκται, λελέχθαι, κ in χ, & τ in θ, mutatis, accentu quoque in penultimam tranſlato, quanquam regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς θαι, λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, omnis infinitiuus in θαι deſinens, et tempore et tono ſimilis uult eſſe proprio indicatiuo, ut τύπτεται, τύπτεται. Sed ab hac regula ſcito præteritum perfectum paſſiuum excipi, cum ſyncopam patiatur in uerbo, ac ſyllabæ defectum, ut ſupra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur

cipitur

cipitur etiam ſecundus aoriſtus medius, qui τυπέσθαι, infinitiuum habet παροξύτονον. Et in alijs coniugatio- nibus ται in θαι, mutata ſicut in præſenti, ac eadé cõ ſonante ſeruata, quæ ante ται, forte extiterit, ſit infi- nitiuus, ut πέπεισαι, πεπεῖσθαι. ἔψαλται, ἐψᾶλθαι. Si ue ro nulla præceſſerit conſonans, σ omnino interponen- dum erit, ut πεποίηται, πεποιῆσθαι. Poteſt etiam & a ſecunda pluralis numeri formari, ut in præſenti di- ctum eſt, τέτυφθε, τετύφθαι. λέλεχθε, λελέχθαι. ἔσπαρ- θε, ἐσπάρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, accentu in penul- timam translato, ut ſupra.

Ἀόριστος ά. τυφθῆναι. Ἀόριστος β'. τυπῆναι.

A tertia ſingulari proprij aoriſti addita ναι : Cæ- tera uero tempora præſentis formationem omnino ſequuntur.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media in præſenti, et præterito imper fecto formationem habent communem cum paſſiuis, quibus prorſus in his tẽporibus ſi- milia exiſtunt, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Nuſquam tamen inueni hæc duo tem pora ab antiquis poſita fuiſſe, ſed præteritum perfe- ctum, præteritum pluſquamperfectũ, ambos aoriſtos, et utrunque futurũ, neque hæc ſeorſum declinata, ſed partim actiuis inſerta, ut præteritum perfectũ, et præ teritum pluſquamperfectum, cum ſint propemodũ ſi milia præterito perfecto, et præterito pluſquãperfecto actiuorum, ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν, ἐτετύπειν. Partim paſſiuis, ut ambos aoriſtos, & utrunque futu

rum, quoniam hæc tempora ſimilem habent terminationem cum paſſiuis. Sed quia hic ordo licet eruditioribus perſpicuus habeatur, rudibus tamen, ac litteras græcas diſcere modo aggredientibus, confuſionem quandam, ac prope deſperationem inducere ſolet, auſus ſum Theodorum Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media ſeorſum ab actiuis & paſſiuis inflectere. Sit igitur tertius locus medij uerbi, ſicut in libro primo poſitum eſt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεϛὼς,

Τ Τύπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

Παρατατικὸς,

Ἐτυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.

Παρακείμενος,

Τέτυπα, a præterito actiuo fit, præpoſita figuratiua littera, quæ grece χαρακτιριϛικὸν τῆς συζυγίας appellatur, ante α finalem loco eius cõſonantis, quæ fuerit ante α præteriti actiui: qua accepta, præteritum mediũ ſimile erit actiuo præterito in omnibus modis ac etiam participijs, ut τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε. τελυφὼς, τετυπώς. Quomodo autem accipit figuratiuam litteram coniugationis, aduerte: nam præſens aut in ω purum deſinit, aut in ω non purum. Si in ω purum, ſiue diphthongus præcedat ω, ſiue uocalis, ea ſola remanet ante α finalem in præterito medio, ut ἀκούω, ἤκουκα, μέσος παρακ. ἤκουα. λύω, λέλυκα, μέ-

σος παρακ. λέλυκα. Attamen pauca inueniuntur in ω
purum exeuntia, quæ medium præteritum habeant.
Quæ uero ante ω habent aut ε, aut ου omnino carent
medio præterito, præter ἀκούω. Si uero in ω non pu-
rum desinat uerbum, aut simplex consonans præcedit
ω aut duplex. Si simplex, ea assumitur ante α, ut λεί-
βω, λέλειφα, μέσος λέλοιφα. πύθω, πέπεικα, μέσος πέ-
ποιθα. Si duplex, aut actu, aut potestate. Si actu,
aut in diuersis syllabis κατὰ διάστασιν, & tunc sequi-
tur supradictam regulam, quia medium præteritum
eam assumit consonantem, quæ ω finali in præsenti
iuncta est, ut ῥέγκω, μέσος παρακ. ἔῤῥοκα. At si σσ, ge-
minatum fuerit ante ω siue ττ, tunc futurum aut in ξω
desinit, et tunc medium præteritum γ sibi adsciscit, ut
πλήσσω, siue πλήττω, πέπληγα: aut in σω, & tunc
medium præteritum δ sibi uendicat, ut ἐρέσσω, μέλλων
ἐρέσω, ἤρεκα, μέσος, ἤρεδα, si in usu habeatur. Etiam si
potestate duplex consonans præcesserit ω ut est ζ: il-
lud idem intelligendum, quia si futurum in ξω desiue-
rit, medium præteritum γ sibi uendicat, ut κράζω, κρά-
ξω, κέκραγα: si σ, δ, ut φράζω, φράσω, πέφραδα. At si
duæ diuersæ fuerint consonantes, hoc est, πτ, κτ, & μν,
medium præteritum priorem assumit, cum sit pro-
prium coniugationis χαρακτηριστικὸν, ut τύπτω, μέσος
παρακείμενος τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα.
nam τ & ν cum per παρέμπτωσιν extrinsecus accersita
sint, χαρακτηριστικὰ coniugationis esse non possunt.
Quædam tamen inueniuntur, quæ partim β habent
ante ω, partim uero φ, ut βλάβω, κρύβω, καλύβω, &

σκάφω, quæ cum & ipsa τ, aliunde sibi adsciscant, opus est ut β, quæ media est, & φ, aspirata, in legitimam, ac sibi correspondentem tenuem uertant, π, scilicet, ut tenuis tenuem (secundum regulæ præceptionem) antecedat, hoc est, πτ, sicut κτ, quandoquidem neque β, neque φ, ulla ratione τ, præcedere potest, ob incongruam consonantium structurã. Iccirco βλάπτω dicendum erit, non autem βλάβτω. sic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω, non autem κρύβτω, καλύπτω, σκάφτω. Attamen præterita media suorum perfectorum propriam seruant figuratiuam, ut βέβλαβα, κέκρυβα, κεκάλυβα, ἔσκαφα. Et quoniam a singulis huiusmodi uerborum singula deriuantur nomina uerbalia, hoc est, βλάβη, ἀπὸ τοῦ βλάβω. & κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη, ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφὴ, ἀπὸ τοῦ σκάφω. &c. orta est illa communis regula quæ dicit, ὅτε ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. quæ quidem nomina prius nobis discenda erunt, quàm uerba ipsa a quibus deducuntur, &c. Sic & θάπτω dixerimus ἐκ τοῦ θάφω, siue τάφω, nec non & βάπτω, ἐκ τοῦ βάφω fieri, mutata ubique aspirata in τ, tenuem, ut supra. Iccirco τέταφα, & βέβαφα media præterita dicerem, si in usu haberentur. Vnde ἀόριστος β', ἔταφον, & ἔβαφον. passiuus uero ἐτάφην & ἐβάφην. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐὰν ταφῶ, ταφῇς, ταφῇ. & βαφῶ, βαφῇς, βαφῇ. Vnde Phalaris epistola ad Imeræos λογίσασθε δὲ ὡς ὁπούποτε ἂν ταφῇ στησίχορος ἱμεραῖος ἐστὶ. & quod citasse non pigeat apud nostros

Psalmo

Psalmo 47. ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πούς σου ἐν αἵματι, hoc est, ut intingatur pes tuus ĩ sanguine. Nec ignoro Etymologum auctorem aliam horum uerborũ a remotis accersitam tradere originem, μίμνω tamen ἐκ τοῦ μένω, τροπῇ τοῦ ε, εἰς ι, ὡς ἔχω, ἴσχω ν habet τὸ χαρακτηριστικὸν, unde præteritum medium μέμονα: μ, enim addititia est, tametsi priorem in syllaba locum occupet, ut congrua copulandi litteras ratio seruaretur, quia μ, præcedere litteram ν, potest, ut μνῆμα, subsequi non potest. Eodem pacto in uerbo πίπτω, quod a πέτω fit, sicut a τέκω, τίκτω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, π, consonans primum syllabæ locum possidet, licet extrinsecus adducatur, quia τ litteræ (quanquam et ipsa tenuis sit) subijci non patitur: & sic in alijs huiusmodi, si qua inueniatur. In quibus considerandum est, quæ nam sit propria consonans uerbi primitiui, & quæ extrinsecus sumpta, ut ἔπω. ἴσπω, & τέκω, τίκτω. sed de hoc satis. Est etiam parium syllabarum medium præteritũ cum actiuo in uerbis grauitonis, ut τέτυφα, τέτυπα. In circũflexis uero una minuitur syllaba, ut δεδούπηκα, δέδουπα. Penultimam quoque habet eandem cum actiuo, ut τέτυφα, τέτυπα. Sed quoniam & hæc & reliqua omnia quæ ad uerbi medij formationem inflexionemq. pertinent, hoc in loco sequi debebant, satis superq. (ut puto) libro III. complexus sum, nihil aliud addendum aut repetendum putaui. Igitur ad grauitonorum uerborum exempla transitum faciens, ad singulas coniugationes pertinentia scribere decreui, quorum quidem λείβω per omnes modos,

numerosq́; , ac personas , secundum rationem uariorum idiomatum primi exempli locum sibi uēdicabit .

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ

βαρυτόνων ῥημάτων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς,

Είβω, λείβεις, λείβει. καὶ δωρικῶς λεῖβες, λεῖβε.

A καὶ αἰολικῶς λείβης, λείβη. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθ. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι. καὶ δωρικῶς, λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Παρατατικὸς,

Ελειβον, ἔλειβες, ἔλειβε. καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον, ἐλειβέτην. Πληθ. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες, ἐλείβετε, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Παρακείμενος,

Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθυντικά. λελείφαμεν, λελείφατε, λελείφασι. καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴλειφας, εἴλειφε, &c.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ελελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς. καὶ ἐλελείφεα, ἐλελείφεις, ἐλελείφεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελείφη, ἐλελείφεις, ἐλελείφει διὰ τοῦ η, *in prima & tertia persona* ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πληθ. ἐλελείφειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν, εἰλείφεις, εἰλείφει.

Αόριςος πρῶτος,

Ελειψα, ἔλειψας, ἔλειψε. καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκά. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πληθυν. ἐλείψαμεν, καὶ

δωρικῶς ἐλείψαμες, ἐλείψατε, ἔλειψαν.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἔλιβον, ἔλιβες, ἔλιβε. καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντικά. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβομες, ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψω, λείψεις, λείψει. καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά. λείψετον, λείψετον. Πληθ. λείψομεν, λείψετε, λείψουσι. καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ. Δυϊκά. λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πλη. λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι.

Μέλλων δεύτερος,

Λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πληθυντικά. λιβοῦμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες, λιβεῖτε, λιβοῦσι, καὶ δωρικῶς λιβοῦντι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λεῖβε, λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πληθ. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. Πληθυντικά. λελείφετε, λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, εἰλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά. λείψατον, λειψάτων. Πληθ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πληθ. λίβετε, λιβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων.

Εὐκτικὰ

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά. λείβοιτον, λειβοίτην. Πλη. λείβοιμεν, καὶ δωρικῶς λείβοιμες, λείβοιτε, λείβοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφοιτον, λελειφοίτην. Πληθ. λελείφοιμεν, καὶ δωρικῶς λελείφοιμες, λελείφοιτε, λελείφοιεν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφοιμι, εἰλείφοις, εἰλείφοι.

Αόριςος πρῶτος,

Λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψατον, λειψαίτην. Πληθ. λείψαιμεν, καὶ δωρικῶς λείψαιμες, λείψαιτε, λείψαιεν. αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς λείψεια, λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψείατον, λειψειάτην. Πληθ. λειψείαμεν, λειψείατε, λείψειαν.

Αόριςος δεύτερος,

Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθ. λίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λίβοιμες, λίβοιτε, λίβοιεν.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊκά. λείψοιτον, λειψοίτην. Πληθ. λείψοιμεν, καὶ δωρικῶς λείψοιμες, λείψοιτε, λείψοιεν.

Μέλλων δεύτερος,

Λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά. λιβοῖτον, λιβοίτην. Πληθ. λιβοῖμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες, λιβοῖτε, λιβοῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες, λείβητε, λείβωσι.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθ. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς, ἐὰν ειλείφω, ειλείφῃς, ειλείφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐὰν λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθ. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Ἀόριστος δεύτερος,

Ἐὰν λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες, λίβητε, λίβωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λείβειν κοινῶς, καὶ λεῖβεν δωρικῶς, καὶ λείβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς ειλειφέναι καὶ λελειφέναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος πρῶτος,

Λεῖψαι κοινῶς, καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος δεύτερος,

Λιβεῖς κοινῶς, καὶ λιβὲν δωρικῶς. καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβέμεν καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψειν, *ſicut & præſens.*

Μέλλων

Μέλλων δεύτερος,

Λιβεῖν, quemadmodum & secundus aoristus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς,

Λ Είβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. Δυϊκά. λειβόμεθον, λείβεσθον, λείβεσθον. Πληθ. λειβόμεθα κοινῶς καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λείβεσθε, λείβονται.

Παρατατικὸς,

Ελειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Δυϊκά. ἐλειβόμεθον, ἐλείβεσθον, ἐλειβέσθην. Πληθ. ἐλειβόμεθα κοινῶς, καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο.

Παρακείμενος,

Λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δυϊκά. λελείμμεθον, λέλειφθον, λέλειφθον. Πληθ. λελείμμεθα κοινῶς, καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λέλειφθε, λελειμμένοι εἰσίν. καὶ ἰωνικῶς, λελίφαται. ἀττικῶς uero εἴλειμμαι, εἴλειψαι, εἴλειπται, καὶ τὰ λοιπά.

Υπερσυντελικὸς,

Ελελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δυϊκά. ἐλελείμμεσθον, ἐλέλειφθον, ἐλελείφθην. Πληθ. ἐλελείμμεθα κοινῶς, καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλέλειφθε, ἐλελειμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐλελίφατο. ἀττικῶς uero εἰλείμμην, εἴλειψο, εἴλειπτο.

Αόριστος πρῶτος,

Ελείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δυϊκά. ἐλείφθητον, ἐλειφθήτην. Πληθ. ἐλείφθημεν, καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθητε, ἐλείφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλειφθεν.

Αόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐλίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δυϊκά. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Πληθ. ἐλίβημεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβημες, ἐλίβητε, ἐλίβησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλιβεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς, καὶ λειφθήσει ἀττικῶς, καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς, λειφθήσεται. Δυϊκά. λειφθησόμεθον, λειφθήσεθον, λειφθήσεσθον. Πληθυντικά. λειφθησόμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα, λειφθήσεσθε, λειφθήσονται.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς, καὶ λιβήσει ἀττικῶς, καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς, λιβήσεται. Δυϊκά. λιβησόμεθον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Πληθ. λιβησόμεσθα, καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα, λιβήσεσθε, λιβήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς, καὶ λελείψει ἀττικῶς, καὶ λελείψεαι ἰωνικῶς, λελείψεται. Δυϊ. λελειψόμεθον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Πληθυντικά. λελειψόμεθα, καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα, λελείψεσθε, λελείψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθ. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λωβέσθων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλειψο, λελείφθω. Δυϊκά. λέλειφθον, λελείφθων. Πληθυντικά. λέλειφθε, λελείφθωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειψο, εἰλείφθω.

Αόριστος πρῶτος.

Λείφθητι, λειφθήτω. Δυϊκά. λείφθητον, λειφθήτων. Πληθυν. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

Λίβητι, λιβήτω. Δυϊκά. λίβητον, λιβήτων. Πληθυν. λίβητε, λιβήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθυν. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Δυϊκά. λελειμμένω εἴητον, εἰήτην. Πλη. λελειμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ ἀττικῶς ἐλελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δυϊκά. λειφθείητον, λειφθειήτην. Πληθυν. λειφθείημεν, καὶ δωρικῶς λειφθείημες, λειφθείητε, λειφθείησαν, καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Αόριστος δεύτερος.

Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δυϊκά. λιβείητον, λιβειήτην. Πληθυν. λιβείημεν, καὶ δωρικῶς λιβείημες, λιβείητε, λιβείησαν, καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν, λιβεῖτε, λιβεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο. Δυϊκά. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Πληθυν. λειφθησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα, λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβησοίμην, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δυϊκά. λιβησοίμεθον, λιβήσοισθον, λιβησοίσθην Πληθυ. λιβησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα, λιβήσοισθε, λιβήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβητε. Δυϊκά. ἐὰν λειβώμεθον, λείβησθον, λείβησθον. Πληθ. ἐὰν λειβώμεθα, καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα, λείβησθε, λείβωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυϊκά λελειμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πληθ. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς εἰλειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

Εὰν λειφθῶ, λειθθῇς, λειφθῇ. Δυϊκά. ἐὰν τειφθῆτον, λειφθῆτον. Πληθ. ἐὰν λυφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες, λειφθῆτε λειφθῶς.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δυϊκά. ἐὰν ληβῆτον, λιβῆτον. Πληθυ. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ, δωρικῶς, λιβῶμες, λιβῆτε, λιβῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. λείβεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς εἰλῆφθαι.

Αόριστος πρῶτος.

Λειφθῆναι κοινῶς, καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ

δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς.

Αόριστος δεύτερος.

Λιϐῆναι κοινῶς, καὶ λιϐήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιϐῆμεν ἰωνικῶς.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθήσεσθαι. μέλλων β΄. λιϐήσεσθαι. μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, λελείψεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

A Είϐομαι, λείϐῃ κοινῶς, καὶ λείϐει ἀττικῶς, καὶ λείϐεαι ἰωνικῶς, λείϐεται, καὶ τὰ λοιπὰ ad *paßiuorum ſimilitudinem*.

Παρατατικὸς.

Ελειϐόμην, ἐλείϐου κοινῶς, καὶ ἐλείϐεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείϐευ δωρικῶς, ἐλείϐετο &c.

Παρακείμενος.

Λέλοιϐα, λέλοιϐας, λέλοιϐε. Δυϊκά. λελοίϐατον, λελοίϐατον. Πληθ. λελοίϐαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίϐαμες, λελοίϐατε, λελοίϐασι. καὶ ἀττικῶς εἵλοιϐα, εἵλοιϐας, εἵλοιϐε &c.

Υπερσυντελικὸς.

Ελελοίϐειν, ἐλελοίϐεις, ἐλελοίϐει κοινῶς. καὶ ἐλελοίϐεα, ἐλελοίϐεις, ἐλελοίϐεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελοίϐην, ἐλελοίϐεις, ἐλελοϐῃ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά ἐλελοιϐειτον, ἐλελοιϐείτην. Πληθυν. ἐλελοίϐειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίϐειμες, ἐλελοίϐειτε, ἐλελοίϐεισαν. καὶ ἀττικῶς εἱλοίϐην, εἱλοίϐεις, εἱλοίϐει &c.

Αόριστος πρῶτος.

Ελειψάμην, ἐλείψω κοινῶς, καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς, ἐλείψατο.

λείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψασθον, ἐλειψάσθην. Πληθυν. ἐλειψάμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεσθα, ἐλείψασθε, ἐλείψαντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐλιβόμην, ἐλίβου κοινῶς, καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλίβευ δωρικῶς, ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεσθον, ἐλιβέσθην. Πληθυν. ἐλιβόμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα, ἐλίβεσθε, ἐλίβοντο.

Μέλλων πρῶτος.

Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψει ἀττικῶς, καὶ λείψεαι ἰωνικῶς, λείψεται.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς, καὶ λιβεῖ ἀττικῶς, καὶ λιβεῖαι ἰωνικῶς, λιβεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθυν. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ λειβέσθων ἀττικῶς.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δυϊκά. λελοίβετον, λελοιβέτων. Πληθυν. λελοίβετε, λελοιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβε, εἰλοιβέτω &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λεῖψαι, λειψάσθω. Δυϊκά. λείψασθον, λειψάσθων. Πληθυντικά. λείψασθε, λειψάσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβοῦ, λιβέσθω. Δυϊκά. λίβεσθον, λιβέσθων. Πληθ.

λίβεσθε, λιβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβέσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθ. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δυϊκά. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Πληθυν. λελοίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες, λελοίβοιτε, λελοίβοιεν. καὶ ἀττικῶς εἰλοίβοιμι, εἰλοίβοις, εἰλοίβοι &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λειψαίμην, λείψαιο, λείψαιτο. Δυϊκά. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Πληθυν. λειψαίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα, λείψαισθε, λείψαιντο, καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δυϊκά λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Πληθ. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα, λίβοισθε, λίβοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Μέλλων πρῶτος.

Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην. Πληθυν. λειψοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιψοίμεσθα, λείψοισθε, λείψοιντο, καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λιβοῖσθον, λιβοίσθην. Πληθ. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα, λιβοῖσθε, λιβοῖντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν λοίβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Ἐὰν λελοίβω, λελοίβῃς, λελοίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελοίβητον, λελοίβητον. Πληθ. ἐὰν λελοίβωμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβωμες, λελοίβητε, λελοίβωσι. καὶ ἀττικῶς ἐὰν εἰλοίβω, εἰλοίβῃς, εἰλοίβῃ &c.

Ἀόριςος πρῶτος.

Ἐὰν λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψηαι ἰωνικῶς, λείψηται. Δυϊκά. ἐὰν λειψώμεθον, λείψησθον, λείψησθον. Πληθυ. ἐὰν λειψώμεθα, καὶ δωρικῶς ἐὰν λειψώμεσθα, λείψησθε, λείψωνται.

Ἀόριςος δεύτερος.

Ἐὰν λίβωμαι, λίβῃ κοινῶς, καὶ λίβηαι ἰωνικῶς, λίβηται. Δυϊκά. ἐὰν λιβώμεθον, λίβησθον, λίβησθον. Πληθ. ἐὰν λιβώμεσθα, καὶ δωρικῶς λιβώμεσθα, λίβησθε,, λίβωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Λείβεσθαι. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελοιβέναι κοινῶς, καὶ εἰλοιβέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεναι δωρικῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριςος ά.	λείψασθαι.
Ἀόριςος β΄.	λίβεσθαι.
Μέλλων ά.	λείψεσθαι.
Μέλλων β΄.	λιβεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum grauitonorum per tria genera distincta, actiuum scilicet, passiuum,

Exempla grauitonorum
& medium, in modo indicatiuo tantum.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστὼς	Τρέπω,	τρέπομαι,	τρέπομαι.
παρατ.	ἔτρεπον,	ἐτρεπόμην,	ἐτρεπόμην.
παρακ.	τέτρεφα,	τέτραμμαι,	τέτροπα.
ἀτ̓τικῶς	τέτροφα,		
ὑπερσ.	ἐτετρέφειν,	ἐτετράμμην,	ἐτετρόπειν.
ἀτ̓τικῶς	ἐτετρόφειν.		
ἀόρ. ά.	ἔτρεψα,	ἐτρέφθην,	ἐτρεψάμην.
ἀόρ. β΄.	ἔτραπον,	ἐτράπην,	ἐτραπόμην.
μέλ. ά.	τρέψω,	τρεφθήσομαι,	τρέψομαι.
τραπῶ,	τραπήσομαι, τραποῦμαι.		μέλλων β΄.
	τετράψομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

Ενεργητικα.	Παθητικά.	Μέσα.	
Γράφω,	γράφομαι,	γράφομαι.	Ενεστὼς.
ἔγραφον,	ἐγραφόμην,	ἐγραφόμην.	παρατ.
γέγραφα,	γέγραμμαι,	γέγραφα.	παρακ.
ἐγεγράφειν,	ἐγεγράμμην,	ἐγεγράφειν.	ὑπερσυν.
ἔγραψα,	ἐγράφθην,	ἐγραψάμην.	ἀόριστος ά.
ἔγραφον,	ἐγράφην,	ἐγραφόμην.	ἀόριστος β΄.
γράψω,	γραφθήσομαι,	γράψομαι.	μέλλων ά.
γραφῶ,	γραφήσομαι,	γραφοῦμαι.	μέλλων β΄.
	γεγράψομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Λέγω,	λέγομαι,	λέγομαι.	Ενεστὼς.
ἔλεγον,	ἐλεγόμην,	ἐλεγόμην.	παρατ.
λέλεχα,	λέλεγμαι,	λέλογα	παρακ.
			λέλοχα.

			ἁπλικῶς.
λέλοχα.			
ἐλελέχειν,	ἐλελέγμην,	ἐλελόγειν.	ὑπερσυν.
ἐλελόχειν.			ἁπλικῶς.
ἔλεξα,	ἐλέχθην,	ἐλεξάμην.	ἀόριςος ά.
ἔλεγον,	ἐλέγην,	ἐλεγόμην.	ἀόριςος β'.
λέξω,	λεχθήσομαι,	λέξομαι.	μέλλων ά.
λεγῶ,	λεγήσομαι,	λεγοῦμαι.	μέλλων β'.
	λελέξομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

Ενεργητικά.	Παθητιτά	Μέσα.	
Δήκω,	δήκομαι,	δήκομαι.	Ενεςὼς.
ἔδηκον,	ἐδηκόμην,	ἐδηκόμην.	παρατ.
δέδηχα,	δέδηγμαι,	δέδηκα.	παρακ.
ἐδεδήχειν,	ἐδεδήγμην,	ἐδεδήκειν.	ὑπερσυν.
ἀόριςος ά.	ἔδηξα,	ἐδήχθην,	ἐδηξάμην.
ἀόριςος β'.	ἔδακον,	ἐδάκην,	ἐδακόμην.
μέλλων ά.	δήξω,	δηχθήσομαι,	δήξομαι.
μέλλων β'.	δακῶ,	δακήσομαι,	δακοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		δεδήξομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςῶς.	Τρύχω,	τρύχομαι,	τρύχομαι.
παρατ.	ἔτρυχον,	ἐτρυχόμην,	ἐτρυχόμην.
παρακ.	τέτρυχα,	τέτρυγμαι,	τέτρυχα.
ὑπερσυν.	ἐτετρύχειν,	ἐτετρύγμην,	ἐτετρύχειν.
ἀόριςος ά.	ἔτρυξα,	ἐτρύχθην,	ἐτρυξάμην.
ἀόριςος β'.	ἔτρυχον,	ἐτρύχην,	ἐτρυχόμην.
μέλλων ά.	τρύξω,	τρυχθήσομαι,	τρύξομαι.
μέλλων β'.	τρυχῶ,	τρυχήσομαι,	τρυχοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		τετρύξομαι.	

ΤΡΙΤΗ

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Ἄδω,	ᾄδομαι,	ᾄδομαι.
παρατ.	ᾖδον,	ᾐδόμην,	ᾐδόμην.
παρακ.	ᾖκα,	ᾖσμαι,	ᾖδα.
ὑπερσυντ.	ᾔκειν,	ᾔσμην,	ᾔδειν.
ἀόριστος ά.	ᾖσα	ᾔσθην,	ᾐσάμην.
ἀόριστος β΄.	ᾖδον,	ᾔδην,	ᾐδόμην.
μέλλων ά.	ᾄσω,	ᾀσθήσομαι,	ᾄσομαι.
μέλλων β΄.	ᾀδῶ,	ᾀδήσομαι,	ᾀδοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		ᾔσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
παρατ.	ἔπειθον,	ἐπειθόμην,	ἐπειθόμην.
παρακ.	πέπεικα,	πέπεισμαι,	πέποιθα.
ἐπεπείκειν,	ἐπεπείσμην,	ἐπεποίθην.	ὑπερσυντ.
ἔπεισα,	ἐπείσθην,	ἐπεισάμην.	ἀόριστος ά.
ἔπιθον,	ἐπίθην,	ἐπιθόμην,	ἀόριστος β΄.
πείσω,	πεισθήσομαι,	πήσομαι.	μέλλων ά.
πιθῶ,	πιθήσομαι,	πειθοῦμαι,	μέλλων β΄.
	πεπείσομαι		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά	Παθητικά	Μέσα.	
Ἐλεύθω,	ἐλεύθομαι,	ἐλεύθομαι.	Ἐνεστώς.
ἤλευθον,	ἠλευθόμην,	ἠλευθόμην.	παρατ.
ἤλευκα,	ἤλευσμαι,	ἤλευθα.	παρακ.
ἐλήλυκα,	ἐλήλυσμαι,	ἐλήλυθα.	ἀττικῶς.
ἠλεύκειν,	ἠλεύσμην,	ἠλεύθειν.	ὑπερσυντ.
ἐληλύκειν,	ἐληλύσμην,	ἐληλύθειν.	ἀττικῶς.
ἤλευσα,	ἠλεύθην,	ἠλευσάμην.	ἀόριστος ά.

ἤλυθον,

ἤλυθον, ἠλύθην, ἠλυθόμην. ἀόριστος β'.
ἦλθον, ἠλθόμην. συγκοπή.
ἐλεύσω, ἐλευθήσομαι, ἐλεύσομαι. μέλλων α'.
ἐλυθῶ καὶ ἐλ- ἐλυθήσομαι. ἐλυθοῦμαι καὶ μέλλων β'.
(θῶ, ἠλεύσομαι, (ἐλθοῦμαι. μετ' ὀλ. μέλ.
ἐληλύσομαι. καὶ ἀττικῶς.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Φράζω,	φράζομαι,	φράζομαι.	Ενεστώς.
ἔφραζον,	ἐφραζόμην,	ἐφραζόμην.	παρατ.
πέφρακα,	πέφρασμαι,	πέφραδα.	παρακ.
ἐπεφράκειν,	ἐπεφράσμην,	ἐπεφράδειν.	ὑπερσυν.
ἔφρασα,	ἐφράσθην,	ἐφρασάμην.	ἀόριστος α'.
ἔφραδον,	ἐφράδην,	ἐφραδόμην.	ἀόριστος β'.
φράσω,	φρασθήσομαι,	φράσομαι.	μέλλων α'.
μέλλων β'.	φραδῶ,	φραδήσομαι, φραδοῦμαι.	
μετ' ὀλ. μέλ.		πεφράσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστώς.	Ορύσσω,	ὀρύσσομαι,	ὀρύσσομαι.
παρατ.	ὤρυσσον,	ὠρυσσόμην,	ὠρυσσόμην.
παρακ.	ὤρυχα,	ὤρυγμαι,	ὤρυγα,
ἀττικῶς.	ὀρώρυχα,	ὀρώρυγμαι,	ὀρώρυγα.
ὑπερσυν.	ὠρύχειν,	ὠρύγμην,	ὠρύγειν.
ἀττικῶς.	ὀρωρύχειν,	ὀρωρύγμην,	ὀρωρύγειν.
ἀόριστος α'.	ὤρυξα,	ὠρύχθην,	ὠρυξάμην.
ἀόριστος β'.	ὤρυγον,	ὠρύγην,	ὠρυγόμην.
μέλλων α'.	ὀρύξω,	ὀρυχθήσομαι, ὀρύξομαι.	
μέλλων β'.	ὀρυγῶ,	ὀρυγήσομαι, ὀρυγοῦμαι.	
μετ' ὀλ. μέλλ.		ὠρύξομαι.	

καὶ

καὶ ἀπ̄λικῶς. ὀρωρύξομαι.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςὸς.	Ψαλλω,	ψάλλομαι,	ψάλλομαι.
παρατ.	ἔψαλλον,	ἐψαλλόμην,	ἐψαλλόμην.
παρακ.	ἔψαλκα,	ἔψαλμαι,	ἔψαλα.
ὑπερσυν.	ἐψάλκειν,	ἐψάλμην,	ἐψάλειν.
ἀόριςος ά.	ἔψηλα,	ἐψάλθην,	ἐψηλάμην.
ἀόριςος β.	ἔψαλον,	ἐψάλην,	ἐψαλόμην.
μέλλων ά.	ψαλῶ,	ψαλθήσομαι,	ψαλοῦμαι.
μέλλων β.	ψαλῶ,	ψαλήσομαι,	ψαλοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μελ.		ἐψάλσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςὼς.	Στέλλω,	ςέλλομαι,	ςέλλομαι.
παρατ.	ἔςελλον,	ἐςελλόμην,	ἐςελλόμην.
παρακ.	ἔςαλκα,	ἔςαλμαι,	ἔςαλα.
ἐςάλκειν.	ἐςαλμην,	ἐςάλειν.	ὑπερσυν.
ἔςειλα,	ἐςάλθην,	ἐςειλάμην.	ἀόριςος ά.
ἔςαλον,	ἐςάλην,	ἐςαλόμην.	ἀόριςος β'.
ςελῶ,	ςαλθήσομαι,	ςελοῦμαι.	μέλλων ά.
ςαλῶ,	ςαλήσομαι,	ςαλοῦμαι.	μὲλλων β'.

Ενεργητικά.		Παθητικά.	Μέσα.
	ἐςάλσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλλ.
Κάμνω,	κάμνομαι,	κάμνομαι.	Ενεςὼς.
ἔκαμνον,	ἐκαμνόμην,	ἐκαμνόμην.	παρατ.
κεκάμηκα,	κεκάμημαι,	κέκαμα.	παρακ.
κέκμηκα,	κέκμημαι.		συγκοπή.
ἐκεκαμήκειν,	ἐκεκαμήμην,	ἐκεκάμην.	ὑπερσυν.
ἐκεκμήκειν,	ἐκεκμήμην.		συγκοπή.

ἔκημα,

ἔκημα,	ἐκαμήθην,	ἐκημάμην.	ἀόριστος ά.
ἐκμήθην			συγκοπή.
ἔκαμον,	ἐκάμην,	ἐκαμόμην.	ἀόριστος β΄.
καμῶ,	καμηθήσομαι, καμοῦμαι.		μέλλων ά.
	κμηθήσομαι.		συγκοπή.
καμῶ,	καμήσομαι, καμοῦμαι.		μέλλων β΄.
	κεκαμήσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλλ.
	κεκμήσομαι.		συγκοπή.

Ενεργητικά.		Παθητικά.	Μέσα.
Τέμνω,	τέμνομαι,	τέμνομαι,	Ενεςὼς.
ἔτεμνον,	ἐτεμνόμην,	ἐτεμνόμην.	παρατ.
τετέμηκα,	τετέμημαι,	τέτομα.	παρακ.
τέτμηκα,	τέτμημαι.		συγκοπή.
ἐτετεμήκειν,	ἐτετεμήμην,	ἐτετόμην.	ὑπερσυν.
ἐτετμήκειν,	ἐτετμήμειν.		συγκοπή.
ἔτειμα,	ἐτεμήθην,	ἐτειμάμην.	ἀόριστος ά.
	ἐτμήθην.		συγκοπή.
ἀόριστος β΄.	ἔταμον,	ἐτάμην,	ἐταμόμην.
μέλλων ά.	Ἰεμῶ,	τεμηθήσομαι,	τεμοῦμαι.
συγκοπή.		τμηθήσομαι.	
μέλλων β΄.	ταμῶ,	Ἰαμήσομαι,	ταμοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		τετεμήσομαι.	
συγκοπή.		τετμήσομαι.	

	Ενεργυτικά	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςὼς	Φαίνω,	φαίνομαι,	φαίνομαι.
παρατ.	ἔφαινον,	ἐφαινόμην,	ἐφαινόμην.
παρακ.	πέφαγκα,	πέφαμμαι,	πέφηνα.
ὑπερσυν.	ἐπεφάγκειν,	ἐπεφάμμην,	ἐπεφήνειν.
ἀόριστος ά.	ἔφηνα,	ἐφάνθην,	ἐφηνάμην.

ἀόριστος β'.	ἔφανον,	ἐφάνην,	ἐφανόμην.
μέλλων ά.	φανῶ,	φανθήσομαι,	φανοῦμαι.
μέλλων β'.	φανῶ,	φανήσομαι.	φανοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		πεφάνσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστὼς	Κλίνω,	κλίνομαι,	κλίνομαι.
παρατ.	ἔκλινον,	ἐκλινόμην,	ἐκλινόμην.
παρακ.	κέκλικα,	κέκλιμαι,	κέκλινα.
ὑπερσυ.	ἐκεκλίκειν,	ἐκεκλίμην,	ἐκεκλίνειν.
ἀόριστος ά	ἔκλινα,	ἐκλίθην,	ἐκλινάμην.
ἀόριστος β'.	ἔκλινον,	ἐκλίνην,	ἐκλινόμην.
μέλλων ά.	κλινῶ,	κλιθήσομαι,	κλινοῦμαι.
μέλλων β'.	κλινῶ,	κλινήσομαι,	κλινοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		κεκλίσομαι.	

	Ενεργητικά	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστὼς.	Σπείρω,	σπείρομαι,	σπείρομαι.
παρατ.	ἔσπειρον,	ἐσπειρόμην,	ἐσπειρόμην.
παρακ.	ἔσπαρκα,	ἔσπαρμαι,	ἔσπορα.

ἐσπάρκειν,	ἐσπάρμην,	ἐσπόρειν	ὑπερσυ.
ἔσπειρα,	ἐσπάρθην,	ἐσπειράμην.	ἀόριστος ά.
ἔσπαρον,	ἐσπάρην,	ἐσπαρόμην.	ἀόριστος β'.
σπερῶ,	σπαρθήσομαι,	σπεροῦμαι.	μέλλων ά.
σπαρῶ,	σπαρήσομαι,	σπαροῦμαι.	μέλλων β'.
	ἐσπάρσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

ΕΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά	Παθητικά.		Μέσα.
Ακούω.	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.	Ενεστὼς.
ἤκουον,	ἠκουόμην,	ἠκουόμην.	παρατ.
ἤκουκα,	ἤκουσμαι,	ἤκουα.	παρακ.

ἀκήκοκα,	ἀκήκοσμαι,	ἀκήκοα.	ἀπλικῶς.
ἠκούκειν,	ἠκούσμην,	ἠκούειν.	ὑπερσυ.
ἠκηκόκειν,	ἠκηκούσμην,	ἠκηκόειν.	ἀπλικῶς.
ἤκουσα,	ἠκούσθην,	ἠκουσάμην.	ἀόριστος ά.
ἀκούσω,	ἀκουσθήσομαι,	ἀκούσομαι.	μέλλων ά.
	ἠκούσομαι.		μετ' ὀλ. μελ.
	ἀκηκόσομαι.		ἀπλικῶς.

Ἐνεργητικά.		Παθητικά.	Μέσα.
Παύω,	παύομαι,	παύομαι.	Ἐνεστὼς.
ἔπαυον,	ἐπαυόμην,	ἐπαυόμην.	παρατ.
πέπαυκα,	πέπαυμαι,	πέπαυα.	παρακ.
ἐπεπαύκειν,	ἐπεπαύμην,	ἐπεπαύειν.	ὑπερσυ.
ἔπαυσα,	ἐπαύθην,	ἐπαυσάμην.	ἀόριστος ά.
ἔπαον,	ἐπάην,	ἐπαόμην.	ἀόριστος β'.
παύσω,	παυθήσομαι	παύσομαι.	μέλλων ά.
παῶ,	παήσομαι,	παοῦμαι.	μέλλων β'.
	πεπαύσομαι.		μετ' ὀλ. μέλλ.

Exempla autem hæc etsi omnia in usu non sunt, posita tamen sunt, ut habeamus formam grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ si uariare uellemus, talis esset eorum inflexio.

Eiusdem

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEPTIMVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ περισπώμενα ῥήματα, hoc est, circunflexa uerba, uti sæpius dictum, a sexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab his solum, quæ in penultima habent siue ε, siue α, siue ο, ut, ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur circunflexa, eo quòd habeant circunflexum accentum in ultima, a qua omnis ratio accentus pendet, ut ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ. Patiuntur autem synæresin in præsēti & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiā participijs simul uariantur, ut in grauitonis dictum est. Sed sciendum synæresin pro crasi poni, & ex præcedente uocali breui fieri semper, quemadmodum & in nominibus synæresiatis declaratum est. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet; quæ per supradictas tres uocales distinguuntur, quas χαρακτηριστικὰ, hoc est, formatiuas literas appellare possumus, quemadmodum & consonantes in grauitonis: per ea enim cognoscimus unumquodque uerbum quotæ sit coniugationis. Quibusdam tamen placet, quemadmodum Dionysius Thrax

affirmat

affirmat, ut per extremam ſecundarum perſonarum huiuſmodi coniugationes diſtinguantur. nam primæ coniugatio in εις, *per ſynæreſim facit ſecundam perſonam contractam, ut* ποιεῖς*: ſecunda in* ᾳς, *ſubſcripto* ι, βοᾷς*: tertia in* οις, χρυσοῖς. *Eſto igitur* Ε, χαρακτηριστικὸν *primæ coniugationis circunflexorum.* Α, *ſecundæ.* Ο, *tertiæ. Quæ quidem ſeruantur in omnibus modis, tam actiuorum quàm paſſiuorum, quantum ipſa natura fert, etſi communes ſynæreſium regulæ aduerſari uideantur: proprias enim ac diſtinctas ſynæreſes habet unaquæque circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum eſt, futurum in* σω, *deſinens, ſuperare præſens una ſyllaba, ſi præcepta quorundam ſequi uolumus, qui ſcribunt* ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, *& alia huiuſmodi eſſe à circunflexis. Sed analogia poſtulat, ut futura ſint à grauitonis proprijs circunflexorum, mutatis* ε, *&* α, *in* η, *&* ο, *in* ω, *ut* ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρυσώσω. *Licet in quibuſdam maneant immutabiles, ut* τελέω, τελέσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, *& alia.*

Penultimá etiam futuri ſeruant in præterito perfecto, & præterito pluſquamperfecto, & in primo aoriſto in omnibus uerbis circúflexis, ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. *De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.*

De prima coniugatione circunflexorum uerborum.

Prima igitur coniugatio circunflexorum à uerbis

*ſextæ coniugationis grauitonorum in εω, deſinẽtibus,
per ſynæreſim fit, ut ποιέω, ποιῶ. cuius ſecunda perſo-
na & tertia in ει, diphthongum propriam deſinunt, ut
ποιεῖς, ποιεῖ. Et habet in futuro ante σω, η, hoc eſt, cum
præſens longam habeat penultimam, ſiue natura ſiue
poſitione, ut οἰκῶ, οἰκήσω ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλή-
σω. Excipitur νεικῶ, νεικέσω, quod contendo ſignificat,
νικῶ enim νικήσω ſecundæ coniugationis eſt. Excipi-
tur et ἀρκῶ, ἀρκέσω. Etiam cum præſens in ω, purum de
ſiuerit, futurum habebit η, ante σω, ut νοῶ, νοήσω. E-
tiam ſi ancipitem habuerit præſens in penultima, ut
φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω. præter ἀρῶ, ἀρέσω, et καλῶ,
καλέσω. Etiã uerba deriuata à nominibus maſculinis
in ος, deſinentibus, ut κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. δοῦπος,
δουπῶ, δουπήσω. Etiam decompoſita, ut οἰκονόμος, οἰ-
κονομῶ, οἰκονομήσω Etiam à grauitonis uerbis in cir-
cunflexa deducta, ut οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω. ἕλ-
κω, ἑλκῶ, ἑλκήσω. Etiam quæ indifferenter ſunt & pri
mæ & ſecundæ coniugationis, ut ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυ-
ρᾷς, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεεῖς, καὶ ἐλεᾷς, ἐλεήσω. γηρῶ, γηρεῖς,
καὶ γηρᾷς, γηρήσω. Etiam monoſyllaba, ut χῶ, χήσω. ῥῶ,
ῥήσω. μνῶ, μνήσω. Quæ uero nihil horum habent, &
penultima præſentis aut in ε, aut in ο, deſinat, per εσω,
faciunt futurum, ut τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. Exci-
pitur μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω.
Hæc autem annotantur, quæ indifferens habent futu-
rum, καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ
φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ
φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ
πονήσω.*

πονήσω: πονέσω *quidem, si ad corpus referamus:* πονήσω *uero, si ad animam. Et aduerte dissyllaba in hac prima coniugatione ex communi usu non pati synæresim in prima persona singulari præsentis temporis. nam regula est,* ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς ω, λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ. *hoc est, quod nunquam uerbum indicatiuum in* ω, *desinens, monosyllabum inuenitur in usu, nisi inueniantur secundæ coniugationis circunflexorum, ut* δρῶ, θλῶ, κλῶ, *&c. neque in prima plurali, neque in tertia: non enim dicimus* πλέω, πλῶ, *neque* πλέομεν, πλοῦμεν, *neque* πλέουσι, πλοῦσι, *& ut plurimum accipere* υ, *in futuro, ut* πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω. *Synæreses autem huius coniugationis, quæ semper ex* ε, *& sequente uocali fiunt, hæ sunt, scilicet,* ει, ου, οι, ῃ, η, ω. *sicut lib.* III. *dictum est.*

De optatiuo actiuo circunflexorum uerborum.

O*ptatiui circunflexorum actiui fiunt à genitiuis suorum participiorum omnes, quemadmodum et grauitonos fieri mõstrauimus, ut* ποιέοντος, ποιέοιμι, *sic à* ποιοῦντος, ποιοῖμι, *extrema scilicet, in* μι, *conuersa, et abiecto* ν, *deinde addito* ι *penultimæ uocali,* υ *tamen ex* ου *diphthongo prius expũcto, cum tres uocales in eadem syllaba minime possint actu consistere. In secunda uero coniugatione etiam à genitiuo participij contracti fit, diuerso tamen modo, cum penultima uocalis genitiui etiam diuersa sit, ut*

βοάοντος, βοῶντος. τος enim in μι, et ν conſonante expunɛta, ac ι penultimæ uocali ſubſcripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidem coniugatione ſimilis erit formandi ratio, qualem in prima diximus, quãdoquidem & utriuſque genitiui cõtracti eadem ex litteratura, ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος, unde χρυσοῖμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ. Poſſumus tamen huiuſmodi optatiuos contractos à proprijs perfectis deducere, hoc eſt, ποιέοιμι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abijcientes primum ι, ex penultima diphthongi οι, deinde contrahentes ε, & ο, ſi primæ ſint coniugationis, rurſus in οι, diphthongum: & duo οο, item in οι, ſi ſint tertiæ, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. At ſi ſecundæ ſint coniugationis, contractis prius α, & ο in ω, μέγα, ι, iterum ſumendum eſt per ſynæreſim, ut in penultima omnino fiat diphthongus διὰ τοῦ ι, ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis, cur ex ε, & ο, & ex duobus οο, fit ſynæreſis in οι, cum alias per communem regulam ſynæreſium utrobique in ου, contrahantur κοινῶς? Ad quod reſpondetur, optatiuos omnes in penultima diphthongum appetere, quæ ex ι, ſubiunctiua uocali conſiſtat. nam regulæ quædam ſunt peculiares, quæ quibuſdam in locis habent priuilegiorum uim, communesq; regulas ſuperant, ſicut etiam in principio declinationum diximus nominum contractorum, cum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν, ubi, ι prius expuncto, ac ε, & ο, rurſus in οι, diphthongum contractis, fit δημοσθενοῖν. quoniam omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ ι, ſiue

ue propriam siue impropriá desinere opus est. Atque iterum quæri potest, si igitur huiusmodi optatiui diphthongum διὰ τοῦ ι, natura omnino appetût, cur non potius altera uocalis eliditur, quæ ι, præcedit, & ex ea quæ remanet, & ι subsequente fiat sinæresis? Respondetur, synæresim fieri non posse, nisi ex duabus uocalibus, quæ monophthongi sint ac puræ, hoc est, nulla intercedente aut uocali, aut consonante, ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. βοάομαι, βοῶμαι. At ubi euenerit, ut ex quapiam diphthongo synæresis fiat, sciendum præpositiuam uocalem diphthógi omnino esse suscipiendam, cum in ipsa diphthongo tanquam principalis ac domina primum obtineat locum: subiunctiuam uero, siue ἰῶτα sit, siue υ, ψιλὸν, prorsus abijciendam, ut pote appendicem, & præpositiuis uocalibus subiectam, ut ex ipsa præpositiua uocali et monophthongo, quæ forte ei adhæserit, contractio fiat, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, nisi in α crasim fieri contingat, aut in η, aut in ω, μέγα, quia tunc huiusmodi uocales per synæresim ι sibi adsciscunt, ut ex se & eo diphthongus impropria fiat, ut βοάεις, βοᾷς. ποιέῃς, ποιῇς. βοάοιμι, βοῷμι. Quare sciri uelim in uerbis circunflexis, ac etiam in nominibus contractis, has esse ueras synæresium formandarum regulas, quas ab antiquis grammaticis excerpsimus. Sed de hoc etiam ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ. τρύφωνος, in fine operis aliqua dicemus. Hæc igitur communis sit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν, hoc est, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις, ποιοῖς, ποιέοι, ποιοῖ. nam Attici & Aeoles uertentes μι in ην, puram, di-

cunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη: Dores uero non ſolum μι, in ην, ſed etiam οι, penultimam diphthongum propriam in ῳ, diphthongum impropriam uertentes, dicunt ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη. et ſic in aliis circunflexorum coniugationibus. Aduertendum eſt etiam tertiam perſonam pluralem ſecundum hos non in εν, ſed in σαν, deſinere, cum penultima primæ pluralis ſit η, monophthongus, ſicut in paſſiuis aoriſtis dictum eſt, ut ποιοίημεν, ποιοίησαν: ποιῴημεν, ποιῴησαν.

Hoc quoque aduertendum eſt, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circunflexorum, propriũ facere primum aoriſtum, quemadmodum & in grauitonis, hoc eſt, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, ſicut τύψεια, τύψειας, τύψειε. Vt uero hæc facilius apprehendatur, modulum declinandi uerba circunflexa, ſecundum uarias linguas, ſubiiciemus.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. κοινῶς μὲν οὕτως.

Ποιέοιμι, ποιοῖμι.	ποιέοις, ποιοῖς.	ποιέοι, ποιοῖ.
	ποιέοιτον, οῖτον.	ποιεοίτην, οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν.	ποιέοιτε, οῖτε.	ποιέοιεν, ποιοῖεν.

Ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιοίην,	ποιοίης,	ποιοίη.
	ποιοίητον,	ποιοιήτην.
ποιοίημεν,	ποιοίητε,	ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

Ποιῴην,	ποιῴης,	ποιῴη.
	ποιῴητον,	ποιῳήτην.

ποιῴημεν,

ποιῴημεν, ποιῴητε, ποιῴησαν.

Ἀόριςος ά. κοινῶς μὲν οὕτως.

ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι.
ποιήσαιτον, ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν, ποιήσαιτε, ποιήσαιεν.

Ἀτ]ικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε.
ποιησείατον, ποιησειάτην.
ποιησείαμεν, ποιησείατε, ποιήσειαν.

Cætera uero grauitonorum sequuntur inflexionem.

De infinitiuo actiuo.

INfinitiuus circunflexorum omnium præsentis temporis secundum iuniores grammaticos, à tertia eiusdem præsentis indicatiui modi fit, addita ν, quemadmodum & grauitonus, ut ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν. *ueteribus tamen placuit, ut huiusmodi infinitiuus à tertia persona præteriti imperfecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur regula, quam ex Theodosio & Herodiano accepimus.* Πᾶς ἐνεςὼς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ν προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει, λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικῶς προσθέσῳ τοῦ ν, καὶ συςολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐποίει, ποιεῖν: ἐβόα, βοᾷν: ἐχρύσου, χρυσοῦν. *Quod fecisse uidentur, tum ut formatiua littera cuiusuis coniugationis, sicut in alijs modis, ita & in infinitiuo seruaretur, hoc est,* ε, α, & ο, *ut* ποιεῖν, βοᾷν, χρυσοῦν: *tum ne repugnare uiderentur huic regulæ,* ὅτι τὰ εἰς ν: λήγοντα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον: *hoc est, quòd uerba desinentia in* ν,

nunquam habent ante υ, quicquam non prolatum, ſicut eſt ι in ᾳ, diphthongo impropria, & in ῃ, eſt enim ι, ἀνεκφώνητον: nam in diphthongis improprijs nullum habet ſonum. Si igitur in uerbis ſecundæ coniugationis a tertia perſona præſentis tẽporis formare uoluerimus infinitiuum, neceſſario ι, erit ſubſcribendum: ex α, enim & ε, fit ſynæreſis in α, ι quidem ſubſcripto, quod ἀνεκφώνητον eſt, ut βοάει, βοᾷ, βοᾷν. πεινάει, πεινᾷ, πεινᾷν. quod manifeſte eſt contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis, ſi a tertia præſentis facerent infinitiuum, aut in ειν, ſecundum communem regulam, aut in οιν, ſecundum propriam deſinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in uſu ſit, ſed potius in ουν, ut χρυσοῦν, aptior erit formatio ſi à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut ſupra diximus. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præſentis tẽporis in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci poſſit, ut etiam libro III. diximus. nam ſi ex ει, extrema diphthongo infinitiui perfecti ſubtrahatur ι, ſubiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua uocali cuiuſuis coniugationis, & ε, ſequente, quæ erat præpoſitiua uocalis ει, diphthongus fiat ſynæreſis, id eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipſo infinitiuo contracto propriam ſortiatur ſynæreſim, ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν: χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά. nam duo εε, in ει, diphthongum contrahuntur: α, & ε in α: ο, & ε in ου.

Ενεςὼς

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ποιέειν, ποιεῖν κοινῶς, καὶ ποιὲν δωρικῶς, *expuncto ι, & accentu circunflexo in acutum conuerſo. Regula,* πᾶν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται, ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰμὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ειν, ὑφαιρέσει τοῦ ι, ποιὲν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορὲν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν, ὅ ἐςι δημόσια φέρειν. *hoc eſt, omne uerbum grauatur, aut circunflectitur, acuitur autem nunquam ſecundum cõmunem conſuetudinem, præterquam apud Dores, quorum infinitiui contracti in* ειν, *ſubtracto* ι, *fiunt, ut* ποιὲν, *pro* ποιεῖν. δασμοφορὲν, *pro* δασμοφορεῖν, *id eſt, tributa ferre. Reliqua uero tempora grauitonorum ſequuntur formam.*

De optatiuo paſsiuo.

Optatiui paſſiui perfecti uerborum circunflexorum, ab indicatiuo fiunt, ut grauitona, hoc eſt, extrema in μην, *conuerſa, & adiuncto* ι, *penultimæ uocali, ut* ποιέομαι, ποιεοίμην. *contracti uero à perfectis eodem fiunt modo, quo & actiui, hoc eſt,* ι, *ſubiunctiua uocali penultimæ diphthongi expuncta, &* ε, *&* ο *in* οι *diphthongum uerſis, ſi primæ ſint coniugationis: ac duobus* οο, *item in* οι, *diphthongum, ſi ſint tertiæ: fit enim ex* ποιεοίμην, ποιοίμην, *& ex* χρυσοοίμην χρυσοίμην. *In ſecunda uero coniugatione in* ω, μέγα *fit craſis, cui ſubſcripto* ι, *fit* βοαοίμην, βοῴμην. *Quo in loco, quoniam ſecundæ perſonæ in* ο, *deſinentes optatiuorum in* μην, *exeuntium, in aliquibus accuuntur in antepenultima, in aliquibus autem*

tem circunflectuntur, nó alienum duxi aperire in quibus acuantur, & in quibus circunflectátur. nam quæ sunt duarum syllabarum, circunflectuntur, ut χοίμην, χοῖο: δοίμην, δοῖο. Item quorum actiui in μι, desinunt circunflexorum, ut νοοίμην, νοοῖο: ποιοίμην, ποιοῖο: βοῴμην, βοῷο. Eodem modo dicendum est de omnibus ijs quorum indicatiui actiui desinunt in μι, & habent optatiuum in ην puram desinentem: quia & ipsæ secundæ personæ circunflectuntur, ut τίθημι, τιθείμην, τιθεῖο: quia τιθείην optatiuum actiuum est. δυναίμην autem δύναιο acuitur in antepenultima, quia non habet δύνημι in usu, neque δυνείην optatiuum actiuum. Circunflectuntur etiam secúdę personæ præteriti perfecti, πεποιήμην, πεποιῇο: δεδοίμην, δεδοῖο. Reliquæ uero omnes secundę personæ in ο, desinentes acuuntur in antepenultima, τυπτοίμην, τύπτοιο: λεγοίμην, λέγοιο: τυψοίμην, τύψοιο. Tertiæ personæ horum optatiuorum in το desinentium, eundem habent accentum, quem secundæ, νοοῖο, νοοῖτο: τύπτοιο, τύπτοιτο.

De subiunctiuo passiuo.

SVbiunctiui in μαι, si à grauitonis existát, grauantur: ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Si uero a circunflexis, circunflectunt penultimam: ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιεῖ, ἐὰν ποιῶμαι. Hoc quoque attendendum est, secundam personam à tertia fieri, sicut in uerbis in ω desinentibus dictum est, expuncto scilicet τ: ἐὰν ποιέηται, ποιέηαι: deinde η, & α, in η, contractis, ac subscripto ι: ποιέῃ. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ η iterum in η, ac subscripto ι, ut prius, fit ποιῇ.

Poterimus

Poterimus tamen facere tertiam ſubiunctiui actiui, ſecundam ſubiunctiui paſſiui, ſecundum regulam antiquorum, quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν, ἐὰν ποιέω, ῶ: ποιέῃς, ποιῇς, ποιέῃ, ποιῇ. ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι: ποιέῃ, ποιῇ. *Etiam ſecundam perſonam præteriti paſſiui ſubiunctiui circunflexorum à tertia actiui eiuſdem tẽporis fieri, extrema ſcilicet ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexorum uerſo,* ἐὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ: *eſt enim regula,* ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. πεποιήκῃ, πεποιῇ, *ſubſcripto* ι, *ut opinor: quandoquidem ſecunda perſona paſſiuorum in* μαι *deſinentium in diphthongũ impropriam omniuo deſinere appetat* κοινῶς. *Tertia perſona à prima fit,* ω, *in* η, *& extrema in* ται, *mutatis,* ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι. ποιέηται, ποιῆται.

De ſecunda coniugatione circunflexorum.

S*Ecunda coniugatio circunflexorum à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in* αω *deſinẽtibus per ſynæreſim fit, ut* βοάω, βοῶ: γελάω, γελῶ. *quorum ſecunda perſona & tertia per* ᾳ *diphthongum impropriam enuntiatur, ut* βοᾷς, βοᾷ γελᾷς, γελᾷ. *In futuro uero ante* σω *quãdoque habet* α, *quandoque* η. *Deſinentia in* ω *purum, pręcedente aut* ε *aut* ι *ſiue ſolo ſiue in dipht. habent* α *in penultima futuri,*

ut ἐῶ,

ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. κοπιῶ, κοπιάσω. ἀλοιῶ, ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. Habentia uero ο, in penultima præſentis quinque annotantur, quorum duo habent η, in penultima futuri, hoc eſt, βοῶ, βοήσω, καὶ γοῶ, γοήσω. duo autem α, ἀκροῶ, ἀκροάσω, καὶ μακροῶ, μακροάσω. Quintum uero indifferens eſt, ſcilicet ἀλοῶ, quod ἀλωάσω facit, et ἀλοήσω. Etiam habentia ſiue ρ, ſiue λ, ὑπερμονοσύλλαβα, nulla conſonante præcedente, α, habent in penultima futuri, ut περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γελῶ, γελάσω. χαλῶ, χαλάσω. Quæ uero habent υ, ante ω, per ήσω faciunt futurum, ut ἐγγυῶ, ἐγγυήσω. Etiam ὑπερδισύλλαβα, in ρω, ſiue in λω, deſinentia præcedente aliqua conſonante, η, habent ante σω, ut ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. κολλῶ, κολλήσω. Monoſyllaba uero habentia ante ρω, ſiue λω, conſonantem aliquam, ſi faciunt deriuatiua uerba in μι, η, habent ante σω, ut χρῶ, χρῆμι, χρήσω. τλῶ, τλῆμι, τλήσω. Si autem, non faciunt deriuatiua in μι, α, habent ante σω, ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. Etiam habentia ante ω, aliquam aliarum conſonantium, η, habent ante σω, ut σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. σπῶ, σπήσω. διψῶ, διψήσω. Synæreſes autem huius coniugationis ſunt duæ, α ſcilicet productum, & ω. Quo in loco aduertendum eſt, ex α, quæ eſt formatiua littera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fieri ſynæreſim in α, productum,

ctum, nisi ω, μέγα, *siue* ο, μικρὸν *utcunque sequatur ipsum* α, *quia tunc in* ω, *fit synæresis. Et sic in omnibus modis et participijs, tam actiuorũ quàm passiuorum, duæ tantũ fiẽt synæreses, hoc est, in* α *et in* ω.

Hoc etiam annotandum est, ex α *&* ε *fieri synæresim in* α *productum, ut dictum est, Atticorum more et communium, ut* βοάεις βοᾷς. *At secundum Dores non in* α, *sed in* η *fieri synæresim, nec ei subscribitur* ι, *sed prorsus abijcitur, ut Ioanni* τῷ χάρακι, *& Theodosio placet, ut* βοάεις, βοῆς. γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς. διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς, φίλε τῷ συβαρίτα. Κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατ. ἐκίρναες, ἐκίρνης, ἐκίρναε, ἐκίρνη. Οδυσ. ξ. Εν δ᾽ ἄρα κισσυβίῳ κίρνη. ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. *Inueniuntur etiam in usu apud Atticos,* πεινῆς, διψῆς. ζῆς, *&* ζῆν *infinitiuum, quanquam Dorum sint propria.*

De tertia coniugatione circunflexorum.

T*Ertia coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in* οω, *desinentibus per synæresim fit, ut* χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. *quorum secunda & tertia persona in* οι, *diphthongum desinunt, ut* χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. *In futuro uero ante* σω, *ut plurimum habet* ω, μέγα. *cognoscitur autem sic. quandocunque enim uerbum habet nomen præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet* ω, *in penultima, ut* χρυσὸς, χρυσόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω,

ἀργυρῶ,

ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρόω, χειρῶ, χειρόσω. πῦρ, πυρόω, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανόω, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλὸς, στρεβλόω, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακὸς, κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω, & alia. Cum autem uerbum nullum habet nomen à quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima ο, paruum, ut ὁμόω, ὁμῶ, ὁμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω, &c. quæ pauca sunt numero. Quo in loco aduertendum est, quòd ubicunque post ο, quæ est formatiua litera huius coniugationis, sequitur ω, μέγα, fit synæresis in idem ω, ut χρυσόω, χρυσῶ. Vbi uero sequitur ε monophthongus, aut ο, aut ου, in ου fit synæresis, ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Sed ubi sequitur ι in diphthongo, siue ει, siue οι, siue ῃ, semper fit synæresis in οι, in omnibus modis, tam actiuorum quàm passiuorum (infinitiuo actiuo accepto) ut libro III. dictum est: & hoc, ut seruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc est, ο, μικρὸν, ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. ἐὰν χρυσόῃς, χρυσοῖς. Si uero sequitur η monophthongus, sicut est in secunda & tertia persona dualis numeri & secunda pluralis subiunctiui modi, tam actiui quàm passiui, quæstio est quomodo facienda sit synæresis, quia in nonnullis codicibus per η huiusmodi personæ reperiuntur scriptæ, ἐὰν χρυσῆτον, ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel Chrysoloras asserit synæresim fieri omnino in οι, diphthongum, ut etiam seruetur in ijs ο, μικρὸν formatiua littera in ipsa

diphthongo,

diphthongo, ἐὰν χρυσόητον, χρυσοῖτον. ἐὰν χρυσόητε, χρυσοῖτε. Et sic in passiuis, ἐὰν χρυσόησθον, χρυσοῖσθον. ἐὰν χρυσόησθε, χρυσοῖσθε. Theodorus autem existimauit synæresim eam fieri in ω, uel in ου. Secundo etenim τῶν εἰς τέσσαρα scribit Ἑπομένου δὲ τοῦ η εἰς ω, ἢ εἰς ου, τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται, χρυσῶται. ἢ χρυσοῦται. Nos certe, quod Theodorus de synæresi in ου, scripsit, nusquam alibi uidimus. Sed cum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum usu scripsit, synæresim eam in ω fieri ἀττικῶς, ita etiam faciendum esse censemus, quanquam is non nisi de tertia persona singularis numeri subiunctiui passiui attulerit exempla, ἐὰν στεφανόηται, στεφανῶται. ἐὰν γυψόηται, γυψῶται. Et sic tres duntaxat erunt synæreses, οι, scilicet, ου, et ω, sicut dictum est, libro III. Præterea quæ de subiunctiuo passiuo diximus, hoc etiam aduertendum, secundá personam præteriti perfecti per ω, μέγα scribendum esse, secundum grammaticorum præceptionem, licet in plerisque codicibus per η inueniatur, quorum uerba hæc sunt: Τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γένηται: ἀλλ' ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, δεύτερον παθητικὸν γίνεται. hoc est. Secunda persona ἐὰν κεχρυσῶ, & debebat esse, ἐὰν κεχρυσώκῃ, ut à tertia actiui secunda passiui fiat: at in circunflexis et terminatis in μι, tertia persona preteriti actiui per apocopen extremæ syllabæ secunda passiui fit. ἐὰν πεποιήκῃ,

ποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Verba in μι, desinentia fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ habent circunflexa, partim ab ijs quæ non habent. Deriuata à grauitonis quæ habent circunflexa, reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt, annumerata ea syllaba, quam per reduplicationem suscipiunt, ut τιθέω, *θῶ*, τίθημι. *Alia autem ab ijs solum quæ in* υω, *desinunt, & ipsa quoque trisyllaba sunt, licet reduplicationem non habeant, ut* ζδγνύω, ζδγνυμι. *Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio, etsi à grauitonis habentibus circunflexa deriuentur, ut* δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Οὔμιν ἔγωγε αἴνημι. ἵλημι, *unde* ἵλαθι, καὶ ἵληθι. Οδυσσ. γ. Ἀλλ' ἄνασσ' ἵλυθι. δείπνημι, ἴσημι. κρέμημι. γήρημι, *unde* γηρὰς, γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, οὐδέ μεν οἵγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, *unde* ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βωκολιασταῖς, Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κρίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι. Νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν ἀείδων. *& similia.*

Annotantur nõnulla quæ numerum trium syllabarum excedunt, quæ iam poetica sunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι, *quorum passiua, hoc est,* ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, *penultima producta (more Aeolico) apud poetas frequentissimo habentur*

bentur in usu. Quinque etiam annotantur, quæ communiter in usu sunt, ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ησίοδος ἐν Θεογονίᾳ, ᾧ δ' ἐθέλει μεγάλων παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Et Homerus Ιλιάδ. ω̄, ὐδὲ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Sunt quædam Aeolica ijs similia, ut δοκιμῶμι, ἐλευθερῶμι, &c. Inueniuntur alia, quæ contrarium patiuntur, quoniam dissyllaba sunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι, φημὶ τὸ λέγω, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia dissyllaba, quæ licet communiter non annotentur, frequenter tamen apud poetas in usu sunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & similia. Sed de ijs & nónullis alijs, in fine huius tractatus uerborum in μι, libro VIII. dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ secundum naturam uerborum in μι, regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolunt. nã prima syllaba ex reduplicatione fit, si à grauitonis circumflexorum deducantur. Cuius quidem reduplicationis tertio libro in principio uerborum in μι, abũde mentio facta est.

Cum autem alia uerba appellata sint partim grauitona, partim circunflexa ab accẽtu, hæc à terminatione in μι, in quam desinunt, nuncupata sunt quia pleraque trisyllaba sunt, & accentum habent in antepenultima: quoniam horum μι, finalis breuis est. Penultima uero est uaria, secundũ uarias uocales, quæ inueniuntur in penultima grauitonorum, à quibus immediate fiunt, quæ quidem uocales χαρακτηριστικὰ sunt tam grauitonorum quàm circunflexorum, et termina

*torum in μι, quæ ſunt, ε, α, ο, υ, quibus in proprias lon
gas mutatis, & extrema in μι, breuē conuerſa, qua-
tuor, ut paſſim dictum, fiunt coniugationes uerborum
in μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ab eo quod
eſt ζευγνύω, quod non circunflectitur, quia non pati-
tur ſynæreſim. Nec me fugit ab alijs traditum eſſe r
tres primas coniugationes uerborum in μι, fieri a cir
cunflexis. Sed ſi quis diligentius inueſtigare uolue-
rit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci,
quàm à circunflexis, quia circunflexa uerba diſylla-
ba ſunt, hæc autem triſyllaba, illa etiam annumerata
quam per reduplicationem aſſumunt. Ea enim acci-
dentalis eſt, nec remanet niſi in præſenti & præteri
to imperfecto, qua abiecta circunflexum uerbum mo
noſyllabum relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. Vnde non ui-
detur apte deduci poſſe ullum uerbum deriuatum in
μι, cum minus duarum ſyllabarum eſſe non poſſit, abie
cta etiam reduplicatione. Deinde non facile diſcerni
poteſt quotæ ſit coniugationis unumquodque uerbo-
rum illorum, cum formatiua explicite non exiſtat an
te ω, finalem primæ perſonæ præſentis, niſi reſoluan-
tur in grauitona à quibus fiunt, ut τιθῶ, τιθέω ἱστῶ, ἱ-
στάω. διδῶ, διδόω. Vbi manifeſte apparet quæ ſit una
quæque illorum penultima, ε, ſcilicet, α, & ο. Poſſu
mus tamen et per ſecundas circunflexorum perſonas,
hoc eſt, τιθεῖς, ἱστᾷς, διδοῖς, huiuſmodi diſcernere uo-
cales, ſi extremas illarum diphthongos conſiderare
uoluerimus. nam in ει, dipthongo, ε, præpoſitiua exi
ſtit uocalis, quæ figuratiua eſt primæ coniugationis
circun-*

circunflexorum: in ᾳ, uero, α, quæ eſt figuratiua ſecundæ: & in οι, ο, μικρὸν, quæ eſt tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque χαρακτηριστικὰ ſunt uerborũ in μι, quæ à uerbis ſynæreſim patientibus fiunt. Eſto igitur ε, formatiua primæ cõiugationis terminatorũ in μι, α, ſecundæ, ο, tertiæ. Quæ quidem etſi in ſingulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, et in eorum paſſiuis, in eaſdem breues iterum uertuntur: ε, quidem mutatur in η, ſecundum præceptionem uerborum in μι, quãquam per ι, in diphthongum etiam augeri poſſit: α, etiam in η, cum uocalem longam nullam habeat in quam mutetur: ο, uero in ω, μέγα mutatur, τιθέω, ῶ, τίθημι. ἱστάω, ῶ, ἵστημι. διδόω, ῶ, δίδωμι. In quibus extrema, hoc eſt, ω, μέγα, uerſa eſt in μι, breuem. Penultimæ uero quæ in grauitonis breues erant, in proprias longas mutatæ ſunt, quod factum eſt, ut tempus quod in extrema amiſſum fuerat, in penultima repararetur. At in duali, & plurali, & in eorum paſſiuis, cum ultima ſit natura breuis, nihil cogit penultimã produci. Ζεύγνυμι uero quartum ſortitum eſt locum, cum à ſimili uerbo deductum non ſit, patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum ſupradictis, non quidẽ uocalis, ſed temporis tantum. nam cum υ, δίχρονον ſit, nec habeat uocalem longam ſibi propriam in quã mutari poſſit, eadem breuis in ſeipſam longã cõuertitur. Hoc etiam annotandum eſt, quod præſens horum uerborum propriam ſortitũ eſt formationẽ et inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni ſimilẽ. At præteritum imperfe-

*ctum, et ſecundus Ariſtus, ubiq; ſequuntur formatio
nem et inflexionem aoriſti paſſiui uerborum in ω, pau
cis admodũ uariatis, ut ἐτύφθην, ἐτίθην. τύφθητι, τίθε
τι. &c. pro quibus talis datur regula. Quandocun-
que participium inuenitur terminatum in σ, extre-
mam habens acutam, ac declinatum per ντ, ut eſt τι-
θείς, τιθέντος. τυφθείς, τυφθέντος, tunc indicatiuus
eiuſdem temporis, hoc eſt, præteriti imperfecti, &
etiam ſecundi aoriſti uerborum in μι, terminabit in
ν cum penultima uocali præſentis temporis, ἐτίθην, ἔ-
θην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην, ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδί-
δων, ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali ſyllaba
producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι. cuius penultima longa eſt.
Imperatiuus uero deſinit in θι, ut τίθεθι: non tamen
τίθεθι dicimus, propter alternationẽ duarum aſpirata
rum, ſed τίθετι, extrema ſyllaba διὰ τοῦ τ. optatiuus
deſinit in ην, ut τιθείην. Subiũctiuus in ῶ, circunflexũ,
ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι, ut τιθέναι. Futurum uero ho
rum uerborum ſecundum aliquos à præſenti proprij
deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in
σω mutata, ut τίθημι, θήσω, & ſic minuitur una
ſyllaba à præſenti. Si uero nullam habuerit redupli-
cationem, futurum par erit præſenti, ut φημὶ, φήσω.
Poſſumus tamen dicere hæc futura primitiuorum eſ-
ſe, & uerba in μι, cum propria non habeant futura,
ab ipſis primitiuis ea ſumere, ſicuti et circunflexa, et
hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præte-
ritum pluſquamperfectum, & primus aoriſtus primi
tiuorum formam ſequuntur. Verba quartæ coniuga
tionis*

tionis si trisyllaba sunt, omnino carent futuro, nec declinantur, nisi usque ad paratati cum. Si uero dissyllaba, & futurum habent, & secundum aoristum, ut δῦμι, δύσω, ἔδυν: de quibus omnibus singulatim dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ,

τῶν εἰς μι.

Verba in μι, desinentia primæ coniugationis fiunt, ut dictum est, à uerbis grauitonis circunflexorum primæ coniugationis, à quibus deriuantur: & in penultima actiui habent η, in passiui autem penultima ε, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. passiuum τίθεμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Τίθημι fit, ut supra dictum est, à τιθέω grauitono, ω in μι, & ε in η mutatis, & accentu in antepenultimam retracto. Secunda persona à prima fit, expuncto ι, extrema uocali, & μ in σ conuersa, siue, ut alijs placet, μι in σ conuersa, per communem regulam, quæ est, τὰ εἰς μι, τροπῇ τῆς μι εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθης. quæ mutatio, uocalis scilicet in consonantem, fit κατὰ κλίσιν, sicut in optatiuo actiuo grauitonorum dictum est. Tertia à secunda fit adiuncto ι, τίθησι: nec subscribitur ι, secundæ & tertiæ personæ, quemadmodum in uerbis in ω, desinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in μι. nam ι, in diphthongis impropijs nul

*ιum habet ſonum. Excipitur φημὶ φῄς. cuius ſecunda
perſona acuitur, & ει ι, ſubſcribitur, ſecundum anti
quorum traditionem. Δυϊκὰ. Prima ſecunda dualis,
non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum eſt. Se-
cunda perſona à ſecunda plurali, τε, in τον, conuerſas
τίθετε, τίθετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ duali, τίθε-
τον. Πληθυντικὰ. Prima perſona plurali à prima ſin-
gulari fit, extrema in μεν, mutata, ac penultima quæ
longa eſt in propriam breuem conuerſa, τίθημι, τίθη-
μεν, uel fit à genitiuo participij. nam regula eſt, quòd
participium præſentis & futuri extremam genitiui
abijciens ſyllabam, et ante ν, ſuſcipiens με, prima per
ſonam pluralem facit, ut τιθεὶς, τιθέντος, τίθεμεν, cu
ius penultima breuis exiſtit, ut regula expoſcit. Secun
da perſona à prima fit, μεν, in τε, conuerſa, τίθετε.
Tertia τιθεῖσι ad ſimilitudinem datiui pluralis eius
participij: nam tertia perſona pluralis præſentis tem
poris & futuri uerborum, tam in ω, quàm in μι, deſi-
nentium, ſimilis eſt datiuo plurali participij eiuſdem
temporis, ut τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι, ſic τύπτωμεν,
τύπτουσι. τιθεὶς, τιθέντος, τιθεῖσι, ſic τίθεμεν, τιθεῖσι,
καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, à tertia communi, expuncto ι, de
diphthongo, & α, interpoſito. Sic enim tertiam perſo
nam pluralem præſentis temporis Iones formare con
ſueuerunt in uerbis in μι, hoc eſt, corripientes penulti
mam tertiæ perſonæ cõmunis, pluralis numeri, & α,
productum ante σι, aſſumentes, ut Apollonio placet,
quanquam in tertia plurali præteriti perfecti, & præ
teriti pluſquamperfecti paſſiuorum id corripiant: quo*

niam uerba in ι, desinentia natura longam habere uo
lunt penultimam, & in ι, desinere, ut τύπ7ουσι, τετύ-
φασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς. Εἰσὶ κοινῶς, ἔασι
ἰωνικῶς. Οδυσσείας π̄. Εκ δὲ ζακυύθου ἔασι ἐείκοσι
φῶτες ἀχαιῶν. & Ιλιάδος η̄.
Υμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀρισῆες παναχαιῶν, Ισι ἴασι. Ιλιά-
δος π̄, καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. &
alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem syl-
laba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum
mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mu
tauerit. Sic & Attici, inquit Apollonius & Herodia
nus, hac eadem tertia persona plurali præsentis tem
poris uerborum in μι, *uti consueuerunt*, τιθέασι, δι-
δόασι, ζδ́γνύασι.

Παρατατικὸς.

Ετίθην, *fit à prima persona præsentis extrema in*
ν, *mutata, et cõmuni augmento præposito, ut* τίθημι,
ἐτίθην, *extrema syllaba* διὰ τῦ η: *nam præteritum im*
perfectum, et secundus aoristus uerborum in μι, *penul*
timam proprij actiui præsentis seruare debent, ut su-
pra dictum est. Secũda persona à prima fit, ν, *in* σ, *con*
uerso, ἐτίθην, ἐτίθης. *Tertia à secunda, expuncto* σ, ἐτί
θη. Δυϊκὰ. *Prima persona dualis, non fit. Secunda à se-*
cunda plurali fit, τε, *in* τον, *cõuersa*, ἐτίθετε, ἐτίθετον.
Tertia à secunda duali, extrema in την, *conuersa*, ἐτι-
θέτην. Πληθυντικὰ. *Prima persona pluralis à pri-*
ma singulari fit, extrema correpta, & ante ν, *præ-*
posita με, *syllaba, ut* ἐτίθην, ἐτίθεμεν. *Secunda per-*
sona à prima plurali fit, με, *in* τε, *conuersa*, ἐτίθετε.
Tertia quoque ab eadem fit extrema in σαν, *mutata*,

ἐτίθεμεν, ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. *nam Bœoti in uerbis, quæ habent participium in σ ὀξύτονον, et declinatum per ντ, impares faciunt primam & tertiam personam pluralis numeri, ut* ἐτίθεμεν, ἔτιθεν ἔβημεν, ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν, & ἔβησαν. *quam tertiam personã* βοιωτικῶς *formare poterimus, aut à participio neutri generis, augmento præposito, & accentu mutato, ut* ὁ τιθεὶς, τὸ τιθὲν, ἔτιθεν, ὁ στὰς, τὸ στὰν, ἔσταν: *aut à prima persona singulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, si sint uerba in* μι, *& accentu etiam mutato, ut* ἐτίθην, ἔτιθεν· ἵην, ἵεν, *unde* μεθίεν. Οδυσσείας φ. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην, ἔσταν. Ιλιά. ε. Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἔστασαν. ἔκτην, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, *quod* ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ *deducitur.* Οδυσσ. μ. Λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. ἔδυν, ἔδυν: *nam* υ, *nullum habet antistœchum in quod mutari possit, sed idem productum, in se ipsum correptum mutatur.* Ιλιάδος δ. Οἱ δ' αὖτις κατὰ τάχ' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Οδυσσείας ε. Ως ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἐπαμοιβαδίς. ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. *Quo in loco aduertendum est, quòd in omnibus numeris & personis eædẽ sunt uocalium mutationes, quæ in præsenti tempore* διὰ τὴν συγγένειαν, *hoc est, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præsenti. Etiam annotandum est, quòd in prima & secunda & tertia coniugatione uerborum in* μι, *singularis numerus non est in usu, sed pro eo utimur singulari numero*

suorum

ſuorum circunflexorum, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. *Vtimur etiam & tertia plurali eorundem circunflexorum,* ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum etſi proprium nõ eſt in uerbis in μι, *nec præteritum pluſquamperfectum, ſed eorum loco utimur primitiuorum temporibus: non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem.* Παρακείμενος *ergo* τέθεικα, *à futuro fit* θήσω, *cuius penultima* η, *eſſe debuerat, cum ſit penultima futuri. Sed mos Bœotorum obtinuit, ut* η *mutaretur in* ει, *diphthongum. ubi enim Dores ſeruant* η, *ibi Bœoti mutant* η *in* ει *diphthongum: ubi uero Dores mutant* η, *in* α, *illi Bœoti ſeruant* η: *& quod Dores dicunt* ἥρωες, *id Bœoti ſcribunt* εἵρωες: *quod autem Dores dicunt* ἁδὺ, *ut* Θεόκριτος,

Αδύτι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁπίτυς,

Bœoti ſcribunt ἡδύ. *Sic igitur dicendum eſt de hoc præterito* τέθεικα, *quoniam Dores non conſueuerunt mutare* η, *in* α, *Bœoti mutauerunt in* ει, *diphthongum. Secunda perſona à prima fit, adiuncto* σ, τέθεικας. *Tertia etiam à prima fit,* α, *in* ε, *conuerſa,* τέθεικε. Δυϊκὰ. τεθείκατον, τεθείκατον. Πληθυντικά. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Υπερσυντελικὸς.

Ετεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει. *ſicut* ἐτετύφειν, φεις, φει.

Αόριστος

Αόριστος πρῶτος.

Ἔθηκα, à futuro fit, ſicut à τύψω, ἔτυψα. Scribendum tamen fuerat διὰ τοῦ σ ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθησα: ſed quinque annotantur aoriſti, duo quidem in grauitonis, ut εἶπα, ἤνεγκα: tres uero in ijs uerbis, hoc eſt, ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα quoniam non ſeruant conſonantẽ ſuorum futurorũ, ſed per mutas potius enuntiãtur, quod eſt cõtra naturam propriã primi aoriſti. Secunda perſona ἔθηκας. Tertia, ἔθηκε, ſicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Αόριστος δεύτερος.

Ἔθην, à futuro fit, extrema in ν, mutata, ac præpoſito ε, augmento, ut θήσω, ἔθην, extrema διὰ τοῦ η, ut in præterito impefecto dictum eſt. Cur autem à futuro formetur, & non à primo aoriſto, quemadmodum ſecundus aoriſtus uerborum in ω, deſinentium, hæc eſt ratio. nam ſecundus aoriſtus uerborum in ω, deſinentium fit à primo, extrema in ον, mutata, & ante finalem ſyllabam præpoſita conſonante medij præteriti, quæ communis eſt trium temporum, hoc eſt, præteriti medij, ſecundi aoriſti, & ſecundi futuri, ut τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in μι, cum medium præteritum non inueniatur, cuius conſonantem accipere deberet ſecundus aoriſtus, opus fuit aliunde ſumere formationem, hoc eſt, à futuro, cum ab eo apte formari poſſit. Secunda perſona ἔθης. Tertia ἔθη. Δυϊκά. ἔθετον, ἐθέτην. Πληθ. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν, ſicut & præteritum imperfectum.

Quo in loco aduertendum eſt, quòd penultima pluralium producenda fuerat, quoniam aoriſtus ſecundus,

dus, quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστιμεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. *Sed annotantur tres Aoriſti, hoc eſt,* ἔθην, ἔδων, ἧν. *qui cum in uſu communiter non ſint in ſingulari numero, à quo cætera formanda ſunt, à communi regula deflexerunt, & ut forte euenit, ſortiti ſunt declinationem. nam in indicatiuo corripiunt penultimam pluralium, ſecundum analogiam præteriti imperfecti, ut* ἔθην, ἔθεμεν, ἔδων, ἔδομεν. ἧν, ἕμεν, *quod Miſi ſignificat, quam cæteri aoriſti producunt, ut* ἔστην, ἔστημεν. ἔφην, ἔφημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. *In imperatiuo uero, quòd cum deberet deſinere in* θι, *per communem regulam, quòd quandocunque participium deſinit in* σ ὀξύτονον, *& declinatur per* ντ, *imperatiuus deſinit in* θι, *ſortiti ſunt longe diuerſam terminationem, hoc eſt, in* σ *ut* θὲς, δὸς, ἕς. *At in infinitiuo, etſi in* ναι, *deſinant, in penultima tamen habent diphthongum, ut* θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, *quod omnino reſpuunt infinitiui in* ναι, *deſinentes, ſicut in indicatiuo paſſiuo grauitonorum dictum eſt.*

Μέλλων πρῶτος.

Θήσω, *à præſenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in* σω, *mutata, ut* τίθημι, θήσω. *Vel potius à primitiuo grauitono* τιθέω, *abiecta reduplicatione, ut ſupra, &* ε, *in* η, *uerſa, ac* σ *interiecto, ut* θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι, *ea ratione qua nec præteritum medium. nam*

ut

ut medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo, sic etiam secundus aoristus à primo, & secundum futurum à primo. Igitur primo futuro dissyllabo existente, opus esset secundum monosyllabum esse, hoc est, θῶ, quod absurdum est in futuro.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Τ Ιθετι, à genitiuo sui participij fit, expuncto ν, & extrema in θι, mutata. quia quandocunque participium desinit in σ ὀξύτονον, & declinatur per ντ, imperatiuus desinit in θι, ut τιθεὶς, τιθέντος, τίθεθι. Vel fit à prima persona plurali, extrema in θι conuersa, τίθεμεν, τίθεθι, sed propter alternationem duarum aspiratarum, secunda mutatur in propriam tenuem, ut τίθετι, penultima uero corripitur. Est enim regula, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, desinentes, penultimam seruare debent primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, etsi à genitiuo participij etiam formentur, ut τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Est & alia regula, quòd imperatiui uerborum in μι, præsentis tẽporis corripiunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia.

Οδυσσείας γ̄.

Αλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Aduertendum est, quòd in uerbis in μι, secundæ personæ imperatiuorum circũflexorum præsentis tẽporis magis sunt in usu, quàm secũdæ imperatiuorum uerborũ in μι, ut ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵσαε, ἵσα, ἵσα. ἐδίδοε, ἐδίδου, δίδου. Tertia persona à secunda fit extre-

ma

ma in τω, mutata, ut τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθ. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέθεικε, τεθεικέτω, à tertia persona præteriti actiui, sicut à τέτυφε, τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος πρῶτος.

Primus aoristus non est in usu: nam θῆκον esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sicut ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. sed quia abnegauit futuri consonantem, & accepit mutam, κ scilicet, etsi per omnes modos secundum artem formari ac flecti possit, eius tamē usus non est. Hoc idem patitur & ἔδωκα, & ἧκα, sicut in primo aoristo grauinotorum dictum est.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo sui participij, sicut & præsens abiecto ν, & extrema in θι, mutata, ut θεὶς, θέντος, θέτι, uel à prima persona plurali, extrema in θι, conuersa ut ἔθεμεν, θέτι, altera densa in tenuem conuersa. tamen θέτι non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum prior est. Quod imperatiui in θι, & infinitiui ναι, desinentes, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, ut in præsenti dictum est. Altera est quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, secundi aoristi, penultimam habere uolunt natura productam, ut στῆθι, γνῶθι, στῆναι, γνῶναι. Sed cum tres inueniantur aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripientes penultimam pluralis contra propriā naturam, ut in secundo aoristo indicatiui dictum est.

quam

quam imperatiui & infinitiui habere debent, euenit ut per priorem regulá penultima corriperetur, ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alteram uero, quæ propria est secundi aoristi, euenit ut eadem produceretur, ut θῆτι, δῶθι, ἧθι. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, à secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa, ut ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit, ut ἔστημεν, ἔγνωμεν. Tertia persona θέτω, tanquam ab eo quod est θέτι, extrema in τω, mutata. Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πληθ. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τιθείην, à genitiuo sui participij fit, expūcta ν, consonante, et addito ι, penultimæ uocali, ac extrema, in ην, mutata, per communé regulam, quòd quandocunque participium desinit in ς ὀξύτονον, &c. Optatiuus desinit in ην, puram, ut τιθεὶς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη, sicut τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον, τιθειήτην. Πληθ. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθῆμεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, subtracto μ, sicut in primo aoristo passiuo grauitonorum dictum est.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθείκοιμι, à genitiuo participij extrema in μι, mutata & adiuncto ι, penultimæ uocali, ut τεθεικὼς, τεθεικότος.

θηκότος, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Αόριστος πρῶτος.

Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι, *sicut* τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχρηστα.

Αόριστος δεύτερος.

Θείην, *à genitiuo sui participij fit, sicut et præsens, ut* θεὶς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πληθ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν, καὶ θεῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Οδυσ. μ. Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά. & Οδυσ. γ. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. & Ιλιάδ. δ. Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσοιμι, *à genitiuo participij eiusdem temporis, extrema in* μι, *mutata, & adiuncto* ι, *penultimæ, ut* θήσων, θήσοντος. θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Εαν τιθῶ, *à tertia persona præteriti imperfecti, extrema in* ω, *cõuersa, et abiecto augmento, ut* ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, *sicut* ἐλύφθη, ἐὰν τυφθῶ. *Vel fit à prima persona per communem regulam, quòd tria tẽpora indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritũ perfectum, et aoristi abiecto augmento, præter quam in præterito perfecto, et extrema in* ω, *conuersa faciunt subiunctiuum. Cur autem* τιθῶ *circũflectatur iam dictum est, quòd quandocunque participiũ desinit in* σ ὀξύτονον, *etc. subiunctiuus desinit in* ω, *circũflexũ.*

secunda

Secunda persona τιθῇς. *Tertia* τιθῇ, *subscripto* ι, *quia omne uerbum in* ω, *desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphth. desinentes, aut propriam aut impropriam. Etiam aduertendum est, in hac prima coniugatione secundam & tertiam personam præsentis temporis modi subiunctiui desinere in* ῃ, *ut* τιθῇς, τιθῇ. *In secunda uero in* ᾳ, *ut* ἱστᾷς, ἱστᾷ. *In tertia in* ῳ, *ut* διδῷς, διδῷ. *Est enim huiusmodi regula generalis subiunctiui modi*, καθόλου τὰ εἰς ω, ὑποτακτικὰ εἰς ῃ, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι; ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν, οἷον ἐὰν βοᾷς, ἐὰν χρυσοῖς, ἐὰν ἱστᾷς, ἐὰν διδῷς. *Datur & alia regula modi subiunctiui uerborum in* μι, ὥς φησιν ὁ τεχνικὸς, ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η, καὶ ι, ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾳ, διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ, διφθόγγου, οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον. Πληθ. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, *sicut* ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν θήκω, θήκῃς, θήκῃ, *sicut* ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀχρήστου.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν θῶ, a tertia secundi aoristi, uel a prima, sicut & præsens, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. Pro quo huiusmodi datur regula, ὅτι ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ η, καὶ ι, ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ, διφθόγγου, ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Ὀδυσσείας χ̄.

Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπησθα καὶ ἄλλα. καὶ Ἰλιάδος ᾱ.

Γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθέναι, a prima persona pluralis numeri præsentis temporis fit, extrema in ναι, muta
ta. Est enim regula, quòd prima persona plu
ralis præsentis tēporis uerborū in μι, extrema in ναι
conuersa, facit infinitiuū, ut τίθεμεν, τιθέναι. ἵσταμεν,
ἱστάναι. δίδομεν, διδόναι, accentu etiam in penulti-
mam translato. quia omnis infinitiuus in ναι, desi-
nens, in penultima habet accentum, ut τετυφέναι,
τεθεικέναι.. Potest & a genitiuo participij deduci, ut
τιθεὶς, τιθέντος, τιθέναι. nam omne participium in σ
ὀξύτονον, per ντ, declinatum, facit infinitiuum in ναι.
Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiui præ-
sentis temporis uerborum in μι, corripiunt penulti-
mam. εἶναι uero tanquam disyllabum, secutum aori-
stos disyllabos, penultimam produxit.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικέναι, a tertia persona præteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναι, sicut a τέτυφε, τετυφέναι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀχρήστου.

Ἀόριστος δεύτερος.

Θεῖναι cum diphthong. in penultima. θῆναι tamen per η, esse debuerat. nam formatio secundi aoristi modi infinitiui, a tertia singulari eiusdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita ναι, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι & tunc penultima natura producitur, sicut & eius propria regula postulat. Est etiam alia formatio tam præsentis quàm aoristi secundi uerborum in μι communis, hoc est, a genitiuo participij, ut θεὶς, θέντος, θέναι. Vel a prima persona pluralis numeri modi indicatiui, expuncto ε, communi augmẽto, et extrema in ναι, mutata, ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam esse contra naturam secundi aoristi, quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc est, duarum, regularum repugnantia, quarum prior est, quod imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, & hæc regula est secundi aoristi propria. Est & alia regula generalis, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoristi breuis sit, necesse est per hanc regulam & penultimam infinitiui aoristi secundi corripi. Sed hic error

tribus uerbis tantum accidit, quæ superius annotata sunt, quorum aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturã quã infinitiui eiusdem temporis seruare debẽt, ut ἔθεμεν, θέναι. ἔδομεν, δόναι. ἕμεν, ἕναι. Qui quidem infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam, acceperunt subiunctiuas uocales ι, scilicet & υ, in diphthõgos, et sic productam fecerunt eorũ penultimã, ut θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. Quæ iccirco annotata sunt, quoniã diphthongum habent in penultima, contra cõmunẽ regulam quæ est, ὅτι τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, sicut ĩ indicatiuo passiuo uerborũ grauitonorum dictum est. At in alijs uerbis, siue a tertia persona singulari, siue a prima plurali formentur, infinitui secundi aoristi penultima semper est lõga, cũ in indicatiuo eadem in omni numero semper producatur, ut ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι. Μέλλων πρῶτος.

Θήσειν, a tertia futuri θήσει, adiuncto ν, sicut a τύψει, τύψειν.

Participiorum formationes in proprio tractatu libro octauo latissime habentur, quas hic inculcare superfluum erat.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Τίθεμαι ab actiuo fit τίθημι, extrema in μαι, ac penultima in propriam breuem mutatis. corripitur penultima ad similitudinẽ penultimæ primæ personæ pluralis numeris actiui. Est enim

 regula,

regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ
μ, κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁρι-
στικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτο-
μεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. hoc eſt, quod omne
uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine μ, κλι-
τικὸν, penultimam uult habere primæ perſonæ plura-
lis proprij indicatiui, actiui, ut τύπτομεν, τύπτομαι. τί-
θεμεν, τίθεμαι. Secunda perſona τίθεσαι, a tertia fit, τ,
in σ, mutato. Eſt enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν
ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ, ὀξύτονον, ταῦτα τρο-
πῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ, εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ. hoc eſt,
quæcunque uerba paſſiua habentia participium acti-
uum in σ, oxytonum, mutato τ, tertiæ perſonæ in σ,
ſecundam faciunt, τίθεται, τίθεσαι καὶ ἀττικῶς τίθη,
ut inquit Theodorus ſecundo τῶν εἰς τέσσαρα, cuius uer
ba ſunt hæc: ἐστὶ δὲ καὶ εἰς η, προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ
ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε, καὶ α. hoc eſt, uerborum in
μι, primæ & ſecundæ coniugationis, ut τίθεμαι, τίθη.
ἵσταμαι, ἵστη. Tertia a prima fit, μ in τ, conuerſa, τίθη,
μαι, τίθεται. Poteſt etiam ſecunda a prima deduci, &
tertia a ſecunda, μ, in σ, & σ, in τ, mutatis. Δυϊκά. τι-
θέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πληθυν. τιθέμεθα, τίθεσθε,
τίθενται.

Παρατατικός.

Ετιθέμην, fit a prima perſona ſingulari præſentis
temporis, μαι, in μην, conuerſa, ac ε, communi aug-
mento præpoſito, τίθεμαι, ἐτιθέμην. Secunda perſona
ἐτίθεσο, a tertia ſingulari, τ, in σ, conuerſo, per ean-
dem regulá, quæ in præſenti dicta eſt, ἐτίθετο, ἐτίθε+

το κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, *fit* ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ κρά-
σει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, ἐτίθου ἀττικῶς. *Tertia uero a pri*
ma μην, *in* το *conuersa,* ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτι-
θέμετον, ἐτίθεσθον, ἐλιθέσθην. Πληθυν. ἐτιθέμεθα, ἐτί-
θεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

Τέθεμαι *esse debuerat, quoniam cum cetera com-
munia sint præterito passiuo uerborum in* μι, *cũ præ-
teritis grauitonorum, hoc habet proprium, ut penul
tima in debitam breuem coniugationis conuertatur,
ut* δέδωκα, δέδωμαι. *Sed quia præteritum actiuũ hu-
ius uerbi* τίθημι, *amisit propriam penultimam, et as-
sumpsit* ει, *diphthongum Bœotorum more, eandem
etiam retinuit et præteritum passiuum, ut* τέθεικα, τέ-
θειμαι. *Secunda persona* τέθεισαι, *a tertia* τ, *in* σ, *con-
uerso, per regulam in præsenti iã dictam,* ὅσα τῶν πα-
θητικῶν, *etc. Tertia a prima, extrema in* ται, *mutata,*
τέθειται. Δυϊκά. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πληθ.
τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθειντται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείμην, *a præterito passiuo* μαι, *in* μην, *conuer
sa, ac etiam* ε, *præposito, quandoquidem præteritũ
perfectum a consonante incipit,* τέθειμαι, ἐτεθείμην.
*Habet etiam eãdem penultimam cum præterito pas-
siuo. Secunda persona a tertia fit,* τ, *in* σ, *conuerso,*
ἐτέθεισο. *Tertia a prima, extrema in* το, *mutata,* ἐτέ-
θειτο, *&c.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐτέθην, *a tertia persona præteriti passiui, extrema
in* θην, *conuersa, & abiecta consonante in principio
præteriti geminata. Corripitur etiã penultima, quia*

omnis aoristus passiuus uerborum in μι, penultimam correptam habere debet, ut τέθειτε, ἐτέθην. Sed propter alternationem duarum aspiratarum, penultima mutatur in propriam tenuem, ut ἐτέθην, quod factū est ne propriā terminationē amitteret primus aoristus passiuus, cui proprium est in θην, semper desinere. Annotantur ἐγνώσθην & ἠδυνάσθην, quoniam eorum penultima producitur, sed non sunt a themate uerborum in μι. nam alterū a circunflexo uerbo, hoc est, γνόω, γνῶ deducitur, alterū uero a grauitono, hoc est, δυνάζω. Secūda persona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. etc.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus passiuus non inuenitur, quoniā secundi aoristi actiui uendicarunt sibi eorum terminationem, hoc est ἔθην.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθήσομαι, a secunda persona primi aoristi passiui addita ομαι, & ε, communi augmento abiecto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, a secunda persona præteriti passiui, interposita ομ, ut τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. Differt autem a passiuo futuro antepenultima tantum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τίθεσο, a secunda persona præteriti imperfecti passiui abiecto augmento tantum, ut ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο κοινῶς,

νῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀτ̓τικῶς, καὶ τίθε δωρικῶς. τιθέσθω. ad similitudinem imperatiui præteriti perfecti passiui grauitonorum tertiæ coniugationis.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέθεισο, a secunda persona præteriti plusquamperfecti passiui, expuncto ε, ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο τὸ προστακτικὸν τέθεισο, τεθείσθω, sicut πέπεισο, πεπείσθω.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τέθητι, a tertia persona primi aoristi passiui, expuncto ε, augmento, & addita τι, διὰ τοῦ τ, sicut τύφθητι. Tertia persona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τιθείμην, a prima persona præsentis tẽporis modi indicatiui passiui, extrema in μην, mutata, & adiuncto ι, penultimæ, sicut in passiuis grauitonorum dictum est, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circunflexo in penultima secundæ et tertiæ personæ, sicut in optatiuo passiuo uerborum circunflexorum primæ coniugationis.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθείμην, a prima persona præteriti passiui, extrema in μεν, conuersa, τέθειμαι, τεθείμην. At si a communi præterito, hoc est, τέθεμαι, formare uoluerimus, addendum erit ι, penultimæ sicut in præsenti, ut τέθεμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, accentu circunflexo in penultima secundæ & tertia personæ, sicut in præsenti.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τεθείην, a genitiuo participij passiui eiusdem temporis, extrema in ην, *mutata, sicut in aoristo passiuo grauitonorum dictum est, ut* τεθεὶς, τεθέντος, τεθείην, τεθείης, τεθείη, *sicut* τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθησοίμην, a prima persona futuri passiui indicatiui, extrema in μην, *conuersa, & addito* ι, *penultimæ,* τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, sicut & præsens, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. *Differt autem a futuro passiuo antepenultima tantum.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶμαι, *a prima persona subiunctiui actiui, adiuncta* μαι, ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι. *Regula,* ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται. *hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione* μαι, *passiuũ fit. Potest etiam formari a prima persona passiui indicatiui, penultima in* ω, *conuersa: nam omne uerbũ passiuum, siue medium, habens in fine* μ, κλιτικὸν, *extrema in* μαι, *mutata, si in eam non desinat, et penultima uocali in* ω, *conuersa, subiunctiuũ facit passiuum, ut* τίθεμαι, ἐὰν τιθῶμαι, *penultima circunflexa. nam subiunctiui in* μαι, *præsentis temporis, a uerbis desinentibus in* μι, *si habeant indicatiuũ actiuum in usu, circunflectuntur in penultima, ut* τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι.

μαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. *Si autem non habent actiuum in uſu, acuuntur in antepenultima.* δυύαμαι, ἐὰν δύνωμαι, *quia* δυύνημι *non eſt in uſu. Alia autem ſi a circunflexis exiſtant, circunflectuntur,* ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. *Etiam ſi ſint præteriti perfecti,* ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. *Quod etiam ſeruandum eſt in uerbis in* μι, *deſinentibus, quia & ipſa in præteritis perfectis circunflectuntur. Grauantur autem ea quæ a grauitonis exiſtat, ut* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. *Secunda perſona a tertia fit expuncto* τ, καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α, εἰς η, τιθῆται, τιθῇ, *ſubſcripto* ι. *Poſſumus etiam & tertiam ſubiunctiui actiui eiuſdem temporis, facere ſecundam ſubiunctiui paſſiui per communē regulam,* ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. *hoc eſt, quod uniuerſaliter tertia perſona ſubiunctiui actiui, eſt ſecunda ſubiunctiui paſſiui. Tertia uero a prima fit,* μαι, *in* ται, *ac penultima in* η, *conuerſa* ἐὰν τιθῶμαι, ἐὰν τιθῆται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τεθῶμαι, *a communi præterito paſſiuo, hoc eſt,* τέθεμαι, *(nam* τέθειμαι *Bœotorum eſt proprium) penultima in* ω, *mutata, per communem regulam ſupra in præſenti iam dictam, uidelicet quod omne uerbum paſſiuum, ſiue medium habens in fine* μ, κλιτικὸν, *&c. Moſcopulus tamen formari uult a præterito actiuo ſubiunctiui modi, ſicut & præſens, addita* μαι, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. *Sed hoc præteritum non eſt in uſu, nec etiam uidetur hæc regula eſſe commu-*

nis

nis omnibus temporibus: nã in uerbis terminatis in ω, si ab actiuo præterito modi subiunctiui formari liceret passiuum, dicendũ esset, ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι: nec opus esset supplere per participium et uerbũ substantiuum. Videtur ergo potius esse formandum a præterito passiuo communi modi indicatiui, penultima in ω, mutata, sicut in alijs uerbis, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι, sic τέθειμαι, ἐὰν τεθῶμαι. Secunda persona ἐὰν τεθῇ, a tertia fit, sicut in præsenti. Potest etiam & a tertia singulari præteriti actiui communis deduci, extrema syllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum mutato, ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τοῦ η: nam τεθήκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα Bœotorum est proprium. Est enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia persona τεθῆται, a prima eiusdem temporis, ω, in η, & μαι, in ται, conuersis, ἐὰν, τεθῶμαι, τεθῆται.

Ἀόριστος πρῶτος.

Εἀν τεθῶ, a tertia persona primi aoristi passiui, extrema in ω, conuersa, & ε, augmento expuncto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ, sicut ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι, à tertia persona singulari passiui, extrema in θαι, mutata, ac σ interposito, τίθεται, τίθεσθαι.

Potest etiam fieri a secunda pluralis numeri, τροπῇ τοῦ ε, ψιλοῦ εἰς τὴν αι, δίφθογγον, τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεῖσθαι, a tertia singularis numeri præteriti passiui, extrema in θαι, mutata, ac σ, interposito, serua toq. augmento, & accentu in penultimam retracto, τέθειται, τεθεῖσθαι. Vel a secunda pluralis τέθεισθε, sicut & præsens, penultima tamen circunflexa, cum sit natura longa ante breuem, τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τεθῆναι, a tertia primi aoristi passiui, adiuncta ναι, syllaba, ut ἐτέθη, τεθῆναι, sicut ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων πρῶτος,

Τεθήσεσθαι, a tertia singulari eiusdem temporis τεθήσεται, uel a secunda plurali.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθήσεσθαι, a tertia singulari, uel a secunda plurali, ut supra.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media, sicut in grauitonis dictum est, in præsenti & præterito imperfecto formationem habēt communem cum passiuis, etsi ueteres grāmatici in ijs duobus temporibus ea nullo modo seorsum uariare censuerunt: iccirco eundem ordinem quo in grauitonis usi sumus, in ijs quoque uerbis seruandum putauimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, sicut & passiua.

Παρατατικὸς.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθω δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum in ijs uerbis formari nõ possunt, sicut neque in uerbis circunflexis, a quibus deriuantur. nam τιθῶ, ἱςῶ, *&* διδῶ, *uerba circunflexa primitiua eorum quæ sunt* τίθημι, ἵςημι, *&* δίδωμι, *expuncta communi geminatione monosyllaba remanẽt, ut* θῶ, ςῶ, δῶ. *Et sicut tertio libro cum de formatione præteritorum tractaretur, dictum est circunflexa uerba, si monosyllaba sint, præterito medio omnino carent, cũ id minui una syllaba ab actiuo opus sit, ut* χῶ, μέλλ. χήσω, παρακ. ἔχηκα, Μέσ. παρακ. ἔχα, *quod nempe absurdum est, quandoquidem nullum inuenitur præteritum, siue a consonante, siue a solo* ε, *incipiens, quod pauciorum sit trium syllabarum, quod & dictis tribus uerbis accidit, & ijs similibus.*

Ἀόριςος πρῶτος.

Ἐθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sicut* ἐτυψάμην ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Ἀόριςος δεύτερος.

Ἐθέμην, *a prima persona secundi aoristi actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interposita* μη, ἔθην, ἐθέμην. *Antiqui tamen a primo aoristo passiuo formari uoluerunt, extrema in* μην, *mutata, & tenui in densam conuersa,* ἐτέθην, ἐθέμην. *Secunda persona a tertia fit* τ *in* σ *conuerso,*

ἔθετο,

ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰονικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. *Tertia* ἔθετο.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσομαι, *a futuro actiuo fit, adiuncta* μαι, *&* ω, *magno in* ο, *paruum mutato, ut* θήσω, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς.

Αόριστος πρῶτος.

Primus aoriſtus θῆκαι, θηκάσθω *eſſe debuerat, ſicut* θύψαι, τυψάσθω, *ſed in uſu non eſt, nec etiam in alijs modis.*

Αόριστος δεύτερος.

Θέσο, *à ſecunda perſona ſecundi aoriſti medij, abiecto augmento, ut* ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Οδυσσ. κ. Αλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. *unde* κάτθεο. *Heſiodus,* Σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ, Κατάθου ταχέως θοιμάτιον. *Tertia perſona* θέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, *ad paſſiui inflexionem.*

Αόριστος πρῶτος.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο, *a prima perſona ſecundi aoriſti medij* ἐθέμην, *ſicut & præſens.*

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Θησοίμην, a prima persona medij futuri, extrema in μην, conuersa, ac ι, penultimæ uocali adiuncta, Ἔσομαι, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad passiui similitudinē.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν θῶμαι, a prima persona secundi aoristi medij, extrema in μαι, conuersa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in ω, mutata, ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circunflexo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριστος β'.	θέσθαι.
μέλλων α'.	θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, secundæ coniugationis fiunt a uerbis grauitonis circunflexorum secundæ coniugationis, a quibus deriuantur: et in penultima actiui habent η, in passiui autem penultima α, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, et unde deducantur, ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι passiuum ἵσταμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵστημι ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo grauitono fit, unde ἱστῶ uerbū secundæ coniugationis circunflexorū, extrema in μι, & penultima, hoc est, α, quæ breuis est, in legi

timam longam mutata, uidelicet η, et accentu in antepenultimam retracto, ut ἱστάω, ἵστημι. ἱστάω uero ἀπὸ τοῦ στάω, cui præponitur ι, solum, quæ reduplicatio abusiua siue impropria appellatur, cum in ea nulla geminetur consonans, ut libro tertio dictum est. nam σιστάω dicendum fuerat, & σίστημι: sed quoniam reduplicatio cōmunis nunquam fit per longam uocalem, (nā ἰῶτα hoc in loco est positione longa) iccirco σ, non repetitur. Habet etiam aspirationem in prima syllaba, quoniam ι, ante ς, aspiratur, nisi sincopa fiat, uel subsequatur ρ, post ς, quia tunc tenui spiritu scribitur, ut ἵστε, ἵστω, ἀπὸ τοῦ ἵστατε ἱστάτω. ἱστέον, & Ἵστρος. Secunda persona a prima fit, extrema in σ, mutata, ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυϊκά ἵστατον, ἵστατον, penultima correpta, Πληθ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι, ad similitudinem pluralis datiui participij actiui eiusdem temporis, penultima circunflexa, quia α, quæ anceps est, hic natura habetur longa. Ionice uero, siue Attice non formatur tertia persona in hac secunda coniugatione, διὰ τὴν κακοφωνίαν: nam ἱστάασι dicendum fuerat.

Παρατατικὸς.

Ἵστην, ἵστης, ἵστη, a præsenti, sicut ἐτίθην. Δυϊκά ἵστατον, ἱστάτην, penultima correpta, sicut & præsens. Πληθ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Παρακείμενος.

Ἕστηκα esse debuerat a futuro στήσω, cuius penultima præteritum perfectum seruare debet: sed ne coincideret cum ἕστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata est η, in α, & factum est ἕστακα,

ἕστακας,

ἕστακας, ἕστακε. *Seruat enim aſpirationem præſentis, quoniam* ε, *ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in alijs modis, ſpiritum thematis ſeruat, ut in hoc uerbo* ἵστημι, ὁ παρακείμενος ἕστακα, τὸ προστακτικὸν ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν ἑστάκοιμι, *&c. Si uero accidit, hoc eſt, ſi non remanet in alijs modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, tenuem ſpiritum habet.* ἀόριστος πρῶτος, ἔστησα. τὸ προστακτικὸν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικὸν, στήσαιμι. ἀόριστος δεύτερος, ἔστην. τὸ προστακτικὸν, στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν, σταίην, σταίης, σταίη, *&c.*

Ὑπερσυντελικός.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, *a præterito perfecto, unde & eundem ſpiritũ ſeruat, cum in alijs modis idem ſit præteritum perfectum & præteritum pluſquamperfectum,* καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε, *ſicut* ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, *a futuro, extrema in* ην, *mutata, &* ε, *communi augmento præpoſito, ut* στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον. ἐστήτην, *penultima producta.* Πληθ. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν, καὶ βοιωτικὸς ἔσταν. Ἰλιάδος α. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α, *in* η, *conuerſo, ac* σ *interpoſito, ſicut a* θέω, θήσω.

Προστακτικά

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

I Σταθι, *fit a genitiuo participij præsentis temporis, abiecto* ν, *& extrema in* θι, *conuersa, ut* ἱςὰς, ἱςάντος, ἵςαθι. *Vel a prima persona pluralis numeri, extrema in* θι, *mutata, ut* ἵςαμεν, ἵςαθι. *In usu tamen non est, sed pro eo utimur* ἵςα, *a uerbo circunflexo* ἱςάω, ἱςῶ, *unde compositum* καθίςα. Ιλιάδος ᾱ. Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἷε καθίςα. *Tertia a secunda fit, extrema in* τω, *mutata,* ἱςάτω, *&c.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εςακε, ἑςακέτω, *sicut* τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριςος πρῶτος.

Στῆσον, ςησάτω, *sicut* τύψον, τυψάτω.

Αόριςος δεύτερος.

Στῆθι, *fit a genitiuo participij eiusdem temporis, expuncto* ν, *& extrema in* θι *mutata, ut* ςὰς, ςάντος, ςάθι, καὶ ςῆθι, τροπῇ τοῦ α, εἰς η. *Vel a prima persona pluralis numeri fit, ut* ἔςημεν, ςῆθι, *penultima producta per regulam superius dictam. Tertia persona* ςήτω, *a secunda,* θι, *in* τω, *conuersa.* Δυϊκά. ςῆτον, ςήτων. Πληθ. ςῆτε, ςήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

I Σταίην, *a genitiuo sui participij fit, extrema in* ην, *mutata, ac* ι, *penultimæ uocali adiuncto, ut* ἱςὰς, ἱςάντος. ἱςαίην, ἱςαίης, ἱςαίη. Δυϊκά. ἱςαίητον, ἱςαιήτην. Πλη. ἱςαίημεν, καὶ συγκο-

πῆ ἱσαῖμεν, ἱσαίητε, ἱσαίησαν, καὶ ἱσαῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσαῖεν, *subtracto* μ, ἁπλικῶς, *ut in optatiuo primæ coniugationis uerborum in* μι, *dictum est.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι, *sicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος πρῶτος.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι. καὶ αἰολικῶς καὶ ἁπλικῶς στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Αόριστος δεύτερος.

Σταίην, σταίης, σταίη, *a genitiuo participij eiusdem temporis,* στὰς, στάντος, *sicut & præsens.* Δυϊκά. σταίητον, σταιήτην. Πλη. σταίημεν, καὶ σταῖμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἁπλικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Οδυσ. θ. Αγχι παραστᾶιεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι, *sicut* τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ανιστῶ, *a tertia persona singulari præteriti imperfecti, siue a prima, ut in subiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum est, extrema in* ω, *circunflexum mutata, ut* ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. *Regula.* καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ, τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱστᾶτον ἱστᾶτον. Πληθ. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε,

ἱστᾶτε, ἱστῶσι. Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ, sicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ, sicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ. Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ, a secundo aoristo, sicut & præsens, διὰ τοῦ η, ut in τίθημι dictum est.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

1 Στάναι, a prima persona pluralis numeri ἵσταμεν, extrema in ναι, mutata. Vel a genitiuo participij ἱστὰς, ἱστάντος, expuncto ν, & τος, in ναι, mutata.

παρακ. καὶ ὑπερσ.	ἑστακέναι, sicut τετυφέναι.
ἀόριστος α.	στῆσαι.
ἀόριστος β.	στῆναι.
μέλλων α.	στήσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

1 Σταμαι, a prima persona actiui η, in α, correptum, & extrema in μαι, mutatis, ἵστημι, ἵσταμαι. Secunda persona ἵστασαι κοινῶς, καὶ ἵστῃ ἀττικῶς, sicut a τίθεμαι, τίθῃ. Tertia persona, ἵσταται. Δυϊκά. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. Πληθ. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικὸς.

Ἱστάμην. Secunda persona ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. Tertia persona ἵστατο. Δυϊκά.

ἱςάμεθον, ἵςαθον, ἱςάθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Εσαμαι, ἕςασαι, ἕςαται, *a præterito actiuo, penultima correpta, ac eadem aspiratione seruata.* Δυϊκά. ἑςάμεθον, ἕςαθον, ἕςαθον. Πληθ. ἑςάμεθα, ἕςαθε, ἕςανται, καὶ ἰωνικῶς ἑςάαται: *sed propter hiatum in usu non est.*

Υπερσυντελικός.

Εσάμην, ἕςασο, ἕςατο, *a præterito passiuo, extrema in* μην, *mutata.*

Αόριςος πρῶτος.

Εςάθην, ἐςάθης ἐςάθη, *sicut* ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *principali syllaba tenui spiritu signata, quoniam* ε, *cadit, ut* ςάθητι, ςαθήτω, *&* ςαθείην.

Μέλλων πρῶτος.

Σταθήσομαι, ςαθήσῃ, ςαθήσεται, *a secunda persona aoristi passiui* ἐςάθην, ἐςάθης, *abiecto augmento, & adiuncta* ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Εςάσομαι, ἑςάσῃ, ἑςάσεται, *a secunda præteriti passiui, interposita* ομ, ἕςασαι, ἑςάσομαι, *seruata etiam præteriti aspiratione.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Στασο κοινῶς, *a secunda persona præteriti*
I *imperfecti passiui,* ἱςάμην: ἵςασο κοινῶς, καὶ ἵςαο ἰωνικῶς, καὶ ἵςω ἀττικῶς. *Tertia persona* ἱςάτω, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εςασο, ἑςάσθω, *a ſecunda perſona præteriti pluſquamperſecti.*

Αόριςος πρῶτος.

Στάθητι, ςαθήτω, *a tertia perſona primi aoriſti paſſiui.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

I Σταίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο, ἀπὸ τοῦ ἵςαμαι, *accentu circunflexo in ſecunda et tertia perſona.* Δυϊκά. ἱςαίμεθον, ἱςαῖσθον, ἱςαίςην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εςαίμην, ἑςαῖο, ἑςαῖτο, *accentu circunflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ.*

Αόριςος πρῶτος.

Σταθείην, ςαθείης, ςαθείη, *a genitiuo participij eiuſdem temporis*, ςαθεὶς, ςαθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Σταθησοίμην, ςαθήσοιο, ςαθήσοιτο, *a prima perſona futuri paſſiui.*

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Εςασοίμην, ἑςάσοιο, ἑςάσοιτο, *a prima perſona eiuſdem temporis.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

E Αν ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται, διὰ τοῦ α, *licet a quibuſdam* διὰ τοῦ η, *inueniam huiuſmodi perſonas, ſecundam ſcilicet & tertiam, declinatas.*

clinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in loco omnino censeo seruandam, quæ est, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. *hoc est: quòd uniuersaliter tertiæ personæ actiuorum subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum. Quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tempus a nonnullis, quam regula tradat. Illi enim ponunt* ἐὰν ἱςῶ, ἱστῇς, ἱστῇ: *regula uero* ἱστᾷς, ἱστᾷ, διὰ τοῦ α, *quæ est,* κατὰ μὲν τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η, γράφεται, τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω, μεγάλου, *cum præsertim* τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας *seruandum sit.* Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πληθ. ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν ἑστῶμαι, *a præterito passiuo, penultima in* ω, μέγα *conuersa, ut* ἕςαμαι, ἑςῶμαι. *Secunda persona* ἐὰν ἑστᾷ, *a tertia actiui eiusdem temporis & modi, abiecta extrema syllaba,* ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ἑστᾷ, ἑστᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον, καὶ τὰ λοιπά. Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, *a tertia persona primi aoristi passiui, &c.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Στάσθαι, *a tertia persona singularis passiui*
1 ἵσταται. *Vel a secunda plurali,* ε *in* αι, *diphthong. mutato.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εσάσθαι, a tertia singulari uel a secunda plurali, ut in præsenti.

ἀόριστος ά. σταθῆναι.

μέλλων ά. σαθήσεσθαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. ἑσάσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

Ισαμαι, ἵστασαι, καὶ ἵστη ἀττικῶς ἵσταται, ab actiuo fit, sicut & passiua.

Παρατατικός.

Ισάμην, ἵσασο κοινῶς, ἵσαο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἵστατο. Αόριστος πρῶτος.

Εστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο, sicut ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus non est in usu in hoc uerbo ἵστημι, posset tamen secundum analogiam formari ab actiuo, hoc est, ἔστην, ἐστάμην, extrema uocali η, scilicet in α, legitimam breuem uersa, ac interposita μη. Vel potius a primo aoristo passiuo antiquorum more, extrema in μην, mutata, ἐσάθην, ἐστάμην, ἔστασο κοινῶς, καὶ ἔσταο ἰωνικῶς, καὶ ἔστω ἀττικῶς, ἔστατο, & eadem est literatura cum præterito plusquamperfecto passiuo, differt tamen spiritu.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται, a στήσω futuro actiuo.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἱστάσθω.

ἱςάσθω. Αόριςος πρῶτος.

Στῆσαι, ςησάσθω, ὡς τύψαι, τυψάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ιςαίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο.

Αόριςος πρῶτος.

Στησαίμην, ςήσαιο, ςήσαιτο.

Μέλλων πρῶτος.

Στησοίμην, ςήσοιο, ςήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ε Ανἱςῶμαι, ἱςτᾷ, ἱςτᾶναι.

Αόριςος πρῶτος.

Εὰν ςήσωμαι, ςήσῃ, στήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
ἀόριςος α.	στήσασθαι.
μέλλων α.	στήσεσθαι.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, tertiæ coniugationis fiunt, ut supra diximus, a grauitonis, a quibus fiunt circunflexa tertiæ coniugationis, & in penultima actiui habens ω, μέγα, in passiui autem penultima, ο μικρὸν: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. *passiuum uero* δίδομαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

Δίδωμι fit a διδόω grauitono, cuius circunflexum est διδῶ, extrema in μι, & penultima uocali, ο scilicet paruo, in ω, magnum mutatis, ut διδίω, δίδωμι. διδόω uero ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam, quę est cum bis eadem cõsonans repetitur cum uocali breui. Secunda persona a prima fit, extrema in σ, mutata, δίδως. Tertia a secunda adiuncto ι, δίδωσι. Δυϊκά. δίδοτον, δίδοτον. Πληθ. δίδωμεν, δίδωτε, διδοῦσι, ad similitudinem datiui pluralis proprij participij, καὶ ἰωνικῶς διδόασι εὔχηςον.

Παρατατικὸς.

Εδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, a præsenti, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τοῦ ω, μεγάλου. nam ut in τίθημι dictum est, præteritum imperfectum & secundus aoristus uerbum in μι, penultimam proprij actiui præsentis seruare debent, ut δίδωμι, ἔδων, ἐδίδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Υπερσυντελικὸς.

Εδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Αόριςος πρῶτος.

Εδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε: ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Αόριςος δεύτερος.

Εδων, ἔδως, ἔδω, a futuro, extrema in ν, conuersa, & ε, communi augmento præposito. Δυϊκά. ἔδο-

τον, ἐδότην. Πληθυ. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, *penultima correpta, contra communem regulam secundi aoristi, ut in* τίθημι *dictum est.*

Μέλλων πρῶτος.

Δώσω, δώσεις, δώσει, ἀπὸ τοῦ δόω, ο, *paruo in* ω, *magnum mutato.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοθι, διδότω, ὡς τίθετι, τιθέτω, *penultima correpta, ut in* τίθημι *dictum est, quam Homerus produxit.* Οδυσσείας γ.

Δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, *a tertia præteriti perfecti actiui, sicut* τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος δεύτερος.

Δόθι, δότω, *penultima correpta contra regulam, ut in secundo aoristo primæ coniugationis dictum est:* ἄχρηστον, *sed pro eo utimur,* δὸς, δότω, *&c.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίην, διδοίης διδοίη, *sicut* τιθείην, τιθείης, *a genitiuo participij* διδοὺς, διδόντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι, *sicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοίην, δοίης, δοίη, *a genitiuo participij* δοὺς, δόντος. καὶ δωρικῶς δῴην, δῴης, δῴη, ὡς ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη.

ποιῶν. Δυϊκά. δοίητον, δοιήτην. Πληθυν. δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν, expuncto μ. Ὀδυσσείας ω.

Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι, ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Εὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ διὰ τοῦ ω, μεγάλου, sicut in prima & secunda coniugatione dictum est.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ ω, μέγαλου, ὡς εἴρηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδόναι, a genitiuo participij διδοὺς, διδόντος. Vel a prima persona pluralis numeri δίδομεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, ut in τίθημι dictum est.

Μέλλων ά. Δώσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ab actiuo ω, magno in ο, paruum, & extrema in μαι, mutatis.

Παρατατικὸς.

Παρατατικὸς.

Ἐδιδόμην, ἐδίδοσο κοινῶς καὶ ἐδίδοο ἰωνικῶς, καὶ ἐδίδου ἀττικῶς, ἐδίδοτο, *a prima persona præsentis.*

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, *a præterito actiuo* δέδωκα, ω, *magno in o, paruum mutato, & extrema in* μαι, *conuersa.*

Ὑπερσυντελικὸς.

Ἐδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, *a præterito passiuo* δέδομαι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, *a tertia singulari præteriti passiui, extrema in* θην, *mutata, sicut* ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, *a secunda persona aoristi passiui.*

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, *a secunda persona præteriti passiui.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἰδοσο κοινῶς, καὶ δίδο ἰωνικῶς καὶ δίδου ἀττικῶς, διδόσθω, *a secunda persona præteriti imperfecti passiui.*

A

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δέδοσο, δεδόσθω, *a secunda persona præteriti plusquamperfecti passiui.*

Αόριςος πρῶτος.

Δόθητι, δοθήτω, *a tertia persona aoristi passiui.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *sicut* τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, *sicut* τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Αόριςος πρῶτος.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, *a genitiuo participij eiusdem temporis.*

Μέλλων πρῶτος.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, *a prima futuri passiui.*

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, *a prima persona paulo post futuri.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

E Αν διδῶμαι, *sicut* ἐὰν τιθῶμαι. *Secunda uero et tertia persona* ω, *magno scribuntur,* ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται: *quoniam (ut supra dictum est) prima coniugatio uerborum in* μι, *per* η, *declinatur, secunda per* α, *tertia per* ω μέγα *in modo subiunctiuo.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Εὰν δεδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. *Secunda persona* ἐὰν δεδῷ, *a tertia actiui subiunctiui eiusdem temporis,*

extrema

extrema syllaba abiecta, ut ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ, ἐὰν δεδῷ. *Tertia* ἐὰν δεδῶται, *&c.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, *a tertia persona aoristi passiui, extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, & abiecto augmento,* ἐδόθην, ἐδόθης ἐδόθη, ἐὰν δοθῶ, *&c.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι, *a tertia persona singulari* δίδοται. *Vel a secunda plurali,* ε, *tenui in* αι, *diphthongum uerso.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδόσθαι, *sicut* τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δοθῆναι, *a tertia eiusdem temporis.*

Μέλλων ά. Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλ. μέλ. Δεδόσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶς.

Δ Ἴδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *ad passiuorum declinationem.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐδόμην, ἔδοσο κοινῶς, καὶ ἔδοο ἰωνικῶς, καὶ ἔδου ἀττικῶς ἔδοτο, *a passiuo aoristo fit, antiquorum more extrema in* μην, *mutata,* ἐδόθην, ἐδόμην. *unde* ἀπεδόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται, ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

Προστακτικὰ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, *ad passiuorum similitudinem*.

Αόριςος δεύτερος.

Δόσο κοινῶς, καὶ δόο ἰωνικῶς, καὶ δοῦ ἀττικῶς, δόσθω. δόσθον, δόσθων. δόστε, δόστωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *sicut passiua*.

Αόριςος δεύτερος.

Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Μέλλων πρῶτος.

Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, *sicut passiua*.

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. δίδοσθαι.

ἀόριςος β'. δόσθαι. *quo tamen non utimur, sicut nec indefinito primo δώκασθαι*.

μέλλων α'. δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, *quartæ coniugationis, fiunt (ut dictum est) a uerbis grauitonis sextæ coniugationis in* νω, *desinentibus*,

desinentibus, in quibus nulla fit synæresis, & in penultima actiui habent υ, productum: in passiui uero penultima idem υ, correptum: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in μι, desinentia, ut ζδ-γνύω, ζδ'γνῦμι. possiuum ζδ'γνῦμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

Z Εὔγνυμι, *a* ζδ γνύω *uerbo grauitono fit, extrema in* μι, *uersa, & penultima, quæ in grauitono breuis est, hoc est,* υ, *in seipsam productam conuersa. Secunda persona* ζδ'γνυς, *a prima fit, extrema in* σ *conuersa. Tertia* ζδ'γνυσι, *a secunda adiuncto* ι. Δυϊκά. ζδ'γνυτον, ζδ'γνυτον. Πληθυ. ζδ'γνυμεν, ζδ'γνυτε, ζδ γνῦσι, *secundum communem regulam esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis, sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali grauitonorum: ut* ζδ γνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, *& similibus. Iones pro* ζδ γνύασι *dicunt.*

Παρατατικὸς.

Εζδ'γνυν, ἐζδ'γνυς, ἐζδ'γνυ. Δυϊκά. ἐζδ'γνυτον, ἐζδ γνύτην. Πληθ. ἐζδ'γνυμεν, ἐζδ'γνυτε, ἐζδ'γνυσαν. *nec ultra declinatur. nam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis quàm in passiuis. Si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum aoristum habent, ut* κλῦμι. παρατατικὸς, ἔκλυν. μέλ-

λων πρῶτος, κλύσω. ὁ ἀόριστος δεύτερος, ἔκλυω. ἡ μετοχὴ, ὁ κλὺς, τοῦ κλύντος. τὸ προστακτικὸν, κλῦθι, ὡς τὸ, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, &c. quæ ab iis deducuntur. δῦμι. παρ. ἔδυω. μέλ. δύσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔδυω, & similia. in quibus secundus aoristus par est præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πληθ. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ζευγνύην, ζευγνύης, ζευγνύη, &c. Quæ etsi regulariter formari possunt a genitiuo participii ζευγνὺς, ζευγνύντος, sicut & alia uerba in μι, in usu tamen non sunt. At eorum passiua omnino deficiũt in modo optatiuo: quia si formarentur secundum regulam, necessario haberent υ, diphthongum in penultima sequente consonante, cum hic modus formetur a prima persona indicatiui passiui, extrema in μην, mutata, & adiuncto ι, penultimæ uocali, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. sic ζεύγνυμαι, ζευγνυίμην. Sed hoc fieri non potest: quia post υι, diphthongum sequitur μ, consonans: quod est contra regulam, quæ post υι, diphthongum uocalem tantummodo admittit, ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα. quacautum est, ut post υι, diphthongum uocalis tantum sequatur, non autem consonans.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm passiuo-

rum huius quartæ coniugationis non poteſt formari, duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum altera eſt, quod ſubiunctiui uerborum in μι, eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis: ſic enim circunflexa communiter appellantur, etſi uerba in μι, ab eis mediate deriuentur, ſicut ſupra dictum eſt, ut τιθῶ, ἱςῶ, διδῶ. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν ἱςῶ, ἐὰν διδῶ, & ſimilia: ſecundum quam regulam etiam ſubiunctiui quartæ coniugationis, coguntur eandē habere uocalem & accentum cuius ſuis primitiuis quæ grauitona ſunt, ut ζεύγνύω, ἐὰν ζευγνύω. Altera regula eſt, quod omne participium in σ, ὀξύτονον declinatum per ντ, ſubiunctiuum facit circunflexum, ut τυφθεὶς, τυφθέντος, ἐὰν τυφθῶ. τιθεὶς, τιθέντος, ἐὰν τιθῶ. ſic ζευγνὺς, ζευγνύντος, ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς, πηγνύντος, ἐὰν πηγνυῶ: quod prior regulæ omnino repugnat, ob quam rem ſubiunctiuus modus prorſus deeſt.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. ζευγνύναι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται, *ab actiuo fit, penultima quæ longa eſt, in ſeipſam breuē conuerſa.*

Παρατατικὸς.

Εζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον ζευγνύσθων. ζεύγνυσθε,

γνῶθι, ζεύγνυθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. ζεύγνυσθαι.

F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER OCTAVVS.

DE VERBIS IN MI ANOMALIS, *quæ non omnino regulas sequuntur.*

POstea quàm de uerbis in μι, dictum est quæ trisyllaba sunt, & regulariter formari possunt, & quorum usus per omnes modos frequenter habetur, nunc de ijs dicendum est, quæ a communibus regulis declinant, nec per omnes modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de disyllabis, quorum cum εἰμὶ substantiuũ uerbum frequentissimo fit in usu, ab eo incipiendum esse duxi. Verum quoniam ἔω, primitiuum eius, secundum uarium accentum et spiritum uaria habet significata, hæc primum exponam. Grauitonum enim & tenui spiritu signatum, sum siue existo significat. Οδυσ. ι. Υμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων. Et etiam uado et perficio significat. Aspiratum uero, ĩduo et sedeo, unde ἕζω. Significat etiã mitto, unde ἵεω, ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circunflexum &

tenuem spiritum habens, ἀπὸ τοῦ ἑάω, sino, significat, aspiratum uero sedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἕεω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΥΠΑΡΧΩ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

A *Βέω igitur, quod existo significat, sextæ coniugationis grauitonorum, deriuatur εἰμὶ, extrema in μι, mutata, sicut a τιθέω, τίθημι, & ι, ancipiti assumpta, quoniam uerba in μι, desinentia, penultimam productam habere uolunt, et ε, in η, conuerti non potuit, ne coincideret cum hoc uerbo, quod est, ἠμὶ, τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημὶ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ: et etiã ne penitus amitteret omnes partes siue litteras sui primitiui, quoniã deriuatiua omnino aliquid de suis primitiuis seruare debent. Prætерea ut saperet naturam uerborũ in μι, quartæ coniugationis, quæ in penultima υ, ancipitem longam habere uolunt. nam ε, non potest produci per υ, sed per η, aut ι, & sic penultima ει, diphthongo facta est longa, & εἰμὶ, dictum est, quod omnino est contra communem regulam uerborum in μι, quæ uolunt habere in penultima aut η, si sint primę uel secundæ cõiugationis, aut ω, si sint tertiæ, aut υ, longam, si sint quartæ. Icцirco hoc uerbum excipitur, et etiam εἶμι τὸ πορεύομαι, cũ & ipsum ει, diphthongum habeat in penultima, & est quartæ coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuũ non patiatur synæresim in modo indicatiuo, et etiam sit ei par syllabis, sicut ζεύγνύω, ζεύγνυμι. Acuit extremam, quod est etiam contra communem*

dictorum

dictorum uerborum regulam. nam uerba in μι, aut
habent circunflexum accentum in penultima, si sint
disyllaba, aut acutum in antepenultima, si polysylla-
ba sint. Sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ, & φημὶ
κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ, ἠμὶ. quæ cum sint ἐγκλιτικὰ, opus
est ut acuant extremam. nam omnis ἐγκλιτικὰ dictio
accentum supra extremam habet, aut acutũ, aut cir-
cunflexum, nunquam autem grauem, nisi per pathos,
ut σφέας, ἀπὸ τοῦ σφᾶς. Οδυσσ. δ.
Καὶ σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Cum alijs uero enuntiata inclinatur ad accentũ præ-
cedentis syllabæ, si dictio præcedens permiserit, ut εἰ-
μὶ, ἐγώ εἰμι. φημὶ, σύμφημι. Inuenitur etiam ἐμμὶ δω
ρικῶς subtracto ι, diphthongi, ac geminato μμ. Θεό-
κριτος ἐν βουκολίσκῳ, Εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον, οὐ καλὸς
ἐμμί. Et in eodem: Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κ' οὐ
ποτ' ἀκούει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda persona εἷς, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, extrema in σ,
conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι, τίθης, cuius apud poe-
tas frequentissimus est usus. Quo in loco aduertendũ
est εἶς acutum habere accentum, quanquam per com-
munem regulam circũflecti appetat. nam omne uer-
bum in longam desinens, acceutum suscipientem, cir-
cunflectitur. quod, ut quibusdam placet, factum est
ne coincidat cum εἶς, secunda persona ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ
πορεύομαι, quæ circunflexum habet accentum. Est
etiam encliticum, ut Οδυσσ. δ. Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φί-
λου τέκος. abiecto uero σ, fit εἶ, τὸ ὑπάρχεις, & circun
flectitur: quanquam deducitur ab εἰς, quod acuitur,

ut dictum est. Quod et Ioannes Charax asserit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ, τὸ ἀπὸ τῆς εἶς, ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ περιεσπάσθη τὸ εἶ τοῦ εἶς ὀξυτονουμένου, ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει, δίφθογγον λήγοντα ῥήματα, ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. Nec inclinatiuum est εἶ, ut υἱὸς ἐμοῦ εἶ σύ. etsi εἰμὶ, εἶς, ἐστὶ enclitica sint. Potest etiam & alio modo formari secundum Apollonium, hoc est, a uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω, passiuum ἔομαι, secunda persona ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς καὶ κράσει εἶ. nam consueuerunt Attici formare huiusmodi secundas personas indicatiuorum passiuorum per ει, diphthongum, & sicut in τύπτομαι dictum est, tertiam personam actiuorum secundam faciunt passiuorum, ut βέλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. sic ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. Est & alia secunda persona huius uerbi, cuius apud poetas frequentissimus est usus, hoc est, ἐσσὶ, quæ secundum aliquos fit a secunda persona regulariter formata ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, hoc est, εἶς, cui addito altero σ, & ι, in finem translato fit ἐσσί. σ, enim necessario geminatur. quoniã simplex, σ, cum ἰῶτα prolato est, χαρακτηριστικὸν tertiæ personæ, ut τύπτουσι, τίθησι. Sed alio modo eam format Herodianus, hoc est, ἀπὸ τοῦ ἐμὶ, interposito σ, ἐσμὶ facit, cuius extrema in σ, conuersa, fit ἐσς, geminato σς, sed quoniam nulla dictio in eandem consonantem geminatam desinere potest, additum est ι, & sic ἐσσὶ factum est, quod inclinatur, ut Ἰλιάδος κ. Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ.

Tertia persona ἐςὶ, cuius uaria est formatio, cum nullo modo regulariter formari possit, quin coincidat cum tertia plurali. nam si a prima persona formare uoluerimus, μι, in σι, conuersa, ἐσὶ fiet. Si a secunda regulariter formata, hoc est, εἶς adiuncto ι, fiet tertia singularis εἰσὶ, & talis est tertia pluralis. Iccirco alij alio modo eam formarunt. Quidam enim a prima persona εἰμὶ, abiecto prius ι, de diphthongo, deinde extrema in σι, conuersa secundum communem regulam, ac postremo σ, in τ, mutato δωρικῶς ἐτὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι, desinens, uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere σ, ut saltem penultima esset positione longa, & sic factum est ἐςί. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc est, a secunda persona ἐσσὶ, mutato alτero σ, in τ, fit ἐςί. Non tamen Doricum est, licet in τι, desinat, sed Dorico simile. nam Dorica propria (secundum Herodianum) in τι, puram desinunt, hoc est, nulla consonante præcedente τ, si sint tertiæ personæ singularis uerborum in μι, ut φησὶ, φατί. δίδωσι, δίδωτι. uerũ ἐςὶ, σ, habet ante τ. In plurali uero consueuerunt Dores etiam ν, consonante præcedente τ, formare tertiam personam in τι, ut φαντὶ, δίδωντι etc. huiusmodi. Δυϊκά. ἐτὸν, ἐτὸν, esse debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, interposito uero σ, ἐςὸν, ἐςὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι, quæ illam in singulari tantum productam esse uolunt. Ιλιά. ᾱ. Αλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐςὸν ἐμεῖο. Πλη. ἐσμὲν καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ εἰμί. Ιλιάδ. ν̄.

ἐπεὶ οὔτοι, ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμὲν. *Sic in eiusdem libri calce.* οὔτοί τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν. *et in compositione* ἔνειμεν, *retracto accentu in antepenultimam.* Ιλιά. ε̄, ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθα οἱ περ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν. καὶ δωρικῶς εἰμές. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζωοὶ εἰμές. *Secunda persona* ἐσὲ, *unde Eustathius.* Οδυσσ. γ̄. τοῦ δὲ ἐσὲ πρωτοτύπως κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐσὲ, καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ι, εἰμὲν, εἰτέ. δωρικῶς μέν τοι ἐσμὲς, ἐσέ. *Tertia persona* ἐσὶ καὶ εἰσὶ, *interposito* ι, *ut penultima producatur (sicut dictum est) ad similitudinem datiui pluralis proprij participij, cum in* ι, *desinat: &* ἰωνικῶς ἔασι, *ut* τιθέασι, *retracto accentu in antepenultimam, cum non amplius sit encliticum. Polysyllaba enim enclitica esse non possunt, sed disyllaba tantum, & monosyllaba.* Ιλιάδος η̄.

Υμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.

Παρατατικὸς.

Ην, *a prima persona præsentis temporis fit, extrema in* ν *mutata, ut* εἰμὶ, εἶν, *sicut* ἵστημι, ἵστην. *deinde soluta diphthongo, &* ε, *in* η, *conuerso, sicut* ἔμελλον, ἤμελλον, *fit* ἦν, ι *tamen prius expuncto. quoniam desinentia in* ν, *nihil uolunt habere non prolatum ante* ν. *Iones uero dicunt* ἔα. Ιλιάδος ε̄, Ηκεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. καὶ Οδυσσ. ξ̄. Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. *Siue* ἀπὸ τοῦ εἶν, *dissoluta diphth. in* εα, ἰωνικῶς, *sicut* ᾔδειν, ᾔδεα. *Siue* ἀπὸ τοῦ ἦν, η *in* εα *soluta etiam* ἰωνικῶς, *abiecto* ν, *si-*

cut

cut ξέρξην, ξέρξεα. *nam* α, *respuit habere post se* ν, *nisi*
dictio ex declinatione desinat in ν, *ut* μοῦσαν, & ἔτυ-
ψαν: *hæc enim a declinatione habent* ν, & *non* κατὰ
πάθος, & *sic fit* ἔα, *unde* ε, *in* η, *conuerso, fit* ἦα. Ο-
δυσσείας κ. Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης.
Attici uero ε, & α, *in* η, *uertentes* κατὰ κρᾶσιν ἤ *di-*
cunt, sicut ᾔδεα, ᾔδη. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. Δεῖ γὰρ
ὥς ἔοικέ μοι, λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ
ἦν. *poetæ uero præponentes primæ personæ commu-*
ni ἦν, ἔην *dicunt*. Ἰλιάδος λ.
Ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. *Dicunt etiam* ἔον *a*
uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ
συστολῇ ἔον, *ut* ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε. καὶ Ἰλιά. ψ. Ὡς ποτ'
ἔον, νῦν αὖτε νεώτερον ἀντιοώντων. Ἔργων τοιούτων. *Et*
ἔσκον *quoque dicunt*, ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ἰλιά. η.
Γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.

Et sic prima persona præteriti imperfecti septem
modis inuenitur secundnm uaria idiomata. Commu-
nes enim ἦν *dicunt, Iones uero* ἔα & ἦα, *Attici uero*
ἦ *monosyllabum, at poetæ* ἔην, ἔον, & ἔσκον *dicunt.*

Secunda persona a prima fit, ν, *in* σ, *conuerso, ut*
ἦν, ἧς, *sicut* ἐτίθην, ἐτίθης, *nec subscribitur* ι, *ut in*
τίθημι *dictum est, cui adiuncta* θα, αἰολικῶς, *fit* ἦσθα.
Ὀδυσσ. π. Ἡ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. ᾖ-
σθα *tamen inuenitur subscripto* ι, *in modo indicatiuo,*
sed hoc est a uerbo grauitono εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντε-
λικὸς, ᾔδειν, ᾔδεις, *adiuncta* θα, ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ
ᾖσθα, *sicut* οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia persona ἦ, *esse debuerat, a secunda perso-*
na

na abiecto σ secundum communem regulam uerborum in μι, ut ἐτίθης, ἐτίθη, sic ἧς, ἧ, sed in usu non est, pro ea autem utimur ἦν, quæ a grauitono uerbo deriuatur, hoc est, ἔω, ὁ παρατατικὸς, ἦον, ἦες, ἦε, καὶ ἦεν. unde παρῆεν. nam ε, si in id desinat tertia persona uerborum, appetit post se ν, mutato uero η, in ε, fit ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο εε, εἰς η, fit ἦν, sicut ἕεμαι, ἧμαι, τὸ κάθημαι, καὶ τροπῇ τοῦ ν, εἰς σ, δωρικῶς, fit ἧς, sicut in prima persona plurali, λέγομεν, λέγομες. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Ης χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα, Εἵρπομες ἐκ πόλιος. *Poetæ uero præponentes ε, ἔην dicunt.* Ιλιάδος ω̄. Ος δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ Οδυσσ. ξ̄. Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι. *Deinde producentes ε, η, ἤην faciunt.* Οδυσσ. τ̄. καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Οδυσσεὺς ἤην. *Iones uero* ἔσκεν *dicunt.* Οδυσσείας ῑ.

Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε Τήλεμος.

Et sic tertia persona sex modis inuenitur hoc est, ἦν, ἧς, ἦεν, ἤην, ἔην, *&* ἔσκεν, *quod* ἀπὸ τοῦ ἦε *fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta* σκε, ἰωνικῶς, ἔεσκε, *sed propter alternationem duorum* εε, *alterum abiici tur, & sic fit* ἔσκε.

Sed aduertendum est, ἦν *tertiam personam cōmunem, &* ἤην, καὶ ἦεν *nunquam absque* ν, *inueniri.* Δυϊκά. ἔτον, ἔτην, *esse debuerat, ab eo quod est* εἶν *penultima correpta, sicut in duali præsentis temporis,* καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔστον, ἔστην. ἄμφω γὰρ ἔστην τὴν ὁδὸν ποιουμένω. καὶ ἦτον, ἤτην, *ab eo quod est,* ἦν, *penultima producta,* καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἦστον, ἤστην. Ιλιάδος ε̄.

Ιρεὺς ἡφαίστοιο, δύω δὲ οἱ υἱέες ἤστην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Πληθυντικά. ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συστολῇ ἔσαν. Ιλιάδος β.

Ενθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα.

Illud uero Hesiodi in Theogonia, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντος. ἀντὶ τοῦ ἦσαν, *nonnulli dicunt hoc esse Bœotorum more ac Thebanorum, qui singulare uerbum pluralibus nominibus, & masculini generis & feminini, iungere consueuerunt. Pindarus in Olympijs*, Μελιγάρυες ὕμνοι, Υστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεται. ἀντὶ τοῦ τέλονται, τουτέστι ὑπάρχουσι. *Et illud*, Διήγετο σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο, *quod Attici solum in neutris nominibus faciunt. Quidam autem pluralem esse existimant per syncopam*, ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν, *pro* ἦσαν. *sicut* ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, *pro* ἐτύφθησαν, *quod etiam Bœotorum est.*

Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε, *a futuro.*

Υπερσυντελικὸς ἤκειν, ἤκεις, ἤκει, ἄχρηστα.

Μέσος παρακείμενος, ἦα, ἦας, ἦε, ἄχρηστα. *Aliqui tamen uolunt* ἦα *&* ἔα *primam personam præteriti imperfecti, ut dictum est*, ἀπὸ τοῦ ἦν *esse potius, quàm medij præteriti perfecti.*

Μέσος ὑπερσυντελικὸς, ἤειν, ἤεις, ἤει.

Παρακείμενος παθητικὸς, ἦμαι, ἦσαι, ἦται, ἄχρηστα.

Υπερσυντελικὸς παθητικὸς, ἤμην, ἦσο, ἦτο, ἄχρηστα.

Quibusdam tamen placet hoc esse præteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ ἐμαὶ, *cuius actiuum est* εἰμὶ, ὁ παρατατικὸς, ἤμην, ἦσο, ἦτο. Εὐριπίδης, Εγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

Αόριστος

Ἀόριστος πρῶτος ἧσα, ἧσας, ἧσε, *a futuro* ἔσω, ἄχρηστα.

Ἀόριστος δεύτερος, ἧν, ἧς, ἧ, *a futuro* ἔσω, *sicut* ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην, *sed in usu non est, pro eo autem utimur præterito imperfecto*, ἦν, ἦς, ἦν.

Μέλλων πρῶτος, ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἔω, *sed in usu non est, ne coincidat cum* ἔσω *aduerbio loci*.

Μέσος μέλλων, ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς, ἔσαται, καὶ ἔσσεται ποιητικῶς, *geminato* σσ. καὶ συγκοπῇ ἔσαι, εὔχρηστα πάντα ἀπὸ τοῦ ἔσω. *Dores uero dicunt*, ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ, *sicut* πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Σθι, ἀπὸ τοῦ ἔθι, *quod secundum commu-*
I *nem regulam formatum est*, ἀπὸ τοῦ ἐμὲν
prima persona plurali, extrema in θι, *conuersa. Vel a genitiuo participij* εἷς, ἕνθος, ἔθι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσθι, καὶ ἴσθι, ε *in* ι *conuerso. Quia quandocunque fit pleonasmus alicuius cōsonantis in habentibus penultimam in* ε, *desinentem, uertitur ut plurimum* ε *in* ι, *ut* ῥέπω, ῥίπτω, μένω, μίμνω, *sic* ἔσθι, ἴσθι. *Tertia persona* ἔστω, ἀπὸ τοῦ ἔσθι, *interiecto* σ *ubi* ε, *seruatum est*. Δυϊκά. ἔστον, ἔστων. Πληθ. ἔστε, ἔστωσαν. καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. *Vel erit dualis numerus pro plurali*. ἔσω *uero ab eo quod est* ἧσο, *formatur a secunda persona præteriti imperfecti* ἤμην, ἧσο, ἧτο, *quando accipitur pro eo quod est* ἴσθι, *sis uel es, quod est tēporis præsentis et præteriti imperfecti imperatiui*

tiui modi. Si autem ponatur in significatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum esse a præterito plusquamperfecto, quod in hoc uerbo simile est uoce præterito imperfecto medio. Vtrunque enim facit ἤμην, ἦσο, ἦτο, licet temporis significatione differát inter se. Inuenitur etiá ἔασο, ασ, geminato. Οδυσσ. ᾱ,

Αλκιμος ἔασ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρ.

Εἴην, εἴης, εἴη, a genitiuo participij εἷς, ἕντος, quod in usu non habetur, sicut τιθείην, τιθείης, ἀπὸ τῦ τιθεὶς, τιθέντος. Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πληθ. εἴημεν, εἴησε, εἴησαν, καὶ συγκοπῇ, εἶμεν, εἶτε, εἶεν. Οδυσσείας φ̄.

Ποῖοί κ' εἶτ' ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι. ἀντὶ τῦ εἴητε, hoc est, quales essetis Vlyssi opitulari, sicunde ueniret. & Οδυσσείας ῑ,

Οἵ τινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.

ἀντὶ τοῦ εἴησαν, essent.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εὰν ὦ, quod circunflectitur, quia eius participiũ in σ ὀξύτονον desinens, declinatur per ντ, ut εἷς, ἕντος, etsi in usu non sit: nec obstat altera regula, quæ in ζεύγνυμι dicta est, quòd subiunctiua uerborum in μι, eandem uocem & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis circunflexis. quia licet ἔω grauitonum sit, a quo deriuatur εἰμὶ, quartæ coniugationis, ut dictum est, possumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum in modo subiunctiuo, ἐὰν ὦ, cũ

ante

ante ω. præcedat ε, licet in uſu non habeatur in modo indicatiuo: ſicut neque πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, *& ſimilia, quæ diſſyllaba ſunt primæ coniugationis circunflexorum. At* ζευγνύω *nullo modo ſynæreſim pati poteſt, cum neque* α, *neque* ε, *neque* ο, *paruum præcedat* ω, *magnum. Secunda perſona* ῆς, *cui addita* θα, *ſyllaba* αἰολικῶς, *fit* ῆσθα, ι, *ſubſcripto. Tertia perſona* ῆ, καὶ ἰωνικῶς ῆσι *adiuncta* σι, *ſyllaba,* καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ἰλιάδος ξ. Ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. καὶ Ὀδυσσείας τ.

Ὃς δ' ἂν ἀμύμονα αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ.

Δυϊκά. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πληθ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Εἶναι, ἔναι *tamen eſſe debuerat* ἀπὸ τοῦ ἔμεν *prima perſona plurali, ſicut* ἀπὸ τοῦ τίθεμεν, τιθέναι. *nam infinitiui uerborum in* μι, *præſentis temporis, penultimam correptam habere uolũt. At* εἶναι *tanquam diſſyllabum, diſſyllabos aoriſtos imitatum, producit penultimam. Formatur autem uel* ἀπὸ τοῦ εἶμεν, *extrema* ῖ ναι, *mutata, uel* ἀπὸ τοῦ ἔμεν, *interpoſito* ι, εἶναι, καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι, καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ἰλιάδος δ.

Ἀτρείδη μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς

Ὣς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ ε: εἰς, η. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ὅς με τάλαιναν Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Ἔσεσθαι, a tertia singulari medij futuri ἔσεται, siue a secunda plurali ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Εἷς, τοῦ ἕντος, sicut ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος: sed in usu non est, pro eo autem utimur participio eius primitiui, ἔω, scilicet, ut ὁ ὢν, τοῦ ὄντος, quod a secundo aoristo fit, hoc est, ἦον ἡ μετοχὴ ὁ ἐὼν, τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως, sicut ὁ τυπὼν, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, fit ὁ ὢν, τοῦ ὄντος. Iccirco acuitur tametsi monosyllabum sit, etiamsi per crasim fiat, ἐὼν, ὢν: nam ex graui et acuto circunflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη τὸ ἐσόμενον. sed de hoc satis, cũ nihil plus in simplicitate habeatur in usu.

Nunc uero de compositis quæ ex eo fiunt, & eorũ significatione.

Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. fieri potest.

Ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι. facultas datur.

Σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

Πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι πλούτου.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρὼν ἐστιν, ἢ παροῦσ' ἐστὶν, ἢ ἐπὶ

οὐδετέρου

οὐδετέρου παρόν ἐστι.

Ἔπεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀπὸ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο, ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἐμ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

Περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς, εἰς γενικὴν, ἤγουν περίεστί μοι σοφίας. περίεστι, καὶ ἀντὶ κρεῖττον ἐστὶ, καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. ἤγουν, περίεστε μὲν, καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν: περίεστε δ' ἐν τῷ μάχεσθαι ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικήν. περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ. ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

Ε Ἶμι τὸ πορεύομαι, *hoc est, uado, fit a uerbo grauitono* ἔω, ἐπενθέσει τοῦ ι, εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ ω, εἰς μι, *fit* εἶμι. *Pro quo aduertendum est, quod quatuor sunt uerba in* ω *desinentia, quæ uado significant, quorum primum est* ἔω, *a quo deriuatur* εἴω, *interiecto* ι, *cui subtracto* ε, *fit* ἴω, *unde* ἴμι, *disyllabum, &* ἰέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι, *unde* ἵημι, *uado. A uerbo igitur* εἴω, διὰ διφθόγγου *fit* εἶμι, *& est quartæ coniugationis uerborum in* μι, *cum eius primitiuum non patiatur synæresim, quemadmodum* εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. *Habet etiam* ει, *diphthon. in peuultima, contra naturam uerborum in* μι, *& eadem circunflectitur, cum sit longa notura ante breuem. Secunda persona* εἶς, *a prima fit, extrema*

in σ,

in σ, mutata. Ὀδυσσείας α. Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; hoc est, quis es? unde uenis hominum? &c. Illud uero Theocriti ἐν νομεῦσι, uidelicet, εἰμὶ ἄπει τοῦ τῶθεν, hoc est, nisi habeas isthinc, secunda persona est omnino similis secundæ uerbi substantiui εἶ, quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι, ὁ παθητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ, καὶ συνθέσει ἄπει: uel à secunda fit persona actiui εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ εἶ καὶ ἄπει. Tertia persona εἶσι à secunda fit, adiuncto ι. Ἰλιάδος γ.

Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής, Ὅς τ' εἶσι διὰ δουρός. hoc est, διέρχεται transit. Δυϊκά. ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ ι: nam singularia cum ει diphthongo scribũtur, ut productam habeant penultimam, secundum regulæ preceptionẽ. Dualia uero et pluralia solo ι, correpto siue à proprio singulari fiant, abiecto ε, de diphthongo, siue ἀπὸ τοῦ ἴμι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν, Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præsens pro futuro. Πληθ. ἴμεν, ἴτε, ἶσι κοινῶς penultima producta, quandoquidem in ι, desinit, καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ἰλιάδος π. Κατ' ἀγελιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. accentu in eadem syllaba seruato. nam ἴωνες interponentes α in eiusmodi personis, accentum relinquunt in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locũ et tẽpus mutauerit, ut τιθεῖσι, τιθέασι, sic ἶσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Εἶν, εἶς, εἶ, à præsenti, sicut ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι.

Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ιλιάδος ᾱ. Τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πληθυ. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, *penultima correpta*. Ιλιάδος δ̄. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἤϊσαν, Ιλιάδος ν̄. Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν, Ηἴσαν ἐς πόλεμον. *Eustathius tamen* ἐν τῷ ω τῆς Οδυσσείας, *uult hanc esse tertiam pluralẽ primi aoristi* ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλλων, εἴσω. ἀόριστος πρῶτος, εἶσα, *unde* εἶσαν *tertia pluralis*, καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ ε. εἰς η, *fit* ἤϊσαν.

Παρακείμενος εἶα, εἶας, εἶε, *a futuro* εἴσω, ἄχρηστα.

Μέσος παρακείμενος εἶα, εἶας, εἶε. ε, *uero in* η, *uerso ac* ι, *subscripto* ᾖα *dicimus*, καὶ διαλύσει ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε. Οδυσσ. δ̄. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης ἀτρυγέτοιο ἤϊα. καὶ Ιλιάδος ᾱ.

Ο δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

Υπερσυντελικὸς, ᾔκειν, ᾔκεις, ᾔκει, *a præterito perfecto*, ε, *in* η, *conuerso* ἀττικῶς, *ac subscripto* ι, ἄχρηστα.

Μέσ. ὑπερσ. ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, *a præterito medio*. Δυϊ. ᾔειτον, ᾐείτην. Πλη. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ συστολῇ ᾔεσαν. *Et sic omnia composita ab ijs, ut* ἀνήειν, ἐξήειν. ἀνήειμεν, ἐξήειμεν. ἀνήεσαν, ἐξήεσαν, ἐπήεσαν. Οδ. λ̄. αἳ δὲ προμνηστῖναι ἐπήεσαν. συνήεσαν. Συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἔπεμψαν, διὰ τοῦ ι.

Αόριστος πρῶτος, εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηστα. *Secundus Aoristus non inuenitur, sed pro eo utimur aoristo primitiui, hoc est*, ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. *unde participium* ἰὼν, ἰόντος, καὶ ἐξιὼν, ἐξιόντος *secundum alios. At secundum Theodorum libro tertio* τῶν εἰς τέσσαρα, *præsentis temporis est*.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος, εἴσω, εἴσεις, εἴσει, ἀπὸ τοῦ εἴω. ſed
in uſu non eſt, utimur autem pro eo præſenti tempo-
re, hoc eſt, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ἰλιά. ᾱ. Νῦν δ' εἶμι φθίηνδε.
hoc eſt, ibo. Ἡσίοδ. ἐν ἔργοις, Τῇ δ' εἶς ἧς' ἂν ἐγώ περ ἄ-
γω. καὶ προθέσει τῆς θα, αἰολικῶς, εἶθα. Ἰλιά. κ̄. ἦ τε καὶ
ὕστερον εἶθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Ὀδυσ. τ̄. ἦ τά-
χα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶθα θύραζε. hoc eſt ibis. Et
Ἰλιάδος σ̄. Αψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ideſt ibit.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Θι, unde ἄπιθι, fit à prima perſona plurali,
I extrema in θι, mutata, ἴμεν, ἴθι, ſicut δίδο-
μεν, δίδοθι. Tertia ἴτω, à ſecunda extrema
in τω, uerſa Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πλη. ἴτε, ἴτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος, εἶ, quod cum omnibus præpoſitio
nibus componere licet, duabus tantum exceptis, hoc
eſt, σὺν καὶ παρὰ, ut δίει, ἔξει, &c. Fit autem a ter-
tia perſona ſecundi aoriſti, hoc eſt, ἴον, ἴες, ἴε, cuius
thema eſt εἴω, ut ſupra dictum eſt. Τὸ προστακτικὸν
ἴε, unde ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ, un-
de ἔξει. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, Ποῦ στρεψιάδης ἔξει τὸν
ἀσκάντην σαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. Poteſt etiam dedu-
ci ἀπὸ τοῦ εἶμι, hoc eſt, a tertia perſona præteriti im-
perfecti, εἶν, εἶς, εἶ. Τὸ προστακτικὸν εἶ, καὶ ἐν συνθέ-
σει δίει, καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῷ καὶ αἰολικῷ: nam Attici
ſi non utamur terminatione in θι, in imperatiuis uer-
borum in μι, utuntur tertijs perſonis præteritorũ im
perfectorum, ſicut & in uerbis in ω, deſinentibus, ut
ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Τὸ προστακτικὸν, τίθη. Ἐπίμπλην,

ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προστακτικὸν, πίμπλη, καὶ ἐμπίμπλη. Ἀριστοφάνης, Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πετρῶν. ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προστακτικὸν ἵστη. Ἰλιάδ. φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα, ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, *statue*.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, *esse debuerat secundum artem, à genitiuo participij* εἷς, ἕντος, *quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui* εἰμὶ, *sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt. attamen Homerus usus est tertia persona* εἴη. Ὀδυσσ. ξ. Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη, Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. *Etiam subiunctiuus modus in usu non est, quia coincideret subiunctiuo eiusdem uerbi substantiui, hoc est,* ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἰναι, *à prima persona plurali, extrema in* ναι, *conuersa.* ἵμεν, ἵναι, καὶ ἁπλικῶς, καὶ δωρικῶς ἵμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἵμεν, *quod omnino est simile primæ personæ plurali.* Ἰλιάδ. α. Ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ᾽ ἵμεν. *hoc est, ire. Inuenitur etiam* εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως. *quod fit aut* ἀπὸ τοῦ εἶναι, *præposito* ε, *aut* ἀπὸ τοῦ ἰέναι, *quod idem significat.* ἀπὸ τοῦ ἵημι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι, καὶ ε, εἶναι, *unde* παρεῖναι *&* ἀπεῖναι, *ab eo composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autem de compositis eiusdem uerbi.*

Ἔνειμι,

Ενειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.

Σωύειμι, ἀντὶ τῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τῦ συνυπάρχω, τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.

Εἴσειμι, ἀντὶ τῦ εἰσέρχομαι.

Εξειμι, ἀντὶ τῦ ἐξέρχομαι.

Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι, ἀντι τοῦ προέρχομαι.

Ανειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.

Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.

Δίειμι τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.

Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμι τινὰ, ἤγουν κολάζω.

Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμι.

Επειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.

Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.

Απειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

DE IHMI.

Ιημι uaria ſignificat, ſecundum uarium ſpiritum. denſo enim ſpiritu, mitto & cupio ſignificat, tenui autem uado. Nec in omnibus modis, temporibus, ac generibus idem eſt uſus & ſcriptura. iccirco in tria illud diſtinguere licet, ſecundum tria diuerſa ſignificata, hoc eſt, ἵημι τὸ πέμπω, ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, ἴημι τὸ πορεύομαι. quorum ἵημι τὸ πέμπω, cum eius inflexio magis ſit in uſu, id in primis formandum & declinandum eſſe cenſui.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς.

Ιημι τὸ πέμπω ἀπὸ τῦ ἱέω fit, extrema in μι, ac pe-

nultima in propriam longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, per reduplicationem quæ impropria dicitur, ut in principio uerborum in μι, secundo libro dictum est, & patitur synæresim, & est primæ coniugationis circunflexorum: ἱέω, ἱῶ, unde ἵημι, sicut ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Cuius formationem et inflexionem in omnibus modis et temporibus & generibus hoc uerbum ἵημι, omnino imitatur. Secunda persona, ἵης. Tertia, ἵησι. Ιλιάδ. φ. Αξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, hoc est, mittit. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πληθυν. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ιλιά. γ. Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι, sicut τιθεῖσι, τιθέασι, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς α, μακρὸν ἁπλικῶς, ἱᾶσι trisyllabum, sicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differunt tamen & accentu et spiritu: nam ἴασι acutum accentum habet in antepenultima, et tenui spiritu signatur: ἱᾶσι uero penultimam circunflectit, & densum spiritum habet. Differunt etiam in compositione præpositionum, quoniam non cum omnibus et eisdem præpositionibus utrũque componitur. nam cum ἐν, ἐνιᾶσι dicimus, non autem ἐνίασι: cum εἰς uero & econtrario εἰσίασι dicimus, non autem εἰσιᾶσι: cum σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι dicimus: cum πρὸς, προσίασι, non autem προσιᾶσι, licet προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσήκατο, & προσέμενος dicamus. nam composita huius præpositionis πρὸς, cum actiuis huius uerbi in usu communiter non habētur. Non enim dicimus προσίημι, neque προσήσω, neque προσῆκα, &c. sic igitur neque προσιᾶσι. At εἶμι

contrarium

contrarium facit: dicimus enim & πρόσειμι, & πρόσεισι: sic etiam προσίασι dicendum est: cum πρὸ uero, προϊᾶσι, non προΐασι. cum ἀνὰ, utrunque dicimus, & ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι, etiam cum κατὰ, & καθίασι, & καθιᾶσι: cum διὰ, δίασι, non διᾶσι, licet διϊᾶσι quadrisyllabum dicatur: cum μετὰ, & μετίασι & μετιᾶσι dicimus: & cum παρὰ, & παρίασι, & παριᾶσι cum ἀντὶ uero, neutrum componitur.

Παρατατικὸς.

Ἱην, ἵης, ἵη, *sicut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, *pro quo magis utimur singulari primitiui* ἵεον, ἵουν. ἵεες ἵεις. ἵεε, ἵει. Ἰλιάδ. π. Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ συνθέσει, ἀφίει, προΐει. *Homerus tamen* προΐην *dixit* Ὀδυσ. ι. δή τοτ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην, πεύθεσθαι ἰόντας. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτην. Πληθ. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. *unde* δίεσαν τὸ διέπεμπον. καὶ βοιωτικῶς, ἵεν, *a prima persona singulari* ἵην, τροπῇ τοῦ η, εἰς ε, *sicut* ἐτίθην, ἔτιθεν, *unde* μεθίεν. Ὀδυσ. φ. Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Εἷκα, εἷκας, εἷκε, *cuius penultima* η, *esse debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἥσω, *sed ne coinciderent cum* ἧκα *primo aoristo, (cuius usus frequentissimus est) mutauit* η, *in* ει, *diphthongum Bœotorum more, sicut* τέθεικα, ἀπὸ τοῦ θήσω. *Quod præteritum etsi in usu non sit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut* εἱκὼς, ἀφεικὼς, ἀφεικέναι. παρεικὼς, καὶ παρεικέναι. Ὑπερσυντέ.

Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχρηστα.

Αόριστος πρῶτος.

Ηκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ κ, sicut ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα tamen esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, ut in τίθημι dictum est. Composita etiam ab hoc eandem seruant scripturam, ut ἀφῆκα, παρῦκα, ἀνηκάμην. At præposito ε, Atticorum more ἕηκα dicimus, καὶ ξυνέηκα, ξυνέηκε. Ιλιάδ. ά.

Τίς τ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.

Αόριστος δεύτερος.

Ην, ἧς, ἧ, à futuro ἥσω, sicut ἔθην à futuro θήσω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτην. Πληθυν. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ πρόεσαν. Οδυσ. δ. Κῆρυξ τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί; penultima correpta, contra communem regulam secundi aoristi uerborum in μι. nam aoristus secundus quam uocalem in singulari habet in ultima, eandem in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστημεν. sic ἧν, ἧμεν, dicendum fuerat, sed de hoc in τίθημι satis dictum est. Μέλλων ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ιλιάδος ξ. Υπὸ δὲ θρήνυν ποσὶν ἥσει. Απὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, abiecta reduplicatione & ε in η mutato, sicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει. Ιλιάδος ς.

Οὐ θὴν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ιεθι, ἱέτω, à genitiuo participij, uel à prima persona plurali, extrema in θι conuersa, ἵεμεν, ἵεθι, sicut τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. Πληθ. ἵεθε, ἱέτωσαν. unde ἐνίετε, Ιλιά. γ. Αργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε

θεσπιαδὲς

θεσπιδαὲς πῦρ. ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Εἶκε, εἰκέτω, *sicut* τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχγησα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo participij extrema in θι, *mutata, uel à prima plurali, sicut & præsens* ἕμεν, ἕθι *non tamen* ἕθι *dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, sicut in* τίθημι, *& de hoc secundo aoristo dictum est: sed* ἓς *potius in usu habetur, quod fit à secunda persona proprij aoristi, longa in breuem mutata,* ἧς, ἕς: *unde* ἄφες, πρόες, σύνες, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ἰλιάδ. δ. Ἀλλ' ἄγε τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος. *Tertia persona* ἕτω, *unde* προέτω. Ἰλιάδ. λ.

Ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλοις λαὸς ἑπέσθω.

Δυϊκά. ἕτον, ἕτων. Πληθυν. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, *à genitiuo participij* ἱεὶς, ἱέντος, *sicut* τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυ. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι, ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος δεύτερος εἵην, εἵης, εἵη, *à genitiuo participij, sicut* θείην, θείης, θείη.

Μέλλων πρῶτος, ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, *sicut* θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, *sicut* ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ: ὡς ἐὰν

τεθείκω, τεθείκης, τεθείκῃ.

Αόριστος δεύτερος ἐὰν ὦ, ἧς, ᾗ, καὶ διαλύσει ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ιλιάδος α.

Οτε κέν τοι ἀάπλους χεῖρας ἐφείω.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ἱέναι, *a prima persona plurali, extrema in* ναι, *conuersa*, ἵεμεν, ἱέναι, *sicut* τίθεμεν, τιθέναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν εἱκέναι, *sicut* τεθεικέναι, *unde* καθεικέναι, παρεικέναι.

Αόριστος δεύτερος εἷναι, *unde* καθῆναι, ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι *tamen esse debuerat à prima persona plurali secũdum communem regulam uerborum in* μι, *ut* ἕμεν, ἕναι. *Sed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ est propria secundi aoristi, quòd imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι, *secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam, non* ε, *in* η, *conuersa, sed assumpto* ι, *in diphthongum (sicut in* τίθημι *diximus)* εἷναι *factum est*, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ὕμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, *unde* μεθέμεν. Ιλιάδ. α. αὐτὰρ ἔγωγε Λίσσομ' ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. Ιλιά. δ. Τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπὶ προέμεν ταχὺν ἰόν. *Quo in loco aduertendum est a tribus esse* εἷναι, *primum* ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, *secundum* ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, *& hæc duo tenuem habent spiritũ, et præsentis tẽporis sunt: tertium uero ab hoc uerbo* ἵημι, *quod aspiratur, & est*

ſecundi aoriſti. *Poteſt etiam eſſe præſentis temporis* ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

ΜΕΤΟΚΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ο ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος. Ορφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, Εκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ Οδυσσείας ρ̄.

Δίσκοισι τέρποντες, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο εἱκὼς, τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικὼς, καθεικὼς, παρεικώς. Αόριστος β΄. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος. unde ἀφεὶς, ἀφέντος, καὶ ὑφεὶς, ὑφέντος. Ιλιά. ᾱ. Ιστὸν δ᾽ ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες deponētes.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ. ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς.

I Εμαι ab *actiuo, extrema in* μαι, *ac penultima in propriam breuem mutatis*, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. *ſicut* τίθημι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱμέθα, ἵεσθε, ἵενται.

Παρατατικὸς ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

Παρακείμενος εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. *unde participium* εἱμένος, ἀφειμένος, καθειμένος. ἕμαι *tamen eſſe debuerat, quoniam preteritum perfectum paſſiuū uerborum in* μι, *uult penultimam habere correptam. Vſus tamē obtinuit, ut penultima actiui & in paſſiuo ſeruaretur, quæ Bœotorum more diphthongus eſt, ſicut in* τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. *Secunda perſona* εἷσαι, *unde* ἀφεῖσαι. Ευριπίδης ἐν ὀρέστῃ, Φρὺξ οὐκ ἄρα κτενεῖς

με, ὀρέστης ἀφεῖσαι. *hoc est, liberatus es. Tertia* εἶται; ὅθεν ἀπαρέμφατα εἶσθαι. ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεθον, εἶσθον. Πληθυν. εἵμεθα, εἶσθε, εἶνται. Ὑπερσυν. εἵμην, εἶσο, εἶτο.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔθην, ἔθης, ἔθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, *penultima correpta secundum communem regulam.* εἵθην *tamen* καὶ ἀφείθην *dicimus* διὰ διφθόγγου, *ut* ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, *liberatus est à diluuio Deucalion.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵεσο, ἱέσθω, *à secunda persona præteriti imperfecti, sicut* τίθεσο, τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθ. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, *sicut & passiua.*

Παρατατικὸς, ἱέμην, ἵεσο, ἵετο.

Ἀόριστος πρῶτος, ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα *aoristo actiuo: qui licet excipiatur, cum futuri consonantem non seruauerit, in usu tamen habetur* προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, *& alia composita, sed in modo indicatiuo tantum.*

Μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Ἕμην, ἕσο, ἕτο, *ab aoristo passiuo fit, extrema in* μην *mutata.* ἕθην, ἕμην, *sicut* ἐτέθην, ἐτέμην. *Secunda persona* ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς. *Tertia,* ἕτο. Δυϊκά. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθ. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο.

το. ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ. ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιεσο, ἱέσθω, à ſecunda perſona præteriti imperfecti, ſicut & paſſiua.

Αόριστος δεύτερος ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς, unde πρόου, πρόσου, κάθου, & ſimilia quæ in uſu habentur. Quo in loco aduertendum eſt, quòd medius aoriſtus ſecundus in omnibus alijs modis & participijs habetur in uſu, & maxime in compoſitione, ut προσείμην, τὸ εὐκτικόν. ἐὰν προεῖμαι, τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος ἡ μετοχή. Reliqua uero omnia tam media quàm paſſiua ſi quis formare & inflectere uoluerit, regulas ſequatur quæ habentur de ijs in τίθημι.

DE ΙΗΜΙ, QVOD EST CVPIO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

I ημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, τὸ ἐπιθυμῶ. hoc eſt, cupio, quod etiam aſpiratur, ſicut ἵημι τὸ πέμπω, & eſt eiuſdem coniugationis uerborum in μι, per quam ſecundum artem poteſt regulariter formari ac uariari, tam in actiua litteratura quàm paſſiua, per omnes modos & tempora. Παρατατικὸς, ἵην, ἵης, ἵη.

Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε.

Υπερσυντελικὸς, ἥκειν, ἥκεις, ἥκει.

Αόριστος πρῶτος, ἧσα, ἧσας, ἧσε.

Ἀόριϛος δὲ ὁ ἕτερος ἧν, ἧς, ἧ.

Μέλλων ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. *& sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεϛῶς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. *unde* ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἰλιάδος ε̄.

Ἵετο δ᾽ αἰεὶ αἰνείαν κτεῖναι. *hoc est cupiebat. Vnde* ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεϛὼς καὶ παρατ. Ἵεσο, ἱέσθω. ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν, *& alia, quæ etsi omnia in usu non sint, regulariter tamen inflecti possunt.*

DE IHMI QVOD EST VADO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεϛώς.

Ἧμι, ἴης, ἴησι, ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἰῶ, τὸ πορεύομαι, *quod tenui spiritu signatur, & eo solo à superiori uerbo distinguitur, cuius usus in modo infinitiuo dũtaxat habetur* κοινῶς, *ut* ἰέναι. Ἰλιά. λ̄. Βὰν δ᾽ ἰέναι καθ᾽ ὅμιλον ἀνὰ ϛρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν. *Quod a prima persona plurali fit, extrema in ναι, mutata,* ἵεμεν, ἰέναι, *unde* ἀπιέναι, μετιέναι, *& similia. Poetæ tamen etiam in alijs utuntur modis, et participijs.* Ὀδυσσείας η̄. ἡ δ᾽ ἑτέρωθεν ὑπ᾽ αὐλῆς οὐδὲν ἴησι Πρὸς δόμον ὑψιλόν. καὶ Ὀδυσσείας λ̄. ὃς πολὺ κάλλιϛος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεϛώς.

Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. *& quæ sequuntur.*

Παρατατικός.

Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθυντικά. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. Ἰλιάδος μ.

Ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Ὀδυσσείας ρ.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,

Ἄστυ δὲ ἱέμενος, ὅ ἐστι ὁρμώμενος. *Reliqua uero ſiquis uariare uoluerit, regulas uerborum in μι, primæ coniugationis omnino ſequetur. Sed quoniam frequentiſſimus eſt huius uerbi uſus apud Homerum, facere ad addiſcentium utilitatem iudicaui, ſi omnes eius formas, perſonas, numeros, tempora, modosq; omnes, ueluti in λείβω fecimus, explicarem. Eſto itaque hæc eius declinatio.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστώς. Ἵημι, ἵης, ἵησι. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον.
Πλη. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς, καὶ ἱέασι ἰωνικῶς. καὶ ἱᾶσι ἀττικῶς.

παρατ. ἵην. ἵης, ἵη. uel ἵεον ἵουν. ἵεες, ἵεις, ἵεε, ἵει.
Δυϊ. ἵετον, ἱέτην. Πλη. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.

παρακ. εἷκα, εἷκας, εἷκε. Δυϊ. εἵκατον, εἵκατον.
Πλη. εἵκαμεν, εἵκατε, εἵκασι.

ὑπερσ. εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον, εἱκείτην.

ἄχρησα. Πληθ. εἴκειμεν, εἴκειτε, εἴκεισαν.
ἀόρ. ά. ἧκα, ἧκας, ἧκε. unde apud Homerum ξυνέηκε. Δυϊ. ἥκατον, ἡκάτην. Πληθ. ἥκαμεν ἥκατε, ἧκαν.
ἀόρ. β΄. ἧν, ἧς, ἧ. Δυϊ. ἕτον, ἕτην.
Πλη. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.
μέλλ. ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Δυϊ. ἥσετον, ἥσετον.
Πλη. ἥσομεν, ἥσετε, ἥσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵετι. ἱέτω. Δυϊ. ἵετον, ἱέτων.
Πληθ. ἵετε, ἱέτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἶκε, εἰκέτω. Δυϊ. εἴκετον, εἰκέτων.
Πληθ. εἴκετε, εἰκέτωσαν. ἄχρησα.
ἀόρ. β΄. ἕς, ἕτω. Δυϊ. ἕτον, ἕτων.
Πληθ. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἱείην, ἱείης, ἱείη. Δυϊ. ἱείητον, ἱειήτην.
Πλη. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν καὶ ἱεῖεν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι.
Δυϊ. εἵκοιτον, εἱκοίτην.
Πλη. εἵκοιμεν, εἵκοιτε, εἵκοιεν.
ἀόρ. β΄. εἵην, εἵης, εἵη. Δυϊ. εἵητον, εἱήτην.
Πληθ. εἵημεν, εἵητε, εἵησαν καὶ ἱεῖεν.
μέλλ. ά. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι. Δυϊ. ἥσοιτον, ἡσοίτην.
Πλη. ἥσοιμεν, ἥσοιτε, ἥσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. Ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ. Δυϊ. ἐὰν ἱῆτον, ἱῆτον.
Πλη. ἐὰν ἱῶμεν, ἱῆτε, ἱῶσι.
παρακ. καὶ ὑπερ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵκητον.

εἵκητον

εἵκητον. Πλη. ἐὰν εἵκωμεν, εἵκητε, εἵκωσι.
ἀόρ. β'. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ. Δυϊ. ἐὰν ἧτον, ἧτον.
Πληθ. ἐὰν ὧμεν, ἧτε, ὧσι. καὶ διαλύσει
ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. Δυϊ. ἐὰν ἕητον, ἕητον.
Πλη. ἐὰν ἕωμεν, ἕητε, ἕωσι. καὶ πλεονασμῷ
ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵητον, εἵητον.
Πλη. ἐὰν εἵωμεν, εἵητε, εἵωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἐνεστῶς καὶ παρατ. ἱέναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι. ἀόριστος β'. εἷναι, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος.
ἡ εἱκυῖα, τῆς εἱκυίας. τὸ εἱκὸς, τοῦ εἱκότος.
ἀόρ. β'. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστῶς. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. Δυϊ. ἱέμεθον. ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται.
παρατ. ἱέμην, ἵεσο καὶ ἵου, ἵετο. Δυϊ. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.
παρακ. εἷμαι, εἷσαι, εἷται. Δυϊ. εἵμεθον, εἷσθον. εἷσθον. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται.
ὑπερσυν. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Δυϊ. εἵμεθον, εἷσθον, εἵσθην. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο.
ἀόρ. α'. ἕθην, ἕθης, ἕθη. Δυϊ. ἕθητον, ἑθήτην.

Πληθ. ἕθημεν, ἕθητε, ἕθησαν.
ἄλλως εἵθην, εἵθης, εἵθη. &c. per dipht.
μέλλ. ά. ἑθήσομαι, ἑθήσῃ, ἑθήσεται.
Δυϊ. ἑθησόμεθον, ἑθήσεσθον, ἑθήσεσθον.
Πληθ. ἑθησόμεθα, ἑθήσασθε, ἑθήσονται.
μετ' ὀλ. μέλ. εἵσομαι, εἵσῃ, εἵσεται.
Δυϊ. εἱσόμεθον, εἵσεσθον, εἵσεσθον.
Πληθ. εἱσόμεθα, εἵσασθε, εἵσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνες. καὶ παρατ. ἵεσο καὶ ἵου, ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον, ἱέσθων.
Πληθ. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ἵεισο, ἱείσθω. Δυϊ. ἵεισθον, ἵεισθον.
Πληθ. ἵεισθε, ἱείσθωσαν.
ἀόρ. ά. ἧτι, ἥτω. Δυϊ. ἧτον, ἥτων.
Πληθ. ἧτε, ἥτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνες. καὶ παρατ. ἱείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.
Δυϊ. ἱείμεθον, ἱεῖσθον, ἱείσθην.
Πληθ. ἱείμεθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἵμην, εἷο, εἷτο. &c.
ἀόρ. ά. ἱείην, ἱείης, ἱείη. Δυϊ. ἱείητον, ἱειήτην.
Πληθ. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν.
μέλλ. ά. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο.
Δυϊ. ἡσοίμεθον, ἥσοισθον, ἡσοίσθην.
Πληθ. ἡσοίμεθα, ἥσοισθε, ἥσοιντο.
μετ' ὀλ. μέλ. εἱσοίμην. εἵσοιο, εἵσοιτο.
Δυϊ. εἱσοίμεθον, εἵσοισθον, εἱσοίσθην.
Πληθ. εἱσοίμεθα, εἵσοισθε, εἵσοιντο.

ὑποτακτικὰ

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεςῶς καὶ παρατ. ἐὰν ἕωμαι, ἕῃ, ἕηται.
Δυϊ. ἑώμεθον, ἕησθον, ἕησθον.
Πληθ. ἑώμεθα, ἕησθε, ἕωνται.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. ἐὰν εἱῶμαι, εἱῇ, εἱῆται.
Δυϊ. ἐὰν εἱώμεθον, εἱῆσθον, εἱῆσθον.
Πληθ. ἐὰν εἱώμεθα, εἱῆσθε, εἱῶνται.
ἀόρ. ά. ἐὰν ἑθῶ, ἑθῇς, ἑθῇ.
Δυϊ. ἐὰν ἑθῆτον, ἑθῆτον.
Πληθ. ἐὰν ἑθῶμεν ἑθῆτε, ἑθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἐνες. καὶ παρατ. ἵεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷσθαι.
ἀόρ. ά. ἑθῆναι. μετ' ὀλ. μέλλ. ἑθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεςῶς καὶ παρατ. ὁ ἱέμενος, ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱμένος, ἡ εἱμένη, τὸ εἱμένον.
ἀόρ. ά. ὁ ἑθεὶς, ἡ ἑθεῖσα, τὸ ἑθέν.
μέλλων. ὁ ἑθησόμενος, ἡ ἑθησομένη, τὸ ἑθησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεςῶς. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. &c. uti passiuum.
παρατ. ἱέμην, ἵεσο καὶ ἵου, ἵετο.
ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην.
ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.
ἀόρ. ά. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο.
ἡκάμεθον, ἥκασθον, ἡκάσθην.
ἡκάμεθα, ἥκασθε, ἥκαντο.
ἀόρ. β'. ἕμην, ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὐ ἀττικῶς, ἕτο. Δυϊ. ἕμεθον. ἕσθον, ἕσθην. Πλη. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο. unde illud. ἐξ ἔρον ἕντο.

μέλλ. ά. ἥσομαι, ἥσῃ, ἥσεται.
ἡσόμεθον, ἥσεσθον, ἥσεσθον.
ἡσόμεθα, ἥσεσθε, ἥσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον, ἱέσθων.
Πλη. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.
ἀόρ. β΄. ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς.
ἕσθον, ἕσθον. Πληθ. ἕσθε ἕσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεστώς. ἱείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.
Δυϊ. ἱείμεθον, ἱεῖσθον, ἱείσθην.
Πλη. ἱείμεθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.
μέλλ. ά. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο.
ἡσοίμεθον, ἥσοισθον, ἡσοίσθην.
ἡσοίμεθα, ἥσοισθε, ἥσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. ἐὰν. ἱῶμαι, ἱῇ, ἱῆται.
ἱώμεθον, ἱῆσθον, ἱῆσθον.
ἱώμεθα, ἱῆσθε, ἱῶνται.
ἀόρ. β΄. ὧμαι, ἱῇ, ἧται.
ὥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
ὥμεθα, ἧσθε, ὧνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἵεσθαι. ἀόριστος β΄. ἕσθαι. μέλλων πρῶτος
ἥσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεστώς. ὁ ἱέμενος, ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.
ἀόρ. β΄. ὁ ἕμενος, ἡ ἑμένη, τὸ ἕμενον.
μέλλ. ά. ὁ ἡσόμενος, ἡ ἡσομένη, τὸ ἡσόμενον.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΑΙ, ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

Ημαι, *præſentis temporis eſt, & primæ coniugationis uerborum in* μι: *eſt enim* ἕω τὸ κάθημαι, *hoc eſt, ſedeo, à quo* ἑέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε, καὶ συναιρέσει ἑῶ, *unde* ἕημι *deriuatiuum, ſicut a* τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *Paſſiuum* ἕεμαι, καὶ κρείσει τῶν δύω εε, εἰς η, *fit* ἧμαι, *ſicut* δημοσθένεε, δημοσθένη. *licet frequentius & familiarius in* ει, *diphthongum fiat huiuſmodi craſis. Sed hoc factũ eſt, ne coincideret cum* εἷμαι, *præterito paſſiuo,* ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. *Præterea* ἕεμαι *incipit a uocali, et duo* εε, *per craſim in* ει, *diphthongum plerunque mutatur, quando ſyllaba incipit a conſonante, ut* κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. *licet interdum etiam in* η, *commutentur, ut* δημοσθένεε, δημοσθένη. *At quando ſyllaba incipit a uocali, duo* εε, *in* ει, *diphthongum nunquam mutantur, ſed in* η, *ut* ἕεμαι, ἧμαι. *Propter quod argui poteſt, hoc uerbum neque eſſe a uerbo in* ω, *deſinente, neque in* μι. *nam ſi a uerbo deſinente in* ω *fieret; penultima eſſet aut* ο, *ſicut* τύπτομαι, *aut* ου, *ſicut* ποιοῦμαι, *aut* ω, *ſicut* βοῶμαι. *Si uero a uerbo in* μι *deſinente; aut eius penultima eſſet* ε, *ut* τίθεμαι, *aut* α, *ut* ἵσαμαι, *aua* ο, *ut* δίδομαι, *aut* υ, *ut* ζεύγνυμαι, *quorum nullum uidemus eſſe. Nec Aeolicum eſt. ſed ſciendum pathos eſſe. nam integrum eius eſt* ἕεμαι: *quod habet* ε, *correptum in penultima: quod proprium eſt uerbòrum in* μι, *primæ coniugationis: quod ſecunda oſtendit perſona, quæ deſinit in* σαι. *quia omne tempus præſens in* μαι *deſinens,*

nens, habens secundam personam in σαι, *est, uerbis in* μι, *ut* τίθεσαι, *ab eo quod est* τίθεμαι. *Sic* ἧσαι, *ab eo quod est* ἧμαι. Ιλιάδος β. Τῷ νῦν ἀτρείδη ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. *hoc est, sedes exprobrans. Tertia persona* ἧται καὶ ἧσαι *interposito* σ, Οδυσσείας ν. ἧσαι ἐν ἀτρείδαο δόμοις παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον. Πλη. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ιλιάδος γ. Οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. *Consueuit enim Homerus has tertias personas plurales præsentis temporis, hoc est,* ἧνται, & κεῖνται, *a tertia singulari (Ionum more) formare, tanquam tertiam pluralem præteriti passiui uerborum circunflexorum, corripiendo penultimam ac interponendo* α, *sicut* πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηται. *At metri gratia eandem syllabam quæ ex longa breuis facta est,* παρενθέσει τοῦ ι, *iterum producit, ut* εἵαται, καὶ κείαται. Ιλιάδος β. καὶ νήπια τέκνα. Εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Οδυσ. υ. Ενθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. *Sed super hoc, & alijs huiusmodi Eustathius uarias adducit sententias, & Heraclidæ, & Aristarchi, & Zenodoti, quas referre longum esset.*

Παρατατικός.

Ημην, ἧσο, ἧτο, καὶ ἧσο, ἐπενθέσει τοῦ σ, *ut quibusdam placet.* Ιλιάδος α. Αλλ' ἀκέων δὴν ἧσο. Δυϊκά. ἥμεθον. ἧσθον, ἥσθην. Ιλιάδ. δ. Πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ τρώεσσι μεδέσθην. Πληθ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ιλιάδος γ. Τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς ἕατο. Ιλιάδος. η. Οἵ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες καὶ δαρδανίωνες. *Et* εἵατο. Οδυσ. γ. Πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο.

εἵατο. *Possunt etiam hæc (ut quibusdam placet) ἀπὸ τοῦ ἕω grauitono deduci, ut suo loco dicetur.*

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Ἧσο, ἥσθω. Ἰλιάδος γ. Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ἰλιάδος δ. Τέπλα σιαπῇ ἧσο, &c.

Componitur hoc uerbum cum κατὰ *præpositione, & idem habet significatum, ut* κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. *unde* καθῆσθαι *infinitiuum.* Παρατατικός.

Καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθηστο, *sicut* ἧτο, ἧσο.

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Κάθησο, καθήσθω. Ἰλιάδ. α. Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. *& similia quæ in usu habentur, in quibus accentus retrahitur in antepenultimam, nisi ubi extrema longa fuerit. Cur autem hoc fiat, talis assignatur ratio, quoniam* κάθημαι παρασύνθετον *est sicut* ἀέκων ἀέκοντος. *Præpositiones enim sumuntur cũ partibus orationis, aut per* σύνθεσιν: *ut* καταγράφω: *aut per* παρασύνθεσιν, *ut* κάθημαι: *aut per* σύνταξιν, *ut* κατὰ τῆς πόλεως. *Sed aduertendũ est Græcos id appellare* σύνθετον, *quod in ipsa prima positione uerbi componitur, ut* καθέζω, ἐκ κατὰ & ἕζω, *utrunque enim per se dicitur.*

Παρασύνθετον *uero, non id solum quod a composito deriuatur, ut* φίλιππος, φιλιππίζω, *sed etiam quod non in ipsa prima compositione uerbi fit, quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis, sicut est* κάθημαι, *cuius prima positio esset* ἕημι, *si in usu existeret. Inde* ἕεμαι *passiuum, quorum neutrum componitur. Non enim* καθέεμι *dicimus, neque* καθέεμαι, *sed* κάθημαι,

μαι, quod deriuatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἕεμε, poſtquam κατὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare neque mirandum eſt, ſi κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι, cum traditum ſit quòd in compoſitis accentus ſimplicium non mutatur, ſiue quòd κάθημαι non eſt compoſitum, ſed decompoſitum, ſiue quòd ut ἄέκων nõ habet compoſitionem poſitiuam, ſic etiam κάθημαι. et ut ex α, particula priuatiua, & ἑκὼν, componitur ἄέκων, ſic ex κατὰ et ἧμαι componitur κάθημαι. quoniam ἀείκω non inuenitur. ſic etiam κάθημαι non poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt καθέημι, uel καθέεμαι, quorum neutrum eſt in uſu, ſed compoſitum eſſe ex κατὰ & ἧμαι, ſicut ἄέκων ex α, particula priuatiua, & ἑκὼν, ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuum, hoc eſt, præſentis temporis, ſed aoriſti ſecundi.

Sciendum eſt autem huiuſmodi compoſitionem, (ſi compoſitio ſit) decompoſitionem appellari, et propterea accentum tranſcendere. Et ut non dicimus ἀεκὼν, ἀεκόντος, ſed ἄέκων, ἄέκοντος, ſic etiam non dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, ſed κάθημαι, κάθησαι. Eſt & alia communis regula uerborum in μι: quòd omne uerbum paſſiuum in μαι deſinens, a uerbo in μι declinatum, in compoſitione accentum retrahit in tertiam a fine, niſi quid impediat, ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο, &c.

Sed quoniam alia uerba ſunt in ω deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἑῶ, ἕζω, ἵζω, ἱζάνω, quæ idem ſignificant quod κάθημαι, & eorum uſus uarius eſt et mixtus; ab

re non erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΩ ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

E S T *igitur* ἕω *grauitonum & aspiratum, quod sedeo etiam significat, & induo, ut supra dictum est, & in utraque significatione eius præterita augentur, non* ε *in* η *secundum communem regulam mutato, sed* ι *in diphthongum assumpto, cum sit de numero quatuordecim siue sexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut libro tertio, in augmento præteritorum dictum est. non tamen in usu habetur in omnibus temporibus. nam* ἕω *præsenti tempore in neutra harum significatione utimur, neque* εἷον *præterito imperfecto, neque* ἧκα *præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum, hoc est,* εἷμαι, εἷσαι καὶ ἕσσαι, εἷται καὶ εἷσαι, σ, *interposito, in utraque habetur significatione, & pro induo, & pro sedeo. Pro induo,* Οδυσ. ψ. Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κατὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. *Indutus sum,* Οδυσ. ω. Αλλ' ἅμα γῆρας, λυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τεκακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ Οδυσ. λ. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. *siue* εἷσαι, *ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum plusquamperfectum passiuum, hoc est,* εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσσο, εἷτο, καὶ εἷσο, καὶ εἷατο *tertia pluralis* ἰωνικῶς. Ιλιάδ. γ. Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα. *&* Οδυσ. π. Η γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. *Differt autem a uerbo substantiuo* ἔσο *aspiratione tantum.* Οδυσ. χ. Αμφὶ δὲ δέρμα ἕσο βοὸς νεόδαρτον. *Et* Ιλιάδος ψ. καὶ φωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. *Et* Ιλιά. σ. Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' εὐνήτους ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ.

ἐλαίῳ. *hoc est, induti erant. Participio quoque, hoc est,* εἱμένος *utitur Homerus* Ιλιάδος ᾱ. Ωμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. *id est, Impudentiam indute. &* Ιλιάδος σ̄. Τρὶς δὲ δύ' αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

In alia uero significatione, hoc est, sedeo, frequentissimo habetur in usu, maxime in tertijs personis pluralibus, εἵνται, *&* εἵντο, καὶ ἰωνικῶς ἕαται, *&* ἕατο, καὶ παρενθέσει τοῦ ι, διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, *quę pro præsenti etiam et præterito imperfecto sumuntur. Idcirco nonnulli uolunt huiusmodi personas in hac significatione præsentis temporis esse, et præteriti imperfecti,* ἀπὸ τοῦ ἧμαι, *ut supradictum est. Aduertendum est hoc in loco* εἷμαι, *præteritum passiuum, eadē litteratura & eisdem accentibus diuersa habere significata, secundum diuersa themata, a quibus deducitur. Nam si* ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω *fiat, dimissus sum siue liberatus sum, significat: si autem* ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, *indutus sum.*

Αόριστος πρῶτος.

Εἷσα, εἷσας, εἷσε. καὶ ἕσα, ἕσας, ἕσε, *a futuro* ἕσω *fit, & pro sedere feci, siue locaui accipitur.* Ομηρος ἐν βοιωτίᾳ, Κὰδ δ' ἐν ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐν πίονι νηῷ. *et* Οδυσσ. γ̄. Πὰρ δ' ἄρα τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες. *hoc est, sedere fecerunt. Vnde* ἕσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συνθέσει, ἐφίσαι. Ιλιάδος ν̄. Τοὺς μ' ἐκέλευσα πύλονδε καταστῆναι, καὶ ἐφέσαι. ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. *Inuenitur etiam &* ἔφεσαι τὸ προστακτικὸν μέσον, ἀπὸ τοῦ εἰσάμην, *sicut* τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Οδυσσ. ō. Αλλά με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. *Hoc est, colloca me in naui.*

Et participium ὁ ἕσας, τοῦ ἕσαντος. Ὀδυσσείας ξ.
Ἐς δίφρον δέ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
Et etiam pro indui accipitur. Ὀδυσσείας δ.
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα. & Ἰλιάδος ε.
Τὸν δ' ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε.
Et in futuro. Ὀδυσσ. π. Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά. & Ὀδυσσείας ο.
Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.

Εἱσάμην *uero &* ἑσσάμην Μέσος ἀόριστος πρῶτος. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι, *hoc est, indutus sum, accipitur.* Ἰλιάδος κ. Ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. *Et in eodem,* Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐείσατο δέρμα λέοντος. *præposito* ε. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέθλια ἔργα, Ἠέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. *Sed hæc magis poetica sunt.*

Ἕζω *uero* ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι *fit,* πλεονασμῷ τοῦ ζ, *& est quartæ coniugationis grauitonorum, cuius præterita augentur,* ε, *in* η, *mutato per communem regulam, ut* ἕζω, ἧζον.
Παρακείμενος. Ἧκα, *& componitur cum* κατὰ *præpositione, ut* καθέζω, *unde* καθέζομαι.
Παρατατ. καθήζομην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Ὑπερσυν. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο. Ἰλιάδος α.
Καὶ ῥα κέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. *In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonantes, accentum suorum simplicium etiam in compositione seruãt ut* ἧγμαι κατῆγμαι, εἶργμαι καθεῖργμαι. *sic* ἧσμαι καθῆσμαι, *et* ἥσμην καθήσμην. *est et alia regula, quod omnia*

præterita

præterita indicatiua a uocali natura longa incipientia, accentum seruant in compositione, quem eorum simplicia habent, ut εἶχον κατεῖχον, εὗρον ἐξεῦρον, ἧψα συνῆψα, ὦγε ἀνῶγε, ὦγμαι ἀνῶγμαι, ὦσμαι ἀπῶσμαι. *sic* ἧσμαι καθῆσμαι. *Excipitur* εἶξεν ὑπόειξεν, *&* εἶκον ἀπόεικον. Συνοῖδα *uero* ἀπὸ τοῦ οἶδα, *&* κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα *Aeolica sunt: gaudent enim Aeoles accentuum transmutatione, ut* ἀτρεὺς, ἄτρευς, *& similibus. Positum est indicatiua præterita: quoniam* εἰπὲ, ἐξέειπε: *&* εὑρὲ, ἔφευρε: εὗδε, κάθευδε, *imperatiua sunt, non autem indicatiua. Additum est a uocali incipientia, propter* σχὲς, περίσχες. χεῦε, κατάχευε. *Additum est, & a natura longa, propter* ἵζε, ἔφιζε, *cuius penultima apud poetas communis est. Preterea* καθῆσμαι *&* καθήσμην, ἀπὸ τοῦ καθέσομαι, *non sunt decomposita, ut* κάθημαι, *sed composita, iccirco accentum seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est, hoc uerbum in litteratura passiua magis in usu haberi, quàm actiua, ut apud Homerum latissime uidere licet.*

Ἵζω *etiam* ἀπὸ τοῦ ἕω *deriuatur* πλεονασμῷ τοῦ ζ, *ac* ε, *in* ι, *conuerso, sicut* ῥέπω, ῥίπτω. *& componitur cum* κατὰ, *ut* καθίζω. παρατατικὸς, ἐκάθιζον. παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ, κεκαθικώς. ἀόριστος ά. ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν, κάθισον, ὡς τύψον. μέλλ. ά. καθίσω, *& reliqua, quæ magis sunt in usu in litteratura actiua quàm passiua. Significationem uero nunc actiuam habent, ut* Ιλιά. γ. Αλλους μὲν κάθισον τρῶας: *nunc neutralem.* Ησίοδος ἐν Θεογονίᾳ, Εντε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι

αἰδοίοισι καθίζει. Καὶ Ομηρος ἐν βοιωτίᾳ, Ος πρώων σκοπὸς ἶζε ποδωκείῃσι πεποιθὼς.

Κεῖμαι, *etiam præsentis temporis est, et primæ coniugationis uerborũ in* μι, *sicut* ἧμαι. *Est enim* κέω *grauitonorum, cuius passiuo usus est Homerus* Οδυσ. π. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπείεσσι θεῶν ἰότητι κέονται, *hoc est, iacent. &* Ιλιάδος χ. Ατάρτοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. *A quo* κέεω, *unde fit deriuatiuum in* μι, κέημι: *passiuum* κέεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει δίφθογγον, κεῖμαι, *sicut* ποιέετε, ποιεῖτε. *propter quod etiam argui posset, hoc neque esse a uerbo in* ω, *desinente, neque in* μι, *cum eius penultima sit* ει *diphthon. quam nullum uerbum passiuum in* μαι *desinens inuenitur habere, sed aut* α, *aut* ε, *aut* ο, *aut* ʋ, *aut* υ, *aut* ω. *sed hoc est* κατὰ πάθος. *nam duo uerba passiua a uerbis in* μι, *communiter annotantur, hoc est,* ἧμαι, *&* κεῖμαι, *quæ cum Aeolica non sint, penultimam habent productam. Alterum quidem* η, *monophthongum, alterum* ει, *diphthongum. sed de hoc in* ἧμαι *satis dictum est. Secunda persona* κεῖσαι. *Tertia* κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται, *interiectoq*. ι, διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ιλιάδος ω. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Παρατ. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πληθ. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο, καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο, καὶ κείατο ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΣΗΜΙ.

Ισημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ *fit, & est secundæ*

cundæ cõiugationis uerborum in μι. Est etiam εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων εἴσω, unde ἰσῶ circunflexum abiecto ε, de diphthongo, quoniam uerbo in ω desinentia, ex grauitonis in circunflexa mutata, terminantur in penultima in ι, correptum, ut πείθω, πιθῶ. στείχω, στιχῶ. φείδω, φιδῶ. sic εἴδω, ἰδῶ, εἴσω, ἰσῶ secundæ coniugationis circunflexorum, unde fit deriuatiuum ἴσημι, ut ἱστάω, ῶ, ἵστημι, καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η, in α conuerso. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόρις, Καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. hoc est, noui. Secunda persona ἴσης. Tertia ἴσισι. Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ σ εἰς δ ὡς ὀσμὴ, ὀδμή. Ιλιά. ψ. Ατρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ιλιάδος υ. Ιδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. hoc est, nouimus. Secunda persona ἴσατε, καὶ ἴστε. Ιλιάδος β'. Υμεῖς γὰρ θεαί ἐστὲ, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Tertia persona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus pluralis participij ἴσας, ἴσαντος. ἰσὰς tamen ὀξύτονον esse debuerat, cum sit participium præsentis temporis a uerbo in μι, secundæ coniugationis, sicut ἱστὰς, βιβὰς, κιχρὰς, sed sequutum est participia dissyllaba primi aoristi actiui, ut χρίσας, πρίσας, κτίσας, cum similem habeant litteraturam. Hac igitur ratione ἴσας, ἴσαντος in usu habetur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι, quam scripturam & accentum tertia persona pluralis præsentis temporis omnino sequuta est. Ιλιάδος υ.

Ημετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικὸς.

Παρατατικὸς.

Ἴσην, ἴσης, ἴση, ſicut ἴϛην, ἴϛης, ἴϛη. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πλη. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῆ ἴσαν. Οδυσσείας α. Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων καὶ ἔμαθον. οὕτως Εὐϛάθιος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεϛῶς καὶ παρατ.

Ἴσαθι, a genitiuo participij, ſiue a prima perſona plurali, ſicut ἴϛαθι: & patitur ſyncopam in omnibus numeris & perſonis, ut ἴσαθι, ἴσθι. ἰσάτω, ἴϛω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴϛον. ἰσάτων, ἴϛων. Πληθ. ἴσατε, ἴϛε, ἰσάτωσαν, ἴϛωσαν, καὶ ἴϛων.

In quibus ſyncopam patientibus aduertendum eſt, quòd principalis ſyllaba aſpiranda fuerat, quia ι ante ϛ, *per communem regulam aſpiratur, niſi* ρ *ſequatur, ut* ἵϛωρ ὁ ἐπιϛήμων, ἱϛορία ἱϛορῶ. ἱϛαῖος *nomen proprium,* ἱϛὸς, ἱϛίον, ἵϛημι. *At* ἴϛρος *fluuij nomen tenui ſpiritu ſcribitur, quia poſt* ϛ *ſequitur* ρ. *Annotantur etiam quæ ſyncopam patiuntur, qualia ſunt iam dicta, ut* ἴϛω, ἴϛον, ἴϛων. ἴϛε, ἴϛωσαν, καὶ ἴϛων.

Hoc etiam aduertendum eſt, quod ſecunda perſona huius imperatiui, hoc eſt, ἴσθι, *& ſcriptura & accentu eadem eſt cum ſecunda imperatiui ſubſtantiui uerbi* εἰμὶ, *nec diſcerni poſſunt, niſi ex orationis ſententia. Cætera uero omnia ex ipſis primitiuis uocalibus diſcretionem habent: illa enim ab* ε, *principium habent, ut* ἔσθι, ἔϛω. ἔϛον, ἔϛων, ἔϛε, ἔϛωσαν. *Hæc uero ab* ι, *ut* ἴσθι, ἴϛω, ἴϛον, ἴϛων. ἴϛε, ἴϛωσαν, καὶ ἴϛων.

Ἀπαρέμφατα.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ἱστάναι ἄχρηστον, a prima persona plurali ἵσαμεν, extrema in ναι conuersa, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς δ, δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ, Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. hoc est, Non dixit uera scire. καὶ Οδυσσ. θ. Εἴτινά που δεδάηκας, ἔοικε δὲ οἴδμεν ἀέθλους. & in eodem: Αλλ' ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς.

I Σαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, ἀπὸ τοῦ ἴσημι, penultima in propriam breuem mutata, et interiecto τ, ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται. Nec aspiratur principalis syllaba, quamquam post ι, sequatur ς, quod Ionum more factum est, qui aspirationem fugientes, pro ea tenui spiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι, & ἀπικόμην pro ἀφικόμην. & sic in aliis huiusmodi, quorum ἵσαμαι non aspiratum in usu remansit, quod eius approbant composita, ut ἐπίσαμαι, ἐπίσασαι, ἐπίσαται. In quibus π, non uertitur in φ, sicut in ἐφίσημι, & ἀφίσημι, ἀπὸ τοῦ ἵσημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur: esse enim ἵσημι ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. μέλλ. ἰσήσω. παρακ. ἴσηκα. παθητικὸς, ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰσὸς, quod non aspiratur διὰ τὸ πάθος, à qua nomine fit uerbum ἰσάω, ἰσῶ, unde ἴσημι, τὸ παθητικὸν, ἴσαμαι. Philo uero sic: Est

εἴδω

εἴδω grauitorum. μέλ. εἴσω, παρακείμενος, εἶκα. ὁ παθητικὸς, εἶσμαι, χεῖσαι, εἶσαι, unde ἰσὸς uerbale nomen sicut ἀ δέδοται, δοτὸς, abiecta ε de diphthongo, ut ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἰσὸς (quod neque sic deductum aspiratur) fit uerbum ἰσάω, ἰσῶ, à quo ἴσημι, passiuum ἵσαμαι, unde ἐπίσαμαι, ὁ παρατατικὸς, ἐπισάμην, ἐπίσασο, καὶ ἐπίσαο, καὶ ἐπίσω, sicut ἰσάμην, ἴσαο, ἴσω, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Ἀλλ' αὐτὸ ἐπίστω γ' οὖν ἀτιμίας ἄγεις. μέλλων, ἐπιστήσομαι, ἐπιστήσῃ, ἐπιστήσεται. Ἰσοκράτης ad Demonicum, Τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΗΜΙ.

Φημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ, deriuatur, nec reduplicationem suscipit, sicut τίθημι, quoniam φημὶ encliticum est, τίθημι autem non: enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba, nunquam autem polysyllaba. Habet etiam acutum accentum super extremam, quod est contra naturam uerborum in μι: nam uerba in μι, si disyllaba sunt, accentum habent in penultima, ut χρῆμι, τίθημι: si polysyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipitur, hoc est, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut supra dictum est. Secunda persona φὴς accentu acuto, cum ι subscripta, contra regulam uerborum in μι, quod nihil ἀνεκφώνητον, hoc est, non prolatum inuenitur in uerbis in μι, quemadmodum in ω desinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν, habet in secunda persona singulari praesentis temporis, ut inquit Eustathius in Odysseas π. Οὐ δὴ

φὴς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ιλιάδος δ. Πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ' ἀχαιοί. et Ιλιά. ρ. Ος τέμε φὴς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.

Sunt qui dicant φὴς *à uerbis in* μι*, tonum suscipere, literaturam uero à uerbis in* ω*: nam uerba in* ω*, in secunda & tertia persona diphthongum habēt* διὰ τοῦ ι*. Tertia persona* φησί*. Dicimus etiam* ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ*. Nec aspiratur principalis syllaba propter* φ*, ablatum quoniam* η*, ante* μ*,* ψιλοῦται*, quibusdam paucis exceptis.* Δυϊκά. φαὸν, φατόν. Πλη. φαμὲν, φατὲ, φασὶν, καὶ δωρικῶς φαντί. Φᾶσι *tamen grauitonum esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis eius participij, ut supra in alijs dictum est, quòd accentum grauem super extremam habet, ut* φὰς, φάντος, φᾶσι*. Quoniā omnis datiuus pluralis disyllabus in* ι*, desinens, nō per protensionem, sicut &* λόγοισι*, pro* λόγοις *in nominibus quidem acuit extremā, ut* βουσὶ, τρωσί*. Excipitur* πᾶς, παντὸς, πᾶσι*. In participijs uero accētū grauem habet super extremam, ut* βᾶσι, στᾶσι*. Sic igitur* φᾶσι*. At* φασί*. uerbum acuitur, quoniam encliticum est.*

Παρατατικός.

Εφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ιλιά. ε. Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ιλιά. φ. Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης. *Quæ cum sit secunda persona præteriti imperfecti accentum habet circunflexum, nec subscribitur* ι*, ut in secunda præsentis.* καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἦν, ἦς. ἦ. Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθυ. ἔ-

φαμεν,

φαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, φάσαν. Ιλιά-δος β. Ως φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγκοπήν. *Siue* ἀπὸ τοῦ ἔφην, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἔφαν. Ιλιάδος γ.
Ως ἄρ' ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, φάν. Οδυσ. π.
Ως φὰν, τῷ δ' ἄσπασον ἐείσατο κοιμηθῆναι. *accentu acuto. Quoniam si post* ἀφαίρεσιν *alicuius partis orationis declinabilis relinquatur syllaba breuis, accentum suscipiens acuitur, ut* ἔβαν, βάν. Ιλιάδος δ. Βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον. *Si uero longa, circunflectitur, ut* ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ιλιά. δ. ἦ, καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα.

Αόριστος δεύτερος ἔφην, ἔφης, ἔφη, *à futuro* φήσω, *sicut* ἔστην, ἔστης, ἔστη, *à futuro* στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθ. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν *penultima producta.* καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.

Vbi aduertendum est, singularem numerum secundi aoristi uerborum in μι, *non suscipientium reduplicationem, eundem esse cum singulari numero præteriti imperfecti eusdem modi, diuersa tamen ratione, sicut in eorum formatione dictum est, ut* γνῶμι. Ο παρατατικὸς. Εγνων, ἔγνως, ἔγνω. Αόριστος β. Εγνων, ἔγνως, ἔγνω. Τλῆμι. ὁ παρατατικὸς. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. ἀόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. *In alijs uero numeris sola penultima differunt, quoniá præteritũ imperfectum corripit penultimam, secundus uero aoristus eandem appetit productá. At in uerbis reduplicationem suscipientibus, differt secundus aoristus à præterito imperfecto, reduplicatione tantum in singulari*

numero, ut ἐτίθην, ἔθην, quæ si si subtrabatur, coniciunt omnino, sicut in uerbis non habentibus reduplicationem: nam si ab eo quod est ἐτίθην, subtrahatur τι, syllaba, quæ est reduplicatio, ἔθην remanet, & talis est secundus aoristus. At in aliis numeris, et reduplicatione differunt, & penultima.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς

Φαμαὶ, φασαὶ, φαται, ab actiuo φημὶ, sicut ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἵσταμαι, sed in usu non sunt, ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, & cætera, quæ inflexionem uerborum in μι secundæ coniugationis omnino sequuntur. ἀπαρέμφατα, φᾶσθαι, penultima circunflexa, quia natura producta est, & ultima breuis, pro præsentia Heraclidis apud Eustathiū Ὀδυσ. ι. qui ait. Quemadmodum ab eo quod est τιθέω, τιθῶ, fit τίθημι, & ab eo quod est ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι, sic ab eo quod est φάω, φῶ secundæ coniugationis φημι, passiuum φαμαὶ, inusitatum uidelicet, cuius infinitiuum est φᾶσθαι. Aliis tamē placet ab eo quod est ἐφάμην medio aoristo secundo factum esse, & propterea acui penultimam, tanquā α natura breuis sit in penultima, sicut τυπέσθαι. Sed sententia Heraclidis magis probatur.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. Ἰλιάδος ψ. Diuersas inter grammaticos inuenio opiniones super his uerbis, utrum sint

præsentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea esse præsentis temporis. Dicit enim esse ἀλάω, ῶ. ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & per mutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι, passiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος. quæ non fierent si ἀλάλημαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de passiuis dictionibus, uult esse præteriti perfecti: ab eo enim quod est ἄλημι, præteritum passiuum esse ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι: & inde ἀλαλάμενοι περὶ κύκλον, & per transpositionem ἀλάλημαι. Sed sciendum est, quod ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος non sunt præterita, quia debuissent acui in penultima, sicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι præsentis temporis sunt. passiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς: nam Aeoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος præsentis temporis, sicut ἀ δίζημι, δίζημαι, διζήμενος. Ἰλιάδος ρ.

Οὐ γάρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων.

Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι: nam alij præteritum perfectum esse uolunt, alij uero præsens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc est, erro, unde ἀλύω, sicut ἀνῶ, ἀνύω, à quo ἀλύσσω, sicut ὀρύσσω: et quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτός, sic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτός: & sicut

ab eo quod est ἄτακτος *uerbale nomen, fit* ἀτακτῶ, *sic ab eo quod est* ἀλυκτὸς *fit* ἀλυκτῶ, *cuius præteritum perfectum est* ἀλύκτηκα, *passiuum* ἠλύκτημαι, καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἀλαλύκτημαι. *Alij uero qui præsentis temporis hoc esse uolunt, sic: Est uerbum* ἀλυκτῶ, *à quo* ἀλύκτημι, *passiuum* ἀλύκτημαι αἰολικῶς: *Aeoles enim in huiusmodi uerbis producunt passiuorum penultimam, ut* ποίημι, νόημι. ποίημαι, νόημαι, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. *Homerus enim multis huiusmodi uerbis æolice utitur & maxime* ἀλαλήμενος, καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. *Sic Methodius.*

Περὶ τοῦ κάθῃ, ἐπίσῃ, δυώῃ, καὶ μέμνῃ.

Αθῃ, ἐπίσῃ, & δυώῃ, *secundæ personæ sunt*
K *præsentis temporis passiuæ uocis à uerbis in* μι, παράλογα, *hoc est, præter rationem, pro his quæ sunt* κάθησαι, ἐπίσασαι, δυύασαι, *quæ secundum communem regulam uerborum in* μι, *formatæ sunt à tertia persona singulari,* τ, *in* σ, *mutato, ut* κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίσαμαι, ἐπίσαται, ἐπίσασαι. δυώαμαι, δυύαται, δυώασαι, *sicut* τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. *à quibus subtracto* σ, *fiunt secundæ personæ* ἔθει ἰωνικῷ, *ut* κάθηαι, ἐπίσααι, δυώααι, *sicut* δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Οδυσσ. λ̄. Νόσον δίζηαι μελιδέα φαίδιμ᾽ ὀδυσσεῦ. *Deinde penultima in* ε, *conuersa fit* κάθεαι, ἐπίσεαι, δυώεαι, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς η, *ac subscripto* ι, κάθῃ, ἐπίσῃ, & δυώῃ *dicimus, ad similitudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum grauitonorum, ut* τύπτομαι, τύπτῃ. *Eodem modo*

fit et μέμνῃ secunda persona præteriti passiui: est enim μνάομαι μνῶμαι secundæ coniugationis circunflexorum. ὁ παρακ. μέμνημαι, tertia persona μέμνηται, a qua τ, in σ, fit secunda μέμνησαι κοινῶς. σ, uero subtracto fit, μέμνηαι ἰωνικῶς, deinde η, in ε, conuerso, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς η, ac subscripto ι, fit μέμνῃ. Οδυσσ. ῶ. Η οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵστα, καὶ ἵστη.

I Στα, καὶ ἵστη. Ιλιάδος ῖ. Μείζονα δὴ κρυτῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα. hoc est, statue. καὶ Ιλιά. φ. Ιστη δὲ μέγα κῦμα, πολλὼ δ᾽ ὀρυγμαδὸν ὄρινε. Alij dicunt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorum desinentium in θι, & augmentum sequi, ut ἵσταθι, καὶ ἀποκοπῇ ἵστα, καὶ ἐκτάσει ἵστη. Si breuis sit, ἀποκοπὴν esse dicunt: si uero longa, per ἔκτασιν, ab eo quod est ἱστάω, ῶ. ἵσταε, ἵστα, sicut ab eo quod est βοάω, ῶ. βόαε, βόα, ita Φίλων καὶ Τρύφων. Nos autem dicimus, non solum in uerbis desinentibus in ω, sed etiam in ijs, quæ desinunt in μι, tertias præteritorum imperfectorum fieri secundas imperatiuorum, ut νόει, φίλει, βόα. sic et Attici si non utantur terminatione in θι, utuntur ter tijs personis præteritorum imperfectorũ in imperatiuis, ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη, πίμπλη. sic ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προσακτικὸν ἵστη. Etiam hæc Dorica sunt sunt: Dores dicunt ὅρα, ὅρη, & πίμπλα, πίμπλη. Hæc Herodianus.

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὦ προῖτ᾽ ἠκάκτανε Βελλεροφόντην. Ιλιάδ. ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. Est enim τεθναίης præsentis temporis,

temporis, ab eo quod est τέθνημι, secundæ coniugationis τῶν εἰς μι, cuius primitiuum est τεθνάω, τεθνῶ, per reduplicationem propriam, quæ per ε fit ἰωνικῶς, ab eo quod est θνάω, ῶ. Eius participium τεθνὰς, τεθνάντος, unde τεθνάναι, sicut ἱστὰς, ἱστάντος, ἱστάναι. Quod autem sit præsentis temporis, τέθναθι ostēdit, quia habet α, correptum. Ἰλιάδος χ: τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.

Si enim esset secundi aoristi, α, debuisset productum esse, quia imperatiuus in θι, desinens, secundi aoristi natura productam habet penultimam. Nec me fugit esse qui tradiderint, τίθνημι, non τέθνημι esse thema huius quod est τεθνάναι. Sed hos potius sequor qui τέθνημι ponunt, etiam si τεθνάναι κατ' αὔξησιν τῆς, τε, συλλαβῆς inueniatur penultima producta, quia (ut illi uolunt) erit præteriti perfecti temporis; ἀποβολῇ τοῦ η, καὶ τροπῇ τοῦ ηυ εἰς ω, καὶ κράσει τοῦ α, καὶ ε, εἰς α, productum, τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθνάναι, quod etsi non nego ita fieri posse, non tamen facit ad rem, quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. Et si τεθνάναι eo modo inueniatur in infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc nō impediet quominus etiam in præsenti sit τεθνάναι penultima correpta, à prima persona plurali secundum communem regulam, μεν, in ναι, conuersa, τέθναμεν, τεθνάναι: siue à genitiuo participij, τεθνὰς, τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ [illegible] τεθναμένοιο. Ἰλιάδος ω. Εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων βούλομαι.

Et τέθνηκα hoc modo fiat ab eo quod est, θνάω, θνῶ per reduplicationem, quæ per ε fit, sicut ἕστηκα. tamen hæc differentia est inter has reduplicationes, quæ altera est propria, altera impropria, sicut ex iis quæ de reduplicatione antea sunt dicta, facile est cuiuis cognoscere.

TETΛHMI.

Idem arbitror tenendum esse de eo quod est τέτληκα, à quo τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, Ιλιάδ. ε. & τετλαίην ἐν Ιλιάδος τ. Οὐδ᾽ ἂν ἔμοι γε τετλαίην κυνὸς ὥσπερ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Et τετλάναι, & τετλάμεναι. unde τέτλαμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας γ. Νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. Quod absque reduplicatione etiam inflectere licet, ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλ. τλήσω. Αόριστος δὲ ὁ τέταρτος. Ετλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθ. ἔτλημεν, ἔτλησε. Τὸ προστακτικὸν, τλῆθι. Η μετοχὴ, ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικὸν, τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ιλιά. δ. Τλαίης κεν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἐραίνειν καὶ ἀφεσαίνειν.

LIbuit quærere quæ sit positio huius uerbi ἐραίνειν, sed à nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Eustathius dixerit super illud Homeri Οδυσ. Φ. Οὐ μὲν κ᾽ ἄλλη γ᾽ ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ Ανδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ πολλὰ καὶ μογήσας Ελθοι. τὸ δὲ ἀφεσταίην κοινότερον ἐσχημάτισαι, καὶ ἐστὶ μὲν κοινὸν, καὶ συνηθὲς ἀντ᾽ αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. Τὸ μέντοι ἀφεσταίην φίλτερον ὁμήρῳ, διὰ ποιητικώτερον. hoc est, ἀφεσταίην autem noue formatum est, et nempe commune ac consuetum est pro ipso poni ἀποσταίην, ἀφεσταίην

ϛαίην tamen ab Homero magis amatum, tanquam magis poeticum. Verum ex ijs non intelligo quod eſſe uelit thema huius uerbi ἵϛημι, an aliud? Non enim uideo ἵϛημι thema ipſius eſſe. nam ſiue uellemus dicere ἑϛαίην eſſe præſentis téporis optatiui modi huius quod eſt ἵϛημι, non ἑϛαίην facere, ſed ἱϛαίην, ἀπὸ τοῦ ἱϛὰς, ἱϛάντος, per reduplicationem quæ fit per ι, qualis reduplicatio eſt in præſenti indicatiui. Siue eſſe à ſecundo aoriſto indicatiui eiuſdem uerbi ἵϛημι, uidelicet ἔϛην incrementum caderet, & ϛαίην faceret, ἀπὸ τοῦ ϛὰς, ϛάντος, non ἑϛαίην.

Sed hoc & alia conſideranti, nullum uiſum eſt rationabilius thema quàm ἕϛημι, licet hoc forſitan in præſenti non ſit in uſu. Sed multa alia etiam inueniuntur, nec ſolum in uerbis, ſed etiam in alijs partibus orationis, quorum poſitiones aut principia uel ſimplicia non ſunt in uſu. Nec reduplicatio quæ facta ſit per ε, noua haberi poteſt, cum in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τμῶ, τέτμω. φνῶ, πέφνω. ἕω, ἑέω, ἑῶ. unde ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι. τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι & alijs, cum præſertim prima ſyllaba aſpiretur, ut eius compoſitum declarat quod eſt ἀφεϛαίην, quod non fieret ſi ἑϛαίην eſſet ſecundi aoriſti, & maxime quia ε, incrementum caderet. Nec ſolum ἑϛαίην placet eſſe ab eo quod eſt ἕϛημι, ſed etiam ἕϛαμεν primam perſonam pluralem præſentis téporis modi indicatiui. Οδυσσείας λ̄. Εϛαμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. *Et* ἕϛατε, Ιλιάδος δ̄. Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέϛατε, μίμνετε δ᾽ ἄλλους. *Et* ἑϛᾶσι, Ιλιάδ. μ̄.

Σκόλοπες

Σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ιλιάδος ι. Νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀντὶ τοῦ ἵσανται. Et ἕστασαν tertiam pluralem præteriti imperfecti, Ιλιάδος δ. Τρώων θ' ἱπποδαμῶν καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. unde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι, & ἕστατε. Ιλιάδος υ. Μηκέτι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. In Infinitiuo quoque ἱστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας α. Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς. Vbi liquido apparet, imperatiui et infinitiui præsentis & præteriti imperfecti tẽporis esse, cũ præsertim penultima in iis correpta sit, secundum regularum præceptionem & secundum analogiam fiant: nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus, sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere præteriti perfecti esse temporis, per metaplasmos & syncopas, & huiusmodi figuras alias super alias. Qui quantumlibet hoc ostendere conentur, negare non poterunt quin ἱστάναι præsentis sit temporis, cum non possit aliqua ratione à præterito perfecto deduci, cuius thema ἕστημι esse fateri opus est, à quo omnia supradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic nostræ astipulatur opinioni, & id quidem apud Theodoritum grámaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiones aspiratas ab ε, incipientes, hanc quoque inseruit, sic inquiens, ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινήματα αὐτοῦ. hoc est, ἕστημι aspiratur, & declinata eius, id est, & quæ per motum siue declinationem ab eo deducuntur,

ut sunt exempla quæ supra posuimus.

Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inserere, cum apud Homerum usum istiusmodi uerborum tam frequentem reperiamus.

ΠΕΡΙ ῬΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ παρατατικοῦ κλινομένων.

Verba in βω, desinentia grauitona, & quæ habent ε, in penultima, siue solum siue cum aliqua immutabili, futuro carent, & usque ad præteritum imperfectum solum uariantur, ut ῥέμβω, ἔρεμβον. σφέρβω, ἔσφερβον. Etiam in σκω, desinentia, ut γιγνώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλέσκω, ὤλεσκον. Excipiuntur ἀλύσκω & θνήσκω, quod ἀλύξω & θνήξω habent. Διδάξω uero ἀπὸ τοῦ διδάχω, non autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω, unde διδαχή.

Etiam in ανω, grauitona, λαμβάνω, λανθάνω, μανθάνω.

Etiam in εινω, διὰ τῆς ει, διφθόγγου, φαεινω, ἐρεείνω.

Etiam in ειω, à præsenti, siue à futuro deriuata, θείω, βροτείω. excipitur κλείω. Quæ enim horum à præsenti deducuntur, præteritum imperfectum habent, ut τελέω, τελείω, ἐτέλειον. μέσος παρατατικὸς ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο. Ἰλιάδος α. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Quæ uero à futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω, βρωσείω. excipitur ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὄψειον facit.

In αθω quoque desinentia, & in εθω, & in υθω, ut κιάθω, ἐκίαθον. τελέθω, ἐτέλεθον. φινύθω, ἐφίνυθον.

Etiam cum implicatione consonantis, ut ἄχθω, ἐρέχθω.

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione in liquidam desinétem, ut μαρμαίρω, καρκαίρω, παμφαίνω. Similiter in ω, desinentia, et quæ ante ω, per implicationem duas habent consonantes, quarum altera sit liquida, ut μέμβλω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω.

Etiam in ω, purum, υ, diphthongo antecedente, ut ἀπύω, ἀχύω.

Etiam in νω, super duas syllabas, habentia deriuata in μι, ut πηγνύω, πήγνυμι, ὀλλύω, ὄλλυμι.

Attica quoque grauitona à circunflexis facta, ut ἀλέξω, ἕψω.

Etiam æolica διὰ τῶν δύο σσ, ut ὄσσω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέσσω, ἀπὸ τοῦ πέπτω. κορύσσω, ἀπὸ τοῦ κορύθω. λεύσσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, siue βλέπτω, ὅθεν ἀποβλέπτω. λεύσσω habet futurū δι᾽ ἑνὸς σ, quod reducitur ad præsens, secundum aliquos: unde illud Homeri Ἰλιάδος α. Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε, hoc est, uidetis. Iccirco simplici σ scribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducuntur grauitona, ut ὄρσω, ἄξω.

Etiam in δω, habentia ante δ, aut λ, aut ν, ut ἄλδω, μέλδω, σπένδω, κυλίνδω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Γω. μέλλων, ἄξω. παρακείμενος, ἦχα, καὶ
A ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β΄. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Αγαμαι, cuius actiuum est ἄγημι ἄχρηστον, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. Αόριστος α΄. ἠγάσθην. μέσος ἀόριστος πρῶτος ἠγασάμην.

Αγνυμι. μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρακ. ἦχα, καὶ μέσος παρακείμενος, ἦγα ἄχρηστα, ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόριστος α΄. ἦξα, καὶ ἔαξα, ὅθεν κατέαξα.

Αἱρῶ. μέλλων, αἱρήσω. ἀόριστος β΄. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Αἱροῦμαι. μέλλων, αἱρήσομαι. παρακείμενος, ᾕρημαι. ἀόριστος α΄. ᾑρέθην. μέσος ἀόριστος β΄. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Αἰσθάνομαι. μέλλων, αἰσθήσομαι. παρακείμενος, ᾔσθημαι. μέσος ἀόριστος β΄. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Αλέξω. μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ ἀχρήστου.

Αλίσκομαι. μέλλων, ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ. Αόριστος β΄. ἥλων, ἥλως, ἥλω, καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ ἁλοῦς, τοῦ ἁλόντος.

Αμαρτάνω. παρατατικὸς, ἡμάρτανον. μέλλων, ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. παρακείμενος, ἡμάρτηκα. ἀόριστος β΄. ἥμαρτον.

Αμφιέννυμι. μέλλων, ἀμφιέσω. παρακείμενος παθητικὸς, ἠμφίεσμαι.

Ἀνοίγω.

Ανοίγω. μέλλων, ἀνοίξω. ἀόρ. ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Αναγινώσκω. παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον. παρακείμενος, ἀνέγνωκα. ἀόριστος β΄. ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀπὸ τοῦ ἀνάγνωμι ἀχρήστου.

Απεχθάνομαι. μέλλων, ἀπεχθήσομαι. παρακείμενος, ἀπήχθημαι, μέσος ἀόριστος β΄. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, οῦμαι, ἀχρήστου.

Απολέω, λῶ. καὶ ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι. μέλλων, ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολέσω. παρακείμενος, ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἀττικῶς ἀπόλωλα.

Αρέσκω μέλλων, ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. μέλλων, αὐξήσω, tanquam ab antiquo themate αὐξέω, αὐξῶ, ἀόρ. α΄. ηὔξησα.

Απόχρη. μέλλων, ἀποχρήσει. ἀόριστος α΄. ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ.

Αχθομαι. μέλλων, ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. ἀόριστος α΄. ἠχθέσθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαίνω. μέλλων, βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω, ῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι.

Βάλλω. μέλλων, βαλῶ. παρακ. βέβαλκα ἀχρήστου ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. μέλλ. ψαλῶ, ἔψαλκα ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ α, εἰς η, βέβληκα. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. ἀόριστος β΄. ἔβαλον.

Βλαστάνω. μέλλων, βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω, ῶ, ἀχρήστου, ἀόριστος β΄. ἔβλαστον.

Βιόω, ῶ. μέλλων, βιώσω, ἀόριστος β΄. ἐβίων, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ βιοὺς, τοῦ βιόντος.

Βούλομαι

Βούλομαι, μέλλ. βουλήσομαι. παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέω [illegible] ἀχρήστου.

Βράσσω [illegible] ἀπὸ τοῦ βράζω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ

Γαμέω, μέλλων, [illegible] ἀόριστος α΄ ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

Γηράσκω, μέλλων, γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ, ἀχρήστου.

Γίγνομαι καὶ γίνομαι, μέλλων, γενήσομαι. παρακείμενος γεγένημαι. μέσος ἀόριστος α΄ ἐγενησάμην. μέσος ἀόριστος β΄. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γενάομαι [illegible] ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Γιγνώσκω, ὅθεν ἀναγιγνώσκω, καὶ γινώσκω, μέλλων, γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω [illegible] ἀόριστος β΄ ἔγνων [illegible] ἔγνωκα [illegible] τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Γείνομαι, μέλλ. γενοῦμαι. μέσος ἀόρ. α΄. ἐγεινάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ

Δαίω. ὁ παθητ. παθητικὸς, δέδασμαι, ἀπὸ τοῦ δάζω [illegible] ἀόριστος β΄ ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαέω, δαῶ, ἀχρήστου.

Δάκνω, μέλλων, δήξομαι. ἀόριστος β΄ ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Δέω [illegible] παρακ. παθητικὸς, δέδεμαι. ἀόριστος α΄. ἐδέθην.

Δέω τὸ χρήζω, μέλλ. δεήσομαι. ἀόριστος α΄. ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω ἀχρήστου.

Δέδω [illegible] παρακ. δέδοικα. καὶ [illegible] ὡς δέδια [illegible] παρακ. δέδοικα διὰ τῆς οι, διφθόγγου.

οι, διφθόγγου. δέδοιδα tamen esse debuerat διὰ τοῦ δ,
cum sit χαρακτηριστικὸν præsentis temporis & præteri
ti medij, sed propter alternationem trium δδδ, ser-
uatum est κ, quod est χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

Διδράσκω fugio, ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδρα-
σκω. ὁ μέλλ. διδράσκω, ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος ά. διέ
δραν, καὶ ἀπέδραν, ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου
προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος, καὶ
ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικὸν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσα-
το ἐν αἴαντι. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, πα-
ταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πλη
θυντικὸν, ὡς Ἀριστοφάνης. δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν.
ἡ μετοχὴ, ὁ ἀποδράς. Ὀδυσσείας π̄. Νῦν δ' αὖ θεσπρο-
τῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

Διδάσκω. παρατατικὸς, ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. μέλ-
λων διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἀόριστος πρῶτος ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εἴδω ἄχρηστο-. μέλλων, εἴσομαι, καὶ εἰδήσω, ἀπὸ τοῦ
εἰδέω, ῶ, ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ
ὑπερσυν. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς διὰ τῆς ει, διφθόγγου.
Iccirco quidam uolunt hoc participium esse præteri-
ti medij a uerbo εἰδέω, ῶ. ὁ μέλλων εἰδήσω. παρακ. εἴδη
κα. μέσος, εἶδα, εἶδας, εἶδε ἄχρηστα. μέσος ὑπερσυν.
ᾔδειν, ε, in η, in priori diphthongo conuerso, ac ι, sub-
scripto ἀττικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον, εἰδέναι. ἡ μετοχὴ, ὁ
εἰδὼς, τοῦ εἰδότος. Eustathio tamen placet ut ab acti
uo præterito, hoc est, εἴδηκα, huiusmodi participium
per syncopam deducatur, ut εἰδηκὼς, εἰδηκότος. εἰδὼς,
εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδηκέναι, καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. μέλλων, ἐλεύσομαι. ἀόρ. β΄. ἤλυθον καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω.

Εὑρίσκω. μέλλων, εὑρήσω. ἀόριστος β΄. εὗρον. παρακ. παθητικὸς, εὕρημαι. ἀόριστος ά. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, εὑρῶ ἀχρήστου.

Ἔχω. μέλλων, ἕξω, ὅπερ δασύνεται. παρακ. ἔσχηκα. ἀόριστος β΄. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, ῶ, ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι. μέλλων, ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι μέλλων, ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. μέλλων, θάψω. ἀόριστος ά. ἔθαψα. ἀόριστος β΄. ἐτάφην.

Θέλω, μέλλων, θελήσω. ἀόριστος ά. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω, θελῶ ἀχρήστου.

Θνήσκω. μέλλων β΄. θανοῦμαι. ἀόριστος β΄. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω. παρακ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ, θνήσω ἀχρήστου, καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἰωνικῶς τέθναα, ὡς βέβηκα, βέβαα. τὸ προστακτικὸν, τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν, τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον, τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνὰς, τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω, τεθνῶ ἀχρήστου. τεθνειὼς uero præteriti temporis, ἀπὸ τοῦ τέθνεικα. unde τεθνεὼς, abiecto ι, a quo τεθνηὼς, ε, in η, conuerso quorum τεθνεὼς commune est, alia uero poetica. At τέθνεικα ἀπὸ τοῦ τέθνηκα βοιωτικῶς, sicut τέθεικα, cuius thema est τέθνημι primæ coniugationis uerborum in μι. Est enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλων ά. θενῶ. ὁ μέλλων β΄. θανῶ.

sicut

ſicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν, fit θνέω, θνῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. Vnde τέθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς μι, μέλλων, θνήσω. παρακείμενος τέθνεικα, διὰ τῆς ει, διφθόγγου βοιωτικῶς. A ſecundo uero futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω, θνῶ, καὶ τεθνῶ, unde τέθνημι ſecundæ coniugationis, ut ſupra dictum eſt.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ικνοῦμαι, unde ἀφικνοῦμαι. μέλλων, ἵξομαι. μέσος ἀόρ. ϐ΄. ἱκόμην, unde ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

Ιπταμαι, unde ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων, πτήσομαι. ἀόριστος ϐ΄. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

Ιλάσκομαι. μέλ. ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω, ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καίω. μέλλων, καύσω. ἀόρ. ϐ΄. παθητικὸς, ἐκάην.

Καθέζομαι. μέσος μέλλων ϐ΄. καθεδοῦμαι.

Κάθημαι. μέλλων, καθήσομαι.

Κλάζω. μέλλων, κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακείμενος, κέκληγα.

Καθαιρέω, καθαιρῶ. ἀόρ. β΄. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καταδαρθάνω. μέλλων, καταδαρθήσομαι. ἀόριστος β΄. κατέδαρθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω, καταδαρθῶ, ἀχρήστου.

Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. μέλλων, κεράσω. παρακείμενος, κεκέραμαι, καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. μέλλων, κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω, ῶ, ἀχρήστου.

Κρύπτω. μέλλων, κρύψω. ἀόριστος ϐ΄. παθητικὸς, ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαγχάνω. μέλλων, λήξω. παρακείμενος, εἴληχα. ἀόριστος β΄. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Λαμβάνω. μέλλων, λήψομαι. παρακ. εἴληφα. ἀόριστος β΄. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Λανθάνω. μέλλων, λήσω. μέσος παρακ. λέληθα, καὶ παθητικὸς λέλησμαι. ἀόριστος β΄. ἔλαθον, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου. μέσος ἀόριστος β΄. ἐλαθόμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μανθάνω. μέλλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. παρακ. μεμάθηκα. ἀόριστος α΄. ἐμάθησα, ἄχρηστος. ἀόριστος β΄. ἔμαθον. sicut ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. siue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Μάχομαι. μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι, μαχοῦμαι ἀχρήστου.

Μέλομαι, τὸ φροντίζω, curo. μέλλων, μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω, ῶ, ἀχρήστου. μέσος παρακ. μέμηλα ποιητικῶς.

Μένω. μέλλων, μενῶ. παρακ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω, ῶ. ἀόριστος α΄. ἔμεινα.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. μέλλων, μίξω. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω. μέλλων, μόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οἴχομαι. μέλλων, οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι οἰχοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατικὸς, ᾠόμην. μέλλων, οἰήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰέομαι, οἰοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ᾠήθην.

Οφείλω. μέλλων, ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφειλῶ,

λῶ,

λῶ, ἀχρήστου. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. παρακ. ὤφληκα, ἀόριστος ά. ὤφλησα. ἀόριστος β΄, ὦφλον.

Ομνύω, καὶ ὄμνυμι. μέλλων, ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. παρακείμενος ἀττικῶς, ὀμώμοκα.

Ομόργνυμι. μέλλων, ὀμόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. μέλλων, πείσομαι: ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ πειθήσομαι λαμβάνεται, hoc est, patiar, siue parebo, siue credam, ἀπὸ τοῦ πείθομαι. potest & ἀπὸ τοῦ πήθω inusitato deduci. ὁ μέλλων, πήσω, καὶ μέσος μέλλων, πήσομαι, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ει δίφθογγον, πείσομαι. ἀόριστος β΄. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. μέσος παρακ. πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. μέσος παρ. πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, πέπονθα.

Πίπτω. μέλλων, πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου. ὁ μέλλων, πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ μέσος, πεσοῦμαι. παρακείμενος, πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. Αόριστος ά. ἐπέσησα, ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω ἄχρηστα. ἀόριστος β΄. ἔπεσον, ὡς ἐδούπησα, ἔδουπον.

Πεταννύω, καὶ πετάννυμι. μέλλων, πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. μέλλων, πήξω. μέσος, παρακείμενος, πέπηγα. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀχρήστου.

Πίνω. μέλλ. πώσω. παρακείμενος, πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πόω, πῶ. ἀόριστος β΄. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω.

Πυνθάνομαι. μέλλων, πεύσομαι. παρακείμενος, πέπυσμαι. μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

Πράτλω, τὸ πωλῶ. μέλλων, πράσω. παρακείμενος πέπρακα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέω. μέλλων, ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρακείμενος, ἐῤῥύηκα. ἀόριστος β΄. ἐῤῥύην, ἀπὸ τοῦ, ῥυέω, ῥυῶ ἀχρήστου.

Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. μέλλων ῥήξω. Ἀόριστος β΄. παθητικῶς, ἐῤῥάγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. μέλ. ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥώω. παρακ. ἔῤῥωμαι. ὑπερσυν. ἐῤῥώμην, ἔῤῥωσο, ἔῤῥωτο. τὸ προστακτικὸν, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. τὸ ἀπαρέμφατον, ἐῤῥῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω, ἀόριστος β΄, ἔσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἀχρήστου.

Σεύομαι. ἀόριστος α΄. ἐσύθην. ἀόριστος α΄. ἐνεργητικὸς, ἔσευα.

Στρωννύω, καὶ στρώννυμι. μέλλων, στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.

Στορεννύω, καὶ στορέννυμι. μέλλων, στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.

Σπένδω. μέλλων, σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τανύω, καὶ τάνω. μέλλων, τάσω.

Τέμνω. μέλλων, τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔταμον.

Τιτρώσκω. μέλλων, τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω ἀχρήστου.

Τρέχω. μέλλων, θρέξω. παρακείμενος, δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β΄. δραμῶ ἄχρηστος. ὁ μέσος μέλλων, δραμοῦμαι.

Τυγχάνω.

Τυγχάνω. μέλλων, τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρακείμενος, τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ ἀχρήστου. ἀόρ. β΄. ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Τρώγω. μέλλων, φαγοῦμαι. ἀόριστος β΄. ἔφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων, ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσαμαι, ὅθεν ὑφέστην, ἀόριστος β΄. παρακ. ὑπέσχημαι. ἀόριστος α΄. παθητικὸς, ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β΄. ὑπεσχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.

Ὑπνώττω. μέλλων, ὑπνώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. μέλλων, οἴσω. ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, ἤνοχα, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος α΄. ἤνεγκα. ἀόριστος β΄. ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

Φύω. μέλλων φύσω. ἀόρ. β΄. ἔφην, ἀπὸ τοῦ φῦμι.

Φθίνω. μέλλων φθίσω. ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.

Φρίττω. μέλλων, φρίξω. μέσος παρακείμενος, πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χάσκω. μέλλων, χανοῦμαι. μέσος παρακ. κέχηνα. ἀόριστος β΄. ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.

Χαίρω. μέλλων, χαρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐχάρην.

Χωννύω, καὶ χώννυμι. μέλλων, χώσω. ἀπὸ τοῦ χώω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὠθέω, ὠθῶ. μέλλων, ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος α΄ ἔωσα. παρακείμενος παθητικὸς, ἔωσμαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Μετοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc est, participium est dictio participans nominum, ac uerbum proprietatem: nominis quidem genera & casus: uerbi autem significationes, tempora, & coniugationes, & communiter species, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχὴ, παρὰ τὸ μετέχω, quod latine participio significat, eo quòd partē capit nominis partemq. uerbi. Pro qui ὁ τύπτων commune sit exemplum, quod habet generalem sui declinationem in eo, quòd pars orationis esse dicitur: specialem uero in eo, quòd partem capit nominis, partemq. uerbi.

Proprium est huic parti, semper in deriuatione cōsistere: quod de nulla alia parte orationis dici potest. uam aliæ partes et primitiua habēt species, ut a βασιλεὺς nomine βασιλικὸς: ab ἄρδω uerbo ἀρδεύω, et alia.

Τὸ ἀρσενικόν.

Participium autem semper in deriuatione est, ut a γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος: a τύπτω, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, quod fit a prima persona pręsentis temporis modi indicatiui, adiuncta ν, consonante. nam omne uerbum in ω, apposita ν, participium facit. Η γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, a nominatiuo fit, ω magno in ο paruum mutato, et adiuncta τος, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ ντ: quoniam omnis genitiuus participij, proprium superans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ declinatur, dempto participio præteriti perfecti. Τὸ, πτον, ο, μικρὸν: quoniam participia declinando corripiuntur,

nisi

nisi synæresim aut crasim patiantur, ut ποιῶν, ποιοῦν-τος, & ἑςὼς, ἑςῶτος. Η δοτικὴ, τῷ τύπτοντι. Η αἰτια-τικὴ, τὸν τύπτοντα. Η κλητικὴ, ὦ τύπτων. nam participia omnia imparibus syllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum. Δυϊκά. τὼ τύπτοντε, τοῖν τυπτόντοιν, ὦ τύπτον-τε. Πληθ. οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων, τοῖς τύπτουσι. quoniam omnis datiuus singularis desinens in ι, prolatum, ante ipsum suscipiens σ, ac elementa renuens quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit, & sic τύπτοσι dicendum fuerat. sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualem tempore, siue maiorem penultimam aliorum casuum accepit υ, & fit τύπτουσι, sicut ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι λέουσι. τὸ γὰρ ο, μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ, μεγεθύνεται. hoc est: nam ο productum per appositionem υ, producitur.

Τὸ θηλυκόν.

Η τύπτουσα, a genitiuo masculini fit. nam omne participium διὰ τοῦ ντ declinatum, extremam genitiui in σα conuertens, ac penultimam natura producens, femininum facit. Producitur autem penultima assumptione τοῦ υ in diphthongum, ut supra dictum est, prius tamen ν consonante abiecta. Τὸ σα, correptum: quoniam feminina in α, a masculinis formata, æqualem tempore habent α cum extrema genitiui masculini eius. uel sic: Omne femininum in α, ὀξυνόμενον, siue περισπώμενον, producit α. Προπαρο-

ξύτονον

ξύτονον uero, siue προπερισπώμενον corripit.

Η γενικὴ τῆς τυπτούσης sicut τῆς μούσης, et reliqua.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύπτον, a genitiuo masculini fit, extrema sylla-ba abiecta: nam omnis genitiuus participij διὰ τοῦ ντ, declinatus, abiecta τος, syllaba, neutrum facit. Τὸ, πτον, ο, μικρὸν. nam omne neutrum in ν, desinens, ex-tremam corripit. ἡ γενικὴ, τοῦ τύπτοντος. sicut et ma-sculinũ: quoniam omne neutrũ a masculino formatũ, cuiuscunque sit declinationis, eandẽ seruat inflexionẽ.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Αρσενικὸν.

Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, a prima persona præ-teriti perfecti α, in ως, conuersa, & accentu acuto in ultimam translato, quia participia in ως, desinentia, acuunt extremam, & per ω, magnum scribuntur, quod quidem in obliquis in ο, paruum conuertitur.

Τὸ θηλυκὸν.

Η τετυφυῖα, fit a genitiuo participij eiusdem tem-poris, τος, in α, conuersa, ac υ, penultimæ addita: nam ο, ut supra dictũ est προσθέσει τοῦ υ, producitur, et sic τετυφοῦα dicendũ fuerat διὰ τῆς ου, διφθόγγου, sicut τύπτοντος, τύπτουσα. Sed quoniã feminina a ma-sculinis formata in α, purũ desinentia, ut plurimũ ι, in penultima habere uolunt, additum est ι, et abie-ctum est ο, μικρὸν, cum tres uocales in eadem syllaba minime locari possint, sic υι, diphthõgus impropria fa-cta est. Τὸ α, βραχὺ, quia omne femininum in α, desi-nens

nens προπαροξύτονον, siue προπερισπώμενον, corripit α, ut supra dictum est. unde penultima, quæ natura longa est, ante breuem suscipiens accentum, circunflectitur. ἡ γενικὴ, τῆς τετυφυίας. Τὸ, ας, μακρὸν: quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo, producit extremam; superans autem corripit.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφὸς, a genitiuo participij masculini fit τετυφότος, ἀποβολῇ τοῦ το, τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφός.

Αόριστος πρῶτος.

Τὸ ἀρσενικόν.

Ο τύψας a prima persona primi aoristi abiecto augmento, & adiuncto σ, ἔτυψα, ὁ τύψας. uel a secunda persona abiecto augmento tantum. Τὸ, ψας, μακρὸν, quia masculina in σας, desinentia grauitona, siue nomina sint siue participia, producunt extremam. ἡ γενικὴ, τοῦ τύψαντος, sicut τοῦ τύψοντος.

Τὸ θηλυκόν.

Η τύψασα, fit a genitiuo participij masculini. nam omne participium διὰ τοῦ ντ, declinatum, extremam genitiui in σα, uertens, ac penultima natura producens, femininum facit. ἡ γενικὴ, τῆς τυψάσης, sicut τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύψαν, a genitiuo participij masculini, sicut τύπτον. τὸ, ψαν, βραχύ: quia omne neutrum in ν desinens, &c. Declinatur autem τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

Αόριστος δεύτερος.

Ο τυπὼν, a prima persona secundi aoristi, expuncto augmento, & ο paruo in ω magnum mutato, & accentu in ultimam translato, ut ἔτυπον, ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος. sicut & præsentis participium.

Μέλλων πρῶτος.

Ο τύψων, a prima persona primi futuri, προσθέσει τοῦ ν, τύψω, ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

Μέλλων δεύτερος,

Ο τυπῶν, a prima persona secundi futuri adiuncto ν, cuius extrema circunflectitur. nã participium secundi futuri ὁμοφωνεῖ participio secundi aoristi, non tamen ὁμοτονεῖ, hoc est, conueniunt uoce, non autem accentu. participiũ enim secundi aoristi semper acuitur, & per ον, declinatur, ac etiam neutrum in ον facit. participium uero secundi futuri circunflectitur semper, & per ουν, declinatur, ac perinde neutrum in ουν, habet, ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, τὸ θηλυκὸν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο Τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit: quia omne passiuum, siue medium, habens in fine μ κλιτικὸν, uertens extremam primæ personæ in μενος participium facit τὸ, πτο, ο, μικρὸν ut in uerbo.

nam

nam omne uerbum passiuum, siue medium in μ, desi-
nens, absque synæresi, in uerbis in ω, ante μ, ο, habere
debet, uel solum, uel cum ι, exceptis subiunctiuis. τὸ
με, ε, ψιλὸν: nam participia in μενος, acuunt antepe-
nultimam, ac per ε, ψιλὸν scribitur. τὸ νος, ο, μικρὸν,
quoniam masculina & feminina in ος desinentia, &
neutra in ον, habentia genitiuum in ου, per ο, μικρὸν
scribuntur. ἡ γενικὴ, τοῦ τυπτομένου. nam masculina
in ος desinentia, in ου faciunt genitiuum. τὸ θηλυκὸν,
ἡ τυπτομένη, a masculino fit: quoniam omne masculi
num desinens in ος, cum aliqua consonante, præter ρ,
si femininum habet, in η facit illud. ἡ γενικὴ, τῆς τυ-
πτομένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου,
a masculino fit: quoniam omne masculinum, paribus
syllabis declinatum, cum ex se faciat neutrum, simile
proprio accusatiuo facit illud, & eandem habet decli
nationem, ut τὸν σοφὸν: τὸ σοφὸν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυ-
πτόμενον: τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι,
prima persona præteriti perfecti passiui, per regulá
iam dictam: quoniam omne passiuum siue medium ha
bens in fine μ, κλιτικὸν, &c. acuit penultimá contra
communem regulam: nam participia in μενος, desi-
nentia acuunt antepenultimam. hoc autem factum
est, quoniá præteritum passiuum syncopam patitur,
ac defectum syllabæ in uerbo, sicut libro sexto in præ-
terito passiuo grauitonorum declaratum est. Quibus-
dam tamen participijs contrarium euenit, quæ cum

syncopam

syncopam siue systolen patiantur, acuunt antepenultimam, ut ὁρμημένος, ὅρμενος. δεδεγμένος, δέγμενος. ἡσμένος, ἄσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι *lætor*, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, κατὰ συστολήν. Τὸ θηλυκὸν, ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, *prima persona primi aoristi passiui, quoniam omne uerbum in* ν, *desinens cum uocali natura longa, non habens* μ κλιτικὸν, *mutato* ν, *in* σ, ὀξύτονον *participium facit.* τὸ φθεὶς, ει, *diphthongus, quia desinentia in* εις, διὰ τοῦ ντ, *declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam, quoniam omnis nominatiuus & accusatiuus non existens ex synæresi, acuitur. Quo in loco quæri potest, cur participium aoristi passiui non seruauit* η, *sed illud in* ει *diphthongum mutauit? Dicitur quod desinentia in* ης, διὰ τοῦ η *facientia triplex genus, per* ος, *purum appetunt declinari, ut,* ὁ ἀσεβὴς, τοῦ ἀσεβέος, *Participia uero inæqualibus syllabis declinata, uel per* ντ, *uariantur, uel per* τος, *absque* ν, *ob quam rem mutauit* η, *in* ει, *diphthongum, ut sit imitatio declinationis nominis, quæ quidẽ ualeat triplex genus, ac etiam declinationem suscipere* διὰ τοῦ ντ, ἡ γενικὴ, τοῦ τυφθέντος, *a nominatiuo fit addita* τος, *syllaba, ac subtracta subiunctiua uocali diphthongi, deinde* σ *in* ν *conuerso.* τυφθεῖντος *tamen esse debuerat, sed declinata per* ντ, *syllabam, quæ in nominatiuo natura existunt longa, in genitiuo uertunt in positione longam.*

longam. καὶ ἄλλως, desinentia in σ, cum diphthongo in genitiuo abijciunt subiunctiuam uocalem, excipiũtur κλεὶς, κλειδός. παῖς, παιδός. & δαῖς δαιτός. Declinatur etiá per ντ, quia omnis genitiuus participij, proprium superans nominatiuus διὰ τοῦ ντ, declinatur, dempto præterito perfecto ἡ δοτικὴ, τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τυφθέντα. ἡ κλητικὴ, ὦ τυφθείς. Δυϊκά. τὼ τυφθέντε, τοῖν τυφθέντοιν, ὦ τυφθέντε. Πληθ. οἱ τυφθέντες, τῶν τυφθέντων, τοῖς τυφθεῖσι, a datiuo singulari fit, sicut ἀπὸ τοῦ τύπτοντι, τύπτουσι. Differunt tamẽ diphthongo, ná τύπτουσι producit penultimá per υ. τυφθεῖσι uero per ι, sicut χαρίεντι, χαρίεσι, χαρίεισι. Potest etiá huiusmodi datiuus a nominatiuo singulari deduci, adiuncto ι, ac etiá accentu aeuto in circunflexũ mutato, ubi penultima natura longa accentum suscipiens breuẽ præcedit, τυφθεὶς, τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητικὴ, ὦ τυφθέντες. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, a genitiuo participij masculini fit. ná omne participiũ διὰ τοῦ ντ declinatũ, extremam genitiui in σα, conuertens, ac penultimam natura producens, femininũ facit, ut τυφθέντος, τυφθεῖσα.

Τὸ οὐδέτερον, τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος, fit a genitiuo participij masculini, extrema syllaba abiecta, sicut τὸ τύπτον, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. Τὸ φθὲν, ε ψιλόν.

Αόριστος δεύτερος.

Ο τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima persona secundi aoristi. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationem & declinationem participij primi aoristi omnino sequuntur.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Ο τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι *prima persona primi futuri passiui*, μαι, *in* μενος, *conuersa.* Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, *a prima persona secundi futuri passiui* τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ο τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, *a prima persona præsentis temporis.*

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

P*Articipia media singula a singulis tempori bus fiunt, extrema in* μενος *conuersa, quemadmodum & passiua, ut* τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. Αόριστος α΄. ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος. ἀόριστος β΄. ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος. μέλλων α΄. τύψομαι, ὁ τυψόμενος. μέλλων β΄. τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorũ more ab ipso medio præterito fit, extrema in ως, *mutata, ut* τέτυπα, ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

O Τιθεὶς, *a prima persona præteriti imperfecti* ἐτίθην: *quoniam omne uerbum in* ν *desinens, cum uocali natura longa, non habens* μ κλιτικὸν, *in* σ *oxytonum facit participium,* τὸ θεὶς, ει, *diphthongo: quoniã in* εις *desinentia,* διὰ τοῦ ντ *declinata, diphthongum habent.* καὶ ἄλλως, *desinentia in* ης διὰ τοῦ η, *facientia triplex genus, &c. ut in primo*

mo aoristo passiuo dictum est.

Καὶ ἄλλως, primitiuum huius uerbi, hoc est τιθέω, τιθῶ, a perfectione habet ε. E, ψιλὸν, uero cum producitur, appositione τοῦ ι, producitur. Ob quam rem prima coniugatio uerborum in μι, facit participium διὰ τῆς ει, διφθόγγου, non autem διὰ τοῦ η.

Quo in loco aduertendum est, quod omnia participia masculina uerborum actiuorum tam in ω, quam in μι, desinentium, extremā syllabam productam habent. Quo modo autem producatur, aperiendum est. nam in uerbis in ω, patet omnia participia in ω, μέγα desinere, uno excepto, uidelicet primi aoristi, quod in ας productum desinit, ὁ τύψας. At in uerbis in μι, quoniam eorum participia præsentis temporis & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est.

Cum igitur participia præsentis temporis horum uerborum formentur a prima persona præteriti imperfecti, cuius extrema longa est in omnibus coniugationibus, ut & ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν, & etiam ipsa in longam desinere necesse est: appetant præterea τὰ χαρακτηριστικὰ coniugationis, hoc est, formatiuas uocales, ε, scilicet, α, ο, υ, quæ breues sunt, sicut in eorum perfectis τιθέω, ἱστάω, διδόω, ζευγνύω, opus est formare dicta participia alio & alio modo, secundum diuersas uocales coniugationum.

Participiū igitur primæ cōiugationis formatur a prima persona præteriti imperfecti, abiecto prius augmento, deinde extrema uocali in propriam figurati-

uam coniugationis, quæ est ε, & ν, in σ, mutatis, ac etiam accentu in ultimam trãslato, ut ἐτίθην, ὁ τιθὲς: sed quoniam extrema breuis est, contra participiorum actiuorũ naturam assumpto ι, in diphthongum producitur, ut supra dictum est, & sic fit τιθεὶς, ubi seruata est ε, figuratiua uocalis coniugationis in ipsa diphthongo.

Participium secũdæ coniugationis etiam a prima persona præteriti imperfecti fit, extrema in propriá figuratiuam quæ est α, & ν, in σ, mutatis, ut ἵστην, ὁ ἱστάς. ubi nulla uocalium adiunctione opus est, cum α, sit anceps, & eadem breuis in seipsam longam mutari possit.

In tertia coniugatione fit participium etiam a prima persona præteriti imperfecti, abiecto augmento, & ω, magno in ο, paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac etiam ν in σ, mutatis, ut ἐδίδων, ὁ διδὸς, ubi ος, syllaba breuis est, quæ assumpto υ, producitur diphthongo, ut supra dictum est, et sic fit διδούς.

In quarta etiam a prima fit persona præteriti imperfecti participium, abiecto augmento, & ν in σ, conuerso, ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνύς. ubi nulla est facta uocalis mutatio, cum υ, ἀντίστοιχον non habeat in quod mutari possit, sed seipsum breue in longum mutauit, cum id quoque δίχρονον sit.

Η γενικὴ, τοῦ τιθέντος, a nominatiuo fit, sicut ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς τυφθέντος ἡ δοτικὴ, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τιθέντα ἡ κλητικὴ, ὦ τιθείς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθυν. οἱ τιθέντες.

τῶν

τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικὼς, τοῦ τεθεικότος ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima persona præteriti perfecti, sicut τετυφὼς, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας, sicut ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικὸς, τοῦ τεθεικότος, sicut τὸ τετυφός.

Αόριστος πρῶτος.

Ο θήκας, τοῦ θήκαντος esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sicut ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. sed eius usus non habetur, quoniam hic aoristus est a regula exceptus, cum futuri consonantem non seruauerit, sicut in uerbis dictum est, libro VII.

Αόριστος δεύτερος.

Ο θεὶς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην prima persona secundi aoristi, sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην, ὁ τιθεὶς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, sicut ἡ τιθεῖσα. τὸ θὲν, τοῦ θέντος, sicut τὸ τιθέν.

Μέλλων πρῶτος.

Ο θήσων, τοῦ θήσοντος. ἀπὸ τοῦ θήσω, sicut ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, Ο μαι, in μενος, conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima

 persona

persona præteriti perfecti passiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον, τοῦ τεθειμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τεθεὶς, τοῦ τεθέντος, *a prima persona primi aoristi passiui* ἐτέθην, *sicut* ὁ τυφθεὶς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθὲν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι, *prima persona futuri primi passiui.* ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τεθεισόμενος, τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου, *a prima persona eiusdem temporis,* τεθείσομαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, *a prima persona præsentis, quemadmodum & passiua. Participium præteriti medij non inuenitur, cum non habeat unde formari possit. nam in uerbis in* μι, *medium præteritum & secundum futurum formari non possunt, sicut in uerbis dictum est, libro septimo.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, *a prima persona eiusdem temporis,* ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ θησόμενος, τοῦ θησομένου, *a prima persona eiusdem temporis.* ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενος, τοῦ θησομένου.

Δευτέρας

ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ, ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΧΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

O ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην prima perſo-
na præteriti imperfecti, η, in α, conuerſa, ſi-
cut in prima coniugatione dictum eſt. ἡ ἱστᾶ-
σα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἑστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ ἑστακὼς, τοῦ ἑστακότος, ἀπὸ τοῦ ἕστακα, extrema
in κως, mutata. ἡ ἑστακυῖα, τῆς ἑστακυίας. τὸ ἑστακὸς, τοῦ
ἑστακότος. Inuenitur etiam ὁ ἑσταὼς, τοῦ ἑσταότος, ἀπὸ
τοῦ ἕσταα ἰωνικῶς: conſueuerunt enim ἴωνες ſubtrahere
κ, in præteritis, ac penultimam corripere, ut μέμηκα,
μέμαα. ſic ἕστακα, ἕσταα, unde participium ἑσταὼς, ἑ-
σταότος. Ὀδυσσ. ω. Ἑσταότ' εἰν ἀΐδαο δόμοις. penultima
correpta, etſi poetæ aliquando metri gratia eandem
producant. Ὀδυσσ. ν. Ἑσταῶτες περὶ βωμόν. Sicut με-
μαὼς, μεμαῶτες. Ὀδυσσείας ψ. Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες,
ἅμ' ἑψόμεθ' οὐδέτι. Et Ὀδυσσ. ο. Ἤϊξαν πεδίον δὲ διὰ
πτόλιος μεμαῶτες. Et alia huiuſmodi. καὶ κράσει ἑστὼς,
ἑστῶτος, a quo femininum, ἡ ἑστῶσα, τῆς ἑστώσης. nam
regula eſt quod participia in ως, ſi ſint ἀπαθῆ, hoc eſt,
ſine paſſione, per ο, declinata, in υα, faciunt femi-
ninum, ut ἑστακὼς, ἑστακότος, ἑστακυῖα. καὶ ἰωνικῶς,
ἑσταὼς, ἑσταότος, ἑσταυῖα, ſicut γεγαὼς, γεγαότος, γεγαυῖα.
Ἰλιάδος γ. Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη διὸς ἐκγεγαυῖα.
Si uero ſyncopam patiantur, & declinationem ha-
beant per ω, faciunt femininum in σα, ut ἑστὼς, ἑστῶ-
τος. ἡ ἑστῶσα, unde διεστῶσα, quo participio Iſocrates

ad Demonicum usus est, sic inquiens, Ἐν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεστῶσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per ω, magnum scribendum est, ut τὸ ἑστὼς, τοῦ ἑστῶτος, & neutrum horum circunflectitur, quoniam crasis non est facta ex acuto & graui. nam omnis synæresis siue crasis, ut sæpe dictum, ex acuto & graui circunflexum facit, ut ποιέω, ῶ: at in hoc participio ἑσταὼς penultima habet grauem, ultima uero acutũ, quoniam participia in ως, præteriti perfecti super extremam habent acutum, ut τετυφώς. Ex graui enim & acuto non fit circunflexus, cum in diuersum tendant, nec usquam ad unum concurrant. Iccirco ἑστὼς, siue masculini generis sit, siue neutri, acuitur, quanquam extrema per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum femininis eadem syllaba, quæ ex ultima penultima facta est, circunflectitur, nisi ubi communi impediat. quoniam alia syllaba adueniente, accentuũ regula uariata est, quæ eiusmodi est: Omnis longa natura ante breuem finalem, & in eadem existente parte, ac tonum suscipiens, circunflectitur, ut μοῦσα, μαῖα, sic ἑστῶτος, ἑστῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βεβῶντος, ἀπὸ τοῦ βεβαὼς, quoniam feminina sunt γεγῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Neutra uero τὸ γεγὼς, τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς, τοῦ βεβῶτος. præterita uero communia, a quibus hæc deducũtur, sunt γέγηκα, ἀπὸ τοῦ γῶ, γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ, μήσω. βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ, βήσω. a

quibus ſubtracto κ, ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γέγαα, μέμαα, βέβαα, unde participia γεγαώς, μεμαώς, βεβαώς, καὶ κράσει γεγώς, μεμώς, βεβώς. & ſic de alijs huiuſmodi.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ο στήσας, τοῦ στήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔστησα, prima perſona primi aoriſti, ſicut ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ο στὰς, τοῦ στάντος, a prima perſona eiuſdem temporis, ἔστην ſicut ἱστὰς ἀπὸ τοῦ ἵστην. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στὰν, τοῦ στάντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο στήσων, τοῦ στήσοντος, a futuro στήσω. ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ο ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, μαι, in μενος, conuerſa. ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο ἑσταμένος, τοῦ ἑσταμένου, a prima perſona præteriti perfecti ἕσταμαι, ſicut τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑσταμένη. τὸ ἑσταμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ο σταθεὶς, τοῦ σταθέντος, a prima perſona eiuſdem temporis ἐστάθην, ſicut τυφθεὶς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ σταθεῖσα τῆς σταθείσης τὸ σταθὲν, τοῦ σταθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο σταθησόμενος τοῦ σταθησομένου a prima perſona futuri paſſiui σταθήσομαι. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ο ἐςασόμενος, τοῦ ἐςασομένου, a prima persona eiusdem temporis ἐςάσομαι. ἡ ἐςασομένη. τὸ ἐςασόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο ἱςάμενος, τοῦ ἱςαμένου, ἀπὸ τοῦ ἵςαμαι, sicut & passiuum.

Αόριςος πρῶτος.

Ο ςησάμενος, τοῦ ςησαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐςησάμην primo aoristo medio, expuncto augmento. ἡ ςησαμένη. τὸ ςησάμενον.

Αόριςος δεύτερος.

Ο ςάμενος, τοῦ ςαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐςάμην ἀχρήςου, expuncto augmento. ἡ ςαμένη, τῆς ςαμένης. τὸ ςάμενον, τοῦ ςαμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ο ςησόμενος, τοῦ ςησομένου, a futuro ςήσομαι. ἡ ςησομένη. τὸ ςησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο Διδοὺς, τοῦ διδόντος, a prima persona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω, magno in ο, paruum mutato, ac υ, interposito, sicut in prima coniugatione uerborum in μι, dictum est. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο δεδωκὼς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκυῖα, τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκὸς, τοῦ δεδωκότος.

Αόριςος

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ δοὺς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δού-σης. τὸ δὸν, τοῦ δόντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δώσων, τοῦ δώσοντος, a futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ δοθεὶς, τοῦ δοθέντος, a prima persona primi aoristi passiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθὲν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ δεδοσόμενος, τοῦ δεδοσομένου, a prima persona eiusdem temporis δεδόσομαι. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι, sicut & passiuum.

Ἀόριστος

Ἀόριςος δεύτερος.

Ὁ δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δωσόμενος, τοῦ δωσομένου, a futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνῦντος, a prima persona præteriti perfecti ἐζεύγνυν, ut in prima coniugatione uerborum in μι, dictum est. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ὁ ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de participijs satis.

F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER NONVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

Ἄρθρόν ἐςι μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. hoc est. Articulus est pars orationis casualis

ſualis præpoſitiua declinationi nominum, & ſubiunctiua, ſiue ſubordinatiua.

Articulorũ aliqui præpoſitiui, aliqui ſuppoſitiui.

PRAEPOSITIVI HI.

Αρσενικὰ ἑνικά. ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν. Δυϊ. τὼ, τοῖν. Πληθ. οἱ, τῶν, τοῖς, τοὺς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκά. τὰ, ταῖν. Πληθ. αἱ, τῶν, ταῖς, ταὶς. Οὐδέτερα ἑνικά. τὸ τοῦ, τῷ, τό. Δυϊκά, τὼ, τοῖν. Πληθ. τά, τῶν, τοῖς, τά.

Articuli ſuppoſitiui.

Αρσενικὰ ἑνικά. ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκά. ὢ, οἷν. Πληθ. οἳ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκά. ἃ, αἷν. Πληθ. αἳ, ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα ἑνικά. ὃ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκά. ὢ, οἷν. Πληθ. ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Articuli præpoſitiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur: τῷ enim ἀντὶ τοῦ τίνι, καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα, & in alijs ſimiliter. Sumuntur etiam et pro demonſtratiuo pronomine: τὸν enim pro τοῦτον, & τὴν pro ταύτην & in alijs ſimiliter.

De articulis compoſitis, ubi ſciendum ὅδε & ὅσπερ ſimplicium ſequi declinationem, immutatis δε, & περ, in ὅστις uero utranque compoſitionis partem declinari.

Etiam cum δε, *coniunctione cõpoſiti, demonſtratiua pronomina fiunt, ut* ὅδε ἀντὶ τοῦ οὗτος *&* ἥδε, ἀντὶ τοῦ αὕτη. *et* τόδε *pro* τοῦτο *& in alijs caſibus ſimiliter.*

Articuli ſuppoſitiui cũ noĩe infinito τὶς, *cõpoſiti, relatiua fiũt.* Αρσενικὰ ἑνικά. ὅσις. οὗτινος ᾧτινι, ὅντινα. Πληθ. οἵτινες, ὧντινων, οἷσισι, οὕσινας. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥτις, ἧστινος, ᾗτινι, ἥντινα. Πληθ. αἵτινες, ὧντινων, αἷσισι, ἅσινας.

Οὐδέτερα

Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, τι, οὕτινος, ᾧτινι, ὅ, τι. Πληθ. ἅτινα, ὧντινων, οἷς τισι, ἅτινα.

Etiam si cum περ, *coniunctione repletiua cōponantur, tantundem possunt, ut* ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅς τις. & ἥπερ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. & ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅ, τι.

Eodem modo si cum alijs coniunctionibus cōponantur, γε, *scilicet &* δε. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅνπερ. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ, ἧσπερ, ᾗπερ, ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. *id est, pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. Dicitur autem* ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντὶ, *quod est pro, &* ὄνομα *nomen,* τροπῇ τοῦ πρώτου ο, μικροῦ εἰς ω, μέγα, τοῦ δὲ ἑτέρου δὲ, εἰς υ. *Habet autem accidentia quattuor, genera, numeros, casus, & personas. Quidam addunt species & figuras.*

Accidentia pronominum.

Τῶν δ᾽ ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. *hoc est, Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum.*

Primitiua quidem tria esse oportet, quandoquidem inuenta sunt, ut tres distinctas significent personas, ἐγὼ *primam,* σὺ *secundam,* ὃς *tertiam. Quemadmodū in uerbis quorum declinationes* θεματικαὶ *appellantur, hoc est, positiuæ. Quoniam unaquæque uox*

suijpsius

ſuiipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur, quod non aliis orationis partibus declinabilibus euenit, quorũ inflexiones conſequentia uocis procedunt. Sed quoniam huiuſmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto quàm in obliquis, ſecundum uarium linguarum uſum, non ab re duximus eorum ſingula, per omnes numeros & caſus ſecundũ diuerſa idiomata uariare.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Νικὰ, ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν ἐγὼ, ἀττικῶς δὲ ἔγω
E γε προπαροξυτόνως. Οδυσσ. ρ. Δὸς εἰ ἐλὼν, οὔ-
τι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε. *et eſt pars una*
orationis compoſita. nam ſi duæ eſſent orationis par-
tes, ἐγώγε *dicendum fuiſſet, ſicut* ἐγώμιν. *Omnis e-*
nim dictio habens acutũ accentum ſuper extremam,
ſequente enclitica dictione, in eadem ſyllaba ſeruat
accentum, ut καλὸς, καλός γε. σοφὸς, σοφός γε. *ſic igi-*
tur ἐγὼ, ἐγώ γε. καὶ δωρικῶς ἐγών. Θεόκρ. ἐν Θυωνίχῳ.
Τᾶμος ἐγὼν τὸν ἴσης τὺ θυώνιχε. καὶ ἐγώνη, *quod apud*
poetas διὰ τὴν χασμωδίαν τῶν φωνηέντων, *hoc eſt hia-*
tum, in uſu non eſt.

Η γενικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε,
& *eſt enclitica dictio, ut* τοῦτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ
ἐμέο, διαλύσει τῆς ου, εἰς εο, καὶ παρενθέσει τοῦ ι, ἐμεῖο.
Ιλιάδος α. Αλλα πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. καὶ
ἀττικῶς ἐμεόθεν, καὶ συγκοπῇ ἐμέθεν, καὶ συγκο
προσθέσει τῆς θεν, συλλαβῆς, ἀττικῶς ἐμεόθεν, καὶ ἀθηναίης
πῇ ἐμέθεν. Ιλιάδος ο. Αἴκεν ἄνδ' ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης
ἀγελείης, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἐμεῦ, τροπῇ τῆς ου,
εἰς ευ, Θεόκριτος ἐν ἱέρωνι. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ
ἐμεῦ

ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, μεῦ, quod inclinatur. Θεόκρ. ἐν φαρμακ. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μοι περὶ θυμὸς ἰάφθη.

Η δοτικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοὶ, ὀξυτόνως, καί μοι, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, & est enclitica dictio, ut τοῦτό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοι γε, προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. Ιλιάδος α. Παρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι, Οἵ κέ με τιμήσουσι. καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκρ. ἐν νομεῦσι, Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπε, ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς.

Η αἰτιατικὴ, ἐμὲ ὀξυτόνως, καί με, ἀφαιρέσει τοῦ ε, et est enclitica dictio, ut τοῦτό τε δίδασκε. κλετικὴ δὲ οὐκ ἔστι.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ, καὶ ἀποκοπῇ τοῦ ι, νὼ, quod acuitur, sicut τὼ καλώ. quandoquidem nominatiuus dualis in ω, desinens, nunquam circunflectitur. καὶ αἰολικῶς, καὶ δωρικῶς, ἄμμε, secundum analogiam nominatiui pluralis ἄμμες, quo numero usus est Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, ἀλλὰ τὶς ἄμμε, Τὶς κρινεῖ. καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκα. Τὶς ἄμμε κρινεῖ, τὶς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμᾶν. Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt. Ιλιάδος α.

Ατρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω.

καὶ κόϊντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ Μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσουσι. καὶ Θεόκριτος ἐν θερισταῖς, ἣ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδὰς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν subscripto ι, κατὰ συναίρεσιν, iccirco circunflectitur.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες, καὶ δωρικῶς

κῶς ἄμες, καὶ αἰολικῶς ἄμμες, geminato μμ. Οδυσσείας
ῑ. Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν, ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ
διαίρεσιν. Ιλιάδ. γ̄. Ημέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖ-
ρα τέτυκται, τεθναίη. καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Οδυσ
σείας ω̄. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νευρὴν
ἐντανύσαι. & in eodem. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶ
ναι τὸν ἐόντα. καὶ δωρικῶς ἁμῶν. Θεόκρ. ἐν φαρμακευ-
τρίᾳ, ἦρ οὐκ ἄλλοι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασαι. καὶ
αἰολικῶς ἀμμέων κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἄμμες.

Η δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς μόνον ultima producta, ob
quam rem circunflectitur, eadem uero nonnunquam
apud poetas corripitur atque acuitur, ἡμίν. Iones ta-
men et Attici sæpe circunflectunt penultimam, ἧμιν.
Homerus, ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. καὶ
δωρικῶς ἁμὶν ὀξυτόνως, extrema existente correpta.
Θεόκ ἐν θαλυσίοις, Πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς
δονέοντο. Si uero producta sit, circunflectitur. Θεόκ.
ἐν ὁδοιπόροις, Χ' ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγ-
χει. Καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. Οδυσσείας μ̄.
Ενθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν. Καὶ ἄμ
μι, ἀνευ τοῦ ν. Οδυσσ. ᾱ. Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι.

Η αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέας, Ο-
δυσσ. δ̄. Εν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. Καὶ ἁμᾶς δωρι
κῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Dubitari solet hoc in loco an ἡ, aspirato in α, con
uerso δωρικῶς καὶ αἰολικῶς etiam aspiratio in tenuem
spiritum ubique mutanda sit. nã sunt nonnulli, qui as
serunt omnino ἀ, tenui spiritu secundũ regulas scriben
dum

dum esse, solum illud Theocriti excipientes, hoc est, Αδύτι τὸ ψιθύρισμα. pro ἡδὺ, quod ab omnibus aspiratur. Sunt & qui articulos quoque excipiant, quos quidem pari modo aspirari uolunt. Sed ijs aduersari uidetur poetarum auctoritas, nam regula est, quod quæuis tenuium, hoc est, κ, π, τ, sequente uocali aspirata, in propriam uertitur aspiratam, alioqui immutabilis remanet. unde consequens est, ut quæuis uocalis aspirata sit, ubicunque euenit quampiam tenuium ante ipsam uocalem in propriam aspiratã uersam esse, ut χ᾽ ἁμῖν, ἀφικέσθαι, καθ᾽ ἡμᾶς. Igitur ubicunque aliqua tenuium in propriam aspiratam conuersa fuerit, sequente uocali, apparet illam omnino esse aspiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio a uocali aspirata principium habet. Igitur & α, siue per se, siue ex η, aspirata fiat more Dorico. Θεόκ. ἐν θεριςαῖς, Παῖδ᾽, ὧν γὰρ ἅψηθε θεαὶ, καλὰ πάντα ποεῖτε. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Ως κεῖνος δινοῖτο ποθ᾽ ἁματέρῃσι θύραισι. ἀντὶ τῶ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις, Μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον. ἀντὶ τοῦ ἡλίου. Idem. Ανίχ᾽ ἁφαίςω τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει, ἀντὶ τοῦ ἡφαίςου. Quod igitur censendum de plurali numero primæ personæ pronominis, in cuius casibus omnibus η, aspirata in α, uertitur Dorico more & Aeolico? An α, quoque aspirandum sit, an tenui spiritu scribendum? Dicendum quòd cum pluralis numerus huius primæ personæ uarius sit per omnes suos casus, et etiam uariam habeat litteraturam secundum linguarum diuersitatem, di-

scernenda

ſcernenda ſunt quænam ſint Dorum propria, & quæ Aeolum. nam ἅμες ſimplici μ & ἁμῶν, & ἁμὶν, ἁμᾶς, Dorum ſunt propria, iccirco aſpiranda. ἄμμε uero, & ἄμμες, & ἄμμων, & ἄμμιν ſiue ἄμμι, & ἄμμας, Aeolum ſunt propria, igitur tenui ſpiritu ſcribenda, quandoquidem Aeoles omnino aſpirationem ignorant, etſi Dores ijs quoque dictionibus non aſpiratis frequenter uti ſoleant. Θεόκ. ἐν θυωνίχῳ, Αμμες μὲν φωνεῦτες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Θεσυλιταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικῶς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.

Η γενικὴ, ἐμοῦ καὶ μοῦ κοινῶς, ἐμέο καὶ ἐμοῖο ἰωνικῶς, ἐμέοθεν καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς, ἐμεῦ καὶ μεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ἐμοὶ καὶ μοὶ κοινῶς, ἔμοι γε ἀττικῶς, καὶ ἐμὶν δωρικῶς.

Η αἰτιατικὴ, ἐμὲ, καὶ με. Κλητικὴ οὐκ ἔστι.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ καὶ νῷ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, νῶϊν, καὶ νῷν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς, καὶ ἄμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ, ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς, καὶ ἄμμων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως, ἡμὶν ποιητικῶς ὀξυτόνως.

ὀξυτόνως, ἧμιν ἀττικῶς προπερισπωμένως, ἁμὶν δωρικῶς, ἄμμιν καὶ ἄμμι αἰολικῶς.

Η αἰτιατικὴ, ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς, καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

τοῦ σὺ, δηλονότι.

Νικά. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν Σὺ, δωρικῶς δὲ
E Τὺ, τροπῇ τοῦ σ, εἰς τ, *quod acuitur sicut &* σὺ, Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Αλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε' ἄειδε. Καὶ τύνη, προσθέσει τοῦ νη, *sicut* ἐγώνη, *penultima producta licet* συ, *corripiatur* Ιλιάδ. τ. Τύνη δ' ἡφαίστοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.

Η γενικὴ, κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς ου, εἰς εο. Οδυσσείας β'. Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. Καὶ παρενθέσει τοῦ ι, σεῖο. Ιλιά. γ. Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Καὶ ἀττικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν, κατὰ συγκοπήν. Ιλιάδος θ. Ως γὰρ θέσφατόν ἐστι, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεόκρ. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος. Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁμιτυλάνα. Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ σ, εἰς τ, Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις, Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κομάτας.

Η δοτικὴ κοινῶς μὲν σοὶ, δωρικῶς δὲ τοί. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Αἶγα τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. Καὶ τίν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. Φαῖνε καλὸν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον. Καὶ τεὶν πλεονασμῷ τοῦ ε, Ιλιά. λ. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεὶν τάδε μυθήσασθαι. Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, Εὐμὴ δ' ἐδίδαξε τεὶν κεχαρισμένος

φισμένος ἱρδ᾽ς. Ἀντὶ τοῦ σοί. Dicuntur autem τὶν & τεὶν μονόπτωτα, καὶ μοναδικὰ, & poetica sunt.

Η αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σὲ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Αἴκα δ᾽ αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας ἐς τὲ καταῤῥεῖ. Ἀχίμαρος. Καὶ τὺ, quod inclinatur cum sit accusatiui casus, quemadmodum & σέ. Θεόκρ. ἐν συρακουσίαις, Δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ᾽ οὐδεῖ τυ γενέσθαι.

Η κλητικὴ, σὺ, secundum aliquos.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ, καὶ σφὼ, ἀποκοπῇ τοῦ ι. Iccirco acuitur quemadmodum & νὼ, καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε, ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus usus est in Olympijs cum duobus fratribus tantum scriberet. Υ̓́μμε δ᾽ ἐκλάρωσεν ποτμὸς ζηνὶ γενεθλίῳ. ἀντὶ τοῦ σφώ. Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt, sicut ἄμμε. Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις. Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε, κερουχίδες αὔριον ὔμμε. Πᾶσας, ἐγὼ λουσῶ.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν subscripto ι, iccirco circunflectitur sicut νῷν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὕμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ἰλιάδος α.

Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Ὀδυσσ. ν. Ὑμέων δ᾽ ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Vbi aduertendum, ὑμέων κατὰ συνίζησιν pro spondeo haberi.

Καὶ ὑμείων, παρενθέσει τοῦ ι, Ὀδυσσείας φ.

Μὴ δέ τις ὑμείων, τοῦ γ᾽ εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων.

Ενθάδε δαωνύθω.

Et Apollonius secundo Argonauticon.

Αὐτῆς θ᾽ ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ᾽δὲ γενέθλην.

καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. *poetæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt, sicut* ὑμῖν. *ideo acuitur, extrema existente correpta,* καὶ δωρικῶς ὑμὶν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Οδυσσ. κ. Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι. καὶ ὔμμι. Οδυσσείας β.

Πειρήσω ὥς κ᾽ ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω.

Η αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Οδυσσ. β. Εἴπαθ᾽ ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει.

Et Apollonius secundo Argonauticon.

Ως δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε.

καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ᾽ ἀναλογίαν.

Aduertendum est hoc in loco pluralem numerum secũdæ personæ, a plurali primæ litteratura differre, quia pluralis primæ ab η, *uocali lóga per omnes suos casus principiũ habet, quæ* ἔθει δωρικῷ καὶ αἰολικῷ *in* α, *mutatur. Pluralis uero secundæ ab* υ, *uocali ancipiti, quę licet ubique aspiranda sit per communem regulam, Aeoles tamen hanc omnino abeuntes,* υ, *quoque, et si in principio dictionis existat, tenui spiritu ubique scribi uolunt. Iccirco quæ Aeolũ sunt propria, tenui spiritu scribenda esse, hoc est,* ὔμμε, ὔμμες, ὐμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σὺ, δωρικῶς δὲ τὺ, καὶ τύνη.

Η γενικὴ,

Η γενικὴ, σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σείο ἰωνικῶς, καὶ σέοθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, σοὶ κοινῶς, καὶ τοὶ δωρικῶς, καὶ τὶν καὶ τεὶν ποιητικῶς.

Η αἰτιατικὴ, σὲ κοινῶς, καὶ τὲ καὶ τὺ δωρικῶς. ἡ κλητικὴ, σύ.

Δυϊκά.

Η ἐυθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφῶϊ καὶ σφὼ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφῶϊν, καὶ σφῶν.

Πληθυντικά.

Η ἐυθεῖα ὑμεῖς κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὕμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως καὶ ὑμὶν ποιητικῶς, καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.

Η αἰτιατικὴ, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

τοῦ οὗ, δηλονότι.

Νικά. ἡ ἐυθεῖα ὃς, *quod frequentissimum est*
E *apud Platonem*, ἦ δ' ὃς, *inquit ille*, καὶ ἴ *secundum ueteres, nunc autem inusitata.*

Η γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. Ιλιάδ. ω. Ιξεν δ' ἐς κλισίην οὗ. Ιλιά ν. ἕος. ἰωνικῶς δὲ ἕο, διαλύσει τῆς ου, διφθόγγου. Ιλιάδος ε. Ηδε μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. καὶ εἷο πα

ρενθέσει τοῦ ι, Ιλιάδος δ. Αλλὰ τὸν ὑὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχη. καὶ ἀπλικῶς ἕοθεν καὶ ἕθεν. Ιλιάδος ζ. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ ἥρω' ἄδρηστον. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς εὗ, ἐκ τῆς οὖ διφθόγγου. Ιλιάδος υ.

Εἴπως εὗ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη.

Καὶ Οδυσσ. τ. ὅδ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας εὗ λοφίην. ἀντὶ τοῦ οὗ.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως. καὶ ἕοι.

Η αἰτιατικὴ, ἓ, καὶ ἑέ. Ιλιάδος υ.

Ε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ιλιάδ. ω.

Σκύσεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἓέ δ' ἔξοχα πάντων.

Et hæc omnia aspirantur, quia omne pronomen abijciens σ, κατ' ἀρχὴν aspiratur, σὸς, ὅς. σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοὶ, οἷ. σὲ, ἓ, καὶ ἑέ. Est & alius accusatiuus in ιν, ab inusitato nominatiuo ἵ, qui nũc μ, nũc ν, κατ' ἀρχὴν suscipiens, μὶν, facit & νὶν, δωρικῶς, & est omnis generis, & accusatiui casus, tam singularis, quàm pluralis, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. appellaturq́. μονόπτωτος, siue μοναδικὸς, & apud poetas frequentissimo habetur in usu, ut est illud Homeri uulgatissimum. Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Καὶ καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Πῶς καί νιν δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ λυκαῖον. Καὶ Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Φαίης κὲν γύγων νὶν ἔσον σθένος ἐλλοπιεύειν. Ἀντὶ τοῦ αὐτόν. *Et in plurali, licet raro inueniatur,* Οδυσσείας ρ. θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶ. Δυκλίδες, οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσοιτο. Ἀντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας.

Δυϊκά.

Δυϊκά.

Η αἰτιατικὴ, σφωὲ καὶ σφὲ ὀξυτόνως, & ambo encliticα ſunt, & accuſatiui caſus tantum: quandoquidem in pronominibus nullus rectus encliticus eſt. Ιλιάδος ᾱ. Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud, Γίνωσκε γάρ σφε πάρος.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωὶν ὀξυτόνως καὶ ἐγκλίνεται. Οδυσσείας δ̄. Αλλ' εἴπ' εἴ σφωϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ιλιάδος ᾱ. Καί σφωϊν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς. Differt autem σφωὶν genitiuus dualis tertiæ perſonæ, à genitiuo ſecundæ, accentu tantum. nam genitiuus ſecundæ circunflectit penultimam, genitiuus uero tertiæ acuit extremam, & eſt encliticus. Quam differentiam Homerus plane oſtẽdit. Ιλιάδ. θ̄. nam cum uellet Iuppiter Iunonem & Palladem inhibere, ne Achiuis fauerent, Irim ad eas miſit, ut hoc eis abſentibus minitando nunciaret, ſic inquiens, Γυιώσω μὲν σφωϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ἵππους αὐτῶν. Cum uero Iris Iunoni et Palladi mandata Iouis refert, tanquam ſecundas perſonas eas alloquitur, inquiens: Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. καὶ σφὶν, ἀπὸ τοῦ σφωὶν, ſicut σφὲ, ἀπὸ τοῦ σφωέ.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Η γενικὴ, σφῶς κοινῶς, καὶ σφέων ἢ σφείων ἰωνικῶς. Απολλώνιος Argonauticon libro tertio.

Καὶ οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων ἦν στόματα. καὶ Ιλιάδος λ̄. Εκ γάρ σφεων χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. καὶ, Ιλιάδος δ.

Ωσαν ἀπόσφειων, ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Η δοτικὴ, σφὶν ἰωνικῶς. Ιλιάδος γ̄. Ισον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. καὶ σφί. Ιλιάδος δ̄. Παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα. καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμὸν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Η αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν σφὰς, ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς καὶ ψὲ δωρικῶς. Θεόκρ. ἐν νομεῦσιν. Ηπα ψεκρύβδαν τὰ ποθ' ἑσπέρα πᾶσας ἀμέλγες. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. *Volunt enim quidam, σφᾶς accentum habere circunflexum, tanquam contractum* ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν, *sic* σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. *Quidam uero contrarium sentientes, uolunt* σσφὰς *primum esse natura, et ab eo* σφέας *deduci* κατὰ πλεονασμὸν, *siue* ἐπέκτασιν τοῦ ε. *Sic* σφῶν *primum esse, a quo* σφέων. *Sic* σφὶν, *a quo* σφίσιν. *quandoquidé &* σφέων, *&* σφίσιν *&* σφέας *inclinantur sicut eorum perfecta, ut Herodianus asserit, & Ioannes Charax grammaticus* ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. *quod minime pati possent, si ut dissyllaba perfecta essent, cum grauitona existant. nam regula est,* ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. *Et altera similis,* Βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. *Igitur cum hæc grauitona sint, et uere enclitica, apparet illa non natura sed* καθὰ πάθος *esse grauitona, alioqui non inclinarentur.* Οδυσ. γ̄. Τῷ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἔπεσπον. *&* Ιλιάδ. κ̄. Απὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν. *&* Ιλιάδ. δ.

Ιλιά. δ̄. Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ, grauitona quidem sunt, sed κατὰ πάθος quandoquidem & ipsa pariter inclinantnr, sicut σφέας. Ιλιά. γ̄. Ως σεο νῦν ἔραμαι. καὶ Οδυσ. ξ̄. Επεί ἕο κήδετο λίην. καὶ Ιλιά. ᾱ. Επεὶ οὗ ἕθεν ἐσὶ χερείων. nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari solent, seruant tamen suorum perfectorum proprietates, ut est illud Hom. Οδυσ. β̄. Ος ποτ' ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. & Ιλιάδ. κ̄. Χαῖρε θέα τοῖσδεσι. Est enim τοῖς datiuus pluralis articuli præpositiui, qui per communem regulã circunflectitur, quæ talis est. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui si duæ addantur syllabæ κατὰ πάθος, & fiat trisyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia uariarum linguarum declinatione lib. IIII. dictum est, non ob hoc fit aliqua accentus innouatio, licet cuidam communi regulæ accentum liquido aduersetur, quæ est, πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται. quod etiam Eustathius manifeste asserit, Οδυσ. φ̄. sic inquiens, Τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθείη εὐλόγως, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc est, τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimam, eo quod ante duas syllabas tonum habeat. non enim ἐπέκτασις mutare posset tonum articuli datiui. Quare non mirandum, si supra dicta pronomina grauitona, regulis omnino aduersantibus inclinantur, quandoquidem

non

non natura, sed secundum πάθος *talia sunt.* Σφᾶς *igitur cum perfecta dictio sit, & primum natura, ut ostendimus, acui potius quàm per crasim circunflecti consentaneum est.*

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, ἵ, καὶ ὃς ἄχρηστα.

Η γενικὴ, οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕοθεν καὶ ἕθεν ἀττικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως, καὶ ἕοι.

Η αἰτιατικὴ, ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μὶν, καὶ νὶν, δωρικῶς.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφωὲ, καὶ σφὲ ὀξυτόνως.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωὶν ὀξυτόνως.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφὲς δωρικῶς.

Η γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.

Η δοτικὴ, σφὶν καὶ σφὶ, καὶ σφίσιν.

Η αἰτιατικὴ, σφᾶς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς.

ΠΕΡΙ ΚΛΗΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

P *Ossessiua uero pronomina a primitiuis deriuata, sunt octo,* ἐμὸς, σὸς, ὃς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. *Quorum tria a genitiuis singularibus fiunt, hoc est,* ἐμὸς ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὃς ἀπὸ τοῦ οὗ. *Duo uero a nominatiuis dualibus, uidelicet* νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. *& hæc de duobus tantum dicuntur.*

cuntur. A duali numero tertiæ perſonæ non fit prono
men poſſeſſiuum, quoniam σφωὲ non eſt nominatiui ca
ſus, a quo deducendum fuerat, ſed accuſatiui tantum.
A nominatiuis uero pluralibus tria fiũt, ἡμέτερος ἀπὸ
τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, σφέτερος ἀπὸ τοῦ
σφεῖς. Et horum omnium trium generum, maſculina
quidem & neutra tertiam declinationem ſimplicium
ſequuntur, feminina uero ſecundam, & in eorum de-
clinationibus articulos ſuſcipiunt tanquam adiectiua
nomina. ὁ ἐμὸς, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ, τὸν ἐμὸν, ſicut ὁ
καλὸς, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τὸν καλόν. ἡ ἐμὴ, τῆς
ἐμῆς, ſicut ἡ καλὴ, τῆς καλῆς. Τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ, ſi-
cut τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ, & ſic de alijs. Deſinentia
uero in ρος, mittunt femininum in α, & id quoque in
obliquis ſeruant. ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας.
τῇ νωϊτέρα. ὁ σφωΐτερος, ἡ σφωϊτέρα, τῆς σφωϊτέρας,
τῇ σφωϊτέρᾳ, καὶ τὰ λοιπά. Alia poſſeſſiua præter ſu-
pradicta apud poetas inueniuntur: ut τέος, τεὴ, τεὸν
δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σὸς, σὴ, σόν. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι.
Αδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. ἀντὶ τοῦ σόν. & ἑὸς, ἑὴ,
ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὃς, ἣ, ὅν. Sunt & alia quæ a nomina-
tiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur, hoc eſt, ἄμες,
ὕμες, σφές. ἀπὸ τοῦ ἄμες, ἁμὸς, ἁμὴ, ἁμόν. pro ἡμέ-
τερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεόκριτος ἐν διοσκούροις, Ἐγ-
γὺς ὁρᾷς εὐ σύ με, ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης pro ἡμέτε-
ρος ὁ πύκτης. & Ιλιάδ. θ. Τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει. ἀπὸ
δὲ τοῦ ὕμες, ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμόν pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέ
τερον. Ιλιά. ν. Ηκε πολὺ φθαίη νῦ ναιομένη πόλις ὑμή. pro
ὑμετέρα. Ἀπὸ δὲ τοῦ σφὲς, σφὸς, σφὴ, σφὸν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος
σφετέρα

σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος *libro tertio*. Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς εὔφρονος ἀντιλόχοιο. *pro* σφετέρου.

Annotandum etiam genitiuos ſingulares deriuatiuorum pronominum in ου, κοινῶς *deſinentes*, διὰ τοῦ οιο, *omnino enuntiari* ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, *ſicut & genitiuus nominum tertiæ declinationis ſimplicium, cum & hæc ad ipſam declinationem referantur, ut* ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο, *ſicut* καλὸς, καλοῦ, καλοῖο. σὸς, σοῦ, σοῖο, *& alia ſimiliter. Differt autem a genitiuo primitiui penultima tantum: nam genitiuus primitiui* ει, *diphthongo ſcribitur*, ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμεῖο: *deriuatiui uero* οι, ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

D*emonſtratiua autem duo* οὗτος, καὶ ἐκεῖνος *Et hæc quoque trium ſunt generum, quorum communis inflexio talis eſt.*

Ενικὰ ἀρσενικά. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον.
Ενικὰ θηλυκά. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην.
Ενικὰ οὐδέτερα. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο.
Ενικὰ ἀρσενικά. ἐκεῖνος, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκεῖνον.
Ενικὰ θηλυκά. ἐκείνη, ἐκείνην, ἐκείνῃ, ἐκείνην.
Ενικὰ οὐδέτερα. ἐκεῖνο, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes ι, κατὰ προσχηματισμὸν, *ac extremam acuentes, ſic proferre conſueuerunt:*

Οὑτοσὶ, τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτονὶ, ὦ οὗτος.
αὑτηὶ, ταυτησὶ, ταυτηὶ, ταυτηνὶ,
τουτοὶ, τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτοί. καὶ τουτὶ, καὶ τοδί.
Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπε μοι τοδί.
Εκεινοσὶ, ἐκεινουὶ, ἐκεινῳὶ, ἐκεινονὶ, καὶ τὰ λοιπά. *Aeo-*

les

les uero auferentes ε, dicunt κεῖνος, κείνη, κεῖνον.
Dores uero uertentes κ, in τ, & ε, diphthongi in η,
subscribentesq; ι, τῆνος, τήνη, τῆνο dicunt. Quidam
tamen uolunt hæc absque ι, scribi, τῆνος, τήνη, τῆνο.
Ὁ, quoque articulus præpositiuus, assumens δε & γε,
coniunctiones repletiuas, fit pronomen demonstra-
tiuum, ut supra dictum est, ut ὅδε καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷ-
δε, pro οὗτος, τούτου, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, pro
αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδὶ, τοῦδε, τῷδε, pro
τοῦτο, τούτου, τούτῳ. Sic ὅγε, ἥγε, τόγε. Inuenitur
etiam ὁ δεῖνα in tertia persona tantum, quam ob rem
μονοπρόσωπος appellatur: quidam uero infinitum pro-
nomen uocant. Et id quoque trium existit generum.
Declinatur autem sic, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι,
τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα
τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα ἐγράψατο, hoc est, quidam cuius-
dam de re quadam accusauit. Femininum, ἡ δεῖνα,
τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. Neutrum, τὸ δεῖνα, τοῦ
δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα,
τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et ὁ
δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΙΡΚΗΣ.

R elatiuum autem unum, & ipsum quoque
trium existit generum, αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ,
αὐτόν. αὐτὴ, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτὸ, αὐτοῦ,
αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis propria est si-
gnificatio trium personarum, ut αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σύ,
αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem spiritum semper habet. Si ue-
ro αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν aspirata inueniantur, sciendum
pronomina

pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατ' ἀφαίρεσιν. nam aspiratio quæ erat super ε, eadem quoque super αυ, seruatur.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

P Ronomina composita tria, quæ nominatiuũ non habent, hoc est, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. & hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ, in tribus casibus numeri singularis tantum uariari: tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim, sed etiam disiunctim, sic:

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. Καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτὴν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Π Ρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc est, Præpositio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per cõpositionem, uel appositionem,

poſitionem, ſiue conſtructionem, id eſt, per regimen
caſus. per compoſitionem, ut συνοικος, cohabitator.
ἔμπειρος, peritus. per appoſitionem, ſiue conſtructio-
nem, ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικὴν, in agrum At
ticum. Nominibus enim iuncta per compoſitionem o-
mnibus caſibus præponitur, ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου,
τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appoſitionem
uero ſiue conſtructionem, nunquam nominatiuo iungi
tur. Cum uerbis iungitur per ſolam cópoſitionem, ut
ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, diſſero. Cum participijs
per compoſitionem ſecundum uerborum figurá ex qui
bus naſcuntur, ut ἀνατέλλων, oriens. διαλεγόμενος,
diſſerens: & præterea per appoſitionem obliquis caſi
bus ſecundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα. πρὸς δια-
λεγόμενον. Pronominibus autem per appoſitionem ſo
lam, ut ὑπ' ἐμοῦ, a me. πρός σε, ad te. Ceteris uero
partibus orationis per ſolá compoſitionem præpoſitio
iungitur. Accidunt autem præpoſitioni tria, τὸ ὀξύνε-
σθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id eſt, acui, ſi tonum admit-
tit: uel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui ter
tio εἰς τὰς τέσσαρα ſic inquit, πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνε-
ται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν, τῆς εἰς καὶ ἐξ.
hoc eſt, Præpoſitio autem omnis grauatur, & omnis
extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paulo infe-
rius ſubiungit, δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι,
ἐκ τοῦ ἐπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μεταφέρετ' ἂν ἐπὶ τὸ
ε, ὀξεῖα, ὥσπερ κἀπὶ τοῦ Ιλιάδος τ̄. Ἐπ' ἄταρ ὀγδοά-
την βρισηΐδα καλλιπάρηον. id eſt, Manifeſtum au-
tem præpoſitiones grauari, ex eo quod eſt ἐπ' ἐμοί. ſi
enim

enim acueretur, transferretur ad ε, acutus accentus, quemadmodum & in ἔπ᾽ ἀτὰρ ὀγκοάτην, &c. ubi liquido apparet, ἐπὶ præpositionem (expúcta extrema uocali) omnino accentum amisisse, quod in ἔπλα non euenit, cum nomen existat ὀξύτονον, sed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus est. Τὸ ψιλοῦσθαι, hoc est, principalem syllabam læuigari, demptis quæ in principio υ, habent. Τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc est, extremam syllabam corripi, quibusdam exceptis, ut in eis facile discerni potest. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes: quarum sex sunt monosyllabæ, ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρό. Duodecim uero dissyllabæ, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Τῶν προθέσεων.

EN quidem præpositio, datiuo semper iungitur, ἐν οἴκῳ, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro. Genitiuo uero κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, id est, per defectum datiui ἀπλικῶς, ἐν ᾅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου, in domo Plutonis. Inuenitur etiam apud poetas ἐνὶ κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ ι, καὶ εἰν. ἐνὶ uero παροξύτονον uim uerbi habet, hoc est, ἔνεστι. Εἰς uero quæ & ἐς dicitur ἀπλικῶς, accusatiuo semper iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγορὰν, ad forum. Genitiuo uero κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀπλικῶς, εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, ad domum præceptoris. Vtimur enim εἰς, in rebus inanimatis, πρὸς uero maxi

me in rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. πέμπω τὸ χρυσίον πρός σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς, utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς, hoc est, in laude et relatione, ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. retulit enim ad magistratum, dicimus & hymnos ad Apollinem. πρὸς uero è contrario, πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. bellat autem aduersus finitimos. Secundum quam sententiam nonnũquam utimur & εἰς, ut ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos. ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur, genitiuo semper iungitur, & motum ex aliquo significat, ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim ξ, sequente uocali, κ, uero si consonans sequatur, ἐξ ἀττικῆς, ex Attica. ἐκ μεγάρων, ex domibus. significat etiam χρόνον, ἐκ νεότητος, ex iuuentute. ἐξ ἀλεξάνδρου, tempore Alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον, causam, ἐκ ῥαθυμίας, τὰ κακά, ex pigritia, mala. Etiam causam materialem, ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compositione uero ἔμφασιν significat, ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, usque ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω, ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis, ἐξέρχομαι, egredior.

Σὺν uero quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur, datiuo semper iungitur, σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν: cum aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere: σύνοικος, cum alijs habitans, id est, contubernalis, σύμβουλος, cum altero consulens.

Πρὸς uero genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur:

genitiuo quidem cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc eſt, motum à perſona: πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, à deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου, hoc eſt, in iuramento accipitur, πρὸς θεῶν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, δότε μοι κώνειον per deos, ò uiri iudices, date mihi cicutã. Vel cũ τὸ ἐναντίον, ἢ τῷ ἐνώπιον, id eſt, coram ſignificat: πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. coramq; dijs beatis, corãq; mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc eſt, officium, ſiue conueniens: οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς, non eſt ſapientis medici dicere incantationes. Datiuo autẽ iungitur, cum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id eſt, prope & adiacens ſignificat: πρὸς τοῖς ποσὶν, ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpoſitionis, δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον, da mihi cum ueſte & argentum. Accuſatiuo uero iungitur, cum ſignificat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι, hoc eſt, motum ad aliquid animatum: πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, uado ad magiſtratum. Etiam cum σχέσιν τινὰ καὶ λόγον ſignificat, id eſt, habitum quendam & rationem, ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτὼ, ſicut duo ad quatuor, ſic quatuor ad octo. Vel ſic παράδειγμα, id eſt, exẽplum, ᾄδει πρὸς αὐλὸν, cantat ad tibiam. Πρὸ uero genitiuo ſemper iungitur, & τόπον καὶ χρόνον ſignificat, ut πρὸ τῆς πύλης, ante ianuam, πρὸ Ἀλεξάνδρου Φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrum Philippus imperauit Macedonibus. Similiter et in cõpoſitione, ut πρόμαχος, qui ante alios pugnat. προγενέστερος, maior natura. Accipitur etiã ἐμφατικῶς, ut προπετὴς, petulãs.

Ἀνὰ

Ἀνὰ accuſatiuo ſemper iungitur, ἀνὰ στρατὸν, per exercitũ. ἀνὰ ἄστυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ, ἀνὰ στόμα in ore. In compoſitione uero ſignificat τὸ ἄνω, ut ἀνάβασις, aſcenſus. ἀναβαίνω, aſcenda. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν, retroflexionem, ut ἀναδρομὴ recurſus. ἀνατρέχω, recurro. Illud uero Homeri, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, poeticum eſt, id eſt, cum aureo ſceptro. Κατὰ uero genitiuo et accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem ἐπὶ καταφορᾶς, καὶ κατηγορίας, hoc eſt, in delatione et accuſatione, ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, cõtra Aeſchinem oratio. Etiam cũ ἐπάνω ſignificat, κατὰ γῆς κάθημαι, ſuper terram ſedeo. Siue περί τι, ἢ περὶ τοῦ circa aliquid, uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. animal dicitur uel prædicatur de homine. Illud uero Homeri, Κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, id eſt, ab olympi uerticibus. Accuſatiuo uero iũgitur, cũ ὅμοιον ſignificat, hoc eſt, ſimile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει, ſecundũ Demoſthenem ſcribit. Siue χρόνον καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνὴρ, noſtris tẽporibus fuit ſapiens uir. Siue κίνησιν. i. motũ, ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν. per naues Achiuorũ. Siue cum ſignificat περί τι, καὶ ἔν τινι. καθ᾽ ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, circa uiã hæc faciebãt. καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, et mãſerũt in regione. Διὰ genitiuo iũgitur et accuſatiuo, genitiuo quidẽ cũ ἐνέργειάν τινα, hoc eſt actionẽ quãdã ſignificat. διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο, per te hæc forſan melius facta fuiſſent. Siue μέσον, ut ἐπορευόμην διὰ ἀγορᾶς, Ibã per forũ. Accuſatiuo uero iungitur, cum αἴτιον. i. cauſam ſignificat. διά σε ταῦτα γράφω, propter te hæc ſcribo. Nõnunquã tamen apud

Homerum ſignificat τὸ μέσον. Ἰλιάδος κ̄. διά τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. perq; arma & atrum ſanguinem. Μετὰ genitiuo & accuſatiuo iungitur, genitiuo cum ἕνωσιν, id eſt, unionem ſignificat, ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος, ſuauis cum amicis uita. Accuſatiuo uero cum ὕστερον ſignificat, id eſt, poſt, ut μετὰ τὴν ἑορτὴν, poſt feſtum. Πλάτων μετὰ Σωκράτην, Plato poſt Socratem. Illud uero Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε, cum tertijs, id eſt, cũ hominibus tertiæ ætatis imperauit. καὶ μετὰ τοῖσιν ἔβη, ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, poeticum eſt. Παρὰ genitiuo & datiuo & accuſatiuo iungitur, genitiuo cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν ſignificat, id eſt, motum à perſona: παρὰ θεοῦ τ᾽ ἀγαθὰ, à deo bona. Ἀπὸ enim præpoſitio & ἐκ, maxime ſunt motui de loco familiares, παρὰ uero & πρὸς, motui à perſona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν καὶ ἐγγὺς, hoc eſt, ſtatum & prope ſignificat. παρ᾽ ἐμοὶ διατρίβει, apud me moratur. Accuſatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι, hoc eſt, motum ad aliquid ſignificat. Παρά σε ἔρχομαι, ad te uenio. Vel cum ſignificat τὸ διὰ τὶ, propter aliquid, ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio, ſupple eſt. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας, hoc eſt, extra conſiderationem ſiue denunciationem, ut παρὰ γνώμην συμβαίνει, præter opinionem contingit. Ἀντὶ genitiuo iungitur ſemper, ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecunijs. Significat enim ἀμοιβὴν & καταλλαγὴν, hoc eſt, uiciſſitudinem & permutationem, ut ἐκεῖνος, ἀντὶ ἐκείνου, ille pro illo. ἀντὶ ἵππου χρυσὸς, pro equo aurum. In compoſitione uero interdum τὸ ἴσον ſignificat,

cat, ut ἀντίθεον πολύφημον, dijs parem Polyphemum, & ἀντέρως, correspondentis, hoc est, mutui amoris Deus. Vide Suidam. Interdum uero τὸ ἐναντίον, ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretũ, siue placitum.

Ἐπὶ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum significat χρόνον, ut ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου, imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, circa aliquid & in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, circa multa uel in multis disceret aliquis quæ dicuntur. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes super terram. Accusatiuo cum κίνησιν significat ἀττικῶς, ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiscebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν, id est, causam significat, ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ αὐτεξούσιον, id est, potestatem & arbitrium, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in potestate siue arbitrio regis omnia subditorum. Siue τὸ ὕστερον, ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει, post hæc multa alia narrabat. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, super fundamento murus stetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id est, insidias significat, ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accusatiuo uero iungitur, cum κίνησιν significat, ut ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, in forum. Περὶ uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id est, causam significat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum significat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui flauo

ſtano Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς, ut Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ὀρωήσει περὶ δουρὶ, ſtatim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uero iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν, ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ ἐγγὺς, ut περί που τὴν ἀλεξάνδρειαν, prope Alexādriam. In compoſitione uero ſignificat τὸ κύκλῳ, ut περιφορὰ circunferentia. περιδρομὴ, circuitio. περιδινεῖν, circumuoluere. περιστρέφειν, circumuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc eſt, præſtantius, ut ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος, id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoque περίειμι τούτων βουλῇ, ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῷ, καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc eſt, antecello his conſilio, mente, & pugna. Οδυσ. ᾱ. Οἳ περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. καὶ Ιλιά. ᾱ. Ος πέρι μὲν βουλῇ δαναῶν, πέρι δ᾽ ἐστὲ μάχεσθαι. Etiā περιουσίαν καὶ πλῆθος ſignificat, ut περί ἐστί μοι πλοῦτος, hoc eſt, opulentia, ſiue copiæ ſunt mihi. Αμφὶ uero eādem habet ſignificationem & uim, quam περὶ: nā poetæ ſæpenumero ambas ſimul ponunt. Ιλιάδος θ̄. Εκτωρ δ᾽ ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους, id eſt, circumuertebat. περι tamen frequentiori eſt in uſu. Απὸ genitiuo ſemper iungitur, & motum de loco ſignificat, ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iuſto. In compoſitione uero ἄρνησιν καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc eſt, negationem, priuationem, uel maiorem emphaſim ſignificat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι.

ἀπαγορδ΄ω. ςέρησιν, ἀπέμαθον, ἀποδιδάσκω. πλείονα
ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio. Υπὸ ge-
nitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo qui-
dem cum αἴτιον, id eſt, cauſam ſignificat, ut ὑπὸ νόσου
οὐ περιπατεῖ, ob morbum nō ambulat. Vel cum ὑπο-
κάτω ſignificat, ut ὑφ' ἱματος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, ſub
ueste occultantem manum. Datiuo quoque & accuſa
tiuo iuncta, idem ſignificat, ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ
δένδρον κάθημαι, ſub arbore ſedeo. Significat etiam
cū accuſatiuo aliquem ſub aliquo eſſe καθ' ὑποταγὴν,
ideſt per ſubiectionem, ut ὁ ςρατιώτης ὑπὸ τὸν ςρατη-
γόν. In compoſitione, uero, nunc clam ſignificat, ut
ὑφείλετο, ſurripuit: nunc uero diminutionem ut ὑπο-
βέβηκε: nunc autem mediocritatem, ut ὑπόχρυσον, τὸ
μετρίως χρυσοῦ: nunc uero nihil plus quàm ſimplex
dictio ſignificat, ut ὑπέδειξεν. ὑπέφηνεν, oſtendit. Υπὲρ
genitiuo et accuſatiuo iūgitur. Genitiuo cū auxilium
ſignificat, ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Cteſiphōte
oratio. Etiā cū cauſam ſignificat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πά-
λιν ἐρῶ, de quibus locutus ſum iterum loquar. Etiam
τὸ ἐπάνω, ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πιδάλιον, ſupra fumum
gubernaculum. Accuſatiuo uero cum τὸ πλέον, καὶ
ἐπέκεινα ſignificat, hoc eſt, plus & ultra, ut ὑπὲρ ἄν-
θρωπον φρονεῖ, ſupra hominē ſapit. ὑπὲρ τὴν θράκην ἡ μα-
κεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compoſitio-
ne uero eadem habet ſignificata, ut ὑπέρμαχος, ὑπερή-
νωρ, ὑπερακοντίζω, & ſimilia. Verba ex præpoſitioni
bus compoſita, eam, quam et præpoſitiones ex quibus
componuntur, ſequuntur conſtructionē. hoc eſt, præ-

positiones cum uerbis compositæ propriam etiam seruantes significationem, omnes (ut simpliciter dicam) suum exigunt casum: ut κακηγορῶ σου, *accuso te.* ἀφίστημί σου, *absisto siue deficio à te.* ὑπερέχω σου, *antecello tibi.* παραινῶ σοι, *moneo te. Præterquam possessiua et acquisitiua,* ἐμφορῦμαι, ἐν τρυφῶ, καὶ παραπολαύω σου, *fruor te.* & περιτίθημί σοι, *circumpono tibi. Tamen* ἡ κατὰ *composita etiam intendit eodem casu,* κατεσθίει πάντα, *peredit omnia.* κατεῖπε μοι, *enarrauit mihi. Et hæc tamen etsi quid aliud compositum sic proferretur, nihil prohiberet destitui à proprietate præpositiua. Dicitur ergo* κατεπεῖν ἑτέρυ, *id est, contra alterum dicere,* & κατεσθίειν, *hoc est, exedere,* καὶ καθορᾶν *intueri. Vocetur autem hoc præpositiuum, illud uero uerbale.*

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.
De aduerbio.

EΠίρρημά ἐςι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι, *id est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt* εἶδος, καὶ σχῆμα, *hoc est, species & figura. Species duæ, primitiua ut* νῦν, *deriuatia ut* νυνί. *Figuræ duæ, simplex* πάλαι, *compositiua ut* πρόπαλαι: *de quibus libro secundo satis dictum est. Nunc uero de aduerbiorum localium habitudinibus restat dicere, quæ græce* σχέσεις *appellant. Sunt autem tres,* ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον. οἷον, οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. *id est, in loco, de loco ad locum, ut domi, domo, domum.*

mum. Et quæ ἐν τόπῳ sunt, in θι, desinunt, ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ in cælo. Quæ autem ἐκ τόπου, in θεν, ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cælo. Quæ uero εἰς τόπον, in δε, καὶ σε. ut, οὐρανόνδε, καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανόν, in cælum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν, ex agro. ἀγρόνδε, καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι ubique. πάντοθεν, undique. πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε, alio. ἰλιόθι, in Ilio. ἰλιόθεν, ex Ilio. ἰλιόσε, καὶ ἰλιόνδε, ad Ilion. Item ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, in singulis partibus. ἑκασταχόθεν, à singulis partibus. ἑκασταχόσε ad singulas partes. πανταχοῦ, ubique. πανταχόθεν undique. πανταχόσε, ad omnem locũ. Omnia uero aduerbia in θεν, habentia in penultima ο, paruum, deriuantur à nominibus, ut ἀγρὸς, ἀγρόθεν. οὐρανὸς, οὐρανόθεν. Et hæc quæ de loco sunt, ablatiui casus erant apud antiquos, quẽ superfluum, & nihil plus quàm genitium significantem sustulerunt iuniores, qui etiam cum præpositione construebatur, ut ostendit τὸ ἐξ οὐρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uero pauca quædam, quæ scribuntur ω, magnum, ut ἀμφοτέρωθι, in utraque parte. ἀμφοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas partes. ἑκατέρωθι, utrobique. ἑκατέρωθεν, utrinque. ἑκατέρωσε, utroque. ἑτέρωθι, in alteraparte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωσε, ad alteram partem. Quæ autem non habent in penultima ο, in σι, desinunt in loco, in ζε, uero ad locum, in θεν, autem de loco: ut ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, ἐξ ἀθηνῶν, Athenis. ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι, Thebis. θήβηθεν, Thebis.

Thebis. θήβαζε, Thebas. ἐγγύθι, prope. τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo loco. Præterea in ω, desinentia duas habent habitudines, in loco & ad locum, ut ἄνω, superius & supra. κάτω, inferius & infra. ἔξω, foris & foras: ut ἔξω διατρίβει, foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exiuit foras. ἔσω, intro & intus, ut Sophocles, ἐν τραχινίαις, Γυναῖκες αἵτ' ἔσω στέγης, Et Εὐριπίδης, Καὶ τὸν γέροντα, τήν τ' ἔσω γραῖαν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόρρω, procul sum et eo. ἄνωθεν uero, superne. ἔξωθεν, de foris, de loco sunt. ἵνα autem, πῆ, πῦ, οὗ, ὅπυ, omnia sunt in loco, & significant ubi. ποῖ uero ad locum, ut ποῖ πορεύῃ, quo uadis. Et dicuntur quæ sunt in loco, ἐπὶ στάσεως, hoc est, in statu: quæ uero ad locum, ἐπὶ κινήσεως, hoc est, in motu. τὸ δὲ ἐκτὸς, id est, foris ἐπὶ στάσεως est, raro etiam ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uero ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον semper ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα, hic. ἐντεῦθεν, hinc. ἐνθάδε, huc. ἐνθένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ὧδε, huc. Omnia hæc significant locum, ubi est qui loquitur. Αὐτόθι uero, istic. αὐτόθεν, istinc. αὐτοῦ, istuc, significat locum apud eum qui audit. quod si ἐνταῦθα & huiusmodi alium inueniuntur significantia locum, quàm qui est apud eum qui audit, tunc id fit, eum & locus manifestus est, & persona ad quam fit sermo. Thucydides, ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad Rhegium, καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi congregabantur. Rarissime tamen inuenitur non prædicto loco. Est ἐνταῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc est, pro tunc, & hactenus, ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης, id est,

hucusque

hucusque fortuna est. Hinc illud, Hac Troiana tenus
fuerit fortuna secuta. Ἐκεῖ, illic. ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖ-
θεν, illinc. Inueniuntur etiam significare locum apud
eum ad quem sermo dirigitur. Et est notandum, ma-
gis approbatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ, ut ἐκεῖ τυγ-
χάνω, illic sum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι, illic inuenior. Ἐκεῖσε
uero ἐπὶ κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, illuc discedo.
Et est ἐκεῖ ἀναφορικὸν, id est relatiuum, cuius ἀνταπο-
δοτικὸν, id est redditiuum est ἔνθα, ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖ-
να, ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, ubi est quidam, illic ubi quidam.
Ὅπου, καὶ ὅπῃ, διὰ τοῦ, η, in loco. Ὅποι uero per οι,
ad locum. Ποῦ ἐπὶ στάσεως, Ποῖ per οι, ἐπὶ κινήσεως:
ὥστε τὸ, Ποῖ ἔβη Ἀνδρομάχη; quo iuit Andromacha? Πῇ
ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾷ βῶ,
πᾷ στῶ. quo eam, ubi stem? Πόθεν, ex quo loco, & ex
qua causa. Et πόθεν dubitatiuũ est, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. i.
minime. ὡς μὲν ἄξια πόθεν, ut quidem digna non. Πῶ,
est locale & interrogatiuum, et ἀντὶ τοῦ ἴσως, et abun
dat. Πῶς, simpliciter interrogatiuum est, ut πῶς ἔχεις;
ut uales? Et ἔμφασιν, id est, ostensionem significat in-
tensionis, ut, Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἶμ' ἀεὶ, ego
hoc modo ualde semper sum. καὶ πῶς, ἀντὶ τοῦ κατά τινα
τρόπον, quoquo modo, encliticum est, ut apud Aristi
dem. Δοκῶν γε δή πως εἰς ἕλληνας τελεῖν. id est, qui ui-
deatur quoquo modo inter Græcos adnumerari posse.
Etiam localia aduerbia ἑξαχῶς, id est, sex modis ca
piuntur. ἄνω, supra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπι-
σθεν, retro. δεξιὰ, ad dextram. ἀριστερὰ, ad sinistram:
quoniã et qui in nobis est motus, sex modis accipitur.

Περὶ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ.

De constructione coniunctionũ, quamquam præscriptum egrediemur. quædã tamen hoc in loco nõ inutilia fortassis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc ultimo tractatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non sit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα, etiam de coniunctionum cõstructione scripsit, cuius principium huiusmodi est, Ὁ δὲ Σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. *hoc est, Coniunctio autem cum dictio sit copulatiua aliarũ quidem orationis partium, ad congruitatem compositionemq; & ordinem similia copulat semper. nam nomẽ quidem nomini, et uerbum uerbo, & omnino casum casui, et tẽpus pariter ac modũ, et alia itidem connectit. Cõstructionẽ autem differenter habet, secundum differentes illius inter se species.*

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ.

EArum igitur quæ connectũt sensum, orationem'ue in multum productam, & ob id Συμπλεκτικοὶ, *hoc est, copulatiuæ nuncupantur: coniunctio quidem* καὶ, *præponitur dictionibus,* τε, *uero subiungitur enclitice posita,* θεοί τε καὶ ἀνέρες: *et sic inuicem construuntur, ut* τε, *præcedat* καί. *Cum autem* καὶ, *inchoatiua sit, oportet omnino & aliam* καὶ, *subsequi, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunque contigerit primam construi. Si enim quispiam dicat,* καὶ περιπατεῖ σωκράτης, *inferet*

ex necessitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si ue-
ro dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profecto καὶ πλά
των, uel quispiam alius. uniuersaliter etenim copula-
tiua præcedens uel disiunctiua, similem exigit oratio-
nis partem: si nempe casualem, eundem postulat ca-
sum: si uero non casualem, eundem modum, sed non
necessario, ut καὶ γράφω καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ
ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet autem in eadem constru-
ctione coniungere articulares nominatiuos genitiuis,
ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ Ησιόδου, id est, opti-
ma Homerica carmina & Hesiodi. Cum autem diuer
sus existat modus, idem uerbum seruari necesse est, ut
καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες καὶ λέγε. Eodem uero
existente modo, diuersa ponuntur & uerba, καὶ περι-
πατῶ, καὶ διαλέγομαι. Et casus etiam eosdem tam co-
pulatiue quàm disiunctiue requirunt, & præcedentes
& in medio positæ, cum ad id uerbum referantur, ut
καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi,
uel tibi parcit. Μὲν, uero coniunctio, dictionis quidem
nusquam inchoatiua est, sed orationis. δὲ autem sub-
iunctiua existens, & orationis & dictionis consecuti
ua est τοῦ μὲν, ut ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ εὗδον Παννύχιοι,
Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ιλιάδος β. Existit au-
tem eadem etiam transitiua, cum per ipsam transitio
nem circa sensum & narrationem fiat. Ατὰρ uero &
αὐτὰρ inchoatiuæ sunt, quáuis δὲ æquiualeát. Ιλιά. α.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.
Et Ιλιάδος η. Ατὰρ κατακείομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ
πρὸ νεῶν. Αλλὰ uero subiunctiua est. Ιλιάδος ε.
Τυδεΐδης τοι

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Quare & hæc erit consecutiua τοῦ μὲν. Coniunctiones uero ἠμὲν et ἠδὲ inchoatiuæ sunt, sed ἠμὲν orationis et dictionis. ἠδὲ uero dictionis tantum, & coniunctionem ἠμὲν subsequitur. Ἰλιάδ. ε. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Sed hæ quidem poeticæ sunt coniunctiones, qualis etiam est coniunctio ἤτοι, inchoatiua orationis & ipsa existens. Ὀδυσσείας β.

Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο.

ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Διαζευκτικοὶ, hoc est, disiunctiuæ, disiuncta cōponunt, ut aut rem à re, aut personā à persona segregantes, locutionem annectunt. Ἰλιάδος ο. Αἰδὼς ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. Et Ἰλιάδος α. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, Ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἤτοι enim æquiualens τῷ ἢ, præpositiua est τοῦ ἢ, ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uero τῷ μὲν, inchoatiua fit orationis, sed apud poetas, ut dictum est, ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπών. ἢ, igitur distinguens indefinite, non absque altera ἢ, uel existente, uel intellecta dicitur. Determinatiue autem, siue declaratiue sola ponitur. Ἰλιά. α. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. significat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc est, & non perire, quamuis hoc aliter ex Porphyrio inferius ĩterpretabimur. Vt uero nunc forte & ἀναιρετικὸς, id est, electiua, siue discretiua magis proprie appellari potest, sicut apud nos, quàm, coniunctio electiua, ut Diues uolo esse quàm pauper: hoc est, & non pauper, μοναδικῶς δὲ, id est,

δὲ, id eſt, ſola & per ſe ἢ, conſtruitur, cum ſit dubi-
tatiua. Ιλιάδ. β. Η ἔτοι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅ κέτις
οἴσει, Τρώων ἱπποδάμων, id eſt, an etiam & auro in-
diges. &c. Siue ſolutiua cum dubitatione. Ιλιάδος ι.
Τὶ δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας Ατρείδης, ἦ οὐχ ἑλέ
νης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο. Illud uero, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοι-
τίου ἄλκιμος υἱός. Ιλιάδος σ. & ſimilia, aduerbialem
conſtructionem habent affirmatiuorum, quemadmo-
dum τὸ, ἦ θέμις, aduerbiorum ſimilitudinis.

ΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

O
Ι δὲ Συναπτικοὶ, id eſt, continuatiuæ ſunt,
quæ exiſtentiam quidem minime, ſed conſe-
quentiam quandam & ordinem ſignifican-
tes, copulant quidem ſenſus imperfectus. Conſtruun
tur autem & ſecundum rectum, id eſt, recto ordine, et
ſecundum oppoſitum ſiue conuerſum, id eſt, oppoſito
ordine. Aut enim præcedūt, aut inferuntur, & præce
dentibus quidem ſecundum rectū conſtruūtur. Ιλιά α.
Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Αλλά γε
καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ. Illatis uero ſecun
dum oppoſitum ſiue conuerſum conſtruuntur. Ιλιά. α.
Ηκεν γηθήσαι πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες, Αλλοι τε
τρῶες, εἰ σφῶϊν τάδε παντα πυθοίατο μαρναμένοιιν.
Etiā cum ſubiunctiuo hanc coniunctionē εἰ, conſtrue-
re aliquando contingit, præſertim ſi una cum καὶ, ca-
piatur, et omnino cum reliquis coniunctionibus, et cū
optatiuo et indicatiuo, prout conſequētia eſt, aut cōfeſ
ſionis ſiue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur e-
nim in cōfeſſis quidē indicatiuū et ſubiūctiuū exigere,
in

in ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἂν, ad huiusmodi magis proprie redderemus, ut Εἰ ἡδονή τ' ἀγαθὸν εἴη, ταύτην ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. hoc est, si uoluptas esset ipsum bonum, hoc pacto posset diffiniri felicitas. Verum non semper ea sic utimur. De præterita uero re indicatiuo semper iungitur, ut εἰ ἦν, si erat, hoc est, si esset, εἰ καὶ ἦν, et si erat.

ΠΑΡΑΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

S Imiliter autem & Παρασυναπτικοὶ, id est, subcontinuatiuæ construuntur, nisi quòd hæ & existentiam cum ordine significant, ut ἐπεὶ.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ.

O Ι δὲ Αἰτιολογικοὶ, hoc est, causales uero, & præpositiuæ sunt dictionum, excepto γὰρ, secundum rectum et secundum conuersum construuntur, et aliquæ istarũ subiunctiua uerba faciunt, ut ἐὰν μάθω, ἵνα διδάξω, si didicero, ut doceam. Et aduerbialiter, ut ἐπειδὰν διδάξω, postquam docuero. ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo construuntur, si de præterito sermo habeatur, ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut spectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid censemus esse, uel non esse, ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵν' εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους. id est, oportebat eum accipere syngrapham, ut posset exigere secũdum leges. Hæc autem coniunctio Ὅπως, ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiue cum futuro indicatiui construitur,

tur ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc est,
cogitate autem id, ut non ſermones dicent, pro di-
cant: alioqui omni tempore congruit. Cum indicati-
uo autem coniunctio Οτι, & quæ huic æquiualent, ut
ὅτι οὐδεὶς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neque
ars. Coniunctio autem Εφ᾽ ᾧ, & indicatiuo & infini-
tiuo iungitur. Cum indicatiuo, præterito & futuro,
ut ἐφ᾽ ᾧ ἔγραψεν, ea ratione qua ſcripſit. ἐφ᾽ ᾧ κομιοῦ-
ται, ea ratione ut accipiat. Cum infinitiuo, ἐφ᾽ ᾧ με-
μνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἕνεκα uero geniti-
uo conſtruitur. illud uero Homeri Ιλιάδος ᾱ.
Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα, Ionicum eſt. Γὰρ,
uero omnibus orationis partibus ſubiungitur, & nuſ-
quam inchoatiua eſt. ἢ γὰρ, οὐδὲ γάρ.

ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.

OI δὲ λεγόμενοι Εναντιωματικοὶ, hoc eſt, quæ
autem aduerſatiuæ dicuntur, & præponun-
tur dictionibus, et ſubiunguntur, orationi ta
men præponi nuſquam contingit, ut ἔκαμον παραινῶν,
ἀλλ᾽ ὅμως παραινέσομαι ἔτι, feſſus ſum admonendo, at-
tamen admonebo adhuc. καί τοι σπεύδων, ὅμως οὐκ ἔσχον
καταλαβεῖν. i. quãquã feſtinãs, tamẽ nõ potui aſſequi.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΙΚΟΙ.

TΩν δὲ Συλλογιστικῶν, hoc eſt, rationaliũ ſiue
collectiuarum, uidelicet illationibus & con-
cluſionibus accommodatarum, cõiunctio ἀλ
λὰ, ſiue ἀλλαμὴν præpoſitiua eſt dictionis tantum. Re-
liquæ uero omnes & præponi & ſubiungi poſſunt, ut
πᾶς ἄνθρωπος ζῶον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία. πᾶς ἄρα

ἄνθρωπος οὐσία. Omnis homo animal, at omne animal substantia, omnis ergo homo substantia.

ΑΠΟΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ.

OI δὲ ἀποῤῥηματικοὶ, hoc est, dubitatiuæ, dubitanti & percontanti in usu cedunt, ut ἆρ᾽ οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ, numquid igitur uoluptas bonum. Præcedunt autem orationes, nisi aliquid sit per ὑπερβατὸν, idest, quando aliqua dictio interponitur.

ΠΑΡΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΙ.

OI δὲ Παραπληρωματικοὶ, hoc est, expletiuæ, nomen quidem habuerunt ab eo quòd locutionem sensusq. expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habet sæpius etiam significationem diuersam, ut γὲ, diminutiua. δὴ, autem circunscriptiua, & transitiua, & affirmatiua est. Sed ἂν potentialis & indefinita, omnes tamen alijs partibus orationis subiunguntur. Ιλιάδος β. Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, Εὗδον παννύχιοι. ἂν, uero subiunctiuo modo subiungitur indefinita existens, ut ὅσα ἂν λέγῃς. ὅσα ἂν εἴπῃς. Sed potentialis, præsenti & futuro optatiui modi, ut οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις, siue præponatur, siue postponatur. Et cum indicatiuo, ut, οὐκ ἂν ἐρεῖς, id est, non utique dices, sed raro id quidem. Præterito uero indicatiui sæpius, ut, οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, non utique dixisses aut diceres. Familiarius autem, etiam si quidem & ante uerbum, et post uerbum ἂν, possit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uero non in utrisque locis, subiunctiuo solum.

ſolum. Et aſſumentes infinitiuum ad congruam conſtructionem indicatiui dicimus potentialiter, ſecundum tres temporis differentias, ut λέγειν ἂν, εἰπεῖν ἂν, καὶ ἐρεῖν ἂν. Etiam participio, ut εἰπόντας ἂν, καὶ ἐροῦντας ἂν. Similiter autem & in aliјs, minime uero præteritum perfectum ἂν, recipit.

Finis de octo Partibus orationis.

COLLECTIO ΤΩ͂Ν Η͂Ν, Η͂Σ, Η͂ ΚΑῚ περὶ τοῦ ὩΣ, πόσα σημαίνει, ex diuerſis Auctoribus, per eundem Vrbanum.

Quoniam uero tam uaria τοῦ ἦν, καὶ ἧς, ἔτι γε καὶ τοῦ ὥς, ſignificata apud Authores habentur, ut niſi alicuius diligentia commonſtrata fuerint, multas diſcentibus heſitationes allatura uideantur: uiſum eſt, quod ego diutino labore conquiſieram, id ad ſtudioſorum utilitatem communicare.

Η͂Ν.

Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, prima perſona præteriti perfecti, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, eram.

Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, tertia perſona præteriti perfecti, eiuſdem uerbi, erat.

Ἦν, ἤμην, prima perſona præteriti pluſquamperfecti, fueram & fui.

Ἦν, ἐπίρρημα ἀγανακτήσεως, aduerbium indignationis.

Ἤν, ἀντὶ τοῦ ἐὰν, ſi, ut ἤνπου ἀκούω, ſicubi audiam.

Ἥν, ἀντὶ τοῦ ἥν τινα, articulus ſubiunctiuus, quam.

Ἥν, ἀντὶ τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.

Ἣν, ἀντὶ τοῦ ἑὴν, pronomen poſſeſſiuum, ſuam.

ἮΣ.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, secunda persona, ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia persona δωρικῶς, erat.

Ἧις, secunda persona subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ἐὰν ὦ, ἦς, ᾖ. sim, sis, sit.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἧς τινος, genitiui casus articuli subiunctiui, cuius.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus peonominis demonstratiui, huius.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis possessiui, suæ.

Ἦ.

Ἦ, ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia persona secundi aoristi. Ιλιάδ. ᾱ. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε κρονίων. dixit, & in nigris superciliis annuit. Saturnius.

Ἧι, tertia persona subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ut ἐὰν ὦ, ἦς, ᾖ.

Ἡ, articulus præpositiuus. Ιλιάδος ε̄.

Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὡς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη. nempe sic fata abscessit cæsia Pallas.

Ἥ, articulus subiunctiuus. Ιλιάδ. ᾱ. Ἥ μυρὶ ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε. quæ infinitiuos dolores Achiuis dedit.

Ἥ, pronomen relatiuum ἀντὶ, τοῦ αὐτή. Οδυσσείας ξ̄. αἳ δ᾽ εὖ μὲν τρώχων, ἣ δ᾽ εὖ μάλα ἡνιόχευεν. Hæc bene quidem currebant, ipsa uero bene ualde equos regebat.

Ἥ, pronomen possessiuum tertiæ personæ feminini generis, ut ὅς, ἥ, ὅν. suus, sua, suum.

Ἧι, datiuus casus articuli subiunctiui, ut ᾧ, ᾗς. ᾗ,

qua

quæ, cuius, cui.

Ἧι, *datiuus casus pronominis possessiui tertię personæ, ut* ἧ, ἧς, ᾗ.

Ἦ, *aduerbium affirmandi,* ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ἰλιάδ. ᾱ. Ἦ γὰρ ἂν ἀτρείδη, τῦν ὕστατα λωβήσαιο. *nempe enim Atrides cum ultimo contumelias diceres.*

Ἣ, *aduerbium* ἀντὶ τοῦ ὡς, *ut* ἣ θέμις ἐστὶν, ὡς θέμιν ἐστὶν, *ut fas est.*

Ἧ, *aduerbium similitudinis,* ἀντὶ τοῦ καθὰ, *quemadmodum.*

Ἧ, *aduerbium loci,* ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ἰλιάδος ῡ. Αὐτυγ᾽ ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. *id est, cur naturam sub primam, ubi tenuissimum currebat æs.*

Ἧι, *aduerbium loci,* ἀντὶ τοῦ ὅπου, *ubi* Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Τῇ δ᾽ εἶς, ᾗ σ᾽ ἂν ἐγὼ περάγω. *id est, eo autē ibis, quo te ego nempe ago.*

Ἧχι, *aduerbium loci,* ἀντὶ τοῦ ὅπου, *ubi.*

Ἢ, σύνδεσμος διαζευκτικὸς, *id est, coniunctio disiunctiua, uel personarum.* Ἰλιάδος ᾱ. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. *id est, unus autem uir consiliarius esto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlysses. Vel rerum, ut* ἢ νὺξ, ἢ ἡμέρα, *uel nox, uel dies.* ἢ ζωὴ, ἢ θάνατος, *uel uita, uel mors.* Ἢ, ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, εἴτ᾽ οὖν ἀδιακρίτως. *id est, subiunctiua indeterminate, siue indiscrete, ut* δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, *da mihi aurum, aut argentum.* Ἰλιάδος ρ̄. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅστις ἀφείη, ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. *id est, Omnium enim sagittæ attingunt quicunque mittat, siue ignauus*

nus ſiue fortis.

Ἢ διασαφητικὸς, ideſt, explanatiua, quæ & ἀναιρετικὸς a Theodoro dicitur, hoc eſt, diſcretiua, ſiue electiua eſt quando e duobus præpoſitis unum tollit, ut Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. ideſt, Volo ego populum ſaluum eſſe quàm perdi. hoc eſt, ſaluum eſſe, & non perdi: ut grammaticorum uulgus exponit. Quæ quidem coniunctio, ut ſupra dictum, & περ, ſyllabam admittit, ut πλουτεῖν θέλω, ἤπερ πένεσθαι, diues malo eſſe quàm pauper. ideſt, & non pauper. Sed Homericum uerſum Porphyrius aliter accipit, ſententia magis egregia, ut paulo poſt ſubiungemus.

Ἦ, ἀπορρηματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id eſt, Dubitatiua, qua dubitantes & interrogantes utimur, & ſemper orationi præponitur, niſi aliquid impediat, & circunflectitur. Ιλιάδος ϛ῀, Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει. Τρώων ἱπποδάμων. an etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Eſt etiam λυτικός τις ἀπορρηματικῶς, ſecundum Theodorum. hoc eſt, ſolutiua quædam cum dubitatione. Ιλιά ι῀. τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης, ἦ οὐχ' ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. quid autem populum duxit huc congregans Atrides, an non Helenæ cauſa pulchricomæ? At ſecundum alios ἦ, in hac ſignificatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μεθ' ὑπερωτήσεως, hoc eſt, coniunctio affirmatiua cum interrogatione, quæ quidem etiam ſine interrogatione inuenitur. Ιλιάδος σ῀. Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Et Ἦ δὴ

λοίγια ἔργα ἔσεται, & similia. Sed ut Theodoro pla-
cet, ἢ, hoc modo sumpta, aduerbialem constructionem
habet affirmatiuorum. ἢ ἀντὶ τοῦ ἂν, καὶ εἰ. Ιλιάδ. γ̄.

Ἢ τοῖός δε ἐὼν ἐν ποντοπόρισιν νέεσσι. hoc est, si talis
existens in nauibus per Pontum currentibus. Et in eo
dem. ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. si & generatione poste-
rior esset.

Ἢ, ἀντὶ τοῦ καὶ, ut est apud Platonem. Μίνως ἢ πε-
ρὶ νόμων. idest, Minos & de legibus. In qua significa-
tione capitur etiam a Porphyrio accuratissimo Home
ri interprete, in enodatione carminis illius, βούλομ' ἐ-
γώ. cuius uerba hæc sunt, Θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι,
καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id est, uolo ego populum sospita-
ri, & ipse met interire. Qua uoce significat se populi
Græci salutem propriæ saluti præferre, quod optimo
cuique imperatori conuenientissimum est.

Ἢ, ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. id est, utrum. Ιλιάδος ᾱ.
Διάνδιχα μερμήριξεν.

Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, utrum
hic ensem acutum educens a femore.

Ἢ, συγκριτικὸς, comparatiua. Ιλιάδ. ō. Βέλτερον ἢ
ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν
αἰνῇ δηϊοτῆτι. id est, melius uel mori uno tempore, uel
uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Ἢ, παρέλκει, idest, abundat. Ιλιά. θ̄. Ἐπεὶ ἢ πολὺ
φέρτερός ἐστι, quoniam præstantior est.

Ἢ, adiuncta ἀλλὰ coniunctioni, sit ἀλλαὶ, καὶ κα-
τὰ συγκοπὴν ἀλλ' ἢ nisi.

Ἠ' μὲν, Ἀρκτικός ἐστι τοῦ ἠ δὲ. hoc est, inceptiua.

Ἡ δὲ uero ἐπακολουθικὸς τοῦ ἡμὲν. hoc est, subsecutiua. Ιλιάδ. ι. Ἐν δὲ ἴσῃ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός. at in uno pretio ignauus & fortis.

Ἤτοι æquiualens μὲν, fit orationis præpositiua apud poetas. Ιλιάδ. α.

Ἤτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο. huic quidem sic fatus sedit.

Ἤτοι uero æquiualens ἢ, præpositiua fit τοῦ ἢ, ut ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΣ.

Στέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρύφωνι.

1 Ὡς, παραβολὴν, parabolam, quam latini comparationem uocant. Ιλιάδος γ. Ὡς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. utq. leo lætatus est, magnum nactus corpus.

Ὡς, ἀνταπόδοσιν, redditionem. Ιλιά. γ. Ὡς αὖτις καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ τρώων ἀγερώχων. sic per turbam subijt Troianorum illustrium.

Ὡς, ὑπερβολὴν, superlationem. Οδυσ. λ. Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. ut non grauius & impudentius aliud muliere.

Ὡς, ἀναφορὰν, relationem. Οδυσ. δ. Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ὡς, θαυμασμὸν, admirationem. Οδυσσείας ω. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ. ut bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.

Ὡς, βεβαίωσιν, confirmationem. ὡς χάριεν ἐστ᾽ ἄνθρωπος ἀνθρώποις. sic gratiosum est homo hominibus.

Ὡς,

Ὥς, ὡμοίωσιν, ſimilitudinem. Ὀδυσσείας δ. ὣς ὅδ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικεν. ita hic Vlyſſis magnanimi filio aſſimilatus eſt.

Ὥς, τὸ οὕτως, ſic. Ἰλιάδος ης. ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτορ. ſic fatus portis erupit ſplendidus Hector.

Ὥς, τὸ ὅμως, tamen. Ὀδυσσείας α. Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. ſed neque tamen ſocios liberauit, cupiens quanquam.

Ὥς, τὸ ὅπως, ut Ἰλιάδος ζ. Ὡς σπείσῃς διῒ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. ut libes Ioui patri, & aliјs immortalibus.

Ὥς, τὸ ὁμοίως, ſimiliter. Ὀδυσσείας α. ὣς ἀπόλλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. ſimiliter periret & alius, quicunque talia quidem faceret.

Ὥς, τὸ ὅσον, quantum. Ὀδυσσείας ρ. Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. & carnem quantum ei manus capiebant circumiјcienti.

Ὥς, τὸ τόσον, tantum. Ὀδυσσ. η. ὅσσον φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν, Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὣς δὲ γυναῖκες. Ἱστὸν τεχνῆσαι. quantum Phæaces ſuper omnes periti homines nauē uelocem in ponto impellere, tantum mulieres telam operari.

Ὥς, τὸ ὡσαύτως, eodem modo. Ὀδυσσ. ε. ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. eodem modo rurſus nunc mihi inuidetis diј mortalem hominē adeſſe.

Ὥς, τὸ ἕως, donec. Ὀδυσσ. γ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων. donec hic multum uictum & aurum congregans.

ὧς,

ὣς, τὸ ἀλλὰ, ſed. Ὀδυσσ. χ. Κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χά-
ρις μετόπισθ' εὐεργέων. iacebo, ſed non eſt poſtea gratia benefactorum.

ὣς, τὸ ὅτι, quia. Ἰλιάδ. χ. Οὐδὲ νύ πώ με, ὡς θεὸς εἰμί. neque quidem, nempe me nouiſti quòd deus ſum.

Ὣς, τὸ ἐπεὶ, poſtquam. Ἰλιάδος κ. ὣς ἴδε χῶρον ἐρῆμον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι. poſtea quàm uidit locum deſertum ubi ſteterant ueloces equi.

Ὣς, τὸ εἴθε. utinam. Ἰλιάδος γ. Ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. ueniſti ex bello utinam illic periiſſes.

Ὣς, τὸν ει, σύνδεσμον συναπτικὸν, ſi coniunctionem continuatiuam. Ὀδυσσείας γ. ὣς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε. ſi uos a me celerem ad nauem iretis.

Ὣς, τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. Ὀδυσσείας γ. ὣς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθὴς, οὐδέ τι οἶδα. Sic ueni chare fili nihil audiens, neque quidquam noui.

Ὣς, τὸ καθάπερ, quemadmodum. Ὀδυσσείας ψ. Ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασε. cœpit quemadmodum primum Ciconas domuit.

Ὣς, τὸ εὐθέως, ſtatim. Ἰλιάδος. ξ. ὡς δ' ἴδεν ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. ut autem uidit, ſtatim illum amor denſa præcordia circumobruit.

Ὣς, ἀλλὰ μὴν, atqui. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. atqui hæc uere Attica regio.

Ὣς, τὸ λίαν, ualde. Ἰλιάδος τ. Αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. at Achilles ut uidit, ualde

de illum magis subijt ira.

Ὡς, τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut coniunctionem. Ιλιάδος γ. ὡς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. ut mihi & hunc uirum magnum nomines.

Ὡς, τὸ διό, ea propter. Ιλιάδος ι. ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι. ea propter postea a te chare fili non uellem relinqui.

Ὡς, τὴν πρὸς πρόθεσιν, ad. Οδυσσείας ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. ut semper similem agit deus ad similem.

Ὡς, τὸν γὰρ σύνδεσμον, enim coniunctionem. Ιλιάδος φ. ὡς οὔτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. non enim tibi fluuio domari fatale est.

Τὸ ὡς, πάντοτε ὀξύνεται. καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως, καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ αἴτιον.

DE AFFECTIONIBVS, ex Tryphone grammatico.

ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

πάθη τῶν λέξεων.

ποσόν. ποιόν.

πλεονασμός, ἔνδεια, τμῆσις. μετάθεσις, μετάληψις.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περισσότης χρόνου ἢ χρόνων στοιχείου ἢ στοιχείων.

Ἔνδεια δὲ τοὐναντίον χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις,

οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

Πρόθεσις ἐστὶ στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσταφὶς, ἀντὶ τοῦ σταφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.

Αναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ ἀντὶ στοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν, ἀντὶ τοῦ κάμωσιν. ἀταρτηρὸς, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.

Εκτασις ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον κᾱλὸς, κᾰλός. κόρη, κώρη.

Επέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅτ' ἂν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειὸς, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέρας τάξεως, οἷον δαρτὰ ἀντὶ τοῦ δρατά. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις, οἷον ἠπεδανὸς, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Αφαίρεσις ἐστὶν ἔνδεια κατ' ἀρχὴν, οἷον ὁρτὴ, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ γαῖα. κεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Αρχις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ τοῦ βεβλῆσθαι.

Συστολὴ ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συστολῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ, οἷον

ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.
φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος.
Συγκοπὴ ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, οἷον
κάμμορος, ἀντὶ τοῦ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δα-
σύσκιον.

*Vbi aduertendum est syncopam tribus modis fieri:
aut enim integra eliditur syllaba* κοινῶς, *ut* δασύσκιος,
δάσκιος. ὁμότριχας, ὄτριχας. *Aut uocalis sola Aeolico
more, et tunc consonans aut eadem remanet immuta-
ta, ut* φέρετε, φέρτε. τίποτε, τίπτε. *aut in sequentem uer-
titur. ut* κακόμορος, κάμμορος. κατέβαλεν, κάββαλεν. κα-
τέπεσεν, κάππεσεν. *& sic in alijs compositis cum hac
præpositione* κατὰ, *in quibus* α, *extrema uocali expun-
cta,* τ, *in sequentem consonantem uertitur, nisi forte
aspirata extiterit, quia tunc* τ, *nequaquam in eam
mutari potest, quandoquidem syllaba in aspiratam cõ-
sonãtem desinere inueniretur, quod apud Græcos ab-
surdum est, sed eius loco* ἀντίστοιχον, *hoc est, propria
tenuis subrogatur, ut* κατάθανεν, κάτθανεν. καταφά-
λαρα, καπφάλαρα. καταχεῦσαι, καγχεῦσαι. *Verum si
duæ sequantur consonantes, integra syllaba eliditur,
ut* κατάκτανε, κάκτανε. κατάσχεθε, κάσχεθε. *Attamen
si altera illarum immutabilis sit, rursus in sequentem
mutatur, consonantem, ut* καταδραθέτην, καδδραθέ-
την. *Aut duæ eliduntur syllabæ, Ionico more atque
Aeolico, ut* δολιχωνίδης, δολιχίδης. ὑπεριονίδης,
ὑπερίδης. *unde* ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, *Sol.*
Διαίρεσις ἐστὶν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς
δύο. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ θετταλῶν οἷον πάϊς, ἀντὶ τοῦ
παῖς. Συναλοιφή ἐστι δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνω-

σις,

σις, καταβολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. Ἁπλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ ἔκθλιψιν ἐπ᾽ ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῇδες, ἀντὶ τοῦ νηρηΐδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμουποδυώει, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδυώει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ᾡπόλος ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. Κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν, καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τᾀθιοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Quo in loco illud annotandum est, quòd si ex quapiã diphthongo, praecedente διὰ τοῦ ι, *& ex quauis uocali sequente, crasim fieri contingat,* ἰῶτα *quae est subiunctiua uocalis diphthongi, cum inter duas uocales forte existat, prorsus exteritur, nec facta crasi, amplius admittitur, ut* καὶ ἐγὼ κἀγὼ, *ubi subtracto* ι, κατὰ ἔκθλιψιν, α, *&* ε, *in* α, *productum* κατὰ κρᾶσιν *contracta sunt. sic* τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ, ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ ι, ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται τοῦ ι, μέσου ὄντος, οὕτως ὁ Ετυμολόγος. *Hoc eodem modo* συναλοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν *fieri contingit, ut supra dictum est, ut* ἐμοὶ ὑποδυώει, ἐμυποδυώει. *ubi* ι, *ex* οι, *diphthongo prius expuncta,* ο, *&* υ, κατὰ συναίρεσιν *in* ου *diphthongum contracta sunt. At si contra eueniat, ut ex aliqua monophthongo praecedente, & diphthongo* διὰ τοῦ ι, *sequente crasis fiat,* ι, *quidem diphthõgi cum post se nihil habeat quod obstet, facta crasi ex praecedentibus uocalibus iterum in diphthongum admittitur, ut* ὁ αἰπόλος, ᾡπόλος. *ubi* υ, *&* α, κατὰ κρᾶσιν *in* ω μέγα *contractis,* ι, *in diphthongũ impropriã*

κατὰ συναίρεσιν ſumptum eſt. Moſcopulus tamẽ ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter ſentire uidetur in dictione ἐγῷδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγῷμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, quæ quidẽ Attica ſunt. Subtracta enim præpoſitiua uocali οι, diphthongi, hoc eſt, ι κατὰ ἔκθλιψιν, ex ω, & ι, quæ eſt ſubiunctiua uocalis eiuſdem diphthongi, in ῳ, diphthongum impropriam ſynæreſim facit. Sic in dictione δαῖρα ἐκ τοῦ δάειρα, quod poeticum eſt, et Proſerpinam ſignificat, expuncta enim prius ε, præpoſitiua uocali ει, diphthongi, κατὰ ἔκθλιψιν, ex α, & ι, in αι, diphthongum ſynæreſim facit. Sed ego antiquorum opiniõi magis adhæreo, qui ex præpoſitiuis uocalibus ſynæreſim ſiue craſim omnino fieri exiſtimát, quod etiam in ijs exemplis ἐγῷδα, & ἐγῷμαι, atque δαῖρα fieri poteſt κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunquam craſim fieri contingit, ut in dictis exemplis liquido apparet, hoc eſt, τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμ᾽ ὠκυμόρῳ. ubi ω, & ε. & duo ωω, in ω, contracta ſunt. Vtrã tamen ſententiã libuerit ſequi poteris, ſed ſciendum, hæc uere Attica eſſe. Si uero ex duabus diphthongis huiuſmodi contractio fieri cõtingat, primũ quidem ex præcedente diphthongo ſubiunctiua uocalis, hoc eſt, ι, κατὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda eſt, deinde ex uocali relicta, & ex ea quæ ſequitur in altera diphthongo, fit craſis in uocalem productam, quæ ι, in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit: ut οἱ αἰπόλοι, ᾡπόλοι. τῇ αἰθιοπίᾳ, τᾀθιοπίᾳ. Eſt autem præter hæc & alia ſpecies συναλοιφῆς, quæ fit, cum duæ diuerſæ dictiones

dictiones per uocales uniuntur, quarum præcedens ſit articulus præpoſitiuus, neutri generis, hoc eſt, τὸ, *ſequens uero indifferentes. Quę ſi ab* ε, *tenui incipiat, fit craſis in* ου, *ut* τὸ ἐναντιόν, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα, τοὔνδυμα, *& ſimilia. At ſi ab* α, *dictio ſequens incipiat, iterum in* α, *productum fit contractio, ut* τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθόν. τὸ ἕτερον, δωρικῶς θάτερον, τροπῇ τοῦ τ, εἰς θ, *ſequente uocali aſpirata. In plurali quoque præcedente* τὰ, *articulo neutro pluralis numeri, ſequente uero ſiue* α, *ſiue* ε, *in* α, *item productum fit craſis, ut* τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθά. τὰ ἕτερα, θάτερα. τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, *& alia huiuſmodi. In quibus contractionibus illud diligenter conſiderandum eſt, quòd ubicunque ex quapiam uocali tenui ſequente, facta ſit Craſis, ea* τὴν ψιλὴν *ſuperponi ſibi deſiderat. Ex aſpirata uero ſequente nequaquam, quod ab antiquis conſtantiſſime ubique ſeruatum uidemus, non ſolum articulis præcedentibus, ſed alijs quoque dictionibus, ut* ποῦ ἐςι, ποῦςι. *Eliſo enim* υ, *ſubiunctiua uocali,* ο, *&* ε, *in* ου, *contracta ſunt. Sic* μοί ἐςι, μοῦςι. *& alia huiuſmodi.*

Παρένθεσίς ἐςι πρόσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντως συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Διπλασιασμός ἐςι τοῦ αὐτοῦ συμφώνου πρόσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. Ὅττι, ἀντὶ τοῦ ὅτι. μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσίς ἐςι πρόσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ τοῦ πόλις.

πτόλεμος

πτόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμὸς ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. Ἐστὶ δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

Ἔλλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι, ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Παρέλλειψις ἐστὶν ὅτ' ἂν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. κάλιον, ἀντὶ τοῦ κάλλιον. ὤφελες, ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Ἔκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον, ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Ἀποκοπὴ ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμαι. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De ſpiritibus.

Π Νεύματα *græce, latine ſpiritus, duo ſunt,* ἡ Δασεῖα, καὶ ἡ Ψιλή. *hoc eſt, Aſpiratio & Læuigatio, ſiue exilitas. Omnis enim dictio a uocali ſiue a diphthongo incipiens, uel nota aſpirationis, uel exilitatis annotatur. Ex conſonátibus autem* ρ, *ſolum in principio dictionis poſitum aſpiratur ut* ῥήτωρ. *At in medio duarum uocalium in eadem dictione ſimplici exilem ſpiritũ habet, ut* χαίῤω, φέῤω. *Si uero geminatũ extiterit, primũ quidem exili ſpiritu annotatur, alterum uero aſpiratur, ut* πόῤῥω, ἄῤῥωστος.

In nominibus, quem utique ſpiritum nominatiuus

habet, eundem & ceteri caſus ſuſcipiunt.

In uerbis quoque ſpiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducuntur, ſeruatur. Excipitur ἔχω, *quod* ἕξω *futurum habet aſpiratum.* ἵστημι *quoque aſpiratur, ſed eius præterita læuigâtur, dempto præterito perfecto et pluſquamperfecto* ἕστακα *ſcilicet et* ἑστάκειν. *Quoniam* ε, *ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in alijs modis, ſpiritum thematis ſeruat, ſi uero cadit, hoc eſt, ſi non remanet in alijs modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, exilem ſpiritum habet, ut* ἔστησα, στῆσον, στησάτω. ἔστην, στῆθι, στήτω. *attice aucta, ſpiritum thematis ſeruant, ut* ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἐώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα, ἁνδάνω, ἑήνδανον.

Omnis articulus a uocali incipiens aſpiratur, ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

Omnia pronomina ab ε, *incipientia, exili ſpiritu annotantur, ut* ἐγὼ, ἐμοῦ: *præter* ἓ, *& ab eo deriuata, ut* ἑαυτόν. *At ſi ab alia uocali initium habent, aſpirantur, ut* οὗτος, αὕτη. *Excipitur* αὐτὸς, *& ex eo compoſita, ut* αὐτόχειρ, αὐτόματος. *Aſpiratur &* αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε.

Omnis præpoſitio a uocali incipiẽs attenuatur, ut ἀνα, ἀπὸ, ἐπὶ: *excipitur* ὑπὸ *&* ὑπερ.

In medio dictionum compoſitarum, nec denſus ſpiritus, nec tenuis ponitur, ut κατέτρεχον, καθάπαξ, ἀφυψόθεν.

Omnis coniunctio a uocali incipiens læuigatur, ut ἀλλὰ, εἰ, ἐπεὶ: *excipiuntur cauſſales, quæ omnes aſpirantur,*

rantur, ut ἕνεκα, ὅπως. præter ὄφρα.

Deriuatiua omnia, si principiũ primitiuorum seruant, eiusdem quoque retinent spiritum, ut ἅλς, ἁλίτης, ἁλιάς. ἕλκω, ἕλκος. Excipiuntur ἰδρὼς ἀπὸ τοῦ ἰδίω. ἄμυδις, ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς ἀπὸ εἵρω. εἱρκτὴ ἀπὸ τοῦ εἵργω.

Relatiua per aphæresin tenuis consonantis facta, aspirantur, ut τόσος, ὅσος, τηνίκα, ἡνίκα. Excipiuntur τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam α, ε, & ο, ante aspiratam exili spiritu annotantur, ut ἄφεσις, ἔθνος, ὄφις. ἦμος uero, quoniam η, in trochaica dictione, exilem spiritum sibi asciscit, ut ἦχος, ἦδος, ἦμος, præter ἧλος.

Aeolica omnia læuigantur, nam Aeoles aspirationem omnino ignorant.

Nomina numeralia aspirantur omnia, ut εἷς, ἕξ, ἑπτά. demptis ὀκτὼ & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur, ut ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα.

DE α.

A, siue intensionem significat, siue priuationem, siue unionem, siue malum, siue parum, siue abundat, exili spiritu annotatur. Excipitur ἅλυσις, quod ex α, priuatiuo componitur & λύω. ᾅδης quoque aspiratur, ex α, priuatiuo & ἴδω. α, uero ἀθροιστικὸν aspiratur, ἅμα, ἅπας.

A, ante β, læuigatur, ἄβυδος, ἄβυσσος, ἄβαξ, ἀβηρών. Excipiuntur quæ β, cũ ρ, implicitũ habent, ut ἁβρὸς, ἁβρότονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. Αβρότη tamen, ἡ νὺξ exili spiritu annotatur. & ἀβροτάζω τὸ ἀποτυγχάνω,

& ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον: hæc enim α, habent priuatiuum.

A, ante γ, læuigatur, ἄγαν, ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ἀγορὰ, ἄγνος τὸ φυτόν. Excipitur ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρὸς, & quæ ab eo deducuntur, ut ἁγνίζω, ἁγίζω, ἀγνισμὸς, ἁγισμὸς, ἁγιοσύνη.

A, ante δ, attenuatur, ut ἄδωνις, ἀδελφὸς, ἀδρανὴς. Excipitur ἅδης & ἅδη ὄνομα πάθους, ἁδρὼς, ἁδρυνώ, ἁδρότης, ἁδήσειεν, ἁδυνὰς, ἁδυνύων & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

A, ante ε, læuigatur ut ἀεὶ, ἀετὸς, ἀέννασν, ἀέριον. A, ante ζ, attenuatur, ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω, a quo & ἀζαλὲς & ἀζηχὲς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως: ἅζομαι uero τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & quæ ab eo fiunt, aſpiratur. Tryphon uero α, ante ζ, & læuigari & aſpirari exiſtimat.

A, ante η, θ, ι, κ, attenuatur ſemper. ἀηδὼς, ἀθηναῖος, ἀΐω τὸ ἀκούω, ἄκμων. Αθρῆσαι ab Atticis aſpiratur, ſed a communibus attenuatur. ἄθρους uero, ſi α, priuationem ſignificat, læuigatur, ſi aggregationem, aſpiratur, unde ἁθροίζω, ἄθροισμα.

A, ante λ, ſiue ſolum ſiue geminatum, attenuatur, ἀλῶ τὸ πλανῶ, ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλὸς, ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ἀλδήσκω τὸ αὔξανω, ἄλλως, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰς ἀλλᾶντος, ἀλείφω. Excipitur ἅλς ἡ θάλασσα, & quæ ab eo deducuntur. ἁλίτης θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος, ἁλικαρνασσὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρὸν, ἁλίζω τὸ ἅλατι πάττω His adduntur & quæ ἄθροισιν ſignificant, ut ἅλις ἀντὶ

τὶ τοῦ ἀῤκοιώτως, ἁλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἅλως, ἅλω,
τό ἁλώνιων, & etiam ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo de-
riuantur, ἅλωσις, ἁλωτὸς, ἁλίσκω, ἅλυσις. etiam ἅλ
λομαι τὸ πηδῶ duplici λλ & ἁλλόμενος & ἅλμα. ἆλτο
uero ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur: unde ἐπᾶλτο apud
Homerum. ἀλκυὼν uero, & si ab eo quod est ἐν ἁλὶ
κύειν dicatur, læuigatur tamen, propter κ, sequens.
ἁλία ἡ θερμασία apud Atticos aspiratur, sed commu-
niter attenuatur. ἄλυς fluuius, unde ἀλυάτης tenui
spiritu annotatur, quidam tamen aspirari uolunt. ἄ-
λη uero ἡ ἀδημονία apud omnes læuigatur.

A, ante μ, læuigatur, ἀμιώω, ἀμῶ τὸ θερίζω, ἄμη ἡ
δρεπάνη, ἀμάλη, ἀμαθιώω τὸ ἀφανίζω, ἄμης πλακοῦς,
ἄμμος ἄματος τὸ αὐτὸ, ἄμηδις, ἄμμιν ἀντὶ ἡμῖν. etiam
quæ α, habent ϛερητικὸν, ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his
similia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur,
ἁμαρτῇ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλῶμαι τὸ ἀγωνί-
ζομαι. ἅμαξα, ἁμαξοτροχία. Etiam ἁμαρτάνω & quæ
ab eo fiunt ἁμαρτία, ἁμαρτωλὸς, ἅμμα τὸ χοινίον. ἁ-
μὶς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἁμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον ἁ-
μωσγέπως, καὶ ἁμηγέπη. ἄμη uero, ἡ δρεπάνη apud
quosdam aspiratur, ab eo quod est ἅμα πολλοὺς τέμνειν
ϛάχυας. Inuenitur & ἅμος, aspiratum, & per sim-
plex, μ, apud multos: usus tamen obtinuit ut leui an-
notetur spiritu, ac geminato μμ, scribatur. ἅμαξα ue-
ro, si ab eo quod est ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν aspi-
ratur: si uero ab eo quod est ἀμητὸν ἄργειν. læuiga-
tur. Vbi hoc etiam aduertendum est, quod α, in μ, de-
sinens, quapiam sequente consonante, læuigatur sem-

 per,

per, ut ἄμφω, ἀμφὶ, ἄμπυξ, ἀμνὸς, ἄμπελος, & cetera iis similia.

A, ante ν, læuigatur, ut ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον, ἀνόω καὶ ἄνοια ἡ ἄγνοια, & his similia. Excipitur, ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, quod aspiratur, quandoquidem ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ ἥφαίνομαι deducitur.

O, ante ξ, & ante ο, læuigatur semper, ut ἄξων, ἀξίνη, ἄξυλος ὕλη ἡ πολόξυλος. ἄορ, ἄορος, ἀολλέες οἱ συνηθροισμένοι, ἀόριστος, ἀοσσητὴρ ὁ βοηθὸς, & cetera his similia.

A, ante π, læuigatur, ἀπὸ πρόθεσις, ἀπηνὴς, ἀπόλεια. Excipitur ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλὸς, ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur α, ante π. At si quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem significat, aut præpositio est.

A, ante ρ, læuigatur, ἄρα, ἆρα, ἀραιὸς, ἀρνίον, ἀρνὸς, ἄρδω, ἄρξω. Si uero μ, sequatur, aut π, aspirabitur, ut ἁρμοῖ ἀντὶ τοῦ νεωστί. ἁρμόζω, ἁρμογὴ, ἁρμὸς, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη ἡ δρεπάνη. ἅρπυια εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπάλεος, & his similia. Excipitur τὸ ἀρμένιος & ἄρμενον & ἀρπέτιοσα, quæ læui spiritu signantur. ἅρκυς uero ἡ παγὶς aspiratũ inuenitur.

A, ante σ, attenuatur, ἀσία, ἄση ἡ βλάβη. ἀσὶς siue auis, siue astrum cæli. ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα uero ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur. & ἆσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἧττον, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, μακρόν.

A, ante τ, siue solum, siue geminatum læuigatur,

ἄτερ

ἄτερ, ἄτη ἡ βραϐη. ἀτιάλλω, ἀτθὶς, ἀτικῶς, ἀτιτάλ-
λω, ἀτιαγὴν ὄρνις. ἄτια ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίςως. ἄτια ue-
ro ἀντὶ τοῦ ἄτινα aſpiratur, ſic ἅτε ἀντὶ τοῦ καθά.
ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. ἁτέρα θηλυκῶς, ἆτιον ἀντὶ, τοῦ
ἥτιον. & ἄτιον, ἀντὶ τοῦ ἐλάτιων.

A, ante υ, φ, χ, attenuatur. ἀύω τὸ φωνῶ, ἀϋτὴ ἡ
φωνὴ, ἄφαρ ἀντὶ τοῦ ἀθέως, καὶ ἄφνω, καὶ ἀφνειὸς, ὁ
πλούσιος. Excipitur ἁφὴ, ab eo quod eſt ἅπτω. ἄχος,
ἄχθος, ἀχανές.

A, ante ψ, læuigatur ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω, unde
ἄψορρος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. et alia. Excipiuntur quæ
ab ἅπτω & ἅπτομαι deriuantur, ut ἁψίκορος ὁ ταχέως
χορταζόμενος. ἁψιμαχία, ἁψὶς ἁψῖδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

A, ante ω, attenuatur, ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ
ὑπνώττω. Ομηρος, ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος, καὶ
ὁ καρπός.

DE E.

E, ante α, aſpiratur, ut ἑανὸν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον,
ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτὸν, ἑὰ τὰ ἀγαθὰ, ſed hoc quidam at-
tenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt, ut ἐαρι-
νὸς, ἐαρίζω. ἐάω τὸ καταλιμπάνω, & quæ ab eo dedu-
cuntur læui ſpiritu annotantur.

E, ante β, læuigatur, ut ἔϐενος, ἔϐερ proprium
nomen. Sequente uero ρ, aſpiratur, ut ἑβραῖος, ἑϐραΐς.
Excipitur ἐβρὸς, ὁ ἔλαφος ἑπτὰ quoque & quæ ab eo
fiunt aſpirantur, ut ἕϐδομος, ἑϐδομήκοντα, τροπῇ τοῦ
π, εἰς ϐ.

E, ante γ, attenuatur ſemper, ut ἐγείρω, ἐγγὺς,
ἔγγυσα, ἐγώ.

E, ante δ, læuigatur, ἔδαφος, ἔδεσσα πόλις, ἔδω τὸ ἐσθίω, & alia. Excipitur ἕδος τὸ ἔδαφος, ἑδεῖται ἀντὶ τοῦ καθίσει ἕδρα, et ab eo deriuata, ἑδραῖος ἑδράζω, ἑδραίωμα. Excipitur & ἕδνον ἡ προὶξ, dos. ἑδώλιον ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. & ἑδνὸν τὸ ἡδύ.

E, ante ſeipſum attenuatur. ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ διχερῶς. ἔερεν ἤγουν ἐκώλυε. & ἐεισάμην et ἐείκασι. Excipitur ἑέρση ἡ δρόσος, et ἑεὺς ἑῆος, et ἑέλδωρ ſecũdũ quoſdã.

E, ante ζ, aſpiratur. ἕζω, ἕζομαι, & quæ ab eo deducuntur. Si uero ex augmento, læuigatur, ut ζέω, ἔζεον. ζῶ, ἔζων. ζωγραφῶ ἐζογράφουν.

E, ante η, non inuenitur, niſi a declinatione ſiue augmento ſit, ut ἑεὺς, ἑῆος. ἦν, ἔην. ἥνδανον, ἑήνδανον, iccirco eorum ſuſcipiunt ſpiritum a quibus fiunt. At ἐηνὸς fluuij nomen, ſecundum aliquos læuigatur.

E, ante θ, attenuatur, ἔθος, ἐθὰς, ἔθνος, ἔθειρα ἡ θρίξ. Excipitur ἕθεν pronomen, & ἑθεὶς, unde ἀφεθείς.

E, ante ι, læuigatur, εἴσκω τὸ ὁμοιῶ. εἴση ῥοπῇ ἡ ἴση

E, ante κ, aſpiratur, ἑκατὸν, ἑκὼν, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἕκηλος, ἕκατι ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη, ἕκτωρ, ἑκὰς, & quæ ab eo ſunt, ut ἑκηβόλος, ἑκάεργος. Excipitur ἐκ, præpoſitio, & quæ ab ea fiunt, ἔκβλητος, ἐκτός. ἐκυρὸς quoque & ἐκεχειρία, et quæ per ἀφαίρεσιν abijciunt ε, ut ἐκεῖνος, κεῖνος, ἐκεῖθι, κεῖθι, hæc quidem omnia tenui ſpiritu annotantur.

E, ante λ, ſiue ſolum, ſiue geminatum attenuatur, ἔλεος, ἔλαφος, ἐλάτη, ἐλῶ τὸ ἐλαύνω, ἐλλάβιον τὸ ἐνώτιον. ἔλλοπες οἱ ἰχθύες, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἕλω τὸ λαμβάνω, ἕλλην, ἑλλὰς, & quæ ab eo fiunt, ἑλλανοδίκης ὁ

τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλλη, ἑλένη, ἕλενος, ἑλλὸς ὁ ἔλαφος,
ἕλος τὸ δάσος, ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλικῶπις κόρη, ἑλιγμα-
τώδης, ἑλικὼν ὄρος. ἕλκω, ἑκλύω, unde ἑλώρια. his ad-
iungitur ἕλμινθες, οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

E, ante μ, læuigatur, ἐμὲ, ἐμὸς, ἐμέω, ῶ τὸ χέω,
ἔμετος. *Excipitur* ἕμις, *quod* χελώνην *significat*. &
ἕμος τὸ ἄφεμα καὶ ἡ μέμψις.

E, ante ν, *siue solum, siue geminatum, attenuatur*,
ἕνας ὁ χρόνος, ἐνιαυτὸς, ἐνυὼ ἡ μάχη, ἕνη ἡ ἀρχὴ τοῦ
μηνὸς, ἐννέα. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ἕνεκεν, ἓν ἑνὸς & quæ
ab eo fiunt, ut ἑνὰς ἡ μονάς ἑνόω, ῶ, ἕνωσις, ἑνίζω, καὶ
ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο. & ἑνιαῖον τὸ μονοειδές.

E, ante ξ, *aspiratur*, ἓξ ἑξήκοντα, ἑξακόσια, ἑξῆς,
ἑξείης, ἕξω μέλλων ἀπὸ τοῦ ἔχω unde ἕξις, ἕξεως. *Ex-
cipitur sola* ἐξ *præpositio*, & *quæ ab ea fiunt*, *ut* ἔξω-
ρος, ἐξαίρετος.

E, ante ο, *aspiratur* ἑορτὴ, ἑορτάζω, ἑόν, τὸ ἴδιον καὶ
ἀγαθόν. *Excipiuntur quæ a themate uerborum fiunt*,
ut ἐὸν, ἐόντος *participium neutri generis secundi ao-
risti* ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἔοικε ἐκ τοῦ εἴκω, ἔοργε ἐκ
τοῦ εἴργω.

E, ante π, *læuigatur*. ἔπος, ἐπίσης, ἐπὶ *præposi-
tio*, & *quæ ab ea deducuntur*. *Excipitur* ἕπομαι τὸ
ἀκολουθῶ ἑπτὰ, καὶ ἑπτάκις, καὶ ἑπτακόσια.

E, ante ρ, *attenuatur*. ἔρως, ἔρωτος ἐρύω, ἔῤῥω,
ἔρδω, ἔρνος. *Excipiuntur* ἕρκος ἑρμῆς ἑρμαϊκὸν, ἕρμαιον,
ἕρπω. ἑρπετὸν, ἕρση, ἑρσείης, ἕργμα τὸ κόλυμα. ἕρμα,
ἐκ τοῦ ἕρεισμα κατὰ συγκοπήν *leui spiritu annotatur*.

E, ante σ, *attenuatur*, ἔσω ἐπίῤῥημα, ἔσο, ἀντὶ τοῦ
ὕπαρχε.

ὕπαρχε. ἔσοπῖρον, ἐσθὴς, ἐσθηνὸς, καὶ ἐσσαῖοι. *Excipitur* ἑστία ἡ πρεσβεία, ἕστε ἀντὶ ἕως οὗ, ἑσπόμεθα, *& quæ a themate deducuntur.* ἕσο ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο, & ἑσσάμενος. *aſpirantur etiam quæ* σ, *cum* τ, *habent,* ἑστία, ἑστιῶ, ἑστιαῖος, ἕστικα, ἑστηκὼς, ἑστᾶναι. ἕστησα *uero &* ἔστην, & ἐστάθην *cum* ε, *habeant ex augmento, læuigatur.* & ἔστιν & ἐστὲ, & ἔσται ἐκ τοῦ ἔσεται *tanquam a uerbo* ἔω τὸ ὑπάρχω, *exilem ſpiritum habent.*

E, *ante* τ, *læuigatur* ἔτος, ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς, ἔτυμος τὸ αὐτὸ, ἐτήτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. *Excipitur* ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθὴς, ἕτερος, ἑτέρα, ἑταῖρος ὁ φίλος, καὶ ἑταίρα, ἑταιρὶς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

E, *ante* υ, *attenuatur, ſiue in diſtinctione, ſiue in coniunctione,* ἐὺς ὁ πλατὴς καὶ ὁ ἀγαθός. ἐυρὺς, ἐυρυώω, εὖ, *et quæ ab eo fiunt. Excipitur* εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὕρω, εὑρήσω. εὕω τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

E, *ante* φ, χ, *læuigatur,* ἔφεσις, ἐφελὸν, ἔχις, ἐχθρός. *Excipitur* ἑφθὸς ὁ ἑψημένος.

E, *ante* ψ, *aſpiratur ſemper,* ἕψω τὸ ἑψαίνω, ἕψημα, ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. *Excipitur* ἐψία ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, *unde* φιλέψιος *Excipiuntur et quæ ex augmento* ε, *habent, ut* ἐψώμισα, ἐκ τοῦ ψωμίζω, ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. *& alia his ſimilia.*

E, *ante* ω, μέγα *aſpiratur,* ἕως ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἀνατολὴ, *et quæ ab eo deriuantur.* ἕωθεν, ἑωσφόρος, ἑωθινὸν, ἕωλον τὸ χθεσινὸν καὶ μάταιον. ἕως ἐπίρρημα χρονικὸν, ἕω τὸ ἐνδύομαι. *Excipitur* ἔω τὸ ὑπάρχω, *et* ἐῶ, ἐκ τοῦ ἐάω.

Si uero ε, κατὰ πλεονασμὸν abundauerit, ſpiritum thematis ſibi uendicabit. ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω, ἐῴκειν. ἔλπω, ἐώλπειν.

H.

H, ante α, ex augmento inuenitur & læuigatur, ut ἠάκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ εἶχον, & his ſimilia.

H, ante β, aſpiratur ſemper. ἥβη ἡ ἡλικία, & quæ ab eo deducuntur, ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. niſi pleonaſmus fiat, ut ἠβαιὸν, ἐκ τοῦ βαιὸν τὸ μικρόν.

H, ante γ, aſpiratur ſemper, ἡγεμὼν, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, & quæ ab eo deducuntur, ἡγούμενος, ἡγήσιππος, niſi α, in η, mutata fuerit, ut ἠγάθεος ὁ ἄγαν θεῖος, & ſimilia. Verum ſi a declinatione augmentum fuerit, thematis ſpiritum omnino ſuſcipiet, ut ἄγω, ἦγον. ἁγνίζω, ἥγνιζον.

H, ante δ, læuigatur, ἠδόνος ὁ μακεδών, ἦδος τὸ ὄφελος, indeclinabile ἤδη, & alia huiuſmodi. Excipitur ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος, ἡδυώω, ἡδονὴ, & quæ ex augmento exiſtunt, ut ἡδρασμένος, ἡδραιόμενος.

H, ante ε, ζ, θ, ι, læuigatur, ἠετίων, ἠέλιος, ἠερίβοια, ἠεροφοῖτις. ἠζανοὶ ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμός. ἤϊος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος, ἠίθεος, ἠϊὼν ὁ αἰγιαλὸς, καὶ τὰ λοιπά.

H, ante κ, aſpiratur, ἥκω, ἥκιστα, et alia. Excipitur ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, quod ſecundum quoſdam aſpiratur.

H, ante λ, attenuatur ἠλίας, καὶ ἠλεὶ propria nomina, ἠλέκτρα, ἠλεὸς ὁ μάταιος, ἠλεῖοι ἔθνος, ἠλιτόμηνος τόκος, ἠλίθιος, et ſimilia. Excipitur ἥλιος, ἧλος, ἡλῶ,

ἡλῶ, ἡλικία, ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. *Quæ uero a declinatione sunt, thematis spiritum retinent.*

H, *ante* μ, *læuigatur*, ἦμαρ, ἠμαθόεις ὁ ψαμμαθώδης, ἠμὶ τὸ φημὶ, ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, *& alia. Excipitur* ἡμέρα, ἡμερῶ, ἧμα, ἡμεῖς, ἥρισυ, *& quæ ab eo fiunt.* ἡμιόλιον, ἡμιμέδιμνον, ἡμίονος, ἡμέτερος, ἡμεδαπὸς, ἥμων ὁ ἀκοντιστής.

H, *ante* ν, *attenuatur*, ἠνορέα ἡ ἀνδρεία, ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. *Excipitur* ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινὸς, ἡνίοχος, *& quæ ab eo deriuantur*, ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἧν ἄρθον.

H, *ante* ξ, *non inuenitur, nisi a themate, ut* ἧξω ἐκ τοῦ ἥκω: *siue ex augmẽto, ut* ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ.

H, *ante* ο, *&* π, *attenuatur*, ἠονεὺς *proprium nomen, & alia huiusmodi.* ἠπῶ τὸ ῥάπτω. ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλὸς, ἤπιος ὁ πρᾶος, ἤπειρος ἡ γῆ. ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεὼν, *& similia. Excipitur* ἧπαρ ἥπαλος: *unde* ἡπατικὸς, ἡπατοσκόπος, καὶ ἡπατοσκοπία ἡ μαντία.

H, *ante* ρ, *læuigatur*, ἠριδανὸς ποταμὸς, ἠριγένεια, ἠριγόνη, ἠρίον, τὸ μνημεῖον, ἤρεμος, ἠρεμῶ. ἠρινὸς ὁ ἐαρινός, ἠριγέρων βοτάνη. *Excipitur* ἡρώδης, ἡρωδιανὸς, ἥρων κύριον, ἥρα, *& quæ ab eo deducuntur;* ἥρως, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, *&* ἡρόφιλος. *Vniuersaliter* η, *ante* ρ, *cum uocali natura longa aspiratur, cum breui uero læuigatur.* ἡρόδοτος *enim &* ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα, *longa in breuem uersa, facta sunt. Quæ uero a declinatione fiunt, thematis spiritum seruant. ut* ἦρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ

H, *ante* σ. *aspiratur*, ἡσίοδος, ἡσιόνη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἧσις ἡ εὐφροσύνη, ἧσσα, ἧσσων ὁ ἐλάσσων, ἡσίδωρος, ἧσθαι,

ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. *Excipiuntur quæ a themate, siue augmento fiunt, ut* ἠσὶν, ἀντὶ τοῦ φησίν, ἧσαι, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἤσθην, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην, *& alia huiusmodi.*

H, *ante* τ, *læuigatur*, ἦτορ ἡ ψυχὴ, ἦτα τὸ στοιχεῖον, ἦτρον τὸ ἔντερον, ἤτοι σύνδεσμος. *Excipitur* ἧττα, ἡττῶ, ἥττων, *&* ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ θηλυκοῦ.

H, *ante* υ, *læuigatur semper*, ἠύς ὁ πλατὺς, ἠϋγένειος, ἠΰκομος.

H, *ante* φ, *aspiratur semper*, ἥφαιστος, ἡφαιστεῖον, ἡφαιστία πόλις. *Excipitur* ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρὸς, *& quæ ex augmento sunt, thematis spiritum sequuntur.*

H, *ante* χ, *attenuatur* ἦχος, ἠχῶ. *Excipitur* ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

H, *ante* ψ, *ex augmento reperitur, & aspiratur semper, quoniam aut ab* ἅπτω *fit, ut* ἧψεν, *aut ab* ἅπτομαι, *ut* ἡψάμην, ἥψατο.

H, *ante* ω, μέγα, *læuigatur semper*, ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. *Et quæ ex augmento sunt*, ᾐώρησεν ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ αἰωρέω, αἰωρῶ, ᾐωρημένος, ἐκρεμαμένος, *& similia.*

DE I.

I, *ante* α, β, γ, *læuigatur*, ἰατρος, ἰάκωβος, ἴβηρ, ἴβυκος κύριον. ἰγνὺς, ἰγνάτιος, *& alia. Excipiuntur quæ ex augmento sunt, ut* ἵγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἱγμένος, *& alia huiusmodi.*

I, *ante* δ, *attenuatur*, ἶδος ὁ κόπος, ἰδίω, ἴδιον, ἰδοὺ, ἴδη ὄρος, *& alia. Excipiuntur quæ post* δ, ρ, *habent, ut* ἱδρὼς, ἱδρῶ, καὶ ἱδροὺς πόλις. ἴδρις *uero quidam*

dam aſpirant.

I, *ante* ε, *læuigatur*, ἰέναι, ἰεσαὶ, ἰεχονίας, *& ſimilia. Excipiuntur* ἱερὸς, *& quæ ab eo deducuntur* ἱερεὺς, ἱερεύω τὸ θύω, ἱέραξ. *& quæ a declinatione ſunt, ut* ἵει ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. ἱεὶς, ἱέντος, ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι, ἵετο, *& alia huiuſmodi.*

I, *ante* ζ, *aſpiratur*, ἵζω, ἱσήσω, ἱζάνω.

I, *ante* η, θ, *læuigatur ſemper*, ἰησοῦς, ἰητρὸς, ἴημι τὸ πορεύομαι, ἴη ἀντὶ τοῦ ἔλθη, ἰθάκη, ἰθὺς ὁ εὐθὺς ἰθαγενὴς ὁ ἐγχώριος, καὶ τὰ λοιπά. *Excipitur* ἵημι *ſolum* τὸ πέμπω, ὁ παρατατικὸς ἵην.

I, *ante* κ, *attenuatur*, ἴκαρος, ἴκελος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον, ἰκτὶν τὸ ὄριον, ἰκμὰς ἰκμάδος. *Excipitur* ἱκανὸς, ἱκανῶ ῥῆμα, ἵκω τὸ ἱκετεύω, ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι. *& quæ a declinatione ſunt*, ἵκετο, ἷκται ἀντὶ τοῦ ἦλθε.

I, *ante* λ, *læuigatur*, ἴλη ἡ τάξις, ἴλιος ἡ τροία, ἴλεος, ὁ φωλεός. ἰλισσὸς ποταμὸς, *& alia. Excipitur* ἵλεως ὁ εὐμενὴς, ἱλαρὸς, ἱλάριος, ἱλαρότης, ἱλάσκω, ἵλαος, ἱλασμὸς, *& omnino quæcunque ab* ἵλεως *deducuntur.*

I, *ante* μ, *aſpiratur ſemper, uocali ſequente*, ἵμερος ἡ ἐπιθυμία, ἡμέριος κύριον. ἱμὰς ὁ λῶρος ἱμάτιον, ἱμωνιὰ τὸ ἀντλητήριον. ἱμέρα πόλις. *Conſonante uero ſequente læuigatur*, ἴμβρος νῆσος, *& his ſimilia.*

I, *ante* ν, *læuigatur*, ἴναχος, ἰνὼ κύριον, ἰνίον τὸ νεῦρον. *Excipitur* ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.

I, *ante* ξ, *attenuatur*, ἰξὸς, ἰξίων κύριον, ἴξ ὁ σκώληξ. *Excipitur* ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.

I, *ante* ο, *læuigatur*, ἰοβιανὸς, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἴον

τὸ

τὸ ἄνθος, ἰὸς τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ ὄφεως, ἰὸς δὲ τὸ βέλος aſpiratur ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω.

I, ante geminatum ππ, aſpiratur ſemper, ἵππος, & quæ ab eo fiunt, ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον, ἱππηλάσιον. Verum ante unicum π, attenuatur, ἴπτω τὸ βλάπτω, ἰπνὸς ὁ φοῦρνος, ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod aſpiratur.

I, ante ρ, attenuatur, ἶρος τὸ πτωχὸς, ἶρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. Excipitur ἱρὸς ὁ ἱερὸς κατὰ συγκοπὴν, ἱρεὺς ἱρεῖον, ἵρηξ, ἱέραξ, & alia huiuſmodi.

I, ante σ, (niſi τ, poſt ſe implicitum habeat) læuigatur, ἴσος ὁ ὅμοιος, ἶσις ἡ θεά, ἴσεμι τὸ γινώσκω, ἰσίδωρος, ἰσμηνίας, ἰσπανία χώρα, ἰσχὰς, ἰσχίον. Si uero inferatur τ, aſpiratur, ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορέω, ἱστιαῖος, ἱστὸς, ἵστημι. Annotatur in his ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω, ἰστέον, καὶ ἴστρος ποταμός.

I, ante τ, υ, φ, χ, ψ, ω. attenuatur ſemper. Ante τ, ἴτυς, ἰταμὸς, ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ante υ, ἴυγξ ὁ ὄρνις καὶ τὸ ὄργανον, ἰύζω τὸ φωνῶ. Ante φ, ἶφι ἀντὶ τοῦ λίαν, ἴφικλος. Ante χ. ἰχὼρ, ἴχνος. Ante ψ, ἴψ ὁ σκώληξ, ἰψιφαγία. Ante ω, ἰωὴ ἀντὶ τοῦ φεῦ, ἰῶτα, ἰώσηπος, ἰώσηφ, ἰωάννης.

Annotandum autem quòd ι, ante omnes uocales attenuatur, præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter & ante tres aſpiratas, θ, ſcilicet, φ, & χ. ante σ, aſpiratur ſemper, ſed ante ξ, & ψ, læuigatur.

DE O.

O, ante α, β, γ, attenuatur, ſéper. ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀαρίζω. ὄβριμος, ὀβελὸς, ὄγκος, ὄγδοος, ὄγμος, & alia

O, ante

O, ante δ, attenuatur, ὀδμὴ, ὀδοὺς ὀδόντος, ὀδὰξ, ὀδωδώς. Excipitur ὁδὸς, & quæ ab eo deriuantur, ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος ὁ λῃστής. His adiungitur ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

O, ante ε, ζ, θ, ι, attenuatur ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα. ὀθόνη, ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊστὸς, ὀΐω, τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur ὅθι, ὅθεν, & alia.

O, ante κ, attenuatur, ὄκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκρυόεις. ὀκέλλω. Excipitur ὁκοῖον τὸ ὁποῖον, Ὁκόσον, ὅκως. ἅπερ ἰωνικά εἰσὶ, π, in κ, uerſo.

O, ante λ, læuigatur, ὄλεθρος, ὀλοθρεύω, ὄλυμπος, ὄλισθος, ὄλλω, ὄλβος. Excipitur ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπίμηκες σῶμα. ὁλκὰς, ὁλκὴ τὸ βάρος. ὅλως ἐπίρρημα, ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

O, ante μ, attenuatur, ὀμῶ τὸ ὀμνύω, ὀμυχῶ τὸ οὐρῶ, ὀμόργνυμι, ὀμίχλη. Excipitur ὁμοῦ, & quæ ab eo fiunt, ὁμαίμω, ὅμορος, ὁμευνέτης, ὁμήσιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὅμοιον, ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλὴ, καὶ ὁμαλός

O, ante ξ, attenuatur ſemper, ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄνθος. ὀνία τὰ βρώματα. ὄξος, ὀξὺς, ὀξύη δένδρον, ὀξεῖα, et alia.

O, ante π, læuigatur, ὀπὼς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. Excipiuntur quæ λ, cum π, implicitum habent, ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὄνυξ. Excipiuntur & relatiua, ὅπη, ὅπου, ὁπότε, ὁπόθεν, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν, καὶ ὁπωσονοῦν.

O, ante ρ, attenuatur, ὀρεὺς, ὀρέστης, ὀρέγω, ὄρος οὐδέτερον, ὀῤῥὸς, ὄρπηξ. Excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω, et quæ ab eo fiunt, ὅρασις, ὅρος ἀρσενικὸν, & ab eo deriuata, ὁρίζω, ὁρισμὸς, ὅριον τὸ ὁροθέσιον. Excipiuntur & quæ

κ, ſiue

χ, siue μ, post ρ, habent, ut ὁρκίζω, ὅρμος, ὁρμίζω, ὁρμαθὸς, ὁρμῶ, ὁρμώμενος, ὄρμενος uero ab eo quod est ὄρω τὸ ὁρμῶ attenuatur. ὄργιον τὸ μυστήριον aspiratur, quanquam usus id læuigari obtinuerit.

O, ante σ, uocali sequente aspiratur, ὅσιος, ὁσιῶ, ὅσος, ὅσον. & μονοσύλλαβα, ὅς ὁ ἴδιος, καὶ ὅς ἀντὶ τοῦ οὗτος, & ὅσις. Consonante uero illata attenuatur, ὀσφῦς, ὀσφὺς, ὄσσα φήμη. ὄσσω τὸ βλέπω, & ὄσσος ὄσσεος ὁ ὀφθαλμός. Annotatur ὄσιρις κύριον, quod etsi uocalis non sequatur, exilem tamen spiritum sibi uendicat.

O, ante τ, læuigatur, ὀτηρὸς ὁ σπουδαῖος, ὀτοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίρρημα. Excipiuntur ὅτι, ὅτου, ὅτῳ, ὅταν, & similia.

O, ante φ, χ, ψ, attenuatur, ὄφις, ὄφελος, ὀφνεῖ κύριον, ὄφρα, ὄχος τὸ ἅρμα, ὀχωρὸς, ὀχληρὸς, ὀψὲ, ὀψία, ὄψιος, ὄψιον τὸ ὀψώνιον.

Υ, in principio.

Υ, in principio omnis dictionis aspiratur, ὑάκινθος, ὑβὸς ὁ κυρτὸς, ὑγεία, ὕδωρ, ὕελλος, ὕθλος ἡ φλυαρία, ὕλη, ὑμετέρα, ὕννις, ὑπήνη, ὑρκανία χώρα, ὗς, ὕφος, ὕψος, υἱὸς, ὕω τὸ βρέχω. Excipiuntur quæ Aeolica sunt, ut ὕμμες, ὕμμιν. & alia huiusmodi: nam Aeoles aspirationem omnino respuunt.

Ω, in principio.

Ω, in principio dictionis læuigatur, præter ea quæ ab ὥρα deducuntur, cum tempus significat, ὧρος, ὥριος, ὥριμος: etiam cum τὴν εὐμορφίαν significat, ut

ὡραῖος,

ὡραῖος, ὡραΐζω, ὡραϊσμὸς, ὡρακίζω τὸ ὠχριῶ, καὶ ὡρακιῶ τὸ αὐτό. etiam cum τὴν φροντίδα significat, ut ὡρῶ τὸ φυλάσσω, ὡρεῖον, & similia. Cum ijs etiam aspiratur ὧδε aduerbium, & ὡδὶ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uero ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, quidam læuigandū esse existimant. Aspirantur & monosyllaba, ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι, & ᾧ τῷ ἰδίῳ, & ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotantur in ijs ὦ aduerbium uocandi, & ὢ σχετλιαστικὸν, & ὦ τὸ ὑπάρχω, & ὤν, participium eius: hæc enim læuigantur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίωνος.

Περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

Αι, diphthongus in dictionibus super unam syllabā attenuatur, αἰκίζω, αἰκισμὸς, αἰδοῦμαι, αἴας. nisi forte inferatur μ, quia tunc aspiratur, ut αἷμα, αἵμυλος, αἱμασία. excipitur αἴμων ὁ ἐπιστήμων. Annotātur αἱμῶ τὸ κρατῶ, αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aspirata. dictum est, super unam syllabam, propter articulos et præpositiuos & suppositiuos, ut αἱ, nominatiui casus pluralis numeri, & αἷς datiui.

Αυ, diphthongus læuigatur, αὔξω, αὐδῶ, αὐτὸς, αὐτή. Excipitur αὕτη ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος, et αὑτὸν ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν.

Ει, diphthongus læuigatur, εἰκάζω, εἴρω τὸ πλέκω, εἴργω, εἴβω, et quæ ab eo fiunt. εἰλευθεροῦμαι, εἰλεὼς, εἰλικρίνεια. Excipitur εἵλως ὁ δοῦλος, εἱλωτεύω τὸ δουλεύω, εἱλίσσω. At εἱλόμην a declinatione habet aspirationem, et εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. et εἱστήκει, εἵως ἀντὶ ἕως: hæc autem omnia ex pleona-

smo

ſmo habent ι, præter εἴλως. aſpiratur etiã εἱρμὸς, εἱρκτὴ. quanquam hoc quidem ἀπὸ τοῦ εἴρω, hoc uero ἀπὸ τοῦ εἴργω: nam deriuationes ſæpenumero ſpiritus mutant, ut ἰδίω, ἱδρώς. ἅμα, ἄμυδις. ſic igitut εἴρω εἱρμὸς, καὶ & εἴργω, εἱρκτή. καὶ ἄλλως.

Ει, diphthongus in dictionbus ſuper unam ſyllabam læuigatur, ut εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι: niſi ἰῶτα ex pleonaſmo abundauerit, quoniam hæc mutationem ſpiritus non admittunt, et bifariam dicuntur, ut ἕως, εἵως, ἐνάετες, εἰνάετες. Et niſi ex præteritorum declinatione ι, ſumptum fuerit, ut ἕπω, εἶπον, ἔχω, εἶχον, & ſimilia. Neque Attica formatio fuerit, ut λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. Neque ſignificati differentia extiterit, ut εἴρω ſi læuem habeat ſpiritũ, τὸ λέγω ſignificat: ſi uero aſpiratum, τὸ συνάπτω.

Ευ, diphthongus læuigatur, ut εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. Excipitur εὕδω, εὕω τὸ φατίζω καὶ φλογίζω, εὕρω, & quæ ab eo fiunt, εὑρίσκω, εὑρετής.

Οι, diphthõgus in dictionibus ſuper unam ſyllabã læuigatur, ut οἶκτος, οἶςος, οἰδῶ, οἶος ὁ μόνος, οἴμη ἡ ᾠδὴ, unde οἰμώζω. Excipitur οἶμος ἡ ὁδὸς, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος ὁ ποῖος, & οἷος ὁ δυνατός. Dictum eſt, in dictionibus ſuper unam ſyllabam, propter οἱ articulum præpoſitiuum, & οἳ ſubiunctiuum nominatiui caſus pluralis numeri, & οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. & οἷς datiui caſus pluralis numeri: οἶς uero τὸ πρόβατον ab eo quod eſt ὄϊς læuigatur, οἴμι, ἡ ᾠδὴ non nulli aſpirant, οἰμώσω uero læuigant, ab eo quod eſt οἶ θρηνητικὸν ἐπίρρημα.

Ου, diphthongus læuigatur, οὐδεὶς, οὐδαμῶς, οὖθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui casus ἀντὶ τοῦ οὕτινος, & οὕς accusatiui casus pluralis numeri: οὖς uero τὸ ὠτίον, hoc est, auris, & οὐ aduerbium negandi, leui spiritu annotantur.

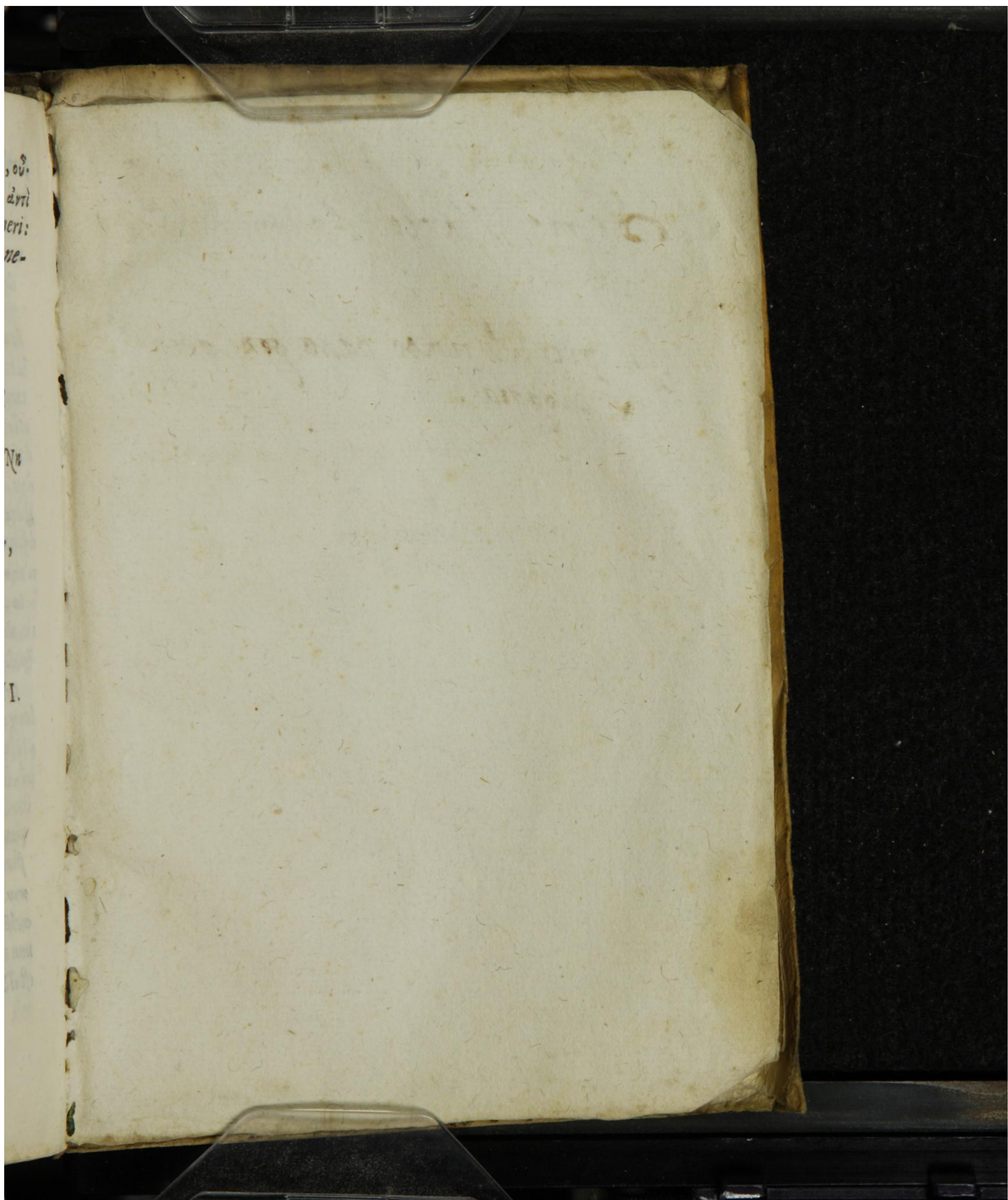
Τέλος τῶν περὶ πάθων καὶ πνευμάτων ἐκλόγων.

ABCDEFGHIKLMNOPQRST
VXYZ
Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn
Oo Pp Qq Rr.

Omnes sunt quaterniones, præter Rr,
qui est quinternio.

VENETIIS, M D LXVI.

Di me Marco Antonio chisi
mi

In picciol tempo passa ogni gran
pioggia.

